

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Nişancı

MONICA MCCARTY

Ok kullanmadaki başarısıyla ünlenen efsanevi savaşçı Gregor MacGregor'un yetenekleri, İskoç topraklarının bağımsızlığı için çok önemli bir silahtır. İskoçya'daki en yakışıklı adam olarak kabul edilen Gregor, gizli bir görev sırasında meşhur yüzü nedeniyle ifşa olur ve ortalık durulana kadar eve dönmek zorunda kalır. Yeniden savaşa çağrılmayı beklerken başka bir mücadeleyle karşılaşır. Koruması altındaki genç kız artık büyümüştür ve Gregor, ona olan arzusunu dizginlemek zorundadır.

Cesareti ve savaşa ilgisiyle yaşlılarından oldukça farklı sayılan Cate, köyüne yapılan vahşi İngiliz baskınında annesini kaybetmiştir. Büyürken tek tesellisi, hayatını kurtaran Gregor'la evlenme arzusudur. Ancak savaş başlamıştır ve Cate'in asıl kimliği ortaya çıkmak üzeredir. Gregor bir seçim yapmak zorundadır:

Aşk mı savaş mı?

Nizancı

NEMESIS KİTAP / Roman

Yayın Numarası 571

Nişancı Monica McCarty
Özgün Adı The Arrow
Çeviren Gökçe Müderrisoğlu Aktaş

Yayın Koordinatörü Melih Günaydın
Editör Merve Mumcu
Kapak Tasarım Cem Özcan
Sayfa Düzeni Pınar Şeker

© Nemesis Kitap, 2021 © Monica McCarty, 2014

Bu kitap, Penguin Random House LLC'ye bağlı Random House'un alt markası olan Ballantine Books ile yapılan anlaşmaya göre basılmıştır. Bu kitabın yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-625-7359-29-0

Baskı: Temmuz 2021

NEMESIS KİTAP

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9
Beyoğlu/İstanbul
Tel: (0212) 222 10 66 - 243 30 73 Faks: (0212) 222 46 16
info@nemesiskitap.com • www.nemesiskitap.com
Sertifika No: 49065

MATBAA

Yıldız Mücellit Matb. ve Yay. San. Tic. A.Ş.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Dalgıç Çarşısı Apt. No: 3/4
Zeytinburnu/İstanbul
Tel.: 0212 613 17 33 Faks.: 0212 501 31 17
Sertifika No: 46025

Nişancı

MONICA MCCARTY

Çeviren: Gökçe Müderrisoğlu Aktaş

Monica McCarty

New York Times ve *USA Today*'in çöksatan listelerine girmeyi başarmış tarihi aşk romanı türünde yirmiden fazla kitabın yazarıdır. Eserleri, Amazon'un "Yılın En İyi Kitapları" ödülü de dahil olmak üzere birçok ödüle layık görölmüştür. Ateşli kimyası ve tatlı anlatımıyla tanınan Monica McCarty'nin kitapları dünya çapında birçok dile çevrilmiştir. İskoçya ve İngiltere kıyılarında yürüyüşe çıkmadığı zamanlarda, kendisini eşi ve iki çocuğıyla birlikte Kuzey Kaliforniya'daki evinde bulabilirsiniz.

Her anın tadını çıkarmak için yavaş yavaş dudaklarına yaklaştı. Dudakları birbirine değdiği anda Cate'in derin bir nefes aldığını duydu, göğüs kafesinde bir şeylerin sıkıştığını hissetti. Ciğerleri miydi? Kalbi miydi? Bundan emin değildi ama her yerinin ağrıdığını hissetmeye başladı.

Cate'in tadı öyle güzeldi ki daha fazlasını istedi. Daha fazlasını almak için *deliriyordu*.

Dudaklarını, kızın kadifemsi dudaklarına bir kez daha sürttü. Çok yumuşaktı. İnanılmaz yumuşak... Dudaklarının orada durmasına izin vermesi ve biraz daha bastırması lazımdı ama kendi kendine *bu kadar yeter* dedi. Cate'i öptü ancak bedeninde dalgalanan isteğe boyun eğmedi. Onu kendine doğru çekip dudaklarını aralamak, o ipeksi ve tatlı ağzını diliyle keşfetmek istiyordu.

Geri çekil. Geri çekilmen lazım.

Tanrım, bu çok güzel bir histi ve Gregor uzun zamandır bunu yapmak istiyordu. Bir saniye daha ve sonrasında yemin ediyordu ki...

Cate inledi ve Gregor'un etmek üzere olduğu yemin, kızın dudaklarını aralamasıyla bedenine yayılan arzu dalgası arasında yok olup gitti.

Elini nazıkçe tuttuğu çenesinden uzaklaştırıp kızın ensesine yerleştirdi ve onu kendine daha çok yaklaştırdı. Diğer eli de bedenini yakınlaştırmak için beline doğru kaydı.

Tanrım, evet. Bedenine sıcak bir dalga yayıldı ve onu içine çekti. Artık geri dönüş yoktu.

Tek bir öpücük mü? Gregor tam bir aptaldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

*İlk günden itibaren benden bu kitabı isteyen ve belli ki
çekici insanların hakkını vermeyi bilen tüm okuyucularıma...*

Bu kitap sizin için!

*Spor yapmayı Barbielere tercih etmenin sorun olmayacağını
keşfedip eteği nadiren giyen tüm 'erkek Fatmalara' :)*

*(Oxford İngilizce Sözlüğü'ne göre bu kelime
ilk olarak 1592'de kullanılmış!)*

TEŞEKKÜRLER

Bunun, Ballantine Yayınevi'yle on beşinci kitabımız olduğuna inanmıyorum. İlk sözleşmemi imzaladığım 2005 yılından bu yana bazı inanılmaz insanlarla çalıştığım için çok şanslıyım. Çoğu kitabın ardından tek tek isimlerini verdim ama bir kez daha yazı işlerinden yapıma, sanata, satış ve pazarlamaya kadar kitaplarım için çalışan ve ham bir taslağı, en sevdiğiniz satıcıların raflarındaki basılmış kitaplara çeviren herkese kocaman teşekkürler.

En başta temsilcim Andrea Cirillo'dan Campbell serisi için *su soğutucuyu* –gerçek bir su soğutucu değil ama sen ne dediğimi anladın– alan Scott Shannon'a; yıllar içinde kitaplarım için inanılmaz destek olan Gina Wachtele; on beş (!) gibi benzersiz bir rekor ve sıradışı kapaklar için –ve piyasadaki kaslı tüm modellerin kapılarını çaldıkları için– Lynn Andreozzi ve sanat departmanına; eski mükemmel editörlerim Charlotte Herscher ve Kate Collins ile yeni editörüm Junessa Vilorio'ya bir kez daha yüksek sesle teşekkür etmem lazım. Junessa, editör mektuplarının çok keyif vereceğini sanmıyordum ama her nasılsa senin sayende öyle oldu!

Jane Rotrosen Ajansı'ndaki hanımefendiler ilk günden itibaren iş kısmıyla ilgilendikleri için ben de önemli kısıma odaklanabildim: Yazmaya. Andrea Cirillo ve Annelise Robey'ye uzun iş konuşmaları sırasında her zaman arkamda oldukları ve gerektiğinde ponponları ortaya çıkardıkları için teşekkürler. Bir gün size Cadılar Bayramı için amigo kız kostümü alacağım!

Ve son olarak, yazdığım her kitap için *alfa* –tabii ki beta değil!– okuyucum saydığım Jami Alden'a bir sorun olduğunda

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

hikâyeden ve karakterlerden uzun uzun bahsetmeme izin verdiği için kocaman bir teşekkür. Sen en iyisisin. *Brokeback Dağı* filminden, “Beni asla bırakamazsın,” cümlesini alıntılardım ama eşlerimizin aklında soru işaretleri oluşabilir.

HIGHLAND MUHAFIZLARI

- Tor “Lider” MacLeod: *Alay lideri ve kılıç ustası*
- Erik “Şahin” MacSorley: *Denizci ve yüzücü*
- Lachlan “Yılan” MacRuairi: *Pusu, casusluk ve rehin alma*
- Arthur “İzci” Campbell: *İzcilik ve keşif*
- Gregor “Nişancı” MacGregor: *Hedef ustası ve okçu*
- Magnus “Aziz” MacKay: *Dağ rehberi ve silah geliştirici*
- Kenneth “Buz” Sutherland: *Patlayıcılar ve çokyönlülük*
- Eoin “Vurucu” MacLean: *“Korsan” savaş taktiği ve strateji uzmanı*
- Ewen “Avcı” Lamont: *İz sürme ve insan avcısı*
- Robert “Akıncı” Boyd: *Fiziksel güç ve serbest dövüş*

Ayrıca:

- Helen “Melek” MacKay (evlenmeden önce Sutherland): *Şifacı*

ÖNSÖZ

Yıl bin üç yüz on iki... Robert Bruce ve Highland Muhafızları olarak bilinen seçkin savaşçı ordusu, altı yıldır tacı Kral Robert'ın başından almanın ve İskoçya'yı İngiliz kralının yönetiminde bir derebeylik haline getirmenin yollarını arayan İngilizlere karşı farklı bir savaş yürüttü.

Bruce, kendilerinden hem sayıca hem de silah ve eğitim bakımından üstün olan Hristiyan âleminin en güçlü ordusunu yenmek için bir şövalye gibi savaşmaktan vazgeçip Highland ve Batı Adaları'ndaki zalim savaşçıların *korsan* savaş taktiklerini benimsedi. Yüzlerce yıl önce Britanya kıyılarına yanaşan Vikingler gibi Bruce da sürpriz saldırılarla, kurduğu tuzaklarla, arkasında bir şey bırakmamak için aldığı toprakları yakmasıyla ve İskoç kırsalındaki çarpışmaları kazanmasıyla düşmanın kalbine korku saldı.

Ama İngiliz askerlerinin İskoçların önemli kalelerindeki işgali devam ederken ve kuşatma için yeterli silah gücü yokken Bruce'un daha da dikkatli olması, kurnazlık edip hile yapması ve bu kaleleri yeniden almak için Highland Muhafızları'nın özel yeteneklerini kullanması gerekiyordu.

GİRİŞ

Moss Wood, Lochmaben, İskoçya

Mart 1307

Cate ölümün korkunç inlemeleri ve çığlıklarından daha kötü bir şey olamayacağını düşünmüştü ama yanılıyordu. Ölüm sessizliği kesinlikle daha kötüydü.

Eski ve nemli karanlık kuyuda, ürperten bir korkuyla öne arkaya sallanıyordu. Nerede olduğunu ya da çevresinde nelerin dolanıyor olabileceğini düşünmemeye çalıştı.

Saatler önce tükenen gözyaşları gözlerini yakıyordu. Sesi kısılana kadar ağlayıp yardım bulmak için bağırıyordu. Çok susamıştı ama su dilemeye cesaret edemiyordu. Yağmur yağdığında olabileceklerden korkuyordu. Birileri onu bulsun diye beklerken eski kuyunun santim santim dolması ne kadar sürerdi?

Ama İngilizler kimsenin onu bulamaması için çabalamıştı. Askerler, kanlı saldırının ardından onu ölüme terk etmişti. Yavaş yavaş açlıktan ölmesi ya da boğulması için... Nasıl öleceği umurlarında değildi. Bu, şeyi kurtarmaya çalışmasının cezasıydı...

Boğazından bir hıçkırık duyuldu. Gözleri yandı. Annesini...
Ah Tanrım, anne!

Yaşananları yok saymaya çalışarak gözlerini kapattı. Ama karanlıkta yalnızken saklanacak bir yer yoktu. Tüm o anlar bir korku çığı gibi zihnine üşüşüyordu.

Cate, atların sesini duyduğunda nehirde balık tutuyordu. İçinin ürpermesine neden olan şey atların çokluğuuydu. Ormanlık tepelerde bulunan Lochmaben'in dışındaki küçük ve ıssız köyle-rine nadiren ziyaretçi gelirdi. Kanunsuz Carrick Kontu –kendini taçlandırdığı şekliyle Kral Robert– önceki yıl kaçmaya zorlan-mış, yakın zamanda da İskoçya'ya geri dönmüştü. Böylesine teh-likeli zamanlarda çok fazla atlı asker tek bir anlama gelebilirdi: Kötülük. Ya kanunsuz kralın topraklarına sığınmak isteyen daha çok Bruce yandaşı geliyordu –bu da çoğunluğu kadın ve çocuk-lardan oluşan küçük köy için tehlike demekti– ya da daha kö-tüsü, Bruce'un yakınlardaki kalesi Lochmaben'a konuşlanan ve her bir delikte, her bir köyde kanunsuzlarla onlara yardım eden *asileri* arayan İngiliz askerleriydi.

Ağını ya da oltasını –hatta çıkarıp kıyıya bıraktığı ayakkabı-sını– almakla uğraşmadan koştu. İngiliz zulmüne dair hikâyeler zihninden geçerken içini korku kapladı. Atların çekerek parçala-dığı erkekler, tecavüze uğrayan kadınlar, dövülen çocuklar, yağ-malanıp yakılan evler... Ve hepsinin amacı komşuyu komşuya düşman etmektir. Asileri bulmak ve cezalandırmak için... Cate'in *Kral Robert'a* karşı bir sevgisi yoktu ama onu bile İngiliz *derebey-lerine* tercih ederdi.

İngilizler birkaç hafta önce Ryan Gölü'ndeki katliamda hayat-ta kalan birkaç Bruce yandaşının köylerine sığındığını öğrenecek olursa başları büyük derde girerdi. Cate annesini –diğer kadınlar da ona saygı duyardı– bunu yapmaması konusunda uyarmıştı ama Lochmabenli Helen kararından döndürülemezdi. Bunun onların görevi olduğunu, hatta bunu yapmak zorunda oldukları-nı söyledi çünkü kanunsuz kral onların lorduydu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Cate ilk ılığı duyduğunda köyün yolunu yarılamiştı. Kalbi panikle hızlandı. Ağaçlarla alıların arasından ileri doğru bir bakış attı; yanaklarını dallar çiziyor, çıplak ayaklarına taşlar batıyordu. Balık tutarken elbisesinin ucunu beline tutturmuş, annesini üzmemek için içine sakladığı rahat pantolonunu ortaya çıkarmıştı.

Köyün ucundaki ilk kulübe ufukta belirdi. Burası, arkadaşı Jean'e aitti. Ona seslenmek için ağzını açtığı anda ılığı söndü. Olduğu yerde kalakaldı ve midesinin bulandığını hissetti. Ardından rd. Jean'in annesi yerde yatıyor, boynundaki parlak kırmızı kesikten hâlâ kan akıyordu. Jean de sırtında bir mızrakla annesinin yanında yatıyordu.

Cate'in korktuğu olmuştu. Bir düzine İngiliz askeri, zırhlı çekirgeler gibi, beraberinde ölüm getiren veba salgını gibi küçük kulübelerin etrafında dolanıyordu.

"Kurtarılmaya değer bir şey yoksa yakın," dedi askerlerden biri. "Diğer köyler, asilere ev sahipliği yapmadan önce iki kere düşünsün."

Cate'in kalbi korkuyla doldu çünkü adamın sözleri, niyetini açıkça belli ediyordu. Amaç, ceza vermekten fazlasıydı. Kanunsuz krala yardım edenlerin başına neler geleceğine dair bir ders vermek istiyorlardı.

Cate daha önce hiç korkmadığı kadar çok korkuyordu. Annesi... Annesini bulmalıydı. Askerler ona ulaşmadan önce Cate ulaşmalıydı. Gerçi duyduğu sesler bunun için artık çok geç olabileceğini söylüyordu. İngilizler her yerdeydi.

Grnmemeye çalışarak ağaçların arasından süründü. Her bir adımı, geçtiği her bir kulübe korkularını doğruluyordu. Bu, acımasız ve kanlı bir katliamdı. Askerler kimseye acımıyordu. Yaşlı adamlar, kadınlar, çocuklar hatta bebekler bile şok geçiren Cate'in önünde doğranıyordu. Yirmi yedi. Bir zamanlar son derece gelişmiş olan köylerinde kalan insan sayısı yirmi yediydi. Tanıdığı ve hayatı boyunca önemsediği insanların sayısı...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://fantey.org>

Şu anda bunu düşünme. Midesi yine bulandı. Bedeni korkudan kurtulmak istiyordu ama bunun için zamanı olmadığını biliyordu. Ona ulaşması lazımdı...

İşte! Sonunda annesi ve üvey babasıyla birlikte yaşadığı –üvey babası geçen yaz öldürülene kadar– küçük kulübeyi gördü. Cate'in ciğerlerinde hava kalmış olsa rahat bir nefes verebilirdi.

Sazlıklardan ve sıvadan yapılan diğer kulübelerin aksine burada asker yoktu. Tuhaf bir şekilde etraf sessizdi. Tanrıya şükür, annesine zamanında ulaşmıştı.

Bir çığlık, sahte huzurunu aniden sildi. Kalbi korkuyla donup kaldı. Annesinden daha önce böyle bir ses duymamış olsa da bu sesin ona ait olduğunu biliyordu.

Cate sadece on beş yaşında olabilirdi ama korkunç görüntüleri anlamlandırabilecek kadar çok savaş ve İngiliz zulmü görmüştü. Ama bunları zorlukla bir kenara itti. *Bunu düşünme. Çığlık, hâlâ hayatta olduğu anlamına geliyor. Önemli olan da bu.*

Kulübeye doğru sürünürken tek düşündüğü buydu, her an adamların dışarı çıkıp kendini yakalamasını bekliyordu. Kulübenin arkasına giderken kalbi artık atmıyordu ve zorlukla nefes alıp veriyordu.

"Hayır, lütfen!" Annesinin korku içinde yalvaran sesi, Cate'in kaskatı kesilmesine neden oldu. "Lütfen bebeğime zarar vermeyin!"

Cate boğazından yükselen hıçkırıga engel olmak için dudaklarını ısırdı. Annesi, ölen üvey babasından sekiz aylık hamileydi. Sahip olmak için on beş yıl beklediği ikinci çocuğuydu bu. Cate'in mi yoksa annesinin mi bebek için daha çok heyecanlandığını söylemek zordu. Cate, kardeşinin kız ya da erkek olmasını umursamıyordu. Sonunda bir kardeşi olacaktı.

Lütfen onlara zarar vermeyin.

Geriye kalan hayvanlarının birkaçının –bir domuz, yaşlı bir keçi, birkaç tavuk ve aksi bir horoz– içinde olduğu parmaklıkları sürünerek geçti ve balıkları temizlemek için belindeki küçük

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

bıçaktan daha iyi bir silah bulmak için etrafa bakındı. Arka kapının yanındaki birkaç çiftçi aleti arasından en tehditkâr görüneni aldı; uzun saplı bir çapa. Tahılları biçmek için kullandıkları keskin bir orak daha iyi olurdu ama ormandaki küçük bahçelerinde birkaç dayanıklı sebzenin dışında bir şey yetiştiremiyorlardı.

Yüksek sesli bir homurtu duydu ve hayal gücüne daha fazla engel olamadı. Bunun ne anlama geldiğini biliyordu ama yine de hayvanların tutulduğu arka odadan, oturma odasına geçtiği anda göreceği manzaraya hazır değildi.

Annesi, daha bir saat önce kahvaltı yaptıkları masanın üzerinde yatıyordu. Zırhlı ve mavi-beyaz cüppeli bir asker de üzerine eğilmişti. Adamın sırtı dönüktü ama annesinin yanlara açılmış bacaklarının arasında hareket eden kalçası ne yaptığını anlatıyordu. Konuşmasına ve nefes almasına engel olmak için kolunu kadının boğazına yaslamıştı.

Annesinin zaten kocaman açılan gözleri, askerin omuzlarının arkasındaki Cate'i görünce panikle daha da irileşti. Cate, annesinin kaçması, koşması, asla geri dönmemesi ve güvenli bir yere saklanması için sessizce yalvaran bakışlarını gördü ama bunu dinlemedi. Hayatta sevdiği tek kişi annesiydi. Onun ölmesine izin veremezdi.

Cate, elindeki ahşap sapı kavradı ve harekete hazırlanan kasları gerildi. Bir kez daha iri olmayı diliyordu. Her zaman yaşından daha küçük görünmüştü. Savaşın neden olduğu kıtlık ve İngiliz istilası minyon yapısının iyice sıska kalmasına neden olmuştu. Ama çok çalışıyordu ve kemiklerinin üzerinde sadece kas vardı.

Sahip olduğu bütün gücü kullanan Cate, çapayı kaldırdı ve elinden geldikince hızlıca askerin başına indirdi. Adam onun geldiğini anlamış olmalıydı çünkü tam zamanında başını çevirip Cate'in hedeflediği gibi şakağına vurmasına engel oldu. Bunun yerine çapanın demiri, adamın başlığının çeliğine çarptı. Dar-

benin şiddeti sendelemesine ve annesinden ayrılmasına yetecek kadar ağırdı ama ne yazık ki ayaklarını yerden kesmemişti.

Adam küfür edip Cate'in bin ömür yaşasa unutamayacağı bir öfke ve tehditle ona döndü. Adamın yüz hatları –ne kadar çarpılmış olursa olsun– Cate'in hafızasına kazındı. Koyu renkli donuk gözler, gagayı andıran sivri bir burun, ince bir bıyık ve düzgün tıraş edilmiş sakallar... Adam, Cate'in beklediği gibi kaba ve sert bir vahşinin yüz hatlarından ziyade, bir soylunun zarif hatlarına sahipti. Normandiyalı olduğuna bahse girebilirdi. Orada doğmasa da ataları oralı olmalıydı. Ama zarif görüntüsü, etrafına yaydığı şeytani havaya engel olamıyordu.

Cate'e küfür edip bağırıyordu.

Annesi ağlıyordu. “Hayır, Cate, hayır!”

Cate hiç tereddüt etmeden çapayı yeniden kaldırdı. Görevine odaklandı ve odanın diğer tarafından kendisine doğru yaklaşan iki adamı –fark etmediği iki adamı– duymadan çapayı askerin omzuna indirdi.

Adam acıyla inledi. “Şu küçük sürtüğü üzerimden alın!”

Askerlerden biri kızı tuttu. Diğeri de çapayı elinden çekti. Annesine tecavüz eden barbar, çelik eldivenli elini kaldırıp Cate başını çevirmeden önce sertçe yüzüne indirdi. Cate, adamın kolundan kan aktığını görünce sevindi. En azından ona zarar vermişti.

Annesi çığlık atıp Cate'i kendi bedeniyle korumak için öne atıldı.

İşte o anda gerçek kâbus başladı. O birkaç saniye, Cate'in altında tekrar tekrar canlanıyordu. Her şey çok hızlı olmuştu ama yine de her saniye rahatsız edici bir uzunlukta geliyordu.

Cate yanındaki barbarın kılıcını kınından çıkardığı anda gümüşün parladığını gördü. Uyarlamak için dudaklarını araladı ama artık çok geçti. Kılıcın ölümcül tek bir darbesi, annesini beline kadar ikiye ayırdı. Kadının ifadesi şaşkınlıktan, korkuya ve acıya

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranthey.org>

doğru uzanıp acı veren bir süre boyunca öylece kaldı. “Seni seviyorum... Baban... Üzgünüm...” Sesi azaldı ve sendeleyip yere düştü.

Cate, insanı andırmayan bir çığlıkla kendisini tutan adamın kolundan kurtulup annesini yakalamaya çalıştı ama ikinci asker onu annesine ulaşamadan durdurdu. Cate vahşi bir kedi gibi karşı koyuyordu ama adam çok güçlüydü.

“Ona ne yapayım, kaptan?” dedi hayatında sahip olduğu tek insanı kesen canavara.

Barbar, kılıcını annesinin gömleğine silmek için eğildi ve krem rengi kumaşın üzerinde berbat bir kırmızı leke bıraktı. “Alçak sürtüğü öldür. İşimi bitirmek için kızı kullanırdım ama pantolon giymiş zavallı bir veledede değil bir kadına ihtiyacım var. Bana bir kadın bulun,” diye emretti ilk adama.

Cate’i tutan adam kılıcına uzandı. Kolu, kızı mengene gibi sarmıştı. Cate durumunun ümitsiz olduğunu bilse de kurtulmak için tekme atıp bağırdı.

Kaptan, belli ki bu korkudan keyif alarak yüzünde yırtıcı bir gülümsemeyle kızı izliyordu. “Bekle,” dedi. “Asi veledin yapmaya kalkıştığı şeyin cezasını çekmesini istiyorum. Onu dışarıdaki eski kuyuya atın.” Gülümsemesi daha da genişledi ve beyaz dişleri bir kurdun dişleri gibi parladı. “Ölmeden önce bırakalım da acı çeksin.”

Bunlar saatler önce yaşanmıştı. Üzerinden kaç saat geçtiğini bilmiyordu. Cate balık tutmaya gittiğinde sabahtı. Bir süredir hava karanlıktı. Askerlerin başlattığı yangının son külleri de kısa süre önce sönmüştü.

Her şey gitmişti. Annesi. Bebek. Arkadaşları. Evi. Geriye sadece küller ve bu korkunç ölüm çukuru kalmıştı.

Cate tırmanmaya çalışmaktan vazgeçti. Ayağa kalktığında özgürlük sadece iki metre kadar uzağında olsa da ellerini ve ayak

parmaklarını yasladığı duvar, ağırlığı altında ufalanıyordu. Sirtını duvara sıkıştırmaya çalıştı ama bacakları kendisini yukarı itmesine yardım edecek kadar uzun değildi.

Yorulan, üşüyen ve ıslanan Cate, gücünü koruması gerektiğini biliyordu. Birileri onun için gelecekti. Birileri onu bulacaktı.

Ama bunun için ne kadar beklemesi lazımdı?

Bu çukurda geçen her dakika işkence gibiydi. Kalbi, göğüs kafesinde iyice hızlandı. Karanlıktan nefret ediyordu ve korkusu, kederine eşlik ediyordu.

“Korkulacak bir şey yok, Kedi Caty. Karanlık seni yemez.”

Gülme sesleri –üzerinden yıllar geçse de hâlâ tanıdıktı– karanlıkta bir hayalet gibi canlanıp ona acı anıları hatırlattı.

Neden şimdi onu düşündüğünü merak etti. Çocukken kâbuslarına merhem olan babasıydı –annesiyle evli olmayan babası– ama henüz beş yaşındayken onu terk etmiş ve arkasına bile bakmamıştı.

Gözünün kenarından bir damla yaş aktı ve bunu öfkeyle sildi. Babası, onun gözyaşlarını hak etmiyordu.

Gözleri feci halde yanıyordu. Öfkesi kısa süreliğine korkusuna engel oldu. Ama sonraki gece korku geri döndü. Bir sonraki gece yerini panik aldı. Bir sonraki gece çaresizliğe dönüştü ve beşinci gecede artık en korkunç duyguyu hissetmeye başladı: Umutsuzluk.

Gregor MacGregor, köyün yanmış çehresine baktı ve ünlü yüz hatları gerildi. Savaşla geçen son bir yıl, ona insanoğlunun en kötü yanlarını göstermişti ama bu...

Midesi ağzına geliyordu. Kusmamak için kendini zor tuttu. Arkadaşları da –özellikle bir aydır burada olmayan Eoin MacLean ve Ewen Lamont– aynı şeyleri hissediyor gibiydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranteey.org>

Gregor, MacLean yanmış binalardan birinin arkasında kaybolunca arkadaşının savaşı kaybettiğini anladı.

“Doğruymuş,” dedi Lamont. “Lanet olsun, bu doğruymuş. Böyle bir şeyi kim yapabilir?” Huysuz avcı ona baktığında olanlara inanmadığı belliydi. “Kadınlar ve çocuklar...” Sesi kesildi ve çatallı bir fısıltıya dönüştü. “Hepsini öldürmüşler.”

Lamont bakışlarını uzaklaştırdı. Bir cevap beklemiyor gibiydi, zaten Gregor’un da verecek bir cevabı yoktu. Ne söyleyebilirdi ki? Bu doğrudu. Her bir evde buldukları yanmış cesetler olanlara şüphe bırakmıyordu.

Korkusunun bir kısmı yerini öfkeye bıraktı. *Bu son olacak*, diye söz verdi. Bruce tahta çıktığında böyle bir şey bir daha asla yaşanmayacaktı.

Bruce için yürüttükleri bu görevin önemi az sonra konuşan adamın sözleriyle iyice ortaya serildi. Highland Muhafızları olarak bilinen elit askerlerden oluşan kralın gizli ordusunun lideri Tor ‘Lider’ MacLeod, son haftalarda kralın yanından birkaç saatte daha uzun süre uzaklaşmamıştı. Kralın kişisel koruması, fedaisi, muhafızı, danışmanı olan MacLeod, Robert Bruce’un her şeyiydi. Kral –güçlüklerle dolu kısa saltanatı süresince yaşanan en kötü felakette– bir grup adamına kucak açan sadık köylüleri kontrol etmesi için en güvendiği adamını göndermişti.

Korkutucu Batı Highland lideri küfrederken soğuk ifadesinde nadiren beliren bir duygu vardı. “Bir kez olsun casusumuzun yanıldığını ummuştum.”

Gregor bunu başıyla onayladı. “Ben de.”

İngilizlerin, *asilere* yardım eden köye misilleme yaptığına dair ilk dedikoduları duyar duymaz gelmişlerdi. Galloway’daki orman ve tepelerdeki geçici karargâhlarından ayrılıp Dumfries’tan altmış beş kilometre kadar doğuya, Lochmaben’a ilerlemişlerdi.

MacLeod, MacLean aralarına yeniden katılır katılmaz ona ve partneri Lamont’a döndü. İki muhafız da Ryan Gölü’ndeki fela-

ketten kaçıp buraya sığınan savaşçılar arasındaydı. “Bunu kimse öngöremezdi. Sizinle ilgisi yok. İkinizle de. Anlıyor musunuz?”

Sesinde şefkate ve teselliye dair tek bir iz yoktu, sert ve emreder gibi konuşuyordu. Lamont ve MacLean savaşçıydı; emirlerden anlarlardı, teselliden değil.

Adamların ikisi de kısa süre cevap vermedi. Birbirlerine baktılar ve sonra Lamont başını hafifçe salladı; partneri de onu takip ederek aynısını yaptı.

“Güzel,” dedi MacLeod. “O zaman köylüleri düzgün bir şekilde gömüp gördüklerimizi krala anlatmak için geri dönelim. Burada olanların intikamının alınacağından şüphemiz olmasın.” Gregor’a döndü. “Cesetleri toplayıp buraya getirin.” Eskiden köy kilisesi olan yerde duruyorlardı. Bir cesedinin üzerindeki yırtık cüppeden rahip olduğu anlaşılıyordu. “Üçümüz kazacağız.”

Gregor başıyla onayladı ve ölenlerin yanmış cesetlerini toplamaya başladı.

Birileri benim için gelecek...

Cate, ozanların hikâyelerindeki şövalyeleri hayal ediyordu. Beyaz atlarının üzerinde, parlak zırhları, renkli cüppeleri ve yardıma gelirken rüzgârla dalgalanan flamalarıyla güçlü ve yakışıklı savaşçılar... Soylu savaşçılar. Yürekli savaşçılar. Çocukluğundaki şövalyeler. Bir zamanlar inandığı şövalyeler. Babası gibi şövalyeler.

“Benim babam Hıristiyan âlemindeki en iyi şövalyedir!” Diğer çocuklar onunla bir piç olduğu için alay ettiğinde bu şekilde övünürdü. Babası onları terk ettiğinde çocuklar için daha büyük bir malzeme olmuştu.

“Hıristiyan âleminin en iyi şövalyesi şimdi nerede, Caty?” diye alay ediyorlardı.

Bak burada değil.

İrkilerek uyandı. Sesler kafasını karıştırmış, açlık ve susuzluktan sersemlemişti. Tanrı bilir kaç saattir kıvrılıp durduğu

Ücretsiz PDF Kıtıp Arsivi - <https://rante.org>

o yerden kalkmasına yetecek kadar gücü kalmamıştı. O kadar uzun zaman dua etmişti ki kaderine razı olduğu anda dualarının gerçek olması, hayal gücünün acımasız bir hilesi gibi geldi.

Ama sesler giderek yükseliyordu. *Erkek* sesleri. İngiliz askerleri miydi? Ona işkence etmek için geri mi dönmüşlerdi? Başladıkları işi bitirmek için mi geliyorlardı?

Anlamsız bir korku onu ele geçirdi ve kurumuş dudakları –tam yardım istemek için aralandığı sırada– kapandı. Ama o sırada şansını değerlendirmesi gerektiğini fark etti. Eğer bu adamlar dostsa kurtulmak için tek şansı bu olabilirdi. Ve eğer İngilizlerse...

Belki de acısına son verirlerdi.

Yardım istemek için dudaklarını araladı ama boğazından süzülen şey, ironik olsa da sadece boğuk bir sestti. Çaresiz ve öfkeli gözyaşları gözünü yaktı. Son gücünü de kullanıp bağırarak istese de silik bir fısıltıdan fazlası duyulmadı. “İmdat! Lütfen, yardım edin.” İşe yaramadığı için ağlamaya başladı. Kalan kıymetli vücut sıvısı da böylece yanaklarından süzüldü. “Bana yardım edin.”

Tanrım, bu gerçek olamazdı! Cate güçlüydü. Pes etmezdi. Ölmek istemiyordu.

Annesini, tanımaya asla fırsat bulamadığı kız ya da erkek kardeşini ve doğduğundan beri tanıdığı komşularını düşündü. Birileri onları hatırlamalıydı. Birileri bunları yapan adamlara yaptıklarının bedelini ödetmeliydi.

Yeniden denedi. “İmdat!” Bu kez sesi daha güçlü çıktı. Çok güçlü değilse de cesaretini toplamasına yetecek kadar yüksekti. Biraz daha dik oturup ışık tünelinin üstüne baktı ve yeniden denedi. Sonra yeniden...

Çabaları, bir bağırış ve giderek yaklaşan bir sesle ödüllendirildi. “Sanırım orada biri var.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Cate hayal görmüyordu. Hem umut hem de korkuyla dolu hıçkırıklar arasından bir kez daha bağırdı. *Gitme... Lütfen gitme! Buradayım.*

Tazelenen bir enerji dalgasıyla sendeleyerek ayağa kalkmaya çalıştı ve dik durabilmek için yosunlu duvardan destek aldı. Başının üzerinde bir gölge belirdiği sırada yukarı baktı. Yukarıdan bir erkek yüzü ona bakıyordu.

Derin bir nefes aldı. Gözlerini kırptı. Dizlerinin güçsüzleştiğini hissetti. Bunun nedeni yorgunluk ya da açlık değildi.

Güneş ışığı adamın başının arkasında bir ışık çemberi oluşturuyor, açık kahverengi saçlarını altın gibi parlatıyordu. Burnu dümdüz ve güçlüydü, çenesi sert ve hafif gamzeliydi üstelik çok sivri değildi. Dudakları geniş ve günahkârdı. Gözleri açık renkliydi –Cate mavi mi yeşil mi olduklarını anlayamadı– ve kuzgun kanatlarını andıran kaşlarının altına yerleşmişlerdi. Her şeyi, tüm kemikleri ve altın renkli teni yerli yerindeydi.

Yüce Tanrım, bu bir insan değil, melekti.

Ve bu da demek oluyordu ki...

Cennetteyim.

Ayaklarının altındaki zemin kaymadan önce aklından geçen son düşünce bu oldu.

“Yaşıyor mu?”

Derinden gelen bir ses Cate’in ayrılmasını sağladı. Yüzüyor-muş gibi hissediyordu. Hayır, biri onu taşıyordu. Bir erkeğin kolları onu sarmıştı. Güçlü ve güvenli kollar...

Adam onu yere koydu. Üzerine eğildiği sırada hissettiği ılık nefes, gözlerini kırpıştırarak açmasına neden oldu.

Birbirlerine baktılar. Cate ve meleği...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Evet,” dedi adam yumuşak bir ses tonuyla ve Cate’in alnında-ki keçe gibi duran bir tutam saç ıtti. “Yaşıyor.”

Sesindeki kibarlık, Cate’in kalbinin duyguyla dolup taşması-na neden oldu. Konuşmak için ağzını açtı ama tek yapabildiği şey, kuru dudaklarını ıslatabilmek oldu. Hemen ardından dudaklarına bir matara yaslandı ve paha biçilmez ilk su damlası boğazından aktı. Heyecanla –delice– içti sudan; adam ona yaşlamasını, midesini bulandıracağını söyleyene kadar...

Adam matarayı çektiği sırada Cate’in dikkati dağılmamış olsa suyu geri çekmek için çabalandı. Adam, onu göğsüne yaslamıştı ve kusursuz yüzü öyle yakındaydı ki tek yapması gereken uzanıp ona dokunmaktı. Yeşil. Gözleri yeşildi ve Cate’in o zamana kadar gördüğü en kalın ve görkemli kirpiklerle çevrelenmişti. Hiç adil değil. Bir melek için bile...

Yaşıyor mu? Adamın sözleri aklına geldi. “Ama sen bir meleksin.”

Cate, arkasından gelen bir kahkaha duydu. “Şahin buna çok gülecek.”

Cate’in meleği, konuşan adama doğru sert bir bakış attı ama Cate’le konuşurken sözleri ve sesi nazikti. “Yaşıyorsun çocuk. Ve güvendesin.”

Olanları hatırlayınca korku içinde adama tutundu. Başını deriyle kaplı göğsüne –son derece sert ve genişti– yaslayıp arkasına baktı ve orada üç adamın daha olduğunu ilk kez gördü.

Korkuyla irkilip derin bir nefes aldı. Adamlar çok iriydi. Üzerinde çelik düğmeleri olan siyah deri tunikler giyip karartılmış burunluklu başlıklar takmışlardı. Kurtarıcısı hemen yanındaydı. Öyle uzun boylu ve kaslı savaşıçılardı ki Cate titredi. Onları ilk anda görmemesi iyi olmuştu yoksa öldüğünü ve cehenneme gittiğini düşünebilirdi.

Bunlar kimdi? İngiliz olmadıklarını kurtarıcısının yumuşak sesinden anlamıştı. Yeniden bakınca omuzlarına geçirdikleri

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://fantey.org>

koyu renkli pelerinleri gördü. *Highlandlilerdi*. Ama ne tarafından? Highland'deki klanlar, savaşın iki tarafında da savaşıyorlardı; kimi Bruce ile birlikteyken MacDougalllar gibi bazı klanlar da ona karşı savaşıp kendini 'İskoç Çekici' olarak adlandıran İngiliz Kral Edward ile gönülsüz de olsa ittifak kuruyorlardı.

Bu adamlar İngilizlerin tarafında mıydı?

Kurtarıcısı Cate'in korkularını hissetmiş gibiydi. "Sorun yok, ufaklık. Biz düşman değiliz. Kral Robert, adamlarını sakladığınız için İngilizlerin saldırısına uğradığınızı duyunca bizi yardıma gönderdi."

Yardıma mı? Cate dudaklarını sıktı. Onları bu duruma sokan Bruce'tu. Bunu yapan oydu.

Ama bu adamlar, İskoçya'nın sözde kralının onları tamamen unutmadığını gösteriyordu. Gerçi bu, Cate'i rahatlatmamıştı; Bruce'un adamları çok gecikmişti.

Ve sadece dört kişilerdi! Kalbi, göğüs kafesinde deli gibi atmaya başladı. "Ya geri dönerlerse?"

"Kim?" diye sordu adam. "Bunu kim yaptı, çocuk?"

Cate'in yanaklarından yaşlar süzüldü ve hıçkırıklara boğuldu. "Kaledeki İngiliz askerleri. Hereford Kontu'nun adamları. Onlar..."

Yaptıklarını hatırlayınca daha çok ağlamaya başladı. Adam, Cate'i göğsüne yaklaştırdı ve her şeyin yoluna gireceğini söyleyip onu teselli etmeye çalıştı.

Ama hiçbir şey yoluna girmeyecekti. Bir daha asla hiçbir şey yolunda olmayacaktı. Annesi gitmişti ve Cate'in kimsesi yoktu. Farkında olmadan adamın çeliği andıran kaslarına daha sıkı tutundu. Bu adam dışında. Onu ölümden kurtarmak için Tanrı tarafından gönderilen bu melek dışında. O yanında olduğu sürece, yalnız değildi. Ve Cate onun gitmesine izin vermek istemiyordu. Gregor, kızın kanlı parmaklarını kolundan ayırabilmek için Robbie Boyd'a -muhafızlar arasında insanüstü güce sahip ar-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

kadaşına– ihtiyacı olacağını sanmıştı ama çocuk sonunda ağlamaktan güçsüz düşüp sızdı ve o da diğerlerinin berbat işlerine yardım etmek için fırsat buldu.

Ama bir gözülle onu atların yanında, pelerinine sarıp bıraktığı yeri izliyordu. Küçük kız şoktaydı ve onu bulan kişi kendi olduğu için ona karşı tuhaf bir sorumluluk hissediyordu. Bu çok tuhaftı çünkü bir kadına karşı –hâlâ çocuk olsa bile– herhangi bir sorumluluk hissetmek onun için tamamen yeni bir histi.

Ama kızın yaşadıklarını düşününce, bedenindeki korumacı tüm hisler ayağa kalkıyordu. Böyle hislere sahip olduğunu bile bilmiyordu.

Tanrı aşkına, kaç gündür o cehennem çukurundaydı? Dört gündür mü? Yoksa beş mi? Bulduklarında ölmek üzereydi. Ölümüne *hâlâ* çok yakındı. O kadar uzun süre aç ve susuz kalmak...

Yüzünü buruşturdu. Bu kadar cılız bir kızı bırakın, yetişkin bir erkek için bile bu şartlar çok ağırdı. Kuyuya tırmanmaya çabalarken parçalanan parmakları maruz kaldığı işkencenin ve kaçmak için ne kadar çaresiz olduğunun kanıtıydı.

Genç adam, İngilizlerin neden olabileceği her türlü adaletsizliği ve barbarca vahşeti gördüğünü sanıyordu ama bunu bir çocuğa kim yapabiliirdi? Bu son derece hesaplanmış ve kişisel görünüyordu.

Gregor çok fazla genç kız tanımamıştı ama iki küçük erkek kardeşi vardı ve bu kız da on bir on iki yaşından daha büyük olamazdı. Henüz genç bir kadın olmaktan ziyade genç bir kızdı. Kızı, kuyudan çıkarmak için omzuna attığı sırada elbisesinin altına giydiği pantolonu hatırlayınca dudağının bir tarafı kıvrıldı.

Kızın hiç ağırlığı yokmuş gibiydi. Adeta bir deri bir kemikti. Çok kırılıyordu ama cılız uzuvları şaşırtıcı derecede güçlüydü. Evet, kız tam bir savaşçıydı. Karşı koyduğu şartlar düşünülünce öyle olması gerektiği belliydi.

Sonunda hepsinin aklından geçen soruyu MacLean sordu. “Kızı ne yapacağız? Kampa götüremeyiz. Bu çok tehlikeli olur.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sadece tehlikeli demek, durumu küçümsemek olurdu. Son altı aydır Batı Adaları'nda kaçak yaşamışlardı ve İskoçya'ya bir aydan kısa süre önce dönmüşlerdi. Bruce'un ordusu, Turnberry'de İngilizlere karşı küçük bir zafer kazanmıştı ama bir çarpışmayı daha kaybederlerse yeniden kaçmak zorunda kalacaklardı. Bruce'un kuvvetlerinin üçte ikisinin öldürüldüğü Ryan Gölü felaketinden sonra ordunun tamamında dört yüzden az adam kalmıştı.

Bazıları bunun kaybedilmiş bir dava olduğunu düşünebilirdi ama Robert Bruce'u tanımıyorlardı. Gregor, ayakta kalan son iki adamdan biri olsa da onun yanında savaşacaktı.

"Sana işe yarar bir şeyler söyledi mi?" diye sordu MacLeod.

Gregor başını iki yana salladı. "Tahmin ettiğimizden başka bir şey söylemedi. Hereford'ın adamlarıymış." Lochmaben, Bruce'un Annandale Lordluğu'ndan miras kalan topraklarından olsa da kalesi, geçen yıl Bruce tarafından yeniden ele geçirilmesinin ardından bir kez daha İngilizlere geçmişti. Kral Edward, kaleyi Hereford Kontu Sör Humphrey de Bohun'a vermişti ve kontla kontes -Kral Edward'ın kızlarından biri- kısa süre önce buraya yerleşmişti. "Kız hâlâ şokta. Bana adını bile söyleyemedi. Adamın annesini öldürdüğünü ve artık yalnız kaldığını söyleyerek ağlayıp durdu."

Lamont yüzünü buruşturdu. "Annesinin ölümüne tanık olmuş olmalı."

Gregor yüzünü buruşturarak ona döndü. "Evet, öyle olmuş galiba."

"Zavallı kız," dedi MacLean. "Böyle bir şeye tanık olmak için çok küçük."

MacLeod'un yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. Gregor'un, adamın hislerini anlaması biraz zaman aldı. "Annemin tecavüze uğrayıp öldürüldüğüne tanık olduğumda on yaşındaydım, ondan birkaç yaş daha küçüktüm. Hâlâ her bir saniyesini hatırlıyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Adamlar sustu. Belli ki kızın acısından tuhaf bir şekilde etkilenen sadece Gregor değildi; İskoçya'nın –Tanrım, Hristiyan âleminin demek daha doğru olurdu– en korkutucu kılıç ustalarından birinin sert kabuğunu delip içine işlemiştii. Gregor –geçen yıl Christina Fraser ile evlenene kadar– Highland Muhafızları'nın liderinin gülümsemeyi bildiğinden şüpheliydi.

“Belki de yakınlarda akrabaları vardır,” dedi Lamont.

“Hayır!” Kızın sesi yankılandı ve hemen ardından kendini Gregor'un kollarına attı. Yaralı ve kanlı parmakları, kollarına sıkı sıkı tutunuyor onu iyice sıkıyordu. “Lütfen, beni burada bırakamazsınız. Beni bulup öldürürler.”

“Şşşt,” diye başını okşayıp onu sakinleştirdi Gregor. “Kimse seni burada bırakmayacak. Seni götürebileceğimiz bir yer yok mu? Bir teyzen? Amcan?”

Kız telaşla başını salladı. “Kimse yok. Ailemden tek kalan annem.”

Gregor, kızın annesi hâlâ hayattaymış gibi konuşmasını düzeltmedi. “Peki ya baban?”

Cate'in yüzünde sert bir ifade belirdi. “Öldü.” Ses tonundan, kızın babasına dair güzel anıları olmadığını anlayabiliyordu. “Methven'de.”

Bu da geçen yıl Bruce ve adamlarının başına gelen felaketlerden biriydi. “Adın ne, ufaklık?”

Kız duraksadı. “Caitrina.”

“Peki, babanın adı ne?”

Bir sessizlik daha oldu. “Kirkpatrick.”

Buralarda çok yaygın olan bir klan adıydı. “Kardeşlerin yok mu Caitrina?” Kızın yüzü kederle çökünce, Gregor yanlış bir soru sorduğunu anladı.

“Annem sekiz aylık hamileydi. Adam onu incitiyordu. Onu durdurmam lazımdı.”

Gregor bunun ne tür bir *incitme* olduğunu anlayınca öfkelen-
di. Lanet herifler! Kızın çektiği acıya engel olamayacağını bilse
de ona daha sıkı sarıldı.

“Ona çapayla vurdum ama iskaladım ve sonra da adam...”
Küçük yüzünde son derece belirgin olan iri kahverengi gözleri
nemlendi. Kız, geniş dudakları, hafif kalkık burnu, biraz sivri çe-
nesi, koyu renk saçları ve gözleriyle uyumlu olan kaşlarıyla –kirli
olmasına rağmen– sevimli görünüyordu. “Onu öldürdü. Bu be-
nim hatamdı. Onu benim yüzümden öldürdü.”

Gregor, kızı omuzlarından sarsıp kendine bakması için zor-
ladığı sırada sertçe konuştu. “Bu senin hatan değildi,” dedi iti-
raz kabul etmediğini belli eden bir sesle. MacLeod’un az önce
MacLean ve Lamont ile konuşurken kullandığı ses tonuydu bu.
“Sen adama karşı koydun ve annene bu köyde kimsenin yapma-
dığını yapıp bir şans verdin.”

“Ama yeterince güçlü değildim.”

“Deneyecek kadar güçlüydün ve önemli olan da bu. Savaş-
mak sadece fiziksel güçle olmaz. Atiklik ve nereye vuracağını
bilmek, beden yapısının önüne geçebilir.”

Kız ona şüpheyile baktı. “Ama ben bir kıyım.”

Gregor buna şaşırmış gibi davrandı. “Pantolonun kafamı ka-
rıştırmış olmalı.”

Kızın yanakları kıpkırmızı oldu. “Hareket etmekte zorlanma-
mak için bazen bunu giyiyorum.” Susup Gregor’a baktı. “Sence
gerçekten kendimi savunmayı öğrenebilir miyim?”

Gregor, kızın annesine yapılanların kendisine de yapılmasına
engel olmak istediğini tahmin edebiliyordu. “Bunu yapabileceği-
ne eminim.”

Kızın koyu renkli kaşları çatıldı ve dudakları, sert sayılabile-
cek bir ifadeyle gerildi. “O zaman yaparım. Sen öğretir misin?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ah lanet olsun. Gregor yardım etmeleri için arkadaşlarına baktı ama onlar da kendi kendini bu duruma soktuğunu ima eden bakışlar attılar.

“Lütfen,” diye yalvardı kız. “Beni de yanında götüremez misin? Başka gidecek bir yerim yok.”

Cate, ona umutla baktı. Gregor içten içe onu reddetmek istiyordu. Kimsenin ona umut bağlamaması lazımdı.

Kızı götürebileceği bir yer olmalıydı. Bir kilise? Belki de terk edilmiş çocuklar için Dumfries'ta bir ev?

Ama içinde bir şeyler bu fikre itiraz ediyordu. Kıza ne olacaktı? Onu kim koruyacaktı? Büyüdüğünde ne olacaktı?

Seni ilgilendirmez. Senin sorumluluğun değil.

Gregor yüzünü buruşturdu. Kız onun sorumluluğunda değildi ama itiraz edemiyordu. MacLeod ne derse desin bu kıza ve diğer köylülere olanlardan onlar da sorumluydu.

Belki de kızı götürebilecek bir yer bulabilirdi. Hoş karşılanacağı ve belki de sevilebileceği bir yer. Gregor'un annesi her zaman bir kız çocuk istemişti. Babası ve iki ağabeyinin ölümünden sonra kadın berbat durumdaydı. Yumuşak kalpli annesinin bu kıza bir bakış atıp başına gelenleri bir kez duyunca kalbinin eriyeceğini biliyordu.

“Lütfen,” dedi kız, Gregor'un kalbini acıtacak kadar çaresiz bir tavırla.

Tüm içgüdüleri hata yaptığını söylese de Gregor bu uyarıları dinlemedi. “Evim Ror’da. Highlands’teki Tay Gölü’nün yakınlarındadır. İstersen orada annemle kalabilirsin. Orada güvende olursun.”

Gregor, kızın yüzündeki ifadeyi daha önce de çok kez görmüştü –hayranlıkla sevgi arası bir şeydi– ve anında bu teklifi yaptığı için pişmanlık duydu.

Artık çok geçti.

“Gerçekten mi? Beni yanında götürecek misin?” Kız, göğsüne yaslanıp ona sarıldı. “Ah, teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim!”

Lanet olsun, Gregor ne yapmıştı?

Göğsünün yarısına ancak uzanan koyu renkli saçlardan bakışlarını kaldırıp onları seyreden ve gülmek için kendilerini zor tutan arkadaşlarını –MacLeod bile gülüyordu– gördü.

“Nereye gitse kalpleri kırıyor,” dedi MacLean, Lamont’a gülererek. “Belli ki yine birilerinin kalbini fethettin, MacGregor. Gerçi bu seferki senin için bile çok küçük. Sanırım bu, güzel suratının laneti.”

“Cehen...” Kızın orada olduğunu fark eden Gregor normalde vereceği cevaba engel oldu.

Bunun yerine MacLean’a öldürücü bir bakış attı. Bu hiç komik değildi. Asıl kötü olan, Gregor’un da onların haklı olduğundan şüphelenmesiydi.

Ona ne olmuştu böyle?

BİRİNCİ BÖLÜM

Berwick Kalesi, İngiliz Sınırı,

6 Aralık 1312

Neyim var benim?

Gregor, okunu geriye doğru çekip bıraktı. Bir atış, bir ölüm. Kaçırma şansı yoktu.

Kaçırmadı da. Gözlerinin arasındaki daracık boşluğa –zırhların ve askerlerin tercih ettiği çelik başlığın korumadığı birkaç yerden biriydi burası– Gregor’un okunun saplandığı asker, felç olmuş gibi kalakaldı. Highland Muhafızları’nın kullandığı burunluklu eski Viking başlığı olsa işlerine daha çok yarardı. Bu kadar yakından bile –Gregor otuz metre kadar uzaktaydı– böyle dar bir hedefi vurmak yetenek gerektirirdi. Bu tür bir yeteneğe ancak İskoçya’nın en iyi okçusu sahip olabilirdi.

Bir saniye içinde İngiliz’in zırhla kaplanmış bedeni bir ağaç kütüğü gibi yere devrildi. Yere düşmeden önce siperde diğer hedef de belirdi. Gregor hemen hedef alıp oku fırlattı. Hiç düşünmemiştii; hareketleri ince ayar yapılmış bir savaş makinesi gibi pürüzsüz ve netti. Soğuk ve rahat ifadesi, alttaki yoğun odaklanmayı ve konsantrasyonu gizliyordu. Herkes ona güveniyordu ve Gregor MacGregor, baskı altındayken en iyi performansını sergilerdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Genellikle.

Ok hedefine ulaştığında ikinci asker de yere düştü.

Bruce'un elit askerlerinden oluşan Highland Muhafızları'yla birlikte yedi yıldır savaşıyordu. Saldırı öncesindeki kilit hedefleri Gregor kadar kusursuzca ortadan kaldıracı başka kimse yoktu. Hedefler. Onları böyle görüyordu. Zafere ulaşmak için o ve hedefi arasında duran ve ortadan kaldırılması gereken engellerdi onlar. Ve son yedi yıldır pek çok engelle karşılaşmıştı.

Ama gelişme gösteriyorlardı –gerçek bir gelişme– ve çoğu insanın imkânsız olduğunu düşündüğü İngilizlere karşı bir zafer kazanmaya giderek yaklaşıyorlardı. Bruce ve ona sadık olanlar altı yıl önce kaçmak zorunda kaldıkları Batı Adaları'ndan İskoçya'ya döndüklerinden beri kral, krallığını İngiliz istilasından kurtarmak için istikrarlı zaferler elde ediyordu. Kuzeyin kontrolünü ele geçirmek için kendi yurttaşlarını bastırmıştı. James Douglas ve Thomas Randolph, Robbie Boyd ile birlikte kanunsuz sınır bölgesini sıkı bir şekilde denetliyordu. Galloway'de tek başına kalmış eski Kelt Krallığı da kralın hayatta kalan tek kardeşi Edward Bruce'un payına düşmüştü.

Geriye sadece hâlâ İskoç kalelerindeki İngiliz karargâhları kalmıştı. Bunlar da bir bir Bruce'un eline geçiyordu. Ama hiçbir Berwick Kalesi'nden daha önemli olamazdı. İskoç ya da İngiliz sınır bölgesindeki –o anda kimin kontrolünde olduğuna bağlı olarak değişiyordu– geçilmez kale, savaştan nasibini bolca almış ve bir önceki seferde İngiliz kralının karargâhı olarak hizmet etmişti. Bu kaleyi almak onları zafere bir adım –büyük bir adım– daha yaklaştıracaktı. Ama kuşatma silahları olmadığından Bruce ve adamlarının daha yaratıcı yöntemlere güvenmeleri lazımdı. Highland Muhafızları'ndan iki arkadaşının, Gregor mazgalı siiperleri düşmanlardan temizler temizlemez fırlatmak için bekledikleri halat merdiven gibi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Gregor karanlığın içine bakıp sakince duvarı inceledi. Nabızı yavaş ve sabitti. Duvarın bu kısmında nöbet tutan üç asker vardı. Üçüncü neredeydi?

İşte! Gregor hemen harekete geçti ve nöbetçi kulübesinin karanlığından çıkan askere dair ilk çelik pırıltısına oku yolladı. Adam, kendisine neyin çarptığını bile anlayamadan yere düştü.

Çat, çat, çat ve işlem tamamlanmıştı. Hedefler temizlenmişti.

Gregor ıskalamazdı. Bu yüzden de çok değerliydi. Gizlilik esas olduğunda Highland Muhafızları, hatalı ya da düşmanın alar-ma geçmesine izin verecek bir yere saplanan oklar gibi riskleri alamazlardı. Bruce'un başarısı şaşırtmacaya bağlıydı. Ve Gregor, Bruce'un İskoç tahtında kalıcı bir güç kazandığını görmek için gereken her şeyi yapardı.

Ancak ıskalamıştı. Gregor öfkeden küfretmemek için kendini zor tuttu. Üçüncü ok, askerin iki gözünün arasına değil, gözle-rinden birine saplanmıştı. Başkası için bu da isabet sayılabilirdi –ölü ölüydü– ama Gregor için durum farklıydı. Onun için bu, ıskalamak demekti.

Ve bu ilk kez olmuyordu. Son birkaç haftadır –aydır– birden çok kez hedeflerini ıskalamıştı.

Kendi kendine, *bunun bir önemi yok, dedi. Geçici bir şey. Her-kesin başına gelebilir.*

Onun dışında herkesin. Kusursuz olmaktan başka şansı yoktu. Buna bağlı olan çok şey vardı. Kral ona güveniyordu. Ve küçük ıskalamalar, onu kabul etmek istediğinden daha çok rahatsız ediyordu.

Gregor, diğerlerine ortalığın temizlendiği işaretini gönder-mededen önce bir bakış daha attı. Nehir kıyısındaki gizli konum-larından ayrılan beş adam Beyaz Duvar'a doğru sürünmeye başladılar. Bu öncü birlikti. Duvarı geçecek ve geri kalanların içeri girmesi için kapıyı açacak adamlar, Bruce tarafından bizzat

seçilmişti. Gregor ve muhafız arkadaşı Arthur ‘İzci’ Campbell, Lachlan ‘Yılan’ MacRuairi ve Erik ‘Şahin’ MacSorley dışındada Bruce, Berwick’i alma şerefine erişmesi için James ‘Kara’ Douglas’ı da seçmişti.

Bu, şaşırtmaca yoluyla bir kaleyi almak için yaptıkları en zorlu –ve en tehlikeli– girişimdi. Tweed nehrinin kıyısındaki iki beton muhafız kulesi, tepedeki ana tahkimata dik bir dönemeçli duvarla bağlanıyordu ve buraya verilen ‘boyun kıran merdivenleri’ ismini sonuna kadar hak ediyordu. Duvarı tırmanmak ve aşağıdaki kuleleri ele geçirmek ilk aşamaydı. Daha sonra da boyun kıran merdivenlerini tırmanmaları ve İngilizler neler olduğunu anlamadan önce üstteki muhafız kulesini ele geçirmeleri gerekiyordu.

Yaratıcı merdivenleri bu görevde onlara çok yardım edecekti. Sör James Douglas ya da kiminle konuştuğunuza bağlı olarak Sör Thomas Randolph –kralın en güvendiği şövalyesi olmak için iki adam arasında devam eden iyi niyetli rekabet kızışıyordu ve girdikleri her macerada daha çok puan kazanmak için yarışıyorlardı– demir çengelleri ahşap basamakları olan halat merdivene geçirmeyi akıl etmişti. İki adam tarafından taşınabilecek kadar hafifti ve duvarı tırmanırken ahşap merdivenlere göre saklaması çok daha kolaydı. Böyle bir aleti ilk kullanışları olacaktı.

Campbell ve MacSorley –denizci olduğundan çengeller konusunda bolca deneyimi vardı– çengelleri duvarın üzerinden atıp merdiveni yerine sabitlemek için gittiklerinde Gregor da kale duvarının üst kısmındaki takviye askerlerin olduğu yeri inceledi. Zalim ada şefi MacRuairi, karanlığın içinde bir yerlere girip çıkma konusundaki sıradışı yeteneği sayesinde yukarı ilk çıkan oldu ve Gregor da arkasından gidip gözlem yapmak için duvarın üzerine yerleşti. Diğer adamlar merdiveni tırmandığı sırada beklenmedik bir problem ortaya çıkarsa Gregor üstesinden gelecekti.

Gregor'un ikinci görevi gözlemci. Şaşırtmacaya maruz kalan tarafın onlar olmaması için çabalamak onun göreviydi.

Görevlerinin ilk kısmı sorunsuz ilerledi. O kadar sorunsuzdu ki Gregor heyecanlandı. O kadar çok görevde yer almıştı ki *her zaman* yolunda gitmeyen bir şeyler olacağını artık çok iyi biliyordu.

Ama merdiven, beklediklerinden daha çok işe yaramıştı. Beş dakika içinde Gregor duvarın tepesinde, her iki muhafız kulesini de görebileceği bir yerdeydi ve diğer adamlar da duvarı temizleyip aşağı inmişlerdi.

Koyu renkli ve hafif olan deri zırhları, karartılmış burunluklu başlıkları ve kül sürülmüş tenleriyle ay ışığının olmadığı gecenin içinde kayboluyorlardı. Gregor'a bakıp ondan işaret beklerken sadece gözlerinin beyazı görünüyordu. Gregor, etrafı bir kez daha kontrol edip işaret verdi.

Adamlar dağıldılar. MacRuairi ve MacSorley, boyun kıran merdivenlerine doğru giden muhafız kulübesine yürürken, Douglas ile Campbell da alttaki kulenin merdivenlerinden inip denize açılan hücum iskelesini açacaktı. Adamların geri kalanı –Berwick'teki askeri gücü düşünerek elli kişilik bir kuvvet getirmişlerdi– orada bekleyecekti.

Gregor, gerekirse bir ok daha göndermeye hazır halde gözünü duvardan ayırmıyordu. Sonraki birkaç dakikanın en tehlikelisi olacağını biliyordu. Şu anda fark edilmek, beş savaşıyı tamamen savunmasız bırakırdı. Kalenin içinde gidecek bir yerleri yoktu ve iki kule dolusu uyuyan askerle çevrelenmiş haldeydiler. Kuleler alınana ve kapı açılana kadar sessiz olmaları şarttı.

Hafif bir ses duyan Gregor'un kulakları dikildi. MacRuairi ve MacSorley'nin girmelerine birkaç metre kalan ikinci muhafız kulesine baktı. Arkadaşları da bunu duymuştu.

Gregor, oku yerine yerleştirip hazırlandı. Geriye doğru çekti ve karanlığın içinde bir adamın gözlerinin beyazını gördüğü anda bırakmak için hazırıldı.

Tik, tik, tik.

Lanet olsun... Bu ses, ayak sesine benzemiyordu. Şey sesi gibiydi...

Bir köpek.

Bir saniye sonra uyuz görünümlü bir teriyer –başı yerden otuz santimetre kadar yüksekti– karanlığın içinden iki savaşıya doğru hızla geldi. Muhtemelen bir ses duyup ne olduğunu anlamaya gelmeden önce kalede fare avındaydı.

Gregor'un bakışları, normal bir insan boyuna odaklandığı için aşağı hedef alması biraz uzun sürdü. *Lanet olsun.* Bu şey öyle çirkindi ki neredeyse sevimli sayılabilirdi.

Köpek aniden durdu. MacSorley ile MacRuairi'den üç dört metre uzaktaydı ve bu da Gregor'un gözleri kapalıyken bile hedef alabileceği bir mesafeydi. Ama bunu yapmadı. Zavallı köpeğe bakıp duraksadı.

Köpek iriyarı görünümlü iki savaşıya bakıp tereddüt etti. Çok cılız ve zavallı görüntüsünden belli olmasa da demek ki akıllıydı. İlgisini yitirmiş gibi görünüp arkasını döndü ama o sırada ay ışığında bir pırıltı oldu.

Bu, MacRuairi'nin çektiği kılıcının ışıltısıydı.

Köpek korkuyla havladı, hayalet görmüş gibi bir telaşla karanlığın içinden geçip muhafız kulübesine koştu.

Tanrım! Köpek küçük olabilirdi ama korkmuş ve tiz sesi sessiz gecede patlama etkisi yaratmıştı. İkisinin de etkisi aynıydı: Felaket.

Gregor oku yolladı ama artık çok geçti. Köpek karanlığın içinde kaybolmuştu ve olan olmuştu. Kulelerin içinden de sesler duyulmuş olmalıydı çünkü neler olduğunu anlamak için askerler koşmaya başladı.

Sessiz ve uyuyan kale birden mahşer yerine döndü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Highland Muhafızları da bunun tam ortasında kaldı.

Gregor, hem köpeğin şaşırtmaca –ve kaleyi ele geçirme– fırsatını ellerinden almasına hem de buradan yakalanmadan çıkmakta çok zorlanacak oluşlarına küfür etti.

Ama kendi hatası yüzünden arkadaşlarının ölmesine izin veremeyecekti. Kılıcını çeken Gregor, üzerine gelen askerlere döndü ve Hristiyan âlemine korku salan o sözleri söyleyerek bağırdı. Bu, Highland Muhafızları'nın savaş narasıydı: *"Airson an Leòmhann!"*

Aslan için!

Kral Robert Bruce, Dunstaffnage Kalesi'ndeki küçük odayı büyük ölçüde kaplayan geniş masada oturmuş, üç savaşıya boş bakışlar atıyordu.

Gregor neden kıvranıyordu ki? Bruce onun babası değildi –kral ondan sadece yedi yaş büyüktü– ama Gregor herhangi bir konuda başarısız olmaktan nefret ediyordu ve hayatta hayal kırıklığına uğratmak isteyeceği son insana bunu açıklamak zorunda kalmak çok kötüydü. Robert Bruce'tan daha çok inandığı biri yoktu ve onun tahta oturduğunu görmek için son nefesine kadar savaşıyordu.

Bu, Gregor her şeyi berbat etmemiş olsa çok daha kolay olacaktı.

Lanet bir köpek. Sınır bölgesindeki en önemli kalelerden birini ele geçirme şansını kaçırmışlardı, çünkü Highland'deki en iyi okçu, pireli bir sıçana nişan almakta tereddüt etmişti.

Seçkin savaşçılar ıskalamaz ve kesinlikle tereddüt etmezlerdi. Gregor, üzerinden bir hafta geçmiş olsa da hâlâ kendine kızıyordu. Kızıyordu ama asıl kötü olan bu değildi. Asıl kötü olan, Berwick'te lanet bir köpek tarafından ayağa kaldırılan mahşer yerinden MacSorley ve MacRuairi ile birlikte kıl payı –

Ucretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

tam anlamıyla kıl payı- kurtulduktan birkaç gün sonra az kalsın Gregor yüzünden yakalanacak oluşlarıydı. Ya da daha doğrusu lanet yüzü yakalanmalarına neden olacaktı...

Kral sonunda konuştu. "Sınır bölgesindeki en önemli kalelerden birini İngilizlerden alma şansını lanet bir köpek yüzünden kaçırdığımızı mı söylüyorsunuz?"

MacSorley yüzünü buruşturdu. "Evet, yani, köpek bile sayılamayacak bir şeydi ama o havlamayla ölüleri bile diriltebilirdi."

"Sadece şanssızlıktı, hepsi bu," diye araya girdi MacRuairi.

Gregor, nasıl bir hata yaptığını henüz anlamamış olsaydı Lachlan MacRuairi gibi aşağılık bir pisliğin bile onu korumaya çalışmasına bakması yeterli olurdu.

"Aranızdan herhangi birinin şanssızlık gibi son derece insani olan bir bahaneye sığınacağını hiç sanmazdım," dedi kral dudaklarını alaycı bir şekilde bükerek.

"Şanssızlık değildi," diye düzeltti Gregor. "Benim hatamdı. Tereddüt ettim."

Bruce kaşını kaldırdı. "Köpeği vurmakta mı tereddüt ettin?"

Gregor içini acıtan bu aşağılama karşısında dişlerini sıktı. O, seçkin savaşçılardan biriydi, iynin de iyisiydi, bu tür hatalar yapmaması gerekiyordu. Bu tür hatalar *yapmazdı*. Bruce ona güveniyordu. Ama lanet olsun ki bir hata yapmıştı ve bu, onlara pahalıya patlamıştı. Kralın gözlerine kararlı bir ifadeyle baktı. "Evet."

"Ama efendim, lanet köpek çok sevimliydi," diye ekledi MacSorley sırtarak. "Ve önemli bir şey öğrendik."

"Neymiş?" diye sordu kral şüpheyle. Erik'in espri yapacağını tahmin etmişti.

"Söylentiler yanlışmış. Gregor sadece kalp kırmıyormuş. Onun da bir kalbi varmış."

"Kes şunu, Şahin," dedi Gregor sessizce. Ama lanet denizci sadece gülüyordu.

Kral da gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibiydi. Gregor'un namı iyi biliniyordu. Ne yapabilirdi ki? Kadınlar sadece dış görünüşüne bakıp kendilerini onun kollarına atmak istiyorsa buna engel olamazdı. Ne yani? Hepsine âşık mı olacaktı?

"Peki, başka sorun olmadı mı? Campbell ve Douglas, iskele kapısını uzun süre açık tutmak için İngilizleri oyalamayı başardıklarını ve sonra da kaçtıklarını anlattılar. Ama giderken sizin arkada kapana kısılmanızdan korkmuşlar."

Tam da öyle olmuştu ama Highlandlilere has küçümseme yeteneğini kullanan MacRuairi sadece, "Üstesinden gelemeyeceğimiz bir şey değildi, efendim," dedi.

Robert Bruce, tacını aptallık ederek elde etmemişti. Highland Muhafızları'na katılıp Bruce için savaşmayı kabul etmeden önce Batı Adaları'ndaki en korkulan korsanlardan biri olan adama baskarken gözlerini kısıtı. "Ama yine de üçünüzün dönüşü bir hafta sürdü öyle mi? En iyi denizcim topallıyor, en iyi nişancım kolunu kaldıramıyor ve senin de kaburgaların mumyalanmış gibi sımsıkı sarılmış halde."

"Sorun olmadı demedim," diyerek açıkladı MacRuairi. "Sadece üstesinden gelemeyeceğimiz bir şey değildi dedim."

"Sanırım baldızımın yanında çok zaman geçirdin Yılan, lanet bir avukat gibi konuşmaya başlamışsın!"

Bruce'un ilk eşinin kız kardeşi Marlı Janet, muhafız arkadaşları Ewen Lamont'la evliydi ve kız, konuşarak kendini her türlü beladan kurtarabilirdi.

Gregor daha fazla dayanamadı. Krala olan biteni anlatmak, bu iki adamın kendisini korumasını izlemekten daha acılı olamazdı.

Öne çıktı ve kapana kısılmaktan korksalar da Campbell ve Douglas'ı kurtarmaya nasıl gittiklerini ve nasıl kuşatıldıklarını anlattı. Yaklaşık otuz askeri geçmeyi başarmışlardı ama Gregor koluna bir kılıç darbesi almıştı; MacRuairi'nin yan tarafına isabet

Ucretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

eden bir savaş baltası birkaç kaburgasını kırmıştı ve kaleden kaçarken MacSorley'nin bacağının arkasına da bir ok saplanmıştı. Diğer adamlar kaçmak zorunda kalmıştı. İngilizler peşlerindeki ve MacSorley'nin bacağından kan fışkırıyordu. Bu yüzden en hızlı kaçışın, İngilizler onları aramayı kesene kadar köydeki güvenli bir evde saklanmak olduğuna karar vermişlerdi.

“İyi bir plan,” dedi kral başını sallayarak.

Gregor yüzünü buruşturmamak için çabaladı. “Öyle olmalıydı.”

“Ama?”

Tanrım... Bu, kendi dişini çekmek gibi bir şeydi. “Ama orada olduğumuz anlaşıldı ve İngilizler saklandığımız kulübeyi kuşattı. Neyse ki kulübenin eski sahipleri kışlıklarını depolamak için alt kata bir delik kazmışlardı ve biz de askerler arama yaparken oraya saklandık.”

“Çok konforlu olmamıştır.”

Konforlu olmamaktan çok daha kötüsüydü. Bir seksen üçten daha uzun boylu ve geniş omuzlu üç savaşçının, bir buçuk metre bir buçuk metre boyutlarındaki bir alanda bir saat kadar sıkışık kalmaları cehennem azabı gibiydi.

“Neyse ki kuzenim çok fazla banyo yaptığı için fazla güzel kokuyordu,” dedi MacSorley, temizlik tutkusuyla bilinen MacRuairi'yi ima ederek. “Sanki gül bahçesindeydik.”

MacRuairi, kuzenine soğuk ve kendisine ‘Yılan’ savaş adını kazandıran *hiç beklemediğin anda sırtına bir bıçak saplayacağım* bakışını attı.

“Yakalanmadığınız için çok şanslısınız,” dedi Bruce.

Kimse buna itiraz etmedi.

Kral, düşüncelere dalarak kollarını göğsünün üzerinde birleştirip arkasına yaslandı. “Köyde olduğunuzun nasıl anlaşıldığını anlatacak mısınız?”

Gregor, MacSorley'nin gülmemek ve espri yapmamak için kendini zor tuttuğunu tahmin edebiliyordu. Çünkü bu onun favori konusuydu. Yedi yılın ardından bundan sıkılmasını beklemek boşaydı.

Gregor o kadar şanslı değildi.

Genellikle MacSorley'nin şakaları onu rahatsız etmezdi ama bu kez az kalsın hepsinin ölümüne neden olacaktı. Dudaklarını sıkıttı. "iftinin genç kızı belli ki sır tutamıyormuş ve arkadaşlarından birkaçına orada olduğumuzu söylemeye karar vermiş."

"Birkaçına mı?" dedi MacSorley. "Girişimci ruhlu kız, 'hayatında gördüğü en yakışıklı erkeği' görmeleri için yaklaşık on iki bilet kesmiş." *En yakışıklı erkek* kısmını on altı yaşındaki bir kızın hl-yalı ve duygulu sesiyle söylemesi, Gregor'un adamın yüzünde parlayan gülümsemeye bir yumruk indirmek istemesine neden oldu.

"Bilet mi?" Bruce duyduklarına inanamamıştı. "Ciddi olamazsın."

MacRuairi sırtarak başını salladı. "Evet, kişi başı yarım peni. Biz onca yıldır ona bedava bakıyoruz."

Gregor sert bir bakış attı. Artık MacRuairi de mi espri yapmaya başlamıştı? Tanrım, bu cehenneme kar yağması gibi bir şeydi.

"Sana başlığını ıkarmamanı söylemiştim," dedi MacSorley hâlâ gülümserken.

" gün boyunca mı?" Gregor saçını eliyle düzeltirken yorgun bir şekilde açıkladı. Bu feci derecede gülünçtü. lmne sebep olacak şey, en tehlikeli görevlere giden Highland Muhafızları'nın seçkin savaşçılarından biri olması değil, lanet yzyd.

Gerçi bunun lanet bir şey sayılmadığı anlar olduğunu da kabul etmeliydi –dün gece birahane, yatağına süzülen sevimli ve balıketli garson kız mesela– ama bunun kesinlikle savaşta yeri yoktu.

Bir kereliğine bile olsa yüzüne tek bir bakış atıp ona sonsuza dek aşık olmayacak bir kızla tanışmak istiyordu. Ya da en azından arkadaşlarıyla evli olmayan bir kızla.

MacSorley ve MacRuairi, kendisiyle ilgili birkaç iğneleyici söz daha ederken Gregor sessizce bekledi. Konuşmaları bittiğinde kral bile gülüyordu.

Evet, bu son derece komikti. Kadınların, kollarına atlamasından daha kötü şeyler olduğunu biliyordu ama bu da bazen yıpratıcı olabiliyordu.

Bir süre sonra Bruce ciddileşti. “Pekâlâ, sizce birilerinin Berwick’teki başarısız saldırıda yer alan, kızın ‘hayatında gördüğü en yakışıklı erkek’ ile ünlü okçu ve ‘İskoçya’nın en yakışıklı erkeğini’ bağdaştırması ne kadar zaman alır?”

Gregor bir kez daha kıvrandı. Tanrım, bu lakaptan nefret ediyordu. “Bilmiyorum, efendim.”

Köyde yaşanan bozgunun en kötü tarafı da Gregor’un Highland Muhafızları’ndaki gizli kimliğinin tehlikeye girmiş olmasıydı. Hain Alex Seton’un düşmana sığınmasının sersemliğinden hâlâ kurtulamamışlardı. O, hepsine ihanet etmişti. Bir çarpışmada eski muhafız arkadaşlarıyla yüz yüze gelecek olurlarsa Tanrı’nın ona yardım etmesi gerekecekti. Seton’un eski partneri Robbie Boyd, adamın İngilizlere kimliklerini bildireceğinden emin olsa da şimdiye kadar böyle bir şey olmamıştı. Ama Gregor, köyde olanlardan sonra, maskesinin düşmesinin an meselesi olduğunun farkındaydı.

Muhafızlara katılmakta çok hevesli olmasının nedenlerinden biri de kimliğinin gizli tutulmasıydı. Gizlilik –bu maske– onu özgür kılıyordu. Kendine kılıcıyla –daha doğrusu okuyla– bir isim kazanabilecekti. Highland Oyunları’ndaki gibi dikkatini dağıtacak bir şey yoktu. Etrafında ona, evlenmek için çok hevesli olan kadınlardan biriyle evlenerek klanına nasıl yardım edebileceğini anlatan MacGregor Klanı’nın lideri amcası Malcolm gibi iyi niyetli akrabalar yoktu. Gregor, İngilizleri yenilgiye uğratacak, kendisine babasından daha çok babalık eden adamın tah-

ta yerleşmesine yardım edecek ve klanına karşı sorumluluğunu kendince yerine getirecekti. Sadece başarıları ve yetenekleriyle...

“Bunu ben de bilmiyorum,” dedi kral, “ama sanırım bir süre gözden uzak olsan iyi olur.” Gregor buna itiraz edecek oldu ama Bruce lafını kesti. “Sadece birkaç haftalığına. Zaten Noel yaklaştı. Perth’ü almaya hazır olduğumuzda seni çağırıyorum.” Kral, ocak ayının başlarında Perth Kalesi’ni kuşatmak istiyordu. Onu teselli edercesine gülümsedi. “Tanrı biliyor, hepimizin bir molaya ihtiyacı var. Dinlenmek ve aklını toplamak için birkaç hafta. Hepinize yüzde yüz ihtiyacım var.”

Bu söz hepsine yöneltilmişti ama Gregor aptal değildi. Kral, Gregor’un son zamanlarda zorlandığının farkındaydı. ‘Molanın’ asıl nedeni buydu. Gregor, onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Utançtan midesi kasılsa da tek yapabildiği başını sallamak oldu.

“Ayrıca,” dedi Bruce ona katlanmış bir kâğıt vererek, “Bu, birkaç gün önce erkek kardeşinden geldi.”

Gregor mektuba vebalıymış gibi bakarken homurdandı. Lanet olsun, kız bu kez ne halt etmişti?

Neler olduğunu öğrenmek istemediği için notu isteksiz bir şekilde aldı. Gregor çok fazla eğitim almamıştı ama –iki ağabeyi de ölmeden önce– küçük kardeşi John’u kiliseye göndermeyi planlamıştı. John hem okuyor hem yazabiliyordu. Gregor’un ise sadece biraz okuması vardı. Bu da kısa notu okuması için yeterliydi. *“Olabilirdi çabuk gel. Acil durum.”*

Mektup, onu telaşlandırmak yerine küfür etmesine neden oldu.

“Sorun mu var?” diye masum bir tavırla sordu Bruce.

Bruce, kral olabilirdi ama bu, Gregor’un ona zaman zaman dik dik bakamayacağı anlamına gelmiyordu. “Belli ki evde bana ihtiyaç var.”

“Yolunda gitmeyen bir şey mi var, Nişancı? Vasiliğini yaptığın sevgi dolu ufaklık, artık altın kanatların olduğunu düşünmüyor

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranthey.org>

mu yoksa?” MacSorley de kral gibi Gregor’un neden küfür ettiğini tahmin edebiliyordu.

“Ben onun vasisi değilim, seni pislik!” Kızın, onu melek sanmasını ima edişini duymazdan geldi. Neyse ki artık Helen MacKay vardı. Helen gelip bu lakabı alana kadar MacSorley ona *Melek* demişti.

“Vasisi değilsen nesen?” diye sordu MacRuairi.

Gregor keşke bunu bilseydi. Kız ona verilmiş bir ceza mıydı? Günahlarının karşılığı mıydı? Tanrı’nın akıl sağlığını test etme yöntemi miydi? Her zaman sorun çıkarıyordu. Onu eve götürdüğü andan itibaren sürekli ‘acil durumlara’ sebep oluyordu.

Başlıklı bir pelerin giyip erkek kılığında yerel okçuluk yarışmasına girmesi ve tüm yerli çocukları yenip neredeyse bir isyana neden olması gibi... Lanet olsun, muhtemelen bu Gregor’un suçuydu ama kıza kendisini korumayı öğrenebileceğini söylerken konuyu bu kadar ciddiye alacağını tahmin edememişti. Eğitimcisi John, kızın tanıdığı bazı erkeklerden daha iyi olduğunu söylüyordu. Tabii erkek kardeşi abartıyordu. Sonuçta sadece bir kızdı ve pek büyük değildi.

Yıllar önce onun hakkındaki ilk izlenimi doğruydı. Kız, küçük vahşi bir şeydi. Gerçek bir savaşıydı. Ayrıca inatçı, gururlu, dik kafalı, ukala ve aşırı özgüvenliydi. Bunlar bir erkek için iyi özellikler olsa da genç bir kızda durum farklı oluyordu.

Ancak ona kızmak çok zordu. Güzel sayılmazdı ama gösterişsiz bir sevimliliği vardı. Ta ki gülene kadar... Güldüğünde fena halde sevimli oluyordu.

Gregor’a hayrandı. Bu da adamı çok huzursuz ediyordu. Özellikle de kız büyüdükçe, son zamanlarda. Artık... Dikkatini dağıtıyordu. Gregor’un bundan kesinlikle kurtulması lazımdı.

“Peki, bu küçük kızla ne zaman tanışacağız?” diye sordu Bruce. Gregor huzursuz bir şekilde onun artık küçük bir kız

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

olmadığını düşündü. En son eve gittiğinde –bir yıl önce annesi öldüğünde– Cate ağlamaktan bitap düşmüş bir halde kendini kollarına attığında bunu utanç verici bir şekilde fark etmişti. Kollarına atlamış, kucağına çıkmıştı. “Adı neydi? Caitrina mı?”

Gregor, kralın bunu hatırlamasına şaşırarak başını salladı. Altı yıl önce kızı, annesinin yanına bırakıp kampa döndüklerinde, Bruce köylülere olanlar karşısında dehşete kapılmıştı. Diğerleri gibi o da kızın yaşadığı trajediden çok etkilenmiş, onunla bizzat ilgilenmişti.

“Evet, Caitrina Kirkpatrick.” Ancak annesi ona Cate diyordu.

“Şu anda kaç yaşında?” diye sordu Bruce.

Gregor omuzlarını silkti. “On yedi ya da on sekiz.”

“Lanet olsun, Nişancı,” dedi MacRuairi. “Kızdan kurtulmayı bu kadar çok istiyorsan neden ona bir eş bulmuyorsun?”

MacRuairi tam bir pislik olmasa Gregor ona o anda sarılabilirdi. Tabii ki! Evlilik! Neden bunu daha önce düşünmemiştii?

Tek bir sorun vardı. Onunla evlenecek kadar aptal birini bulabilir miydi?

İKİNCİ BÖLÜM

Dunlyon, Roro, Perthshire, İskoç Yaylaları

Gregor bu kez eve döndüğünde Cate hazır olacaktı. Daha fazla sabredemezdi.

John mektubu gönderdiğinden bu yana son bir haftadır her gün özenle giyiniyordu. Normalde özen göstermiyor olduğundan bu, sıradışı bir gelişmeydi. Normalde bir ip, bir deri parçası ya da elinde ne varsa onunla arkadan topladığı *erkeksi*, kısa ve ancak omuzlarına kadar ulaşan koyu renk saçlarını parlayıp kızıl kahverengi görününe kadar taradı, taradı ve omuzlarından aşağı saldı.

Hummaya yenik düşmeden önce Leydi Marion'ın ona verdiği basit bir altın tacı başına takıp koyu renkli buklelerini kaplayan incecik pembe bir tülü de saçına yerleştirdi. Saçı, sahip olduğu en güzel şeylerden biriydi ve bunu elinden geldiğince değerlendirmesi lazımdı.

Cate'in bazı kızların yaptığı gibi yanaklarını çimdiklemesine gerek yoktu çünkü dışarıda geçirdiği zamandan dolayı yanakları hep pembeydi. Dudaklarının da renklendirilmeye ihtiyacı yoktu çünkü kendiliğinden koyu ve canlı bir kırmızı reнге sahipti.

Burnunu buruşturdu. Ne yazık ki çilleri konusunda bir şey yapamıyordu. Cate, bunun kendisine karakter kattığını düşünmüştü ama annesini de Leydi Marion'ı da buna asla ikna edememişti.

Leydi Marion'ın sandıklarının birinin dibinde bulduğu ay-
nadan bir adım uzaklaşıp elbisesinin pembe, kadife etek ucunu
kaldırdı ve ne yapacağını bilemeden kaygıyla dudağını ısır-
dı.

Renkten emin değildi –pembeyi sevmezdi– ama Leydi
Marion, üzerinde *güzel* duracağı konusunda ısrar etmişti.
Biraz abartılıydı ama ten rengine uymuştu. Bu elbise, iki yıl
önce Cate'in on sekizinci yaş gününde Leydi Marion'ın alması
için ısrar ettiği üç elbiseden biriydi. “Artık bir leydisin, tatlım,”
demişti yaşlı kadın sevgi dolu bir gülümsemeyle. “En azından
birkaç tane şık elbisen olması lazım.”

Bu, kadın için o kadar önemliydi ki Cate ona itiraz etmeye
cesaret edemedi ama onları giyecek yeri hiç olmadı. Doğruyu
söylemek gerekirse böyle güzel elbiseler giymek ona kendini ap-
tal gibi hissettiriyordu. Olmadığı biri gibi davranmaya çalıştığını
hissediyordu.

Babası ona güzel bir elbise vermişti. Bu, kendini prenses gibi
hissetmesini sağlamıştı. Babası gittiğinde elbiseyi yatağının altı-
na atıp bir daha da asla çıkarmamıştı.

Kabul etmek istemediği bir özlem kalbini acıttı. Babası kim
olursa olsun Cate bir leydi değildi.

Dikkatini yeniden aynadaki yabancı kadına çevirdi.

“Erkekler, kadınların kadın gibi davranmasını ister, aşkım.”
Annesinin sesi, hafızasında Leydi Marion'ın sesiyle karışıyordu.
İkisi birbirine birçok açıdan benziyordu. Nazik ve sevimli kadın-
lardı. Cate'e hiç benzemiyorlardı.

Başını kararlılıkla dikleştirdi. Çok zorlansa da yumuşak ve
kadınsı davranacaktı. Ama Tanrım... Leydi gibi davranmak bu
kadar rahatsızlık vermek zorunda mıydı?

Korsesini yukarı çekmeye çalıştı. İki yıl, bedeninin pek de alı-
şık olmadığı kısımlarının dolgunlaşmasına neden olmuş, korsesi
biraz daralmıştı. Ama moda olduğu için bunu kimsenin fark et-
meyeceğini düşündü.

Leydi Marion –ilk görüşünde neredeyse bayıldığından– elbisesinin altına giydiği pantolonları çok uzun zaman önce bırakmıştı ama birkaç istisnai durum vardı. Kışları ayakkabı giyse de yazları giymiyordu. Ve ne kadar basit olursa olsun eğitim sırasında kendini ‘köylü erkek çocuk’ kıyafetleri içinde rahat hissediyordu.

Eleştirel değerlendirmesini bitirdiği sırada arkasındaki kapı aniden açıldı. Gelenin, saçma ve duvağına yardım etmesi gerekirken Maddy ağlamaya başladığı için –çığlık atmak daha doğru olurdu– gitmek zorunda kalan Ete olduğunu düşünen Cate arkasını dönmedi. Sessizlik belirgin bir hal alınca döndü ve gelenin yardımcısı değil de John olduğunu gördü.

Şaşkınlıktan açık kalan ağzı ve sersemlemiş ifadesiyle ona bakıyordu.

Cate yüzünü buruşturdu. Bu adamın nesi vardı?

Aniden rengi attı ve kalbi hızlandı. Kalbi dörtmala koşmaya başladı da denebilirdi. “Geldi mi?”

John onu duymamış gibiydi. “Sen... Sen çok güzel görünüyorsun.”

John’un sesi övgüden uzak olsa da Cate’in yanakları kızardı ve küstah bir neşeyle gülümsedi. Güzel olduğuna dair bir iddiası yoktu ama John’un gözlerindeki hayranlığı görebiliyordu. Bu sayede o ana kadar ihtiyacı olduğunu fark etmediği bir özgüven hissetti.

Erkekleri etkilediğinden hiç şüphe etmemişti. Erkekler onu severdi. Hatta kız arkadaşından çok erkek arkadaşı vardı. Ama ona bir kız kardeş gibi davranıyorlardı ve Cate, Gregor’un kendisini öyle görmesini istemiyordu.

Bu kez Gregor’un kendisini arzu edilen bir kadın olarak görmesini sağlamaya kararlıydı. Geçen yıl da aynısını söylemişti ama bu kez her şeyin farklı olacağından emindi. Bu kez düşünmesi gereken sadece kendisi değildi. Leydi gibi davranacak ve leydi gibi görünecekti.

Gregor MacGregor, ona o kuyuda ilk baktığı anda Cate'in kalbinin bir parçasını çalmıştı. Onu kendi evine götürerek bir parça daha çaldı. Yıllar geçtikçe eve her gelişinde –bu da sadece birkaç kez olmuştu– Gregor kalbini daha çok ele geçirdi ve artık ona tamamen sahipti. Cate'in bir genç kıza özgü aşkı olgunlaşıp bir kadınlıkta dönüşmüştü. O korkunç günden bu yana hayatında değişmeyen tek şey buydu ve Cate de bir can yeleği gibi sarılmıştı. Bu sevginin dışında, annesini öldüren adamın kim olduğunu bulma konusundaki adanmışlığı da hiç değişmemişti. Beş yıl geçse de Gregor, İngiliz komutanla ilgili bir şey hâlâ bulamamıştı.

Daha az kararlı bir insan, Gregor'un belirgin ilgisizliği karşısında pes ederdi. Yani, tam olarak ilgisizlik denemezdi buna. Daha ziyade farkında olmamak denebilirdi. Gregor, onu hâlâ kurtardığı 'çocuk' ya da sorun yaşandığında –aslında bunlar her zaman onun suçu olmuyordu– farkında olduğu genç bir kız olarak görüyordu. Onun artık güçlü bir kadın olduğunun farkında değildi.

Kendisi için uygun bir kadın olduğunun...

Cate cesaretini yitirdiği anlarda bu kesinliğe tutunuyordu. Söz konusu Gregor MacGregor olduğunda cesaretini yitirmesi hiç zor olmuyordu. Genç kadın onun kusursuz olmadığını biliyordu ama bazen kesinlikle öyle görünüyordu. Cate, daha önce de çok kez dilediği gibi onun bu kadar yakışıklı olmamasını istedi. Ya da bu kadar etkileyici... Ya da yaptığı her işte bu kadar başarılı... Bu, onun ulaşılmaz görünmesine neden oluyordu. Elde edilmesi zor... Cıvayı elinde tutmaya çalışmak gibiydi.

Buna neden olan şey tam olarak kibir değildi. Üstünlük taslaması da değildi. Neden, ayrı durmasıydı. Gregor herkesle gülüşür, flört eder ve şakalaşır –Cate dışında herkesle– ama dünyayla arasına her zaman bir kol boyu mesafe bırakırdı. Temkinli davranacağı bir alan...

Dışarıdan bakan biri için Cate'in hayali imkânsız görünebilir –İskoçya'nın en yakışıklı adamı ve iğne kullanmak yerine kılıç

kullanan yirmi yaşındaki sevimli bir yetim- ama o, ikisi arasında mantığın ötesinde, tarif edilemez bir bağ olduğunu biliyordu. Yüzeyselliğin ötesinde bir bağ...

Cate'in olağanüstü bir güzelliği olmayabilirdi ama başka birçok özelliği vardı. Sadık ve güvenilir. Sevdği insanlar için ölüme savaşırdı. İnsanlar -Seonaid ve arkadaşları dışındakiler, gerçi onlar kimseye karşı iyi davranmıyordu- onu *severdi*.

Keşke Cate öfkesini kontrol altında tutabilseydi. Tutkulu doğasını da... Keşke bir leydi gibi davranabilseydi. Ama bu konularda çabalıyordu.

Beş yıl içinde Gregor'u beş kereden fazla görmemişken onunla birlikte olacaklarına inanmak fazla cesur bir iddiaydı ama Cate kendine güveniyordu. Onu, en iyi kendisi anlıyordu. Annesi bile -hatta *özellikle* annesi- onu anlayamıyordu. Tanrı biliyor ya Leydi Marion, Gregor'u çok seviyordu ama onun düşüncelerini anlayamıyordu. "*Çok yakışıklı,*" diyordu. "*Ne isterse elde edebilir. Kralın ailesinden biriyle evlenmek dururken neden asla kral olamayacak bir adam için kendini tehlikeye atıyor ki?*"

Ama Gregor cesur ve başarılı bir adamdı. Kendi yolunu kendi çizmek istiyordu. O yüzden böyle bir savaş veriyordu. Aslında, Cate'in en hayran olduğu yanı da bu adanmışlığı, sadakati ve doğruluğuydu. Daha fazla inandığı başka biri yoktu.

Cate, şu anda kendisine dikkatle bakan John da dahil tüm ailesinden Gregor hakkında çok fazla bilgi almıştı.

Güldü ve daha önce hiç sergilemediği kadınsı bir içgüdüyle kırıttı. Kırıttı! "Öyle mi düşünüyorsun?"

John'un tanıdık yüz hatlarına bir gülümseme yayıldı. John onun için tam bir kardeş gibi olduğundan kimi zaman ne kadar yakışıklı olduğunu unutuyordu. Gregor kadar acımasız bir yakışıklılık değildi onunki -kim onun kadar yakışıklı olabilirdi ki?- ama güçlü, erkeksi hatları samimi ve sevimliydi. Özellikle de Cate'e bakıp -kaşlarını çatmak yerine- güldüğü anlarda.

“Evet, seni daha önce hiç bu kadar şık görmedim.” Aniden gözlerini kıstı. “Bunun nedeni ne ufaklık?”

Cate, elbisesini düzeltiyormuş gibi yapıp bakışlarını uzaklaştırdı çünkü John’un ne kadar utandığını görmesini istemiyordu. “Hiçbir şey. Gregor geldi mi? Beni çağırmaya mı geldin?”

John cevap vermeden önce bir süre sustu. Neler olduğunu anlamış gibiydi. Cate yüzüne masum bir ifade yerleştirip sabırsızlıkla arkasını döndü. Onu kandıramadığım tahmin edebiliyordu ama John o sırada neden geldiğini hatırlayıp küfür etti. “Ah lanet olsun, sorun şu çocuk. Onu gördün mü? Üç saat önce şarap için baharat alsın diye bir altınla birlikte köye gönderdim. Yine kumara yatırdıysa...”

Cate kasıldı. “Pip kumara para yatırmadı. O korkunç Dougal MacNab, çocuktan parayı çaldı.”

“Öyle söyledi. Ama Iain, o gün birahane de çocuğun tombala oynadığını görmüş.”

“O parayı Pip’e yakaladığımız balıklardan payına düştüğü için vermiştim. İstedığı gibi harcamakta serbestti. Ayrıca Iain de dedikodu yapmamalı. Belki de Iain’in eşine kiralara toplandığı gün birahane de olduğunu söylesem iyi olur?” Eski hizmetlilerin Annie’ye ve onun biralarına bir düşkünlüğü vardı. Onun için eşi ikisini de yasaklamıştı. Cate, John’a bilmiş bir bakış attı. “Ayrıca sen de karar verirken acele etmemelisin. Mesela ben de senin –Gregor’un iyi şaraplarını içtiğini gizlemek için– Pip’i baharat almaya özellikle gönderdiğini düşünebilirim.”

John gözlerini kıstı. “Cate...”

Cate, adamın sesindeki uyarıyı duymazdan geldi. İstese de onu korkutamazdı. “Bu, işe yaramaz biliyorsun. Farkı anlar.”

Gregor’un hayatta güzel şeylere karşı –yemekten içkiye, atlardan kadınlara– bir tutkusu vardı. Doğru kadını bulduğunda sonuncusu değişecekti. Yani Cate’i bulduğunda...

Cate aptallık mı ediyordu? Gregor'un da onu sevebileceğini düşünmek aptallık mıydı?

John bir küfür mırıldanıp parmaklarını koyu sarı saçlarının arasında gezdirdi. "Lanet olsun, bunu biliyorum. Ama içilmesini istemiyorsa burada bırakmaması lazım."

Cate gülmemeye çalıştı. "Bu bahane işe yararsa haberim olsun."

John başını iki yana salladı. "Neyse." Eğitim alanında yiyeceği dayaağı şimdiden hissetmiş gibi omzunu tutup yüzünü buruşturdu. "Umarım yeni güreş hamleleri öğrenmemiştir. Geçen sefer bir hafta boyunca morluklarım geçmedi."

Cate gülüp ona doğru yürüdü ve parmak uçlarında yükselip yanağına sevgi dolu bir öpücük kondurdu. "Zavallı John." Cate geri çekildiğinde, adamın gözlerinde tuhaf bir ifade vardı. Cate onun sıtmaya yakalanmamış olmasını umdu. Maddy bir haftadır hastaydı.

"Para konusunda endişelenme," dedi Cate. "Pip'in nereye gittiğine bakarım. Muhtemelen şu anda baharatlarını almış, dönüş yolundadır."

Cate, John'a söylediklerine rağmen Pip'in nerede olduğundan çok emin değildi. Kuleyi ve iç kısımdaki bir sürü ahşap binayı aradıktan sonra köye giden kısa mesafeyi –ormanlık yolu tercih ederek– telaşla geçti. Birahaneye doğru gitse de bunun nedeninin ona güvenmemesi olmadığını söyledi kendi kendine. Pip –Phillip– annesi tarafından terk edilmiş, on beş yaşındaki sorunlu ve kafası karışmış bir çocuktü. Kendine inanacak birilerine ihtiyacı vardı. Ve Cate ona inanıyordu. Gerçekten. Sadece tüm olası yerleri kontrol etmeye çalışıyordu.

Cate'in ona olan güveni boşa çıkmamıştı. Gerçi onu birahane bulmayı tercih ederdi.

Gregor'un büyükbabası tarafından antik bir kale alanına inşa edilen yükseltinin üzerindeki ahşap kule evi Dunlyon, artık görülmeyecek kadar uzakta kalmıştı ki Cate bir kahkaha ve ardından da sağ tarafındaki Lyon Nehri'nden gelen heyecanlı çocuk bağırışlarıyla çılgınlıkları duydu.

Gülümseyip yoluna devam etti. Ama ensesindeki ürperiti durup yeniden dinlemesine neden oldu. Gürültünün içinden tanıdık bir ses aradı. Bunlar kahkaha değil, alay sesleriydi. Ve bunlar oyun oynayan çocukların heyecanlı bağırışları değil bir çetenin kışkırtıcı tezahüratlarıydı.

Ağaçların oluşturduğu gölgeliğin altından koşup çamurlu nehir kıyısındaki parlak güneş ışığına çıktığında kalbi deli gibi atıyordu. Çember oluşturan -iki ya da üç tanesi yetişkin boy-larındaydı- çocukların toplanıp bir şey izlediğini gördüğü anda midesi kasıldı.

Lütfen tahmin ettiğim şey olmasın...

"İndir onu, Dougal!"

Çamurla kaplanan siyah saçlarını ve kanayan iri burnunu he-nüz görmese de karnına indirilen sert bir yumruk ve ardından gelen bir 'ah' sesiyle inleme, şüphelerini onaylamaya yetmişti.

Çok öfkelen-di. "Ondan uzak durun!" diye bağırıp çok da kü-çük olmayan eşkıyalara doğru koştu.

Cate'in sesi kalabalığı, Musa'nın Kızıl Deniz'i yarışı gibi yar-dı. Gelecekte haydut olacak çocuklar ona deliymiş gibi ağızlarını ayırıp bakıyorlardı. Öfkeliyken delirmekten çok uzak sayılmazdı.

Akıllı ol. John'un öğütlerini hatırladı. *Aklını dinle, kalbini değil.*

Çocukların yüzlerini inceledi. Çoğunu tanıyordu ve biri dı-şında hiçbirini orada gördüğüne şaşırmadı. Willy MacNee ona bakınca hemen gözlerini uzaklaştırdı. Yüzü olgun bir domates kadar kızarmıştı. Willy, Cate'in arkadaşlarından birinin küçük

kardeşıydi ve sevimli bir çocuktur. Cate bunu ondan beklemezdi. Çocuk da bunu biliyordu.

Cate hemen ardından dairenin ortasındaki iki çocuğa döndü. Biri iriyarı, güçlü ve gıcık; diğeriye küçük, zayıf ve ne zaman geri çekilmesi gerektiğini bilmeyen biriydi. Pip'in belli ki kırılmış olan burnunun dışında bir sorunu olmadığını anlayınca –küçük yüzündeki iri burnunun en son ihtiyacı olan şey kırılmaktı– Dougal'a döndü. "Bu da ne demek oluyor, Dougal? Ona nasıl vurursun?"

Çocuk belli ki bir kadından azar yemeye alışık değildi. Cate, çocuğun annesinin yüzünde gördüğü morlukları hatırlayınca buna şaşırması gerektiğini düşündü. Babası da çocuk kadar zalimdi.

Ama çocuk kendisini baştan ayağa süzünce, onu şaşırtan şeyin sadece oraya gitmesi değil, aynı zamanda kıyafetleri olduğunu anladı. Cate şık elbisesini unutmuştu ve çocuğun da kendisini daha önce bir leydi gibi –bir liderin kızı gibi– giyinmiş halde görmediğini fark etti. Gerçi o, liderin kızı değildi ve bunu herkes biliyordu.

Onun şu anda burada olmayan MacGregor toprak sahibi tarafından kurtarılan bir yetim olduğunu düşünüyorlardı. Bir köylü değildi belki ama leydi de değildi. İkisnin arasında bir şeydi. Gregor'a babasının kim olduğunu söylememiş ve böylece gayrimeşru bir çocuk olmanın lekesini Roro'ya beraberinde getirmemişti.

Dougal, kızın konumunu hatırlayarak doğruldu ve göğsünü kabarmış bir tavus kuşu gibi gerdi. "Bu sizi ilgilendirmez, bayan. Erkekler arasında."

Cate tek kaşını kaldırıp on yedi yaşındaki çocuğun kızarmasına neden oldu.

Ona doğru bir adım attı. Çocuğun yarı ağırlığında ve bir baş boyu kısa olsa da ifadesindeki sertlik onu şaşırtmış olmalıydı.

Çocuk içgüdüsel olarak geri çekildi. “Pip beni ilgilendirir,” dedi sert bir şekilde. “O benim ailemden.”

“O piç, değersiz ve isimsiz bir hırsız!”

Cate’in damarları öfkeyle doldu. Pip de boyundan beklenmeyecek bir şekilde kükreyip çocuğun üzerine atlayarak yumruk savurmaya başladı. “Ben hırsız değilim. Paramı alan sendin. Ben sadece paramı senden geri almaya çalışıyordum!”

Pip’in şaşkınlık yaratmasının avantajı çok uzun sürmedi. Dougal, çenesine bir yumrukla misilleme yapana kadar sadece birkaç yumruk atabildi. Pip’in bedeni bir kemik torbası gibi havaya savrulurken burnundan da kan fışkırdı.

Cate hiç düşünmeden tepki verdi. Genç kadın, Dougal yumruğunu geri çektiği sırada kolunu tutup arkasına doğru kıvrıdı.

Önemli olan baskı, pozisyon ve doğru yere vurmak, diye hatırlattı kendine, fiziksel güç değil. Nabızı yine de çok hızlı atıyordu. Burası eğitim sahası değildi.

Ama işe yaramıştı. Bunun gerçekten işe yaradığına inanamıyordu! Başarıyordu.

Dougal acıyla bağırırdı ve Cate’e ikinci bir başı varmış gibi baktı. Ayağını çocuğun bedenini kaldırmak için kullanıp gözleri sulanana, kızaran yüzünden terler akana kadar kolunu çekti. Acıyı dengelemek için dizlerini büküyordu. Bu yüzden Cate ona doğru eğilince burunları birbirine çok yaklaştı. “Sen koca bir zorbadan başka bir şey değilsin, Dougal MacNab. Fiziksel açıdan senden küçük olanların peşindeki zayıf bir çocuksun. Ama irilikle güç doğru orantılı değildir.” Çocuğu bağırırtana kadar kolunu çekti. “Umarım dersini almışsındır çünkü bir daha onun saçının teline dokunacak olursan seni bulur ve dersini veririm.”

Aniden diğer çocukların farkına vardı. İlk şoku atlatmışlar, bir şeyler yapmaları gerektiğini fark etmiş gibi huzursuz bir şekilde mırıldanıp kıpırdanmaya başlamışlardı. Cate, kendini ba-

şarısına o kadar kaptırmıştı ki diğerlerini tamamen unutmuştu. Öğrendiklerini tek bir adam üzerinde kullanmakla yarım düzine adam üzerinde kullanmak arasında büyük bir fark olduğunu acıyla fark etti.

“Lütfen,” dedi çocuk. Çatallı sesi, Cate’e yaşını hatırlatıyordu. “Kolumu kıracaksın.”

“Unutmayacaksın, değil mi?”

Çocuk telaşla başını salladı.

“Güzel.” Çocuğu bırakıp geriye doğru birkaç adım attı. Çocuk omzunu ovarken ona kuşku, utanç, öfke ve nefretle karışık bir bakış atıyordu. “Kötülük yaparak güçlü olamazsın, Dougal. Ve korku da saygı değildir. Umarım bunu unutmazsın.”

Oradan mümkün olduğunca çabuk ayrılmanın mantıklı olacağına karar verdi ve Pip’in ayağa kalkmasına yardım etmek için arkasını döndü. Hemen ardından kendini yüzüstü çamurun içinde buldu. Cate’e ilk kez arkadan saldırılmıyordu ama ilk kez ağlamak istiyordu. Pembe duvağının ıslak ve çamurlu ucu, üzerinde ne olduğunu hatırlamasını sağladı. Elbisesi mahvolmuştu.

Leydi Marion’m ona aldığı elbise.

Gregor’u etkileyeceği elbise.

Ona kendini... Sevimli hissettiren elbise.

Pip’in öfkeyle bağırıldığını ve bir sürü tehdit savurduğunu duymak onu neredeyse gülümsetecekti.

Zorlukla dizlerinin üzerinde doğruluyormuş gibi yapıp bekledi. Nabızı giderek hızlanıyordu. *Tıpkı eğitimlerdeki gibi...*

Dougal’ın ayakları yanında belirdi. “Seni aptal sürtüğ. Sana gerçek bir adam nasıl olurmuş göstereceğim.”

Sözleri, Cate’in içinde öfke ve acı karışımı bir his uyandırdı. Bu tehdit, annesine olanları acı bir şekilde hatırlattı. Ona saldırmak istiyordu. Ağlamak istiyordu. Bir kadına tecavüz etmeyi akıldan geçirebilen tüm erkekleri cezalandırmak istiyordu.

Ama John, onu zayıflığın uzuvlarda değil anlık tepkilerde olduğu konusunda uyarmıştı. Bu yüzden olmasını umduğu şeyin gelmesini sabırla bekledi.

Çocuk onu hayal kırıklığına uğratmadı. Kaburgalarına tekme atmak için bacağına kaldırdı ve Cate de onu yakalayıp gücünden faydalanarak sert bir şekilde sırtüstü düşmesini sağladı. Bir saniye sonra dizini çocuğun göğüs kafesine, bıçağını da kalın boynuna yaslamıştı. “Sen hem bir zorba hem de bir korkaksın, Dougal MacNab.”

Çocuk ona gözlerini kocaman açmış bakıyordu. “Sen nasıl bir kızsın?”

“Boğazına bıçak yaslamış bir kıyım. O yüzden buna devam etmek istemiyorsan sana tavsiyem arkadaşlarını da alıp evine gitmen.”

Cate, çocuğun kalkmasına izin verdi ve bu kez arkadaşlarının yanına gidene kadar gözünü üzerinden ayırmadı. Aralarında fısıldaştılar ve Dougal ara sıra kıza doğru sert bakışlar attı.

Hâlâ bıçağı elinde ve hazırды ama çocuklar hemen gitmeyince alınının terlediğini hissetti. Nabzının asıl hızlanmasına neden olan Willy’nin ona doğru attığı endişeli bakış oldu. Bir şeyler planlıyorlardı ve çok kalabalıklardı. Willy’yi saymazsa altı kişilerdi. Grup olarak savaşmayı seçerlerse...

Cate dudaklarının aniden kuruduğunu hissedip yutkundu. Üstünlük sağlaması şaşırtmacaya ve çevikliğe bağlıydı. İlki için artık şansı yoktu ve bu da ikincisi için şansını ciddi ölçüde etkilerdi. Tek bir rakiple bile. Ama altı tanesiyle birden...

Mesajını verdiğine karar verip geri çekilmesi gerekenin kendisi olduğunu düşünerek Pip’e yanına gelmesini işaret etti.

Pip yanına ulaşmadan önce yaklaşan atın sesi, Cate’in tehdidinin yapamadığını yapıp Dougal ve diğer çocukların köye doğru kaçışmasına neden oldu.

Cate tuttuğunu fark etmediği nefesini bıraktı. Hiçbir şeyden haberi olmayan kurtarıcısına döndü. Gelen kişi o sırada, atını nehrin kıyısında durdurdu.

Aniden donup kaldı. Korkuyla yüzündeki tüm kan çekildi.

Hayır... Lütfen... Bu şekilde olmaz. Gregor onu bu şekilde göremezdi. Onu etkilemek istiyordu.

Etkileyici beyaz atının üzerinde oturup ozanların masallarındaki altın renkli kahramanlar gibi ona bakan kaslı ve deri zırhlı tanıdık savaşçıyı görünce boğazı düğümlendi. Çamurdan zorlukla gören gözleri nemlendi.

Gözlerini kırptırıp doğrudan güneşe bakıyormuşçasına elini gözlerine siper etme ihtiyacı duydu. Gregor'un ışıldamak için çelik zırh giymesine gerek yoktu. Her tarafından kör edici ışık dalgaları saçıyordu ama Cate bu kez onu gördüğü için heyecanlanamamıştı.

Bu hiç adil değildi! Gregor her seferinde bu kadar kusursuz görünmek zorunda mıydı? Bu kadar parlak ve temiz? Bu kadar kusursuz. Sanki kir ona bulaşmaya cesaret edemezmiş gibiydi.

Cate ise o sırada... Çamura bulanmış haldeydi. Çamurlu zemine batıp ortadan kaybolmayı istedi.

Gregor kaskını çıkarıp saçlarını savurdu. Saçları yüzüne benzersiz bukleler halinde döküldü. Bu adaletsizlik karşısında Cate'in kalbi sıkıştı. Kendi saçları başlığın altında durduktan sonra başına yapışmış gibi görünüyordu.

"Bu kez ne halt ettin, Caitrina?" Gregor dudaklarını büzdü. "Yoksa bilmesem daha mı iyi olur?"

Caitrina. Ona bu şekilde sadece Gregor sesleniyordu ve bu onun gerçek adı bile değildi. *Catherine*. Kimliği hakkında yalan söylememeliydi -hatta yaşı konusunda da yalan söylememeliydi, Gregor onun daha küçük olduğunu sanıyordu- ama o zamanlar

on beş yaşındaydı, şok geçiriyordu ve Gregor'un onu yanına almasını istiyordu. Ona doğruları söylese bunu asla yapmayacağını biliyordu. Ölmüş üvey babasının adı Kirkpatrick'i kullandığı için *kimsenin* onu Lochmabenli Helen'in gayrimeşru çocuğuyla bağdaştırması mümkün olmayacaktı. Böyle olmasını istemişti. Artık ona acıyan bakışlar olmayacaktı. Onunla alay edilmeyecekti. Babasının gelmesi için gizlice dua etmek yoktu. O hayatı arkasında bırakması için eline bir şans geçmişti ve o da bu şans değerlendirmişti.

Hissettiği suçluluk kalıntıları da Gregor'un dudaklarının büzüldüğünü görünce yok oldu. Nasıl olurdu da ona gülecek kadar kaba olabilirdi? *Çünkü senin bir çocuk olduğunu düşünüyor.* Kuyudan kurtarılması gereken bir çocuk. Henüz büyümemiş bir kadın.

Cate'in çamurla kaplanan gururuna inen son adaletsiz darbe de Gregor'un neşesi oldu. Ona hayrandı ama adam, kimi zaman düşüncesiz bir pislik oluyordu. Gözlerindeki yaşları unuttu. Kirli elleriyle onu tutup beyaz atının sırtından çamura düşürme isteğine karşı koyması gerekti. Genellikle Gregor'un soğukkanlılığına hayranlık duyardı ama bu kez onun da dağılmasını istiyordu.

Belli ki Pip de yeni gelen kişiye kızmıştı. Cılız bedenini Cate'e siper etti. "Beni kurtardı, yaptığı şey bu. Çocuklardan biri altını mı çaldı ve geri almaya çalışınca da arkadaşlarıyla peşimden geldi. Ama Cate neredeyse çocuğun kolunu kırıyordu. Çocuk onu yere itince de Cate çocuğa bıçak çekti."

"Ne çekti?" dedi Gregor duyduklarına inanamayarak.

Cate, Pip'i susturmaya çalıştı ama belli ki çocuk Gregor'un öfkesini hayranlık zannedip hikâyeyi sürdürdü. "Evet, çocuğu sırtüstü yatırdı ve boynuna da bıçağını yasladı." Burnu turp kadar şişen çocuk gizlemediği bir hayranlıkla Cate'e baktı ve sonra yeniden Gregor'a döndü. "Onu görmeliydin."

Gregor, ona bakarken kızı azarlamalı mı yoksa yüreği ağzına mı gelmeli bilemiyordu.

Kız yüzünü buruşturdu. Belli ki Gregor yeteneklerinden etkilennemişti. Yaptıklarının bedelini ödemesi gerekeceğini tahmin etti. Hem de karşısında sadece Dougal'ın babası olmayacaktı...

Gregor, Pip'e dönmeden önce ona sert bir bakış attı. "Peki, sen kimsin acaba?"

Pip kızardı. Çocuğun huzursuzluğunu gören Cate başını dikleştirip Gregor'a baktı. "Oğlun."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Gregor geriye dönüp bakınca gülmemesi gerektiğini anlayabiliyordu ama lanet olsun ki yüzünün ve kıyafetinin –bu, onun için sıradışı güzellikte bir elbiseydi– her yeri çamura bulanmış olan Cate çok sevimli ve vahşi görünüyordu. Gregor eve son gelişinde hissettiği huzursuz edici ve bir koruyucunun aklından geçmeyecek düşüncelerin ardından onu bu halde görünce rahatlar gibi oldu.

Ama kızın duygularını incitmek istememişti. Hatta yaptıklarını duyduğu anda panik içinde şaşkına dönmese –lanet olsun, zarar görebilirdi!– özür bile dilerdi. Hemen ardından kızın söylediği sözler de dilinin tutulmasına neden olmuştu zaten.

“Benim ne-neyim?” dedi kekeleyerek.

“Oğlun,” diye sakince yanıtladı Cate.

Kelimeler, tekrar söylendiğinde de aynı etkiyi yaratmıştı. Gregor, hayatında bundan daha fazla şaşırdığını hatırlamıyordu. Cate, kendini lanet İngiltere’nin kraliçesi ilan etse ancak bu kadar şaşırabilirdi. Onun İngiltere kraliçesi olmasıyla Gregor’un bu veledin babası olması aynı olasılığa sahipti.

Çocuk hem Gregor’a hiç benzemiyordu –hiç– hem de en az on beş on altı yaşında olmalıydı. Gregor otuz bir yaşındaydı ve yirmi yaşından önce ilişkisi olan tek kadın vardı, o da bu çocuğu doğurmamıştı. Bunu biliyordu çünkü kız, ilişkileri bittikten birkaç ay sonra ağabeyiyle evlenmişti.

Gregor, çamura bulanmış lanet çocuğa bakıp dişlerini sıktı. “Sana nasıl bir masal anlattı bilmiyorum ama bu çocuk kesinlikle benim oğlum *değil*.”

Velet, Gregor’un kaburgalarına bir bıçak saplamak istemiş gibi kaşlarını çattı. Cate ise zavallı çocuk bir yara almış gibi davranıp hemen ona sarıldı.

“Tabii ki oğlun. Tıpkı Eddie ve Maddy gibi.”

“Lanet olsun, onlar da kim?” diye sordu Gregor daha fazla dayanamayarak. Seneler önce Cate’in yanında küfür etmeme ve kaba olmama konusundaki kararını unutmuştu. Tanrı’nın bile Cate’e yetecek kadar sabrı olamazdı.

“John sana söylemedi mi? Tebrikler, iki oğlun ve bir kızın var!”

Acil durum bu muydu? Kız, onun İngiliz kralıyla aynı isme sahip bir çocuğu olacağını mı düşünüyordu? Hem baş belasıydı hem de deliydi.

Gregor bunu ona söylediğinde Cate’in yüzünün çamurla kaplı olmayan kısımları da kızardı. Cate, çocuğa döndü. “Pip, sen ilerle. *Babanla* konuşmam lazım.”

Pip dediği çocuk, zehirli bakışlar atma konusunda Yılan’a rakip olabilirdi. Çocuk buna itiraz etmek ister gibiydi ama Caitrina “Lütfen,” diye ekleyince başını sallayıp gitti. Gerçi birkaç kez daha dönüp Gregor’a sert bakışlar atmayı da ihmal etmedi.

Tanrım, çocuk Gregor’un kıza zarar vereceğini mi düşünüyordu? Gregor, Cate’i tanıdığı beş yıl içinde bir kez bile onu boğazlamaya kalkmamıştı. Şu anda da bunu yapmayacaktı. Şansı varsa birkaç hafta sonra ondan kurtulurdu. Gerçi bugün olanların ardından evlendirme planı sandığından daha zor olacaktı. Gregor başını iki yana salladı. Çamurun içinde şey gibi dövüşmek... Benzetme yapamıyordu ama kesinlikle bu, evlenme çağındaki genç bir kıza göre değildi.

Çocuk kendilerini duyamayacak kadar uzaklaştığı anda Cate ellerini beline koyup ona baktı. “Bunu onun önünde nasıl söylersin? Duygularını incittin!”

Gregor atından inip yaklaştığını fark ettiği çarpışmaya hazırlandı. Kanının hızlanması bunu istediğini düşünmesine neden oldu.

“Duygularını mı incittim? *İsmine leke sürülen benim.*” Cate öfkeyle bakıyordu. “Küçük şarlatanlar sana yalan söylemiş ve senin nezaketinden faydalanmış. Çocuk kaç yaşında?”

“On beş.”

Gregor gülümsedi. Tam da tahmin ettiği gibiydi. “Benim öğlum olması imkânsız.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Hesap yapmayı biliyorum.”

Belli ki Cate onu anlamamıştı ve Gregor da ona açıklama yapmakla uğraşmayacaktı. İlk kez bir kadınla ne zaman yakınlaştığını genç bir kıza anlatacak değildi. Ama tek neden bu değildi. Cate aralarındaki birkaç metrelik mesafeyi kapatmıştı ve çok yakınındaydı.

Gregor yine aynı şeyi hissediyordu. O sıcaklığı. Tenindeki o tuhaf ürperti. O lanet uyarılmayı. Son derece *uygunsuz* olan uyarılınayı.

Kızın başı, Gregor’un ancak göğsüne ulaşlıyordu ama onu göğsüne yasladığı gün hissettiklerini hâlâ hatırlayabiliyordu. Ne kadar sıcak ve ipeksi olduğunu. Yaban çiçekleri gibi koktuğunu. Kollarında ne kadar diri ama yadsınamaz derecede kadınsı olduğunu.

Gregor’un nesi vardı? Karşısındaki Caitrina’ydı. Sorumlu olduğu kızdı. Kendisi gibi erkeklerden koruması gereken kız. Lanet olsun, kendini biraz olsun kontrol etmeliydi.

Elini saçında gezdirip öfkeli bir ses çıkardı. Yeniden az önceki konuya dönüp “Buraya nasıl geldi?” dedi.

“Annesi onu kapıya bıraktı. Seni bulup oğlun olduğunu, artık tek başına yapamayacağı için çocukla senin ilgilenmenin zamanı geldiğini söylemesini tembihlemiş.”

Gregor, bunun tamamen yalan olduğunu bilmesine kendisini doğuran kadın tarafından terk edilen çocuk için acı duyabilirdi. Çocuk ve annesi muhtemelen işbirliği yapıyordu. Tanrı bilir bu hileyle ne elde etmek istiyorlardı. “Kadının adı neymiş?”

Cate, bu soru kendisi için önemsizmiş gibi omuzlarını silketti. “Bunu oğluna sorarsın.”

Gregor öfkesini kontrol etmeye çalıştı. Ama Caitrina –Cate– bir şekilde içindeki kötü adamı ortaya çıkarıyordu. Feci bir inadı vardı ve düşüncelerini gereğinden fazla özgür bir şekilde ifade ediyordu. Tanrı aşkına, Gregor onun vasisiydi. Cate, onun düşüncelerine saygı duymalıydı. Büyüklerine saygı göstermeliydi.

“O benim oğlum değil,” diye tekrarlardı her bir kelimeyi vurgulayarak.

“Bunu zaten söylemiştin.”

Cate’in gülümsemesi Gregor’un çenesini sıkmasına neden oldu. “Peki diğer iki çocuk? Dur tahmin edeyim, Pip’in gelişti duyulmaz kesin onlar da terk edilmiştir.”

Cate kızardı ve çamurlu saçını bir kraliçe kadar asil bir tavırla savurdu. “Alay etmen için bir neden yok.”

“Yok mu? Tanrım, zamanlamanın biraz şüpheli olduğunu düşünmüyor musun? Birkaç ay içinde aniden üç çocuğum oluyor. Daha fazla kişinin kapımda bitmemesi büyük şans.”

Cate gözlerini iyice açıp kırptı. “Daha fazla çocuğun olduğunu mu söylüyorsun?”

Gregor sabırlı olmaya çalışarak yumruklarını sıktı. Cate bunu son derece masum bir tavırla söylemiş olsa da Gregor, kızın kimi zaman onu tetiklemek için özellikle aptalca konuştuğunu düşü-

nüyordu. Tabii ki bahsettiği tetiklenme sinirlerinin tetiklenmesiydi, gerçi kız başka şeyleri de tetikliyordu ama... Neyse. Cate'in etrafındayken kendini kart bir zampara gibi hissediyordu.

"Benim *hiç* çocuğum yok. Onlardan kurtul, Caitrina."

Cate gözlerini kıstı. "Onlardan *kurtulmayacağım*. Sorumlulu..."

Gregor, kızın lafını bitirmesine izin vermedi. "Onlara karşı sorumluluğum, İskoçya'nın herhangi bir köyünün herhangi bir sokağındaki çocuklara olan sorumluluktan daha fazla değil."

Cate derin bir nefes alıp Gregor'un çok uzun zamandır görmediği kırılğan bir ifadeyle ona baktı. Bu bakış, Gregor'a tünığının fazla dar olduğunu hissettirdi. "Benim gibi mi yani?"

Sözlerinin istemeden onu incitmesine öfkeyle lanet etti. Tabii ki Cate, kendini bu terk edilen çocukların yerine koyuyordu. Yapayalnız kalmanın ne demek olduğunu biliyordu. "Kahretsin. Öyle demek istemedim. Sen farklıydın."

"Neden?"

"Çünkü sana olanlardan biz sorumluyduk."

"*Sen* sorumlu değildin. Adamlar sığınmaya geldiğinde *sen* orada bile değildin. Sorumlu olan biri varsa o da kralındı. O adamlara bizim köyümüze sığınmalarını söyleyen kişi Robert Bruce'tu. O zaman neden beni evine almayı teklif *ettin*?"

Gregor, kızın ne yapmaya çalıştığını biliyordu ama işe yaramayacaktı. Cate onu yanlış tanıyordu. Onu soylu bir şövalye olarak görmek istiyordu. Güvenebileceği bir adam gibi. Gregor kesinlikle öyle biri değildi. Yıllar içinde bu kadar uzak kalmasının nedenlerinden biri de kızın boş hayallere kapılmasına izin vermemekti. Gerçi ne olursa olsun onu hayal kırıklığına uğratacağını biliyordu.

"Çünkü bu mantıklı bir çözümdü ve en kolayıydı. Annemin seni seveceğini biliyordum ve burada mutlu olacağını umdum."

“Öyleyim ve onlar da...”

Gregor, konuşmanın nereye gittiğini anlayıp onu susturdu. “İşe yaramayacak, Caitrina. Burada kalmayacaklar. Onlar için bir yer bulamayacaksan ben bulurum. Savaş yüzünden annelerin çocuklarına bakmakta ne kadar zorlandığını biliyorum ama bu, Dunlyon’un terk edilmiş çocuklar için bir sığınak olmasına ya da benim olmayan çocukların benim olduğu iddialarına izin vereceğim anlamına gelmiyor.”

Kıza karşı duyduğu tuhaf şefkatin ardından çamura bulanmış yüz hatlarının yeniden gerildiğini görünce neredeyse sevinecekti.

Cate gözlerini kıstı. “Çocukların senin olmadığına nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Duyduğuma göre yatak arkadaşların çok fazlamış. Tohumların meyve vermeyecek cinsten mi?”

Gregor’un ağzı açık kaldı. Nasıl oluyordu da bu genç kız, kim-senin yapamadığını yapıp onu bu kadar sinirlendirebiliyordu? Asıl kötü olanın hangisi olduğunu bilmiyordu: Gregor’un yatağa attığı kadınlarla –ya da kendisini yatağına atan kadınlarla– ilgili dedikoduları dinlemesi mi yoksa *tohumlarının* kapasitesini sorgulaması mı? İkisi de genç kadınlara uygun konular değildi ki Cate onun... onun... Lanet olsun neyiyse neyiydi işte!

“Kahretsin, çocuk sahibi olmakta sıkıntım yok! Ama istediğimde baba olacağım.”

Cate yüzünü buruşturunca kurumuş çamur çatladı. Dudaklarının kenarında beliren ince çizgiler yolunmuş bir kedi yavrusu gibi görünmesine neden oldu. Ama kız konuştuğu anda Gregor’un hissettiği tüm sıcak ve içten duygular yok oldu. “Denemeden bundan nasıl emin olabilirsin ki? Ve onca kadın varken insan...”

Gregor ona doğru bir adım atarken kendini kontrol etmek için çabalıyordu. “Caitrina...”

Cate akıllılık edip geriye doğru bir adım attı. “Yani yanılmanın mümkün olmadığını mı söylüyorsun?”

“Ben yanılmam.”

Cate, Gregor’a sandığından daha anlayışlı bir ifadeyle baktı. “Herkes hata yapar.”

“Ben yapmam. O tür bir hata yapmam.” Her zaman dikkat ederdi. Çok dikkat ederdi. Ancak her zaman küçük de olsa, ufak da olsa bir olasılık...

Lanet olsun, Cate yine aynısını yapıyordu. Gregor’u altüst ediyordu. Tepetaklak oluyordu. Kafası karışıyordu. Tanrım, sinirleniyordu.

Doğuştan savaşçı olan herkes gibi Cate de karşısındakinin zayıf noktasını hissedip öldürücü hamlesini vurdu. “Sadece onlarla tanış, Gregor. Göreceksin...”

Gregor kendi kendine bunun beyaz bayrak olmadığını söyleyerek elini kaldırdı. *Bàs roimh Gèill*. Highland Muhafızları’nın parolası, Ölmek Var Teslim Olmak Yok. Bu, Cate’le tanışmadan önceydi. “Onlardan biriyle zaten tanıştım ve benim olmadığından eminim. Diğer ikisi için de durum farklı olmayacak. Onları göreceğim ama fikrim değişmeyecek.”

“Ah Gregor, teşekkür ederim!”

Cate belli ki ‘fikrim değişmeyecek’ kısmını duymamıştı. Onun cinsiyetinden olanlar genelde istediklerini duyardı.

Cate’in kollarına atlayacakmış gibi görüldüğünü fark eden Gregor geriye doğru bir adım attı.

Cate bunun nedenini yanlış anlayıp yüzünü buruşturdu. “Sarım önce temizlenmem lazım.”

Sorun kirli olması değildi. Sadece Gregor kendine ona dokunacak kadar güvenemiyordu.

“Kalmayacaklar, Caitrina.”

Cate’in yüzündeki gülümseme hemen silindi. Gregor pişman oldu ama bunu yapması lazımdı. Yanlış anlaşılma olmasını istemiyordu.

Cate ona baktı ve bir süre sonra başını salladı. Gregor, bunun itaat olduğunu sanacak kadar aptal değildi. Kız sadece o an için bunu kabullenmişti. Ama Gregor bu konuda katı olacaktı. Terk edilmiş çocuklara izin vermeyecekti. Cate için endişelenmek yeterince dikkat dağıtıcıydı. Kesinlikle daha fazla çocukla uğraşmayacaktı. Cate'e olan sorumluluğu her zaman omuzlarında taşıyordu. Savaşırken bile onu düşünüyordu. Son zamanlarda onu daha çok düşünüyordu ama bunun nedenini çok fazla düşünmek istemiyordu.

Tanrım, kafasını dinlemesi lazımdı. Dikkatini dağıtan şeylerden kurtulmalıydı. Daha fazla kafa karışıklığına ihtiyacı yoktu.

Atını tuttu ve Dunlyon'a giden yolda sessizce ilerlediler.

Cate'in en sevdiği özelliklerinden biri buydu. Çoğu kadının aksine, sessizliği sohbetle doldurma ihtiyacı hissetmezdi.

Kızı sevmemek çok zordu. Sorunun büyük kısmı da buydu. Cate onu rahatsız edip hayatını zorlaştırmadığı anlarda son derece tutkulu, sadık, akli başında ve açık sözlüydü. Yatak arkadaşlarından bahsettiğini hatırlayıp kimi zaman *fazla* açık sözlü olduğunu düşündü.

Demek Cate, onun çapkın olduğunu düşünüyordu. Lanet olsun, muhtemelen öyleydi ama bunu özellikle yapmıyordu, sadece tesadüftü. Ne yapması lazımdı? Yatağına atlayan kadınları reddetmesi mi? Akli başında olan bir erkek bunu yapar mıydı?

Ayrıca Cate'in ne düşündüğünü neden umursuyordu?

Kapıdan girdiklerinde Gregor'un kaşları hâlâ çatıktı. Cate hızlandı ama birkaç adım attıktan sonra arkasını döndü. "Onu buldun mu?"

Gregor, o tanıdık konunun açılması üzerine gerildi. Kahretsin, kız hiç vazgeçmeyecek miydi? Ona yalan söylemekten nefret ediyordu ama Tanrı bilir Caitirina bunu bilse ne yapardı? Aslında ne yapacağını *tam olarak* bildiğinden şüpheleniyordu ve

o yüzden onunla bunu paylaşmıyordu. Köyüne saldıran adamın adını olaydan kısa bir süre sonra öğrenmişti. Ne yazık ki o zamana kadar Sör Reginald Fitzwarren çoktan Londra'ya çağırılmıştı. Orada Gregor'un ona ulaşması imkânsızdı. Ama bir gün onu bulacaktı ve kız, intikamını alacaktı.

“Henüz değil,” dedi.

Cate hayal kırıklığıyla nefes verdi. Gregor içinde suçluluk hissetti. “Belki de ben...”

“Bu konuyla benim ilgilenmeme izin vereceğine söz vermiştin, Caitrina. Bana güvenmeni istiyorum.”

Cate gülümsedi. “Güveniyorum.”

Bu körü körüne güven, Gregor'un daha da kötü hissetmesine neden oldu.

“Acele etsem iyi olur. Yemek saatinden önce banyo yapayım,” dedi Cate yeniden arkasını dönerek.

Gregor beklenmedik bir sıcaklık hissetti. Onun banyoda olduğunu, göğsüne yaslandığı sırada son derece diri olan o göğüsleri, gergin ve şekilli kalçayı ve...

Bu çok yanlış, lanet olsun!

“Caitrina!” diye bağırdı.

Ses tonu, Cate'in huzursuz bir şekilde arkasını dönmesine neden oldu.

“Şu bıçak mevzusunu hâlâ konuşmadık.”

Bu ses tonu bir vasiye daha çok yakışıyordu.

Ama ciddi bir şekilde kaşlarını çatmasının kız üzerinde pek etkisi yoktu sanki. Cate bundan memnun olmuş gibiydi. Evet, dudakları kesinlikle kıvrılmıştı. “Bu senin fikrindi.”

Arsız velet.

“Hiç hatırlatma,” diye mırıldandı ama Cate çoktan gitmişti.

Cate o gün ikinci kez elbisesinin ayarlamalarını bitirdi. Bu kez yosun yeşilini seçmişti. Pembe elbisesinin mahvolmasına çok üzülse de –Ete harap olan elbiseye bir bakış atıp neredeyse göz yaşlarına boğulmuştu– yeşilin daha güzel olacağını düşündü. Korsesindeki, etek ucundaki ve kollarındaki altın renkli kurdeleler, gözlerindeki açık renkli benekleri daha da ortaya çıkarıyor gibiydi.

Duvak takmakla uğraşmadı. Saçı banyo sonrası henüz kuru olmadığından duvak ıslanırdı. Öğle yemeğine sadece bir saat kaldığından saç kuruyana kadar sobanın başında oturamayacaktı.

Başındaki tacı yeniden yerleştirdi ve dışarı çıkmadan önce aynadaki yansımasına son bir kez daha baktı. Sabahki kadar süslü ve özenli görünmüyordu ama yüzü çamura bulanmışken olduğundan çok daha iyiydi. Etkilemeyi deli gibi istediği adamın kendisini o halde görmesinin acısı çok tazeydi ama her zaman yaptığını yapacaktı. Kalkıp toparlanacak ve yeniden deneyecekti. Yaralanmış ve yorulmuş olabilirdi ama yeniden savaşmaya hazır dı. Sadece kendisi için değil, çocuklar için de. Gregor’a ve Cate’in asla sahip olamadığı düzene ihtiyaçları vardı.

Çocukların *sunum* için yeterince iyi göründüklerinden emin olmak adına odadan telaşla çıktı. Dudaklarını büzdü. Gregor’un soğuk tepkisinin onu hayal kırıklığına uğratmasına izin vermek istemedi –tabii ki aniden üç çocuğun babası olduğunu duymak onu şok etmişti– ama yine de üzülmüştü. Gregor’un kendisini daha önce hayal kırıklığına uğrattığını hiç hatırlamıyordu.

Sert sözleri hâlâ kulaklarındaydı. “Onlardan kurtul.”

Sanki onlar çöpmüş gibi. Sanki onları gönderip başlarına ne geldiğini umursamamak elindeymiş gibi. Tanrı aşkına onlar sokak kedisi değil, çocuktu!

Gregor onları görüp tanıyınca fikrini değiştirecekti. Cate’in sadece sabırlı olması lazımdı. Cate’i sahiplenmişti, değil mi?

Cate ona inanıyordu. Annesinin Cate'e söylediği gibi Gregor kolay bağlanamıyordu ama bağlandığında da bu bağ, çelik gibi sağlam oluyordu.

Cate bunu iyi biliyordu çünkü bağlarını yeterince test etmişti.

Dudağını suçlu bir ifadeyle ısırды. Bunu bilerek mi yapmıştı? Belki bir ya da iki kez. Ama sonunda onun kendisini geri göndermeyeceğinden emin olmuştu. Artık onu test etmesinin tek nedeni eve gelmesini sağlamaktı. Ve tabii bir de eğlenmekti. Et-kileyici ve çapkın dış görünüşünün ötesine ulaşmayı, mükemmel yeşil gözlerinin karardığını, günahkâr ve geniş dudaklarının sertleştiğini, kusursuz şekilli çenesinin altındaki kasın gerildiğini görmeyi seviyordu.

Ama Gregor'u öfkелendirmek yetmezdi. Bir erkeğın bir kadını fark ettiğı şekilde onu fark etmesini istiyordu. Onu kollarına alıp geçen sefer eve geldiğinde kâhyanın dul eşini öptüğü gibi öpmesini istiyordu. Onun kendisine uygun olduğunu görmesini istiyordu.

Cate, kulenin en üst katına ulaştığında Ete ve mutfaktaki hizmetçilerden biri olan Lizzie'nin Eddie ve Maddy'yi kısa süreliğine de olsa kontrol altına aldıklarını ama Pip'in ortalıkta olmadığını gördü. Kule evine de Eddie'yle birlikte kaldığı çatı katı odasına da dönmemişti.

Daha küçük olan çocukları hizmetçilerin yetenekli ellerine bırakan Cate, Pip'i aramaya gitti. Onu nerede bulacağını tahmin edebiliyordu. Çocuk, eve ait olduğuna ikna olana kadar ahırda uymuştu. Evin karmaşası çok fazla geldiğinde hâlâ ahıra sığıyordu.

Yaralarını sarmak için oraya gidiyordu.

Cate onu suçlamıyordu. Pip'in buraya ait hissetmesi için çok çabalamıştı ve Gregor birkaç sert sözle bunu altüst etmişti.

Çok sert görünüp annesinin kendini yabancıların kapısına terk etmesini umursamıyormuş gibi davranan gururlu çocuğa acıdı. Cate'in bile tam emin olmadığı bir hikâyesi vardı.

Bunun doğru olduğuna inanmayı o da Pip kadar çok istiyordu. Ama çocuğun yaşı onu her zaman rahatsız etmişti. Gregor'un daha yeni otuz bir yaşına girdiğini biliyordu ve bunu belli etmese de on beş yaşın baba olmak için erken olduğunun farkındaydı.

Gregor'un kendinden eminliği –en azından Pip konusunda– hata payı olabileceğini gösteriyordu. Sadece Pip'in bunu duymasını dilerdi.

Ne sanıyordu ki? Gregor'un çocuğa bir bakış atıp kalbinin Cate'inki gibi eriyeceğini mi sanmıştı? Belki de. Gerçi bunun hiç adil olmadığını biliyordu. Gregor ona sahip çıkma konusunda çok hevesli değildi. Bu üç çocuğu duyduğuna da memnun olacağını düşünmemeliydi.

Onlar, Gregor'un çocuğu olmasa bile –Pip konusunda pek şüphesi yoktu– bunun bir önemi yoktu. Gregor onları reddedemezdi. Çocukların ona ihtiyacı vardı.

Gregor fikrinden dönecekti.

Cate ahıra ulaşınca kapıyı açtı. Keskin ve yoğun kokuyu hemen aldı ama bunu umursamadı. Kendisi de ilk geldiğinde ahırda çok fazla zaman geçiriyordu.

“Pip?”

Boğuk bir iç çekiş ve sonra da bir kıpırtı duydu. “Buradayım,” dedi. “Yavru köpekle birlikteyim.”

Köydeki köpeklerden biri birkaç hafta önce yavrulamıştı. Kötü kalpli hayvan, az gelişen yavruyu yok sayıyordu ve çiftçi de az kal-sın hayvanı nehre atacaktı ki Pip onu kurtarıp kule evine getirmişti. Tuhaf olan, hem bu yaratığın toparlanması hem de ahırdaki kimseyi sevmeyen inatçı kedinin onu yavrusu sanmasıydı.

Cate ahırın diğer ucuna doğru yürüdü ve Pip'i son bölmede, duvara yaslanmış otururken buldu.

Şişmiş ve kanlı yüzündeki yaşları görünce kalbi sızladı. Ama bunu fark etmemiş gibi davrandı. Çocuğun gururu şu anda çok

hassastı. Çok fazla fırtınaya ve kabadayılığa maruz kalmıştı. Ama bu sayede hayatta kalacaktı ve Cate onu teselli ederek buna engel olmayacaktı. Çocuk hazır olana kadar...

“O nasıl?”

Pip omuzlarını silkti. “Dün akşam yemeğinden kalan et parçalarından getirmiştim. Sanırım sevmiş.”

“İsim verdin mi?”

Çocuk başını iki yana salladı. “Hayır.” Cate anlamıştı. Hayvanın yaşayacağından emin olana kadar ona isim vermeyecekti. Pip, Cate’in elbisesini inceleyip öfkeyle gözlerini kıstı. “Bu, onun için, değil mi? Onun için böyle giyindin.”

Cate kızarmamış olmayı diledi ama yüzünün aşırı ısındığını hissediyordu. Yüce Tanrım, çok mu belliydi? “Hayır, ben...”

“Ondan hoşlanıyorsun, değil mi? Pekâlâ, ben hoşlanmıyorum. Hatta ondan nefret ediyorum. Ayrıca o benim babam değil.”

Cate, inekleri sağlamak için kullanılan bir tabureyi çekti ve çocuğun karşısına oturdu. “Neden öyle söylüyorsun?”

Çocuk bir an için üzgün göründü ama sonra bakışlarını uzaklaştırıp mırıldandı. “Annem yakışıklı olduğunu söyledi. Benzediğimizi de. Ona hiç benzemiyorum. O, çok soğuk ve ki-birli. Ayrıca çirkin.”

O kadar üzgün görünüyordu ki Cate gülmeye cesaret edemedi. Daha önce Gregor MacGregor’a çirkin diyen biri olduğunu sanmıyordu. “Öyle demek istemedi, Pip. Sadece şaşırmıştı, hepsi bu. Onu tanıdıktan sonra...”

“Onu tanımak istemiyorum. Ondan nefret ediyorum!”

Yüce Tanrım, Cate gerçekten bunun kolay olacağını mı sanmıştı? Hepsini bir araya toplamak bir felaketin temeli olmuştu. “İkiniz de yanlış adımlar attınız, hepsi bu.” Cate tartışmanın devam etmemesi için ayağa kalktı. “Birazdan yemek yenecek. Yı-

kanmak için yeterince zamanının var.” Çocuk buna itiraz etmek istedi ama Cate, itiraz kabul etmediğini belli eden bir sesle onu susturdu. “Yaraların için ilaç getireceğim.”

Çocuk, köpeğe bakıp başını salladı.

Bir kez daha Pip'e sarılmak istedi ama onun yaşındayken neler yaşadığını çok iyi hatırlıyordu. Leydi Marion ona karşı çok sabırlıydı. Kendisi de Pip'e aynısını yapacaktı.

Cate gitmek için arkasını döndü ama Pip onu durdurdu. “Bugün Dougal'a yaptığın şeyi nasıl öğrendin?”

Genç kadın dudağını büzdü. Bu çok komikti. Aldığı eğitimlerin işe yarayacağından emin değildi ama yaramıştı ve kendisiyle gurur duyuyordu. “Eğitim.”

Çocuğun gözleri yine karardı. “Sana o mu öğretti?”

Başını iki yana salladı. Yıllardır Gregor eve her geldiğinde kendini nasıl savunacağını öğretmesi için başını ütülemişti ama o, her zaman ‘bir dahaki sefere’ diye kızı başından atmıştı. Sonunda Cate beklemekten yorulup John'dan ona öğretmesini istemişti. “Hayır, John öğretti.”

Pip bir an için durdu ve ona şüpheyile baktı. “Bana da öğretebilir misin?”

Cate sırtıttı. “Bir kızıdan dövüş taktikleri öğrenmenin senin için sakıncası yok mu?”

Çocuk bir an için düşündü. Belli ki Cate'in sorusunu ciddiye almıştı. “Bana bunu yapmayı öğretebileceksen sorun yok.”

Kız güldü. “Pekâlâ, yarın neler yapabildiğine bir bakalım.”

Pip, yaralı ve yıpranmış yüzündeki temkinli bir heyecanla ona baktı. “Gerçekten mi?”

Cate gülümsedi. Çocuk hâlâ başına iyi bir şeyler gelebileceğine inanamıyordu ama Cate bu düşünceyi değiştirmeye kararlıydı. “Gerçekten. Ama çok çalışman lazım.”

Esmer başını öyle hevesle salladı ki Cate burnunun yeniden kanamaya başlamasından korktu. “Çalışacağım söz veriyorum.”

Gülümsemesine engel olan Cate, “O zaman işlerini bitirince eğitim alanına gel. John’la işimiz o zamana kadar bitmiş olur,” dedi.

John haftada birkaç kez –Cate yalvarırsa daha sık– diğer işlerinin arasında genç kadının eğitimine zaman ayırıyordu. Gregor ve en küçük erkek kardeşleri Padraig savaşmak için uzakta olduklarından şimdilik topraklarına göz kulak olmak sadece John’un göreviydi. John savaşa geri dönmek için sabırsızlanıyor olsa da Cate, Gregor’un ziyaretlerinin dışında en çok bu eğitim saatlerini sabırsızlıkla bekliyordu.

Aklından geçen adamın, kendisi ve diğer çocukları büyük salonda beklediğini hatırlayınca ilacı getirmek ve Pip’in zavallı yüzü için neler yapılabileceğine bakmak için acele etti. Gregor’un ikinci izleniminin ilkinden daha iyi olması adına elinden geleni yapmalıydı. Dudaklarında tuhaf bir gülümseme belirdi. İlk buluşmaları düşünülürse bu çok da zor olmayacaktı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Cate küveti isterken Gregor da eyerdeki iki günlük kiri temizleyebilmek için nehre gitti. Sıcak bir yaz gününde Lyon Nehri'ne dalmak, insanı canlandırıp tazeleyebilirdi ama kış ortasına bir hafta varken nehirde yüzmek buz dolu bir kovaya atlamaktan farksız olurdu. Su, testislerini donduracak kadar soğuktu.

En azından Gregor öyle olmasını umuyordu.

'Korumasında' olan kıza karşı şehvetli düşünceler beslemesi hem sinirlenmesine hem de deli gibi utanmasına neden oluyordu. Kahretsin, onun gibi deneyimli bir adam, düşüncelerini ve bedenini kontrol edebilmeliydi. Ama belli ki kıza bir eş bulana kadar soğuk suya güvenmekten başka şansı yoktu.

John ile buluştuktan sonra yaptığı ilk şey, bölgedeki uygun erkeklerin bir listesini çıkarmak oldu. Çok yaşlı, çok genç, çok zengin, çok fakir ya da çok soylu olmayan ama köylü de olmayan biri. Gregor'un sunacağı cömert çeyizden memnun olacak ama önemli bir aile ortaklığı beklemeyecek biri. Vasisi olduğu için Gregor'dan faydalanacak olsa da Cate'in babası sadece Bruce'a bağlı askerlerden biriydi.

Bu hassas bir dengeydi ama Gregor, Cate için elinden gelen bağlantıları kurmak için kararlıydı. Kız bunu hak ediyordu. Onu sıradan bir eşle ya da beş parasız biriyle görmeye dayanamazdı. Kızın tuhaf bir şekilde asil bir yanı vardı. Kimi zaman kesinlikle

bir kraliçe gibi davranıyordu. Bir kraliçenin otoritesini sergiliyordu. Hizmetindeki adamlardan biri olabilir miydi? Yerel liderin bir akrabası? Yerel bir liderin ikinci ya da üçüncü oğlu?

Gregor sonunda yarım düzine isim buldu. Kâtipten hemen onlara yazmasını isteyecekti. Gregor senelerden sonra ilk kez tatili evde geçireceğine göre 31 Aralık'ta kutlanacak Hogmanay için bir ziyafet vermesi bekleniyordu ve bu da adamları bir araya getirmek için iyi bir fırsat olabilirdi. Şansı varsa, ocak ayının başında geri çağırılmadan önce nişan işini de hallederdi.

O zamana kadar uzun haftalar geçireceğinden şüphe ediyordu.

Kule evine geri dönen Gregor, üçüncü katın merdivenlerini çıkarken kendine gelip ikinci kata geri döndü. Tanrım, altı yıldır klan şefiydi ve hâlâ bunu kendine hatırlatması gerekiyordu.

Üçüncü erkek çocuk olduğu için bu görev normalde onun olmalıydı. Tanrı biliyor ya bu sorumluluk hiç ona göre değildi. Babası, klanlarının Gregor'un yönetiminde olduğunu görse bundan hiç hoşlanmazdı. Alasdair'ın ölümünden sonra babası tüm umudunu Gregor'un ikinci ağabeyi Gille'e bağlamıştı. Gille'in de aynı savaş meydanında ölüp görevi 'işe yaramaz' üçüncü oğluna bıraktığını bilse kesin kahrından ölürdü.

İkinci katta iki oda vardı. Şefin -kendisinin- odası daha büyüktü. Diğerinde de John kalıyordu. Cate üçüncü katta -ölmeden önce annesiyle birlikteydi- Gregor'un küçükken kardeşleriyle paylaştığı odada kalıyordu.

Gregor daha önce kule evinin büyüklüğüne çok fazla dikkat etmemişti ama şu anda babasının daha yeni ve modern bir taş kale yapmakla uğraşmamasına kızıyordu. Eski ahşap duvarlar daha iyi günler görmüştü. Bina -iş görse de- basit ve sadeydi. Burası MacGregorların en önemli şefine uygun değildi. Dağlarda izole oldukları için ahşap siperlikler şimdiye kadar yeterli olmuştu.

Ama Gregor'un aklında alması gereken başka siperler vardı. İhtiyacı olan şey mesafe ve ayrı kalmaktı ama küçük kule evinde

–küçük ve samimi kule evinde– bunlara pek sahip değildi. Hangi katta olduğunun aşırı derece farkındaydı.

Savaş kıyafetlerinin yerine temiz bir tunik, cüppe ve deri pantolon giydikten sonra yeterince geciktiğine karar verdi. Ama ortalık kalabalıklaşmadan önceki son birkaç kıymetli saatin tadını çıkardı. Çok uzun ayların ardından her döndüğünde böyle oluyordu. Bunun normal olduğunu biliyordu –bu kadar uzun süre uzakta kalmak onun suçuydu– ama kimi zaman kendini güneşte kalmış ve akbabaların saldırısına uğrayan bir leş gibi hissediyordu. Erkekler tartışmalar konusunda karar vermesini, kira ödemelerini ertelemesini ya da askerliğini ötelemesini isterken kadınlar da...

Gregor inledi. Onlar da Gregor’dan bir parça istiyordu. Diğerlerinden daha büyük bir parça. Sırf önüne çıkan bu ‘tekliflere’ engel olmak için evlenmeyi düşündüğü bile oluyordu. Ama o zaman evlenmenin bir eşe sahip olmak anlamına geldiğini hatırlıyordu.

Lakapların kralı olan MacSorley –muhafızlardan çoğu onun sayesinde *noms de guerre*’lere yani takma isimlere sahipti– ona ‘usta sürücü’ ya da ‘büyücü’ adını takmıştı. Gregor’un, önüne atlayan evlilik düşkünü kızların tuzaklarından kurtulma konusunda ‘mucizevi’ bir yeteneği olduğunu düşünüyordu. MacSorley’ye göre Gregor, her yere girip çıkma konusunda uzman olan MacRuairi’den daha çok sorunu savuşturmuştu. Bu pek de yanlış sayılmazdı. Gregor sonunda evleneceğini biliyordu. Sorumluluk almayı sevmiyordu ama gerekirse alabilirdi. Sadece şu anda tek odak noktası savaşı.

Odasından çıkarken yatağına bir bakış atıp üzerine atlamak için bir istek –hem de fena halde– duydu. Kürkle çevrilmiş battaniyeyi kafasına çekmek ve bir süreliğine her şeyi unutmak istiyordu. Belki de Bruce haklıydı. Belki de bu molaya sandığından daha çok ihtiyacı vardı.

Başlamadan önce ne kadar zamanı vardı? Çok da büyük olmayan büyük salondan gelen seslere bakılacak olursa çok fazla zamanı yoktu. Lanet olsun, bir ziyafet varmış gibiydi.

Birkaç dakika sonra girişte durup kalabalık odayı incelerken homurdandı. Odada en az kırk klan üyesi vardı. Yarın sabaha kadar iki katma çıkarlardı.

Kürsünün yanında Gregor'un yardımcılarından bazılarıyla birlikte duran ve çekici bir kadınla konuşan John'u kalabalığın içinde seçebildi. İkinci kez baktığında kadının fazla çekici olduğunu fark etti; dar ve yeşil elbisesinin içinde çevik ama şekilli kıvrımlar, omzundan dökülen ipeksi ve koyu renk dalgalar, sevimli bir yan profil...

Gregor aniden hafiflediğini hissederek rahatladı ve onlara doğru hızlandı. Dikkatini biraz dağıtabilirdi. İhtiyacı olan şey buydu. Kardeşinin kendinden önce davranmamış olmasını diledi. İki kardeşin aynı kadını arzulamasının sonucunda neler olabileceğini acı bir şekilde görmüştü. Bu, bir daha asla yapmayacağı bir hataydı.

Göğüsleri ne kadar şekilli, kalçası ne kadar tatlı...

Beton bir duvara çarpmış gibi hissedip aniden durdu.

Bu mümkün değil.

John, onu görüp el salladı ve yanındaki kıza bir şey söyledi. Kız döndüğü anda Gregor göğüs kafesinde bir şeylerin yerinden oynadığını hissetti. Kanı donmuş gibiydi. Akıncı'nın atmaktan hoşlandığı dev kütüklerden biri gelip göğsüne çarpmıştı sanki.

Hayır, lanet olsun, hayır!

Ama karşısında Cate vardı. Son derece...

Sevimli görünüyordu. Hiç de genç bir kız gibi değildi. Gregor çenesini sıktı. Hayır, tamamen yetişkin bir kadın gibi görünüyordu. Kız gülümseyince Gregor'un içindeki korku giderek arttı.

Boğuluyordu. Tamamen yetişkin ve zihninin rahat etmesine izin vermeyecek kadar çekici bir kadın gibiydi. Çamura bulanmış afacanın bu kadar sevimli görünebileceği kimin aklına gelirdi?

Gregor, çamurla nasıl başa çıkması gerektiğini biliyordu. Ama bununla –karşısındakiyle– yani parlak ve koyu renkli saçlar, odanın içinde ışıldayan hayat dolu bakışlar, aniden bambaşka bir hal alan geniş ve kırmızı dudaklar ve bir de bu göğüslerle nasıl başa çıkacaktı? *Göğüsleri*, Tanrım! Göğüslerini zihninde canlandırmak için hayal gücüne gerek kalmamıştı. Dar ve kalıplı elbisesinin içinde kusursuz bir şekilde sergileniyorlardı. Bir erkeğin eline kusursuz şekilde sığacak olan bu göğüsler sıkı, yuvarlak ve ağız sulandıracak kadar lezizdi. Kendi göğsüne yaslandıkları anda hayal ettiği kadar lezizdi. Ama şu anda bunu sadece hayal etmiyordu. Tam karşısında –yok sayamayacağı şekilde– burnunun dibindelerdi.

Vasisi olduğu ‘küçük kız’ büyümüşü ve Gregor bu konuda hiçbir şey yapamazdı.

Ancak ona karşı hissettiği uygunsuz çekim konusunda bir şeyler yapabilirdi. Bunu yok sayabilirdi, dikkatini dağıtabilirdi ve ondan mümkün olduğunca kısa sürede kurtulabilirdi. Planı da tam olarak buydu.

Nişanlanacak birini bulma konusu aniden aciliyet kazanmıştı.

Cate onu odanın diğer tarafında gördüğü anda kalbinin hızlandığını hissetti. İşte orada. Hayalini kurduğu an gelip çatmıştı. Şimşeklerin çakmasını bekledi. Gregor’un kendisini ilk kez bir kadın –*arzu edilen* bir kadın– olarak görmesini bekledi.

Bekledi. Bekledi. Ama Gregor’un bakışları, kardeşine dönmeyen önce onu boş bir tavırla süzdü.

Ve o ilk an, bu şekilde geride kaldı.

Cate şaşkınlık içinde gözlerini kırptırdı. Bu kez Gregor'un kendisini fark edeceğinden öyle emindi ki yanılmış olmasına inanamıyordu.

Hayal kırıklığına uğramamaya çalıştı ama Gregor'un tepkisizliği, yeni farkına vardığı kadını özgüveninin bir çizmenin altındaki çiçek gibi ezilmesine neden oldu.

Belki de yanlış yaptığı bir şey vardı? Belki de erkeklere çekici gelen kadınların –cinsel olarak çekici olmaktan bahsediyordu, 'çok iyi bir arkadaşsın' tarzında bir çekimden değil– sahip olduğu bir şey onda yoktu.

Bir dakika. Belki de Gregor onu tanıyamamış ya da salonun diğer tarafındayken görememişti.

Ne yazık ki öyle değildi. Gregor salonun öbür tarafına geçip ikisini de selamladı ve Cate'in elbisesine ya da saçma bir yorum yapmadı. Üzerine bir çuval bezi geçirmiş olsa ancak bu kadar az etki yaratabilirdi. Hatta Gregor'un dikkati başka bir yere çevrilmiş gibiydi. Tam olarak... Eski kahyanın dul eşi Mairi'nin korse-sine çevrilmişti. Cate, Gregor'un bu kadınla birden çok kez yata-ğını paylaştığını biliyordu.

Dudaklarını sıktı. Belki de dış görünüşündeki değişim, Jack'in tepkisinin düşündürdüğü kadar çarpıcı değildi ve Gregor'un bunu fark etmek için biraz yardıma ihtiyacı vardı?

Kahyanın dul eşi uzaklaştığı anda Cate, Gregor'un diğer kadınların kırıttığı kalçalarına odaklanmasına engel olmak için kısmen önüne geçip manzarasını kapattı. "Yeni bir elbise giydim," dedi.

Gregor ona bakmadan önce çenesi kasıldı. Elbisesine az önceki gibi kısa bir bakış attı. "Güzelmış."

Güzel mi? İyi görünüyorsun bile demeyecek miydi? Yüce Tanrım! Diğer kadınlara, çocukların şekerlemelere yapacağı kadar çok övgü dağıtırken Cate'e tek söylediği *güzel* miydi?

Cate öfkeyle baktı. “Sence bu renk bana yakışmış mı? Annen, bunu bana alırken renginin yakışacağını düşünmüştü ama ben emin olamamıştım.”

Cate, Gregor’un sinirlendiğinde çenesinde beliren seğirmeyi gördü ama kendisi de çok gergin olduğundan dikkat etmedi.

“Az önce giydiğin kahverengiden sonra büyük gelişme.”

Cate öfkeli bir nefes aldı. Pislik! Çamurdan bahsediyordu!

Az önceki hayal kırıklığı yerini öfkeye bırakınca gözlerini kıstı. Özellikle mi görmezden geliyordu? Doğrulup Seonaid’in Gregor’un elli metre yakınına gelince yaptığı gibi göğsünü dışarı çıkardı. “Sence de çok dar değil mi? İki yıl içinde biraz büyümüşüm.”

Gregor bir an için gözlerini aşağı indirdi. Cate, ağır ağır yanan bir ateş göğsüne değmiş gibi ani bir nefes aldı. Ama meme uçları soğuk suya girdiğinde olduğu gibi sertleşmişti. Sıcaklık ve sertlik baş döndüren bir hisse dönüşerek teninin karıncalanıp kızarmasına neden oldu. Bedeni yeni çalınmış Kelt arpi gibi gergindi.

Dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. Bacaklarının arasında da sıcak ve güçlü bir yangın vardı. Hava gerilip ağırlaştı. Gregor’un ifadesinin ateşli olduğunu, bakışlarında özlemini çektiği arzuyu gördüğünü biliyordu.

Ama Gregor’un gözleri yeniden yüzüne döndüğünde hiç de ateşli görünmüyordu. Son derece soğuk ve mesafeliydi.

“Elbise rahat değilse gidip değiştir,” dedi umursamaz bir tavırla. “Yemeğe başlamak için seni bekleriz. Ama çok gecikme. Acıktım.”

Konuşmalarını yüzündeki tuhaf bir ifadeyle dinleyen John’a döndü. Cate ağlasa mı yoksa deriyle kaplı serseme arkadan bir tekme mi atsa emin olamadan öylece kaldı.

Salonu, mutfğa uzanan koridor ve şefin çalışma odası olarak kullanılan küçük odadan ayıran kürsünün arkasından aniden

gelen Ete, Cate'i bir karar vermek zorunda kalmaktan kurtardı. Cate, soru sorarcasına kadına baktı ve o da başını salladı. Çocuklar hazırды.

Gregor'un bu tanışmanın herkesin içinde gerçekleşmesini istemeyeceğini tahmin ettiğinden Ete'e çocukları çalışma odasına getirmesini söyledi.

Elini Gregor'un koluna koyup kardeşiyle yaptığı konuşmayı yarıda kesti. Gregor kaskatı kesildi. Kolundaki tüm kaslar çelik gibi gerilmişti. Yosun yeşili gözleri, Cate'i ürpertecek bir yoğunlukta bakıyordu.

Cate, adamın gerginliği karşısında şaşırıp elini indirdi. Yüce Tanrım, Gregor'un nesi vardı? Cate'e vebalıymış gibi davranıyordu.

"Bizi bekliyorlar," dedi tereddütlü bir tavırla.

"Kimler?"

Cate, işlerin yolunda gitmesinin ne kadar önemli olduğunu kendi kendine hatırlatarak sabrını kaybetmemeye çalıştı ama bu hiç kolay değildi. Onları şimdiden unutmuş muydu? "Çocukların."

Gregor, omuzlarını silkip 'bana bakma' dercesine duran John'a döndü. "Ona bundan hoşlanmayacağını söyledim," dedi John.

"Ona anlattım," dedi Cate, John'a -hain herife- gergin bir gülümsemeyle bakarak. "Kendi kanından olan birilerini reddetmeyeceğini söyledim."

Gregor dudaklarını sıktı. Cate, buna itiraz etmek istediğini ama çenesini tuttuğunu biliyordu. Bağırдыңının duyulmasından çekiniyor olmalıydı.

"Neredeler?" diye sordu sabırsız bir tavırla. Buluşmanın bir an önce sona ermesini istiyordu.

"Çalışma odasındalar."

Gregor, önden gitmesi için Cate'e işaret etti.

"Adımlarına dikkat et," dedi John sırtarak.

Cate ona azarlarcasına bir bakış attı ve ardından kardeşine ne demek istediğini sormak için arkasını dönen Gregor'u çekti.

"Belki de Gregor'a döndüğünde içmesi için biraz şarap koyabilirsin, John," dedi omzunun üzerinden sevimli bir gülümseyle.

Çalışma odası küçüktü ve içeri gün ışığının gireceği bir penceresi yoktu. Yuvarlak demir şamdan yanarken bile oda kısmen karanlıktı. Cate arkalarındaki kapıyı kapatınca hatasını fark etti. İki küçük çocuk, iriyarı savaşıya baktıkları anda gözleri korkuyla açıldı. Sadece Pip, gözyaşlarına boğulacakmış gibi görünmüyordu. Hatta kaşlarını çatmıştı ve adamın aniden doldurduğu küçük odanın hiç farkında değilmiş gibi davranıyordu.

Cate, Gregor'un iriliğine o kadar alışmıştı ki fiziksel olarak ne kadar korkutucu olabileceğini unutmuştu. Bir doksanın üzerindeki boyuyla çoğu erkekten bir kafa kadar daha uzundu. Beş yıl önce gençliğin ince kaslarına sahip olsa da artık öyle değildi. Hayır, artık son derece sert ve sağlam bir adamdı. Kaslı göğüskaresiyle kollarının korkutucu görünmesi için zırha bürünmüş olmasına gerek yoktu. Zırhsızken de çelik gibi ve korkunçtu. Cate, Gregor'un geniş omuzlarıyla kaslı kollarına bakarken sanki onu ilk kez inceliyormuş gibi karnının alt kısmında tuhaf bir kıpırtı hissetti. Kendini... *Tuhaf* hissediyordu.

Maddy'nin ağlaması, sersemlemiş olan Cate'i kendine getirdi.

"Onları korkutuyorsun," dedi sessizce.

Gregor tek kaşını kaldırdı. "Durmaktan başka bir şey yapmıyorum ki."

"Biraz daha küçük görünmeye çalış." Gregor ona ciddi olup olmadığını anlamamış gibi baktı. Cate de bundan emin değildi. Gergin bir tavırla onları tanıştırmaya başladı. "Philip ile zaten tanıştın," dedi. "Bu genç adam Edward. Eddie." Dizlerinin üzerine çöküp elini küçük çocuğa uzattı. Çocuk, Gregor'a kararsız bir bakış attı. Başını Ete'in eteğine gömmek istiyor gibiydi. Ama

Cate başını cesaret verircesine sallayınca bakıcının elini bırakıp parmaklarını ağzına götürdü ve diğer elini de Cate'e uzattı.

"Saçları kızıl," dedi Gregor gördüğüne inanamayarak. "Ve çilli!"

Cate, Gregor'un sert ifadesine baktı. "Ne kadar dikkatlisin," dedi çocukların önünde başka bir şey söylememesi konusunda onu bakışlarıyla uyararak.

Kızıl saçların ve çillerin sorun olacağını tahmin etmişti. Highland'de çok sık rastlansa da Gregor'un akrabaları arasında bu renk yoktu. John'un ilk söylediği de bu olmuştu.

Ama Gregor'un birlikte olduğu kadınların bolluğu düşünülürse en az birkaç tane kızılın olması mümkündü.

Gregor'un yüzündeki karanlık ifadeye bakılırsa bu pek olası değildi.

Cate tutunacak bir dal arıyordu. Pip konusunda şüpheli olsa da küçükler için bir umut olmasını diliyordu. Gregor'un çocukları olmaları mümkün olsa, kalmalarını kabul etmesi de daha kolay olurdu.

Gregor ise tam olarak duygusuz bir haydut olmadığını kanıtlarcasına dizinin üzerine çöküp küçük çocuğa seslendi. "Kaç yaşıdasın Edward?"

Eddie sıçrayınca Cate yüzünü buruşturdu. Gregor sesini alçaltsa da son derece derinden ve otoriter bir konuşması vardı. Sorularına maruz kalmaya alışık olmayan kişiler için korkutucu olabiliyordu. Cate'in tabii ki bu konuda bolca deneyimi vardı.

Eddie'nin ise yoktu. Küçük çocuk, Cate'in elbisesini bir perde gibi kullanıp arkasına saklanmaya karar verdiğinde genç kadın ona cesaret verircesine öne çıkmasını sağladı. "Sorun yok, Eddie. O senin yeni toprak sahibin. Hatırlıyor musun sana ondan bahsetmiştim. Kötü İngilizlere karşı savaşmak için uzaktaydı. Sana zarar vermeyecek. Sadece bazı sorular sormak istiyor."

Küçük çocuk büyük mavi gözleriyle ona bakıp başını salladı. Cate'in eteğinin arkasından başını çıkarıp parmaklarıyla üç işareti yaptı.

"Buraya gel, evlat," dedi Gregor daha nazik bir sesle.

Cate elini çocuğun başının üzerine koydu. "Bunun iyi bir fikir olduğunu..."

Gregor, Cate'e sert bir bakış attı. "Ona zarar vermeyeceğim. Sadece birkaç soru sormak istiyorum."

Cate'in çocuğu durdurmak istemesinin nedeni bu değildi.

"Sorun yok Eddie," dedi Pip şeytani bir gülümsemeyle.

Cate ona bir bakış atıp Gregor'a açıklamaya çalıştı ama artık çok geçti. Gregor, çocuğun elini Cate'ten aldı ve onu kendine doğru çekti.

"Doğum günün ne zaman evlat?" diye sordu Gregor.

Eddie'nin eksik dişli ağzına koca bir gülümseme yayılınca Cate rahat bir nefes verdi. Belki de her şey yoluna girerdi. "Doğum günümde. Pip bana yeni bir top verdi çünkü çok üzülmüştüm."

"Neden üzüldün?"

Çocuğun yüzündeki gülümseme geldiği kadar çabuk gitti. "Annemi özledim."

Gregor'un sesi artık daha da yumuşaktı. Cate kalbinin titrediğini hissetti. "Annenin adı ne Eddie?"

"Anne." Çocuğun çenesi titremeye başladı. "Ben annemi istiyorum."

Cate, çocuğa doğru gidecekti ama Gregor sert elini çocuğun sırtına koydu. "İstediyini biliyorum, evlat. Ben de anneni bulmak istiyorum ama bunun için adını bilmem lazım. İnsanlar ona ne diyordu? Janet? Mary? Elizabeth? Christina..."

Eddie ne dediğini anlayınca sevindi. "Ellen! Büyükannem ona Ellen diyordu."

“Peki annenin de seninki gibi güzel kızıl saçları var mıydı?”

Eddie başını telaşla salladı.

Gregor gülümseyip çocuğun başını okşayarak ayağa kalktı. Halinden memnun ifadesi pek de iyiye işaret değildi. Çocuğun cevapları, Gregor’u onun babası olmadığı konusunda ikna etmiş gibiydi.

En azından konuyu kendi kafasında çözmüş olan Gregor, Ete’in kollarında kıpırdayıp duran küçük kıza döndü. “Peki, bu kim?”

“Mathilda, efendim,” dedi Ete. “Pek yaramaz.”

Gregor kaşlarını çattı. “Yürümüyor mu?”

Cate ve Ete birbirine baktı. “Pek sayılmaz, efendim,” dedi yaşlı kadın sakince. “Daha çok koşuyor.”

Maddy mesajı almış gibi kıpırdanmaya başladı, ardından bir de “İn! İn!” diye bağırışlar ekledi.

Gregor, Cate’e baktı. “Konuşuyor mu?”

Cate omuzlarını silkti. “Birkaç kelime. Aşağı yukarı on altı aylık olduğunu düşünüyoruz.” Cate, zorlanan Ete’e doğru kollarını uzattı. “Ver, ben alayım.”

Ama Maddy, Cate’in kendisini kucaklamasını istemiyor gibiydi. Belli ki Gregor’dan artık korkmuyordu. Ona, “Hayır! Hayır!” derken dikkatle Gregor’a bakıyordu. Yüzü giderek kızarıyordu. Cate bu hayır demelerin birazdan bir çılgılığa dönüşeceğinden korktu. Buna kesinlikle engel olmalıydılar.

“Tamam, sen al,” dedi Cate, çocuğu Gregor’un kollarına uzatıp itiraz etmesine fırsat vermeden. “Sanırım seni istiyor.”

Maddy anında susup Cate’in daha önce hiç duymadığı bir ses çıkarmamış olsa Gregor’un yüzündeki ifade komik sayılabilirdi. Huysuz çocuk hâlâ atlatamadığı soğuk algınlığından kalan burun çekişlerin arasında –son bir haftadır çığlık atmaktan başka pek bir şey yapmıyordu– mırıldanmaya başladı. Gregor’a bakışları...

Yüce Tanrım, her yaştan kadın üzerinde aynı etkiyi mi yaratıyordu? Belli ki öyleydi. Küçük kız ona cilve yapıyordu!

“Sanırım birinin kalbini daha fethettin,” dedi Cate soğuk bir tavırla.

Gregor’un şaşkınlığı kısmen geçmişti ama küçük kızı hâlâ vebalıymış gibi tutuyordu. Ancak sırtıyordu. Cate’in derin bir nefes almasına neden olan yıkıcı bir gülümsemeydi bu. Cate de dahil pek çok kadının, adamın ayaklarına kapanmasına neden olacak bir gülümseme...

“Belli ki zevkli bir kız. Sanırım bu da bir şey.” Kızı pazardaki bir domuz gibi inceledi. “Sarı saç ve iri mavi gözleri seven biri için çok tatlı bir ufaklık.”

Cate, Gregor’un da böyle kadınlardan hoşlandığını sanıyordu ama bunu söyleyişi şüpheye düşmesine neden oldu.

Gregor, Cate’e çocuk hakkında ne bildiğini sordu ve Cate de anlatmaya başladı. Belli ki Maddy’nin başka fikirleri vardı. Tekmeler atıp zıplamaya Gregor’un kendisini daha sıkı tutması için ona doğru uzanmaya başladı. “Benim!” dedi yüksek sesle. “Benim!”

“Sanırım broşunuzu istiyor, efendim,” dedi Ete. “Parlak şeyleri çok seviyor.”

Ama Maddy’nin istediği Gregor’un omzundaki pelerini tutturduğu üzerinde akik olan büyük altın broş değildi. Diğer *parlak* şeyi istiyordu.

Gregor, çocuğu kendine doğru çeker çekmez çocuk yüzüne uzanıp elini yanağına koydu. “Benim! Sevimli!”

Çocuğun sözleri üzerine bir an için bir sessizlik oldu.

Ama sonra Cate ile Ete, Gregor’un korku dolu yüzüne bakıp birbirlerine döndüler ve kahkahalara boğuldular. Gregor’un *sevimli* olarak adlandırılmasına verdiği tepkiye Pip bile güldü.

Eddie de gülmeye başlamsa durum bu kadar kötü olmayabilirdi. Böylece küçük çocuğun sadece korkup üzüldüğünde altına kaçırmadığını anlamış oldular.

“Ah, hayır,” diye fısıldadı Eddie, Cate’in eteğini çekiştirerek. “Gitmem lazım.”

Cate homurdanmamak için kendini zor tuttu. “Sanırım işini çoktan halletmişsin, tatlım.”

“Bu da ne?” diye bağırın ve bu sırada neredeyse Maddy’yi düşürecek olan Gregor, ayağına doğru yaklaşan sıviya bakıyordu.

Cate, ona bir bakış attığı anda iyi bir izlenim bırakma şansını artık kaybettiğini anladı. Kaybedecek bir şeyi olmadığından kahrkahasını tutmayı bıraktı. “John adımlarına dikkat etmeni söylemişti.”

Deyim yerindeyse ayağına işenmesinin ardından yemek pek normal geçmedi. Gregor, yanındaki kadının acı verecek kadar çok farkındaydı.

Bedeninin huzursuzluğu yetmezmiş gibi Cate’in kahrkahaları da durumu iyice zorlaştırıyordu.

“Bu çok sevimli bir kâse, değil mi Gregor?”

“Ne kadar sevimli bir elbise, sence de öyle değil mi Gregor?”

“Süpürgeotları birkaç ay önce çok sevimliydi, Gregor. Keşke o zaman burada olsaydın.”

Gözlerindeki ışıltıyla ‘sevimli’ dediği her an, Gregor onu o ‘sevimli’ masa örtüsünün üzerine yatırıp dudaklarındaki o küstah gülümsemeyi öperek silmemek için kendini zor tutuyordu. Koyu gözlerindeki altın renkli benekler tutkuyla yumuşayıp puslu bir hal alana kadar... Kahrkahaları yumuşak inlemelere ve mırıltılara dönüşene kadar onu öpmek... Gregor’un sevimli olmaktan ne kadar uzaklaşabileceğini ona gösterene kadar öpmek...

Bu çok yanlış, diye hatırlattı kendine. Ama iç sesi, bu kez çok daha cılızdı. Ya da bedeninde dolanan arzu giderek güçleniyor olabilirdi.

Gregor normalde kışkırtmaları umursamazdı –Tanrı biliyor ya MacSorley’den çok daha beterlerini duymuştu– ama çok gerilmişti ve patlamaya hazır olduğunu hissediyordu.

Buna engel olmak için dikkatini Mâiri’yle dağıtmaya çalıştı. Kâhyanın dul eşi, Gregor şarap isteyince ortadan kaybolan John’un koltuğuna oturdu. Gregor baharatın tadını aldığı anda neler olduğunu anladı. Gregor şaraplarını aşıran kardeşiyle sonra uğraşacaktı. Şu anda dikkatini kolay ve sevi... Lanet olsun, *tatlı* dula verecekti. Rahatladığını hissetti. Yemeğin tadını çıkardı.

Cate’i büyük ölçüde yok saydı. Öyle yapmak için çabaladığı da söylenebilirdi çünkü kız, her an bir sebeple onu dürtüyordu. Bu çok tuhaftı. Gregor’un kaba olmaya çok yakın cevapları, Cate’i kızdırıp kırmıyordu. Sakin ve meraklı halini koruyordu. “Kuzuyu sevdin mi?” (Gregor çok sevmişti. Tam da istediği gibi baharatla fırınlanmıştı) “Biraz daha şarap vereyim mi?” (Hayır. Tanrım, onunla baş edebilmek için ayık olması lazımdı.) “Yeni gaydacı hakkında ne düşünüyorsun?” (Gregor’un duyduğu en iyi gaydacıydı.) “Sana bir servis tabağı daha getireyim mi?” (Hayır, Mâiri’yle aynı tabağı paylaşmalarında bir sorun yoktu.)

Cate’in bir ya da iki kez sabrının taşacağını düşündü ama kız her seferinde bir şeyler mırıldanıp gülümsedi. Daha önce yüzünde hiç görmediği olgun ve mahcup bir gülümseymeydi. Bu, Gregor’u huzursuz etti. Cate bir şeyin peşindeydi ve Gregor bunu bildiğinden şüpheleniyordu.

Genç kadının ona olan hayranlığı Gregor’u her zaman huzursuz etmişti ama artık büyüdüğü için durum daha da kötüydü. Gregor’un isteyeceği son şey genç bir kızın ilk aşkı olmaktı. İncinirdi ve Gregor öyle olmasını istemiyordu. Onu önemsiyordu. Kendi konumundaki her erkeğin önemseyeceği şekilde önemsiyordu.

Yemeğin sonuna gelindiğinde Gregor ve yaralı kaburgaları, huzursuzluğunu atmak için dört gözle akşam olmasını bekliyor-

du. Mairi'nin de bunu dört gözle beklediğini düşünüyordu ve bu yüzden de ahıra tek başına yürürken kadının onunla buluşmaya gelmemesine şaşırdı.

Gregor, yemek masalarının yerini klan üyelerinin uyuyacağı yatakların aldığı salondan geçip odasına doğru ilerledi.

“Yürüyüş mü yaptın?”

Gregor sesi tanıyınca gerildi. Cate şöminenin önündeki ahşap sıralardan birinde John'un karşısına oturmuştu ve aralarında bir satranç takımı duruyordu. Son derece... *Rahat* görünüyorlardı. Gregor kaşlarını çattı.

“Gece yürüyüşü için hava fazla soğuk değil mi?” diye ekledi Cate.

Bu, son derece masum bir soru olsa da kızın gözündeki ışıltı Gregor'un kaşlarını daha çok çatmasına neden oldu. Başarısız olan planından haberi var mıydı? Ayrıca kaçamaklarından kızın haberinin olması onu neden rahatsız ediyordu?

“Soğuşu severim.” Özellikle de bedeni böylesine yanarken...

Gregor onlara doğru hızlı adımlar atıp babası tarafından yontulmuş satranç taşlarına baktı. Babası ve en büyük ağabeyi Alasdair satranç oynamayı severlerdi. Gregor'un ise bu oyunu oynayacak sabrı hiç olmamıştı. Babası için Gregor'un hanesine yazılan birçok eksiden biri de buydu.

Vurucu, Akıncı ve Lider de tıpkı Bruce gibi satranç oynardı. Hatta bazı maçları, yakın zamanda İngilizlerle yaptıkları karşılaşmalarından daha sert ve zorlu geçirdi.

Gregor kaşlarını çatarak satranç tahtasına baktı. Görünüşe göre Cate kazanıyordu. Ona dönüp, “Satranç mı oynuyorsun?” diye sordu.

Cate gülümsedi. “Biraz.”

John homurdandı. “Seni kandırmasına izin verme, kardeşim. Dikkat etmezsen sırtından ceketini alır. Hiç acıması yok. Guru-

runu kırmaktan çekinmez. Benimkini senelerdir kırıyor. Padraig artık onunla oynamıyor. Geçen sefer eve geldiğinde yenildi ve Ete'in çamaşır asmasına yardım etmek zorunda kaldı.”

MacGregorların lideri olan amcaları Malcolm'ın komutasında, Bruce için savaşılan en genç erkek kardeşleri de babaları kadar iyi bir satranç oyuncusuydu.

Cate sıırttı. “Abartıyor.”

John homurdandı. “Keşke öyle olsa.”

Gregor başını salladı. “Kaybetmek istemiyorsan ona öğretmeyecektin.”

Tuhaf bir sessizlik oldu. John, Cate'e huzursuz bir bakış attı. Her nedense bu sessiz iletişimin samimiyeti Gregor'u rahatsız etti.

Cate de biraz kasılmış gibiydi ama cevap verdiği sırada sesi sakın ve neşeliydi. Hatta biraz fazla neşeli olabilirdi. “John bana pek çok şey öğretti,” –Gregor bundan hoşlanmamıştı– “ama bunu o öğretmedi. Satrancı babamdan öğrendim.”

Satranç soylulara özgü bir oyundu. Bir Kirkpatrick'in bu oyunu öğrenmesi imkânsız olmasa da normal değildi. Bu, Gregor'u şaşırttı. Ama Cate, babasından bahsetmekten hoşlanmıyordu. Gregor, konuyu yıllar içinde birkaç kez açmıştı ama Cate tamamen kapatınca o da vazgeçmişti. Kızın üzüldüğünü görmekten nefret ediyordu.

Cate ayağa kalktı. “Sanırım odama geçsem iyi olacak.” John'a baktı. “Oyunu yarın bitirebiliriz.”

“Çok uzun sürmeyecektir,” dedi John ciddi bir ifadeyle.

İki adam da Cate'in salonda ilerleyip bölmenin arkasında karanlığa karışmasını izledi. Salon aniden... Eksik görünmeye başladı.

John, Gregor'u izliyordu. “Büyüdü.”

Gregor bu cümlelerin dahası olduğunu anlasa da sadece, “Evet,” dedi.

“Fark ettiğini sanmıyordum.”

Gregor kardeşine sert bir bakış attı. “Fark ettim.” Kızın elbisesi göğüslerini öylesine ortaya serince Gregor neredeyse küçük dilini yutacaktı.

“O zaman neden elbisesiyle ilgili bir şey demedin? Normalde kadınların yanında bu kadar kaba olmazsın.”

“Ne elbisesi?”

John’un ifadesi karardı. “Korkaklık etme, Gregor. Kız görme-se de ben tepkini gördüm. Fark ettin. Asıl konu ne halt edeceğin.”

“Ona bir eş bulacağım.”

Gregor’un cesur cevabı kardeşini şaşırttı. John bir an için düşünüp ardından başını salladı. “Cate bunu asla kabul etmez. Burayı seviyor ve senden ya da benden daha ait hissediyor. Burası onun evi. Onu gönderemezsin.”

Genç adam suçluluk duygusunu yok saymaya çalışsa da buna engel olamadı. “Ne yapabilirim? Annem gitmişken burada kalamaz. Kız kardeşimiz bile değil.”

“Doğru,” dedi John tarafsız bir tavırla. “Değil.”

John’un sesinde, Gregor’un zaten gergin olan sinirlerini iyice geren bir şey vardı. “Bu da ne demek?”

John da ona sert bir bakış attı. “Bilmiyorum. Belki de benim sana sormam lazım.”

İki kardeş, kabul etmek istemedikleri bir tür hırsla şömine-nin ışığında birbirlerine baktı. Ama bunun, üzerinde durmak istemeyeceği bir konu olabileceğini hisseden Gregor –bu sorunu daha önce de yaşamıştı– bakışlarını uzaklaştırdı.

“Peki ya çocuklar?” diye sordu John.

“Onlar benim değil.”

“Emin misin?”

“Evet.” Yaşları buna şüphe bırakmıyordu.

John bunu başıyla onayladı. “Ben de öyle düşünmüştüm.”

“O zaman neden Cate’in onları eve almasına izin verdin?”

“Emin değildim ve...” John ona bir bakış attı ve çaresiz bir şekilde omuzlarını silkti. “Cate istedi.”

Gregor istediğinden daha fazlasını anlamıştı. Cate, terk edilmiş bu çocukları ailesi –onların ailesi– yerine koyuyordu... Ama Gregor bunu yapmasına izin veremezdi.

Tanrım, bundan nefret ediyordu. Başka birinin mutluluğundan sorumlu olmaktan nefret ediyordu. Kısa süre sonra Cate’in kendi ailesine sahip olacağını düşünmek suçluluk duygusunu azalttı. Kendisi de en iyi yaptığı işe, savaşa, geri dönecekti. Üzerinde hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin ağırlığı olmayacaktı. John, klanla baş edip toprakların idaresini sürdürebilirdi. Zaten bu iş asla Gregor’a verilmemeliydi.

“Sabah görüşürüz. Şu anda yapmak istediğim tek şey uyumak.”

John’un dudaklarının tek tarafı kıvrıldı. “O zaman başka bir yatak bulmak isteyebilirsin.”

“Ne?”

John başını sallayıp sıırttı. “Görürsün.”

BEŞİNCİ BÖLÜM

Gregor, kardeşinin üstü kapalı yorumlarıyla uğraşamayacak kadar yorgundu. Başını yastığa koyar koymaz uyuyakaldı.

Ama rahat ve tatminkâr –Màiri ahıra gelseydi kesinlikle tatmin olurdu– bir uyku yerine huzursuz ve rahatsız bir uyku çekti. Rüyasında dans eden açık kahverengi gözler, koyu renkli zarif kaşlar, kalkık bir burun ve yaramaz dudaklar gördü. Bu yumuşak ve koyu kırmızı dudaklar onu emiyordu...

Geceyi bir çığlık deldi, buzlu çiviler gibi kulaklarına saplandı. Aniden arzu dolu rüyasından uyandı. Bedeni şaşkınlıkla aniden soğudu.

Aklına ilk gelen Cate'in yine bir kâbus gördüğü oldu. Birkaç sene önce Dunlyon'da sık sık kâbus görüyordu ama yıllar içinde bunlar giderek azalmıştı. Ancak Cate'in çığlıkları korku dolu olurdu, Gregor'un kafatasını çatlatırcasına sürekli devam eden bir ölüm perisinin tiz çığlığı gibi olmazdı.

Bu Cate değil, diye düşündü. Tanrım o zaman neydi?

İlkinin ardından ikinci çığlık da geldi. Bu seferki daha uzun –sanki bu mümkünmüş gibi– ve daha tizdi. Gregor hemen yataktan çıkıp pantolonunu giydi. Odadan çıktı, kardeşinin kapısını çalacaktı ki kapı aniden açıldı. Karanlığın içinden hayaleti andıran beyaz bir gölge ona doğru geldi.

İçgüdüsel olarak –çarpmamak için– hayaleti tuttu. Bu temas, bedeninin şaşkına dönmesine neden oldu. Tüm bedenine erimiş lav gibi bir uyarılmışlık hissi yayıldı; damarlarında sıcak ve yoğun bir halde dolandı. Sinir uçları harekete geçti, duyuları keskinleşti ve bu sıcaklık... Bu sıcaklık onu sarmaladı.

Bu bir hayalet değildi. Ona yaslanan –hayır, onun göğsünde eriyen– bu beden acı verici bir kadın bedeniydi. Sıradışı bir dirilikte ve bir kadın için şaşırtıcı derecede sağlam ama yine de yumuşak ve sevimliydi.

Cate.

Cate'in şaşkınlık içinde aldığı nefes, Gregor'un son derece ilkel olan inlemesiyle karıştı. Arzu. Saf ve fiziksel bir arzu onu pençesine almıştı ve bırakmıyordu.

Cate başını kaldırınca karanlığın içinde gözleri buluştu. Gregor, kızın kafa karışıklığını, masumiyetini ve arzusunu görebiliyordu. Son derece *kadınsı* olan arzusunu.

Bir an için tek gördüğü bu oldu. Aralarındaki bağ son derece güçlü ve içgüdüsel. Bunun dışındaki her şey yok olmuş gibiydi. Korkunç çılgılık. Zaman. Mekân. Mantığının sesi. Düşünceleri, sadece kollarındaki kadına çıkan bir arzu tüneline dönüşmüştü.

Onun içinde boğulmak istiyordu. Onu duvara yaslayıp dudaklarını dudaklarıyla kapatmak ve bedeninde kükreyen arzuya teslim olmak istiyordu. Neden böyle hissettiğini bilmiyordu. Her zaman sahip olduğu kontrollü tavırlar yok olmuştu. Vahşileşmişti.

Kızın beline sarılmış olan kolu içgüdüsel olarak kasıldı ve onu kendine daha da yaklaştırdı. Cate, onun ne yaptığını anlamış gibi gözlerini iyice açtı. Bedenleri birbirine yaslanmıştı ve genç kızın göğüsleri ona sürtünüyor, karnı belirginleşen erkekliğine değiyordu. Bacakları birbirine karışmıştı. Yuvasma yerleşmiş bir anahtar gibi bedenlerinin her yeri kusursuz bir şekilde bütünleşmişti.

Kusursuz.

Tanrım, bu inanılmaz bir histi. *Cate* inanılmazdı. Sıcaklık aşağı doğru inmeye, kasıklarında birikmeye ve erkekliğini doldurmaya başladı.

Bedeninde dolanan isteklere karşı koymak için tüm kasları kasıldı. Arzu o kadar kuvvetliydi ki buna karşı koymak imkânsız gibiydi. Özellikle de daha önce buna engel olmayı hiç denememiş bir erkek için. Canı bir kadını istediğinde hiçbir şey yapması gerekmezdi.

Ama bu farklıydı. En son ne zaman bir kadını bu kadar çok istediğini hatırlamıyordu. Onu istemesi kesinlikle sapkınlıktı çünkü ona sahip olması mümkün değildi.

Ona sahip olamazsın. Bu ses, etrafını saran sisi araladı.

Ama onu bırakmak istemiyordu. Ona kendini böylesine iyi hissettiren bir şey nasıl olurdu da yanlış olurdu?

Cate, *Gregor*'un yıldırım çarpmışa dönmesini isterken tüm dünyası yerinden oynayan kendisi olmuştu.

Aşk ve romantizm hakkındaki bilgisi, bir genç kızın ozanların masallarından duyduğundan ibaretti. Onun dudaklarının kendi dudaklarına saf ve mesafeli bir öpücük konduracağı düşüncesiyle gönül yayları tatlı tatlı harekete geçti. Bir turnuvadaki üstün özellikleri sayesinde leydisine sahip olan bir şövalyenin öpücüğü gibi. Aralarındakinin böyle bir öpüşme olacağını sanmıştı. Tek bildiği buydu.

Ama *Gregor* onu kollarına alıp kendine doğru çekince zihnindeki tablo tamamen değişti. Hissettiği şey sevimli, romantik ya da saf olmaktan uzaktı. Bedeninin isteklerini zarif kıpırtılar şeklinde değil, sıcak, güçlü ve biraz –ya da çok– şeytani bir fırtına gibi hissediyordu.

Zihninde dolanan görüntüler, bakire sevgililerinin karşısında onların ölümsüz sevgisini isteyen cesur şövalyelere ait değildi;

yatak arşıflarının arasındaki çıplak uzuvlara, karanlık ve sıcak odalara aitti.

Yüce Tanrım, Gregor ıplaktı! Daha doğrusu yarısı çıplaktı. Cate de sadece ince kumaştan bir elbise giydiğı için Gregor'un kuvvetli göğsünü hissetmek hiç de hayal ettiğı gibi bir şey değildi. Cate ısınıp kızardı ve tüm bedeni güçsüz düştü.

Gregor onu kendine doğru çektiğı anda içgüdüsel olarak elleri ni adamın omzuna koydu ve bir süre o şekilde durdu. Elleri onun pürüzsüz ve çıplak teninde, sert kaslarında eriyordu. Gregor sıca- cıktı. Cate ona sarılmak ve onu hiç bırakmamak istiyordu.

Onun güçlü ve kuvvetli bir bedeni olduğunu biliyordu ama çıplak halini görmek bambaşka bir deneyimdi. Bir kez uyanınca artık karşı koyması imkânsız olacak türden bir deneyim.

Gregor bir savaş silahı gibi işlenmişti; sıkı ve sert kaslar, fazlası olmayan gergin bir beden. Omuzları dik ve genişti. Kollarında yuvarlak kas kütleleri vardı. Beli dardı ve karnı halatı andıran kas katmanlarıyla doluydu. Mermer kadar sertti ama inanılmaz derecede ılık, hatta sıcaktı. Özellikle de bedenlerinin temas ettiğı yerler öyleydi.

Cate de ısınmıştı. Teni kızarmış ve tuhaf bir şekilde hassaslaşmıştı. Daha önce hiç böyle hissetmemişti. Bu hisler –düşünceleri ve arzuları– onu şaşkına çevirdi. Kafası karıştı. Onu ilk kez görmüş gibi hissetti.

Bir erkeğın çıplak göğsünü görüp hissetmenin kendine neler yapabileceğini daha önce hiç düşünmemişti. Tüm bedenini sıcak basacağı aklına gelmemişti. Göğüsleri ve bacaklarının arasındaki ağırlığı da beklemiyordu. Bacaklarının arasındaki kıpırtı ve tuhaf ıslaklığı da... Ellerini birinin bedenine uzatmak ve sert kıvrımlarıyla kaslarını parmak uçlarında hissetmek isteyeceğı aklına bile gelmezdi.

Ama Gregor'un çıplak göğsü ona bunları düşündürüyordu.

Göğsü de geri kalan her yeri gibi kusursuzdu, sıcacıktı ve koridorda yanan tek meşalenin ışığında altın rengi bir ışıltı saçıyordu. Bir insanın bu kadar özenle yaratılmış olması nasıl mümkün olabiliyordu? Sanki Tanrı, kadınları diz çöktürmek için bir erkek yaratmış gibiydi.

Gregor MacGregor’u ona o kuyudan ilk baktığı andan beri istiyordu. Ama bu seferki farklı bir istekti. Çok daha kuvvetliydi. Sadece kalpten değil, kemiklerinden ve içgüdülerinden gelen bir istekti. Bir kadının değerlerini yitirmesine neden olabilecek bir istekti.

Cate o ana kadar annesinin –öylesine kusursuz bir kadının– böyle bir şeyi nasıl yaptığını anlamamıştı. Ama şu anda bir erkeğin kollarına atlamanın ne kadar kolay olabileceğini görüyordu.

Gregor da bunu hissetmiş miydi?

Birbirlerine baktıklarında, adamın yüzünde sayısız ifade gördü ama hiçbirinin anlamını çözemedi.

Çılgılık, başladığı kadar çabuk sona ermişti. Yine de bir süre ikisi de kıpırdamadı. “Gregor, ben...”

Cate ne söyleyeceğini bilemiyordu. Duyguları, dile dökemeyeceği kadar yoğundu.

Genç adam onu öyle çabuk bıraktı ki neredeyse bacakları gücünü toparlayamayacaktı.

“O ses neydi?”

Cate gözlerini kırptırdı. Sorusu son derece ciddi, ifadesi donuktu. Cate birkaç saniye önce kendini asla bırakmayacakmış gibi tuttuğuna neredeyse inanamayacaktı.

Bir savaşı baltası darbesi almış gibi hissetti. Bedeni hâlâ sıcaktı –teni karıncalanıyor, meme uçları zonkluyor, midesinde kelekler uçuşuyordu– ama Gregor her zamanki gibi soğuk ve sakindi. Kıyafetleri olmasa da...

Hiçbir şey hissetmemiş miydi? Bu kuvvetli çekim karşılıklı değil, sadece tek taraflı mıydı? Sadece Cate’in tarafında mıydı? Gregor’u hiç etkilememiş miydi?

Genç kadın karanlıkta onu dikkatle inceledi. Bu kez dudaklarının hafif kasıldığını, yumruklarını sıktığını ve omuzlarının dikleştiğini fark etti. Kasları da –Tanrım inanılmazlardı– hafif gerilip kasılmış gibiydi. Kontrolünü sağlamaya çalışan bir adam gibiydi. Kendini kontrol etmeye çalışan bir adam gibi.

Cate gözlerini kıstı. Belki de onun düşünmesini istediği kadar az etkilenmemiştir.

Gregor aklından geçenleri okumuşçasına ifadesini sertleştirdi. “Odana dön, Caitrina. Ben çığlığın nereden geldiğini bulurum.”

Dudağını ısırp özür dilercesine gülümseyen Cate, “Gerek yok. Maddy’ydi. Kulağı ağrıyor ve ara sıra uyanıyor,” dedi.

Gregor kaşını kaldırdı. “Ara sıra mı?”

Genç kadının özür dilercesine attığı gülümseme alaycı bir hal aldı. “Geceleri ara sıra.”

Elini saçında gezdiren Gregor homurdandı. Kolunun üzerinde bir işaret vardı ama Cate’in nefesini kesen bu değildi. Yüce Tanrım! Kolundaki gergin kaslar...

Midesi kasıldı ve parmak uçlarının dahi karıncalandığını hissetti.

“Bir şey yapılamaz mı?” diye sordu Gregor.

Cate gözlerini adamın kol kaslarından ayırmaya ve mantıklı düşünmeye çalıştı. “Ah, şifacı lapa verdi. Ilık battaniye de işe yarıyor gibi. Ama belli ki Lizzie durumu kontrol altına aldı. Onunla birlikte uyuyor olmalı.”

Gregor ona baktı. Belli ki söylediği bir şey hoşuna gitmemiştir. “Peki, *sen* kiminle uyuyorsun, Caitrina? Neden seni John’un odasından çıkarken buldum?”

Gregor’un ne demek istediğini anlaması biraz zaman aldı. Anladığında da tek yapabildiği ağzı açık halde ona bakmak oldu. Gerçekten de John’la kendisinin...

Başını dikleştirdi. Bunu nasıl düşünürdü! Cate, bu koridor-daki bazı insanlar gibi önüne gelenle birlikte yatmazdı. Akşam

boyunca Mairi'yi eliyle besleyen o değildi. Hem de Cate'in özenle hazırladığı yiyeceklerle; şekerli ve tarçınlı bisküvilerle... Gregor'un en sevdikleriyle... Her şey kusursuzdu. Lanet olsun, Gregor bunu fark etmemişti bile. Tüm gece yüzü Mairi'nin göğsüne yaslıyken nasıl görebilirdi ki?

Normalde ilişkilerini uluorta yaşamazdı ama bu kez farklıydı. Sanki Cate'in görmesini özellikle istiyor gibiydi.

Bu kez yumruklarını sıkın Cate oldu. Ona, suçlamaları karşısında ne düşündüğünü tam olarak söylemek istedi ama annesinin -ve Leydi Marion'ın- sözleri tüm gece olduğu gibi yine aklına geldi. "Leydiler sinirlerine yenik düşmez, Caty. Erkekler, cadaloz kadınları kendilerine eş olarak istemezler."

Belli ki erkekler koca göğüslü ve kıkırdayan sersemleeri eş olarak istiyorlardı. Ama Cate, dul kadınla ilgili kaba düşüncelerini kendine sakladı.

Cate'in gülümsemesi zorlanmış ve her an yok olabilecek türdendi. "Çocuklara yer açmak için buraya taşındım. John da Maddy hastalanana kadar senin odanda uyudu ama sonra kulübelere geçti."

"Yani sen..."

"Yan tarafındaki odada kalıyorum, evet," dedi Cate. Gregor neden beyazlamış gibiydi? "Bunun bir sakıncası mı var?"

Gregor'un çenesinin altındaki kas seğirmeye başlasa da başını iki yana salladı. "Hayır."

Cate kaşlarını çatı. "İyi misin? Boğazına bir şey takılmış gibi. Ah Tanrım, umarım sen de..."

"Ben iyiyim," dedi Gregor sert bir şekilde alnına uzanan eli bileğinden tuttu.

Kızın elini yan tarafına bıraktı ama Cate, onun elinin sıcaklığını bir kelepçe gibi bileğinde hissetmeye devam etti.

“İyi değil, kızgın gibisin. Eğer bu, yatma düzeniyle ya da az önce bana sarılmanla ilgiliyse...”

“Lanet olsun, ben sana sarılmadım!”

Cate gülmemeye çalışsa da Gregor’un tepkisi kendini çok mutlu ettiği için buna engel olamadı. Eğer bir şey hissetmiyor olsa bu kadar kızmazdı.

Onu fark etmişti. Bundan hoşlanmasa da fark etmişti.

“Öyle mi?” dedi masum bir tavırla. “Kolunun belime dolandığına ve üç dakika boyunca göğsümün göğsüne yaslı olduğuna yemin edebilirim...”

Gregor’un bakışları karardı. “Cate...”

Cate, bu uyarıyı dinleyip gülümseyerek odasına döndü. İstedikini almıştı. “İyi geceler, Gregor. Tatlı rüyalar,” diye de ekledi kapıyı yüzüne çarpmadan önce.

Kapısı kalın ve sağlamdı ama yine de Gregor’un yürürken küfür ettiğini duyabiliyordu.

Cate yüzünde koca bir gülümsemeyle yatağına sırtüstü uzanıp ay ışığında tavadaki ahşap kirişleri izledi.

Yıldırım çarpmasını beklemesine gerek kalmamıştı. Kendi çapında küçük bir fırtına yaratmıştı. Kendisi sabırlı olabilirdi ama çocukların böyle bir şansı yoktu. Onların Gregor’a ihtiyacı vardı. O da bunu anlayacaktı... Yakında.

ALTINCI BÖLÜM

Gregor aşağı koridordan gelen sese uyandığında –kış günleri kısa olduğu için– ortalık hâlâ karanlıktı. Gerçi ‘uyanmak’ için uyumak gerekiyordu ve son birkaç gündür çok az uyumuştı.

Maddy ağlamasa bile –bir şifacının onunla kalmasını sağladığı için ağlamaları oldukça azalmıştı– kendi rüyaları Gregor’a rahat vermiyordu. Günahkâr rüyaları. Ahlsız rüyaları. Ateşli ve sert bir şekilde uyanmasına, boşalmak üzere olmasına neden olan rüyaları. Lanet olsun, bu hafta çoğu geceler kendini avuçlaması gerekmişti. Kendini bir kez daha on altı yaşında bir genç gibi hissediyordu.

Cate’i kollarında bulduğu gecedan beri ona karşı hissettiği uygunsuz arzu daha da kötü bir hal almıştı. Çok daha kötü. Kız, onu delirtmek ister gibiydi. Tamamen delirtmek ister gibi. Onunla alay ediyordu. Onu tahrik ediyordu. Gizleme gereği duymadığı arzusuyla ona işkence ediyordu. Eve gelmek, Gregor’un aklını toparlaması içindi, dağıtması için değil.

Kızdan kaçmak için elinden geleni yapıyordu ama Dunlyon’un dar sınırları içinde bu, neredeyse imkânsızdı. Gregor odasında, ahırda ya da eğitim alanında adamlarla birlikteyken Cate bir bahane bulup peşine düşüyordu. Huzurlu hissettiği tek an adamlarıyla etrafı gözlemlemeye ya da uzaktaki klan üyelerinden birini görmeye gittiği zamanlardı.

Tabii ki ilk kez genç bir kız onu günaha davet edip gülümsemeyle başını döndürmüyordu. Kazara bedenini bedenine sürmeler ya da ona dokunmak için her bahaneyi kullanmalar da onun için yeni bir deneyim değildi. Bu tür oyunlara ve hilelere gençliğinden beri maruz kalıyordu. Gregor onlara bakar bakmaz nasıl davranması gerektiğini anlardı.

Genellikle. Ama Cate'le her şey farklıydı. Durumu anlaması onu istemesine engel olmuyordu. Karşı koyması gereken tek kaddın Cate'ti ve bunu yapmak, sandığından çok daha zordu.

Dikkatini dağıtmak için iki ayrı plan yaptı ama ikisi de suya düştü. Birinde adamlardan birkaçı beklenmedik şekilde kulübelere döndüler. Diğerindeyse hizmetçiler depoları temizlemeye karar verdiler. Gece vakti ve ev işi yapmak için tuhaf bir saat olmasına rağmen.

Dunlyon fena halde küçüktü ve yalnız kalabileceği alanlar kısıtlıydı. Tabii ki bir odası vardı ama Cate yan tarafındaydı...

Bu, onu huzursuz ediyordu. Kızın onun için beslediği hassas duyguların farkında olduğundan, evde kaldığı sürece diğer kadınlarla ilgilenmeye çalışıyordu. Ama buna daha ne kadar devam edebileceğini merak ediyordu. Yorgun ya da gergin olduğunu söylemek yetersiz kalırdı.

Günlerden pazar olmasa yastığını kafasına çekip yatmaya devam ederdi.

Pazar. Lanet olsun, köydeki ayin için hazırlanması lazımdı. Homurdanarak pantolonunu aradı. Neredeyse uyurken bile yıkanıp giyinebilirdi. Savaşla geçen yedi yıl ona her an hazır olmayı öğretmişti. Hareketleri ezbere gerçekleştiriyordu. Sürahiden aldığı soğuk suyu yüzüne çarpıp bedenini temizle. Nane, tuz ve beyaz şaraptan oluşan macunu dişine sür. Saçını tara. (Tarak olduğu zamanlarda.) Tunığı, çorabı, pantolonu, cüppesi, pelerini düzgünce katlanmıştı –bunu yaptığını hatırlamıyordu– ve botları. Botları...

Gözlerini kısarak yatağın ucuna baktı. Lanet olsun, botları hangi cehennemdeydi?

Hizmetçilerden birine seslenmek için kapıyı açtığı anda John'un yetiştirmeyi kabul ettiği ve onun yaveri gibi olan yerel toprak sahibinin oğlu Seamus merdivenlerden hızla çıktı. Kayıp botlar da elindeydi.

“Özür dilerim, efendim. Sanırım bunları arıyordunuz. Siz uyanmadan geri getirmem gerekiyordu.”

Gregor, botlarını çocuktan alırken artık çamurlu olmadıklarını fark etti. “Temizledin mi?”

“Evet, Cate sabah ayininde bunların temizlenmiş olmasını isteyeceğinizi düşündü.”

“Öyle mi?” Ne büyük incelik! Gregor'un ihtiyaçlarını kendisinden önce düşünebilmesi çok sinir bozucuydu.

Çocuk geriye doğru bir adım attı. “Yanlış bir şey mi yaptım? Bir dahaki sefere kardeşinizden onay mı almalıyım?”

Gregor dişlerini sıktı. “Lanet olsun, bunlar John'un botları değil ki, benim.”

Efendi olan Gregor'du.

Çocuk gözlerini kocaman açtı ve Gregor, kabalaştığını fark edip bir küfür savurdu. Buna Cate neden olmuştu. Kabalık. Gregor hayatında hiç –şimdiye kadar– böyle davranmamıştı. Ama kafasını çevirdiği her yerde “Cate bununla ilgilenir” ya da “John bunu zaten yaptı” veya daha kötüsü “John ve Cate bunu halletti” deniyordu. *Birlikte*.

Belli ki Gregor'un yokluğunda John bir efendi olabileceğini kanıtlıyor, Cate de annesinin evle ilgili görevlerini eksiksiz yerine getiriyordu. Aslında kız, annesinden bile iyi iş çıkarıyordu. Her yer temizdi, yemekler güzelleşmişti ve harcanan para azalmıştı. Kâhyaya göre Cate, en eli sıkı tüccarlar ve satıcılarla bile

pazarlık yapabiliyordu. Adamlar pes edene kadar onları zorluyor olmalıydı. Gregor da bu huyunu iyi biliyordu. Bir şeyi istediğinde tek kişilik bir kuşatma silahı gibi olurdu.

Gregor, işlerin bu kadar sorunsuz ilerlemesinden memnun olmalıydı. Toprak sahibi olmak hiçbir zaman istediği ve planladığı bir iş olmamıştı. Klanına iyi bakılacağını bilirse savaşa daha iyi odaklanabilirdi. Bundan memnun olurdu. Ama kendi kulesinde fazlalık gibi hissetmek alışması gereken bir durumdu.

“Özür dilerim,” dedi Seamus gergin bir ifadeyle.

Gregor küfür etti. Cate’e olan sinirini çocuktan çıkarmamalıydı. “Hayır, ben özür dilerim, evlat. Bu sabah sinirliyim. İyi iş çıkarmışsın, teşekkür ederim.”

Çocuk keyiflendi. Tam gidecekti ki yan kapı açıldı. Gregor’un sinirinin kaynağı, onu daha da huzursuz etmek ister gibi tazeleşmiş, sevimli ve aşırı tatlı bir şekilde dışarı çıktı. Üzerinde yine dar bir elbise vardı. Bu seferki lacivertti.

Parlak bakışlarını Gregor’a çevirdi. Bu kadar taze görünmek zorunda mıydı? “Bir sorun mu var? Seslerin yükseldiğini duyduğum sanki.”

Gregor, “Sorun yok,” derken çocuk da, “Efendinin botlarını getirmiştim,” diyordu.

Cate’in gamzeleri belirdi. Tanrım, ne zamandan beri gamzeleri vardı? “Sana sürpriz yapmak istedik.”

“Öyle mi?” dedi Gregor. Seamus’a dönüp ekledi, “Sen işlerine dönebilirsin, evlat. Kardeşime kısa süre sonra gideceğimizi söyle.”

Cate yüzüne kaygıyla baktı. “İyi olduğundan emin misin? Kıyafetlerini getirmeye geldiğimde huzursuz bir şekilde kıpırdanıyordun...”

“Ne zaman?” Gregor öfkeyle ona doğru bir adım attı ve o anda bunun ne kadar aptalca olduğunu anladı. Tanrım, kız çok güzel

kokuyordu. Çoğu kadın sabun olarak süpürge otu kokusunu seçse de hiçbiri böyle kokmazdı. Daha önce hiç kimsenin boynuna burnunu yaslamak ve kokusunu içine çekmek istememişti.

Cate, Gregor'un öfkesinden korkmak yerine yüzüne bakıp gülümsedi. "Yeni yıkanıp, fırçalandılar ve katlandılar." Başını iki yana salladı. "Görüyorum ki kıyafetlerini hâlâ yere bırakıyorsun."

Kişisel alışkanlıklarını çok iyi bilmesi mi yoksa uyurken odasına girmiş olması mı onu rahatsız etmişti bilmiyordu ama Gregor duvarların üzerine geldiğini hissediyordu. Hayır, Cate üzerine geliyordu ve Gregor bundan hiç hoşlanmamıştı. Bir kadın, bakışlarını dikip onu köşeye kıştırdığı her an olduğu gibi yine kaçmak istiyordu. "Odamdan uzak dur, Cate. Özellikle de ben uyurken."

Onu uyandırmadan içeri girebilmiş olması pek çok açıdan korkutucuydu.

Cate kaşlarını çattı. "Neden?"

"Tanrım, çünkü bu doğru değil!"

Cate kaşını kaldırdı. "Öyle mi? Ben senin için bir kız evlat ya da kız kardeş gibiyim. Öyle değil mi?"

Lanet olsun ki öyleydi! Öyleydi...

Zekice. Cate'in ne yapmaya çalıştığını anlayınca durdu: Gregor'un kabullenmek istemediği bir şeyi ona kabul ettirmeye çalışıyordu.

Bunu yapmaya devam etmesine izin veremezdi. Kızı yanılgılarından kurtarma zamanı gelmişti. Geçen gece üstü kapalı bir şekilde belli ettiği şeyin ardından fazla cesur davranmaya başlamıştı. Ama Gregor, bu oyunu ondan çok daha uzun süredir oynuyordu. Hafifçe gülümsedi. "Evet, haklısın."

Cate gözlerini kırıştırdı. "Öyle miyim?"

"Belki kızım olmayabilirsin –o kadar yaşlı değilim– ama kesinlikle küçük bir kız kardeşsin." Cate dehşete kapılmış gibiydi. Gregor bunu umursamayarak omuzlarını silktilti. "Ben sadece seni korumaya çalışıyordum."

Cate ne demek istediğini anlamadan yutkundu. Eğer genç kızın yakınlığı, bedenindeki tüm sinirleri ateşe vermiyor olsa Gregor bundan keyif bile alabilirdi.

“Beni neyden korumaya çalışıyordun?”

Gregor serseri bir gülümsemeyle bakmaya çalıştı. “Yanımda birileri olduğunda, masum bir kızın şaşkına döneceği bir şeyler görmesini istemem.”

Cate korkuyla bir nefes aldı. Belli ki daha önce bunu hiç düşünmemişti. Ama Gregor, onun kolay pes edeceğini sanıyorsa yanılıyordu. Cate çok inatçı ve gururluydu. Nehir kenarındaki küçük kavgası da şartlar aleyhine olsa bile mücadeleden çekinmeyeceğini gösteriyordu. Gregor’un üzerine oynamak da onun aleyhineydi.

Yüzündeki korku dolu ifade silindi. Gözlerinde, Gregor’un hiç istemeyeceği kadar ukala ve kararlı bir tavır vardı. “Kalelerde pek mahremiyet olmaz, Gregor. Eminim daha önce görmediğim bir şeye sahip değilsindir.” Gregor’un göğüs kafesinde dolanan gözleri hiç de etkilenmiş gibi görünmüyordu. Gregor bundan neden rahatsız olduğunu bilmiyordu. Cate’in ona ya da bedenine hayran olmasını istemiyordu. Cate onu kiminle kıyaslıyordu? Kabul etmek gerekirse son birkaç yıldır irileşmişti ama hepsi kastı...

Gregor aniden durdu. Yüce Tanrım, Cate ona ne yapıyordu böyle?

“Çocukların hatırına,” dedi Cate, “Umarım ‘arkadaşlıklarını’ abartmazsın.”

Cate yine aynı şeyi yapıyordu. Onu kendini savunmak zorunda bırakıyor, bir pislik gibi hissetmesine neden oluyordu. *Çapkın* bir pislik.

Yatağını kiminle paylaşacağı Gregor’u ilgilendirirdi. Kimseye açıklama borçlu değildi. İsterse odasına kadın getirebilirdi.

Ama kahretsin. Bu, Cate'i incitirdi ve içinde bir şeyler bu fikre karşı çıkıyordu.

Cate'in sözleri ona başka bir sorunu daha hatırlattı. Gregor, ona 'çocuklardan' bahsetmeye çalıştığında Cate sürekli konuyu erteliyordu. Bu konudan kurtulmasının tek yolu Eddie'nin anne rahmine düştüğü sıralarda kendisinin boynundaki bir okla ölüm döşğinde olduğunu ve Maddie'nin anne rahmine düştüğü aylarda da Lornlu John'un peşinde Batı Adaları'nda olduğunu açıklamaktı. "Çocuklara gelince, gitmeleri için hazırlıkları yapmaya baş..."

"İşte buradalar," diyerek lafını kesti. Gregor'un yakınlarındayken her seferinde çişini kaçırarak numaracı ve sarı saçlı bir kuklayı andıran ölüm perisinin gelişiyse konuşmaktan bir kez daha kurtulan Cate'in rahatladığı belliydi. "Rahip Roland'ın geciktiğimiz için kızmasını istemiyorsak hemen çıkmalıyız."

Cate hızla uzaklaşmaya çalıştığı sırada Gregor onu kolundan yakaladı. "Henüz konu kapanmadı, Cate."

Cate ona baktı ve ifadesindeki bir şeyler –Tanrım, ifadesindeki her şey– dudaklarını onunkilere götürmek istemesine neden oldu. "Hayır." Gözleri soru sorarcasına bakıyordu. "Hayır, kapanmadı."

Bunu kabul etmesi Gregor'un hoşuna gidebilirdi ama Cate'in çocuklardan bahsetmediğini biliyordu.

Cate'in kendisi hakkında ne düşündüğünü bilmiyordu ama yanıldığı kesindi. Ve bunu öyle ya da böyle ona kanıtlamak zorunda olduğunu giderek daha iyi anlıyordu.

Arkadaş. Tek bir kelime Cate'in özgüvenini derinden sarsmıştı. Gregor odasına bir kadın getirmezdi... Değil mi?

Koridorda yaşananlardan beri Gregor'un kendisine karşı hissettiği çekimle savaştığını bildiğinden bunu yapabileceğinden şüpheliydi.

Gregor aralarında bir şey olduğunu kabul etmeye hazır hissedene kadar Cate'in daha uyanık ve dikkatli olması gerekiyordu.

Rahip Roland'ın Latince yerine Galce verdiği uzun ve 'popüler' ayini boyunca Gregor'u kendinden nasıl kurtaracağına dair düşünceler zihnini yiyip bitirdi. İronik olan, konunun namus olması ve rahibin, arzusuna alet olmaksızın gözlerini oyup bir krala gönderen rahibeye dair bir hikâye –kral kendi gözlerini oysa hikâyenin daha etkileyici olacağını düşündü– anlatmasıydı. Dini kitaplardan –bunlar Latinceydi– Cate'in anlamadığı uzun metinlerle konuyu destekleyen örnekler veriyordu.

Gregor'un Cate ile çocuklardan birkaç sıra geriye oturmak istemesi tuhaf değildi. Onlardan 'kurtulma' konusunda gayet zorlu olacağını kanıtlıyordu ve Cate, onun fikrini değiştirebileceğine dair düşüncesini giderek daha imkânsız buluyordu. Ama kendisi de fikrini değiştirmek istemiyor ve bu yüzden bir açmazda sürükleniyorlardı.

Sabır, diye hatırlattı kendine. Ama bu çok zordu. Her açıdan. Sadece çocukları değil, aralarındaki şeyi kabullenmesini beklemek de –bir de rekabet etmesi gereken onca kadın varken– çok zordu.

Göğsüne bir taş oturmuş gibi hisseden Cate, ayin biter bitmez kadınların çekirge sürüsü gibi Gregor'un etrafına üşüşmesini seyretti. Gregor'un geldiği haberi küçük köye ve çevresine yayıldığından bu yana son üç sabahtır Dunlyon'da durum hep aynıydı. Gregor'un gelişi hep aynı etkiyi yaratıyordu; kadınlar türlü saçma bahanelerle toprak sahiplerini görmek için Dunlyon'a geliyordu.

Gregor, yürüyüşüyle dikkatleri üzerine çekiyor, gülümsüyor, flörtleşiyor ve her birini etkiliyordu. Cate dışında her birini... Ve bu ilk kez Cate'i rahatsız ediyordu. Onu kıskanıyordu. Kadınların Gregor için önemsiz olduğunu kendine kaç kez söylerse söylesin içindeki kısık bir ses kendisinin de onun için önemli olmadığını söylüyordu.

Şimdilik. Leydi Marion'un sözlerini hatırladı. *"Sabırlı ol, tatlım. O kadınların onun için bir önemi yok. Doğru kadına kalbini verince bu sonsuza dek sürecek."* Kalbini yanlış kadına vermesi sorun olabilirdi. Gregor'un annesi, Cate'in duygularını tahmin etmiş ve ona umut vermeye çalışmıştı –ikisini birlikte görmek onu çok mutlu ederdi– ve ağabeyinin eşiyle yaşadıklarını Cate'e anlatmıştı. Kadın, Gregor'u kandırmış ve ağabeyi kışkancın diye onu kullanmıştı. Bu sayede Gregor'un ağabeyinin evlenme teklif etmesini sağlamıştı.

Cate, John'la dışarı çıktı. Köylüler, kilise bahçesinde durup kış güneşinden istifade etmeye çalışıyordu. Kâhyanın oğullarından biri –Cate'in hatırladığı kadarıyla adı Farquhar'dı– John ile konuşmak için durunca Cate de kiliseden çıkmaya çalışan Gregor'a bakmak için arkasını döndü.

Onun kiminle konuştuğunu görünce arkasına dönmemiş olmayı diledi. Gerilip dışlarını sıktı. Bölgenin en zengin şeflerinden birinin güzel kızı Seonaid MacIlan, Cate gelir gelmez onunla arkadaş olmuş ama arkadaşlıkları sayesinde Gregor'a yaklaşılamayacağını anladığı anda onunla işi bitmişti.

Sarışın ve mavi gözlüydü. Erkeklerin seveceği her yerinde kıvrımlar vardı. Seonaid, bölgedeki en güzel kadındı. Bu yüzden de Gregor'la birlikte olmaları gerektiğini düşünüyordu. Gregor'un buna katılmaması nedeniyle Cate'i suçluyordu. Halbuki Cate onun aleyhine hiç konuşmamıştı. Aslında istese söyleyebileceği pek çok şey vardı.

Yıllardır hayatını mahvetmek için elinden geleni yapan kızdan bakışlarını uzaklaştıran Cate, Pip'in aralarında Willy'nin de olduğu bazı köylü çocuklarla konuştuğunu görünce sevindi. Ete, Eddie'nin elini tutmuştu. Lizzie ise uzun süredir kıvranan Maddy'yi kucakladığı için yorgun görünüyordu. Cate bu yüzden

bir süre çocuğu almayı teklif etti. Kilise bahçesinde kk bir boşluk bulunca kızın biraz koşmasına izin verdi. Ardından da onu kollarına alıp ikisi de kahlkahalara boğulana, kıpkırmızı kesilene kadar döndüler.

“Ne tatlı.”

Cate, alaycı ses tonunu duyunca kasıldı. Maddy’yi onun zeh-rinden korumak istercesine kendine daha da yaklaştıırıp arkasını dönererek Seonaid’e baktı. Her zamanki gibi yanında birkaç şak-şakçısı vardı. Alys ve Deidre hiçbir zaman çok konuşmazdı. Gö-revleri sadece Seonaid’in söylediklerini tekrar etmekte.

“Kendine ne yaptın, Caitrina?” Seonaid’in iri mavi gözleri el-bisesinde dolandı. “Demek giymek için gerçekten güzel bir elbise buldun? Dougal MacNab’e yaptıklarından sonra seni kılıç kuşan-mış halde bulacağımı sanmıştım.” Azarlarcasına çıkan sesi espri yapmaktan uzak olsa da kendisi güldü. Alys ile Deidre’nın kıs kıs gülüşleri de onu takip etti.

Seonaid, her zaman Cate’e kendini tuhaf ve kadınsı olmaktan uzak hissettirirdi ve bunun farkındaydı. Seonaid’in zengin elbi-seleri her zaman dizi dizi kurdeleler ve nakışlarla süslenmiş, saçı şekillendirilmiş ve güzelce toplanmış, teni süt banyosu yapmış gibi olurdu. Tırnaklarında tek bir kir olmazdı. Seonaid yumuşa-cık bir şekerleme gibi dolgunken Cate kurutulmuş biftek kadar sert ve güçlüydü.

Cate, Seonaid’e baktığında sahip olmadığı ve olamayacağı –dış görünüş anlamında– her şeyi görüyordu. Ama sevimli dış görünüşünün altında bencil, şımarık ve kindar biri vardı. Bunu göremeyen erkek aptal olmalıydı. Biftek, göz alıcı olmayabilirdi ama değerliydi.

Cate, başka kadınların kendini kötü hissettirmesine izin vermekten bıkmıştı. “Ne istiyorsun, Seonaid? Gördüğün gibi meşgulüm.”

Seonaid, Maddy'ye bakarken dudaklarını memnuniyetsiz bir tavırla büzdü. "Piçlerden biriyle mi? Bunları eve neden aldığını anlamıyorum. Ben kalenin hanımı olsam onları geri gönderirdim."

Cate'in sabrı 'piç' kelimesi ve o tanıdık tiksintiyle taşıtı. Çocukken bu tiksintiye çok kez maruz kalmıştı. "Ama kalenin hanımı değilsin ve gelecekte de olman mümkün değil. O yüzden bu seni hiç ilgilendirmez."

Seonaid'in yanakları öfkeyle kızardı ve ifadesi sakinlikten tamamen uzaklaştı. "Bundan çok mu eminsin? Ben birkaç dakika önce pek de öyle düşünmedim. Efendinin yakın bir ilişki istediğini düşündüm."

'Yakın' kelimesini vurgulaması Cate'in göğüs kafesinin sıkışmasına neden oldu. Gregor böyle bir şey yapmazdı. "Ben bundan pek emin değilim."

"Neden? Kavgalara karışan erkeksi bir kızı benim gibi bir kadına tercih edeceğini düşünüyor olamazsın, değil mi? Üzerine nasıl elbiseler giyersen giy bu böyle..."

Cate yumruklarını sıktı. Kılıç kullanmayı ve kendini savunmayı bilmesi onu 'erkeksi' yapmazdı. Ama Seonaid'in iğneleyici sözü, içinde kalan son kadını dürtüleri de uyandırdı. "Önemli olan elbise değil, altındaki karakter. Üzerindeki elbiseler ne kadar şık olursa olsun çürük balık yine de berbat kokar."

Alys ve Deidre derin nefesler aldılar. Seonaid kıpkırmızı oldu. Gözleri nefretle parlıyordu. "Karakter mi? Sen ne kadar saf bir aptalsın, Caitrina? Erkeklerin istediği tek şey güzellik ve göğüstür."

Cate dudaklarını inatla büzdü. "Bu, Gregor için geçerli değil."

Cate onu tanıyordu. Gregor öyle biri değildi. Kendi görüntüsünü hiç önemsemediğini, diğer insanların önemsemesinden ne kadar rahatsız olduğunu -bunu hiç belli etmese de- biliyordu. Evlilik onun için anlamlı bir şey olacaktı. Yüzeysel bir şey değil.

Seonaid zalim ve kindar olabilirdi ama aynı zamanda şaşırtıcı derecede akıllıydı ve Cate'in bakışlarındaki bir şeyler onu ele vermiş olmalıydı. Bakışlarını, kan kokusu almış bir yırtıcı gibi Cate'e dikti. "Tanrım, ona âşkınsın!" Keskin kahkahası Cate'in canını sandığından daha çok acıttı. "İskoçya'nın en yakışıklı erkeğinin senin gibi bir kadınla evleneceğini aklından geçirmiyorsun değil mi? Vicdanını sızlatan terk edilmiş bir çocuk... Ona sunacağı sadece *karakteri*, sade yüzü ve erkeksi bedeni olan bir çocuk..."

Cate sade ya da erkeksi değildi. Seonaid'in canını acıtmaya çalıştığını biliyordu ama yine de bu sözler onu incitmiş ve karşındakini incitmek istemesine neden olmuştu. Gregor onu önemsiyordu. Ve bir gün onunla evlenecekti. Cate ruhunun derinliklerinde bunu hissediyordu.

Başka kimsenin bunu bilmiyor olmasının bir önemi olmamalıydı. Ama çocukken peşini bırakmayan 'piç' alayları gibi Seonaid'in sözleri de hassas bir noktaya –savunmak istediği bir noktaya– değmişti. "*Benim baban Hıristiyan âleminin en büyük şövalyesi.*" Eski avuntusu kulaklarında çınladı ve aniden onları kendisiyle alay ettiklerine pişman etme isteği içini kapladı.

"O benimle evlenecek," dedi Cate sert bir tavırla. "Ve sevimli bir yüzle büyük göğüsler için değil, beni sevdiği için. İskoçya'nın en yakışıklı erkeği benim eşim olacak. Göreceksiniz."

Sesindeki sarsılmaz özgüven bir an için Seonaid'i sersemletmiş gibi görünse de kız çabuk toparlandı. "Gregor MacGregor ile evlenmenin tek yolu ona tuzak kurman olabilir," dedi ve bakışlarını Cate'in mütevazı göğüslerine çevirdi. "Ve bunun için de yeterince çekici değilsin."

Cate, birkaç gece önce Gregor'la aralarında oluşan çekimi hatırlayıp gülümsedi. "Bu da çekici olmak hakkında ne kadar az şey bildiğini gösteriyor. Aramızda ne olduğuna dair hiçbir fikrin yok. Bunu yapamayacağımı sanıyorsan yanılıyorsun!"

Seonaid, kızın sesindeki özgüveni görünce gözlerini kocaman açtı.

Cate aniden korktu. Konuşmaları kontrolünü kaybediyor, Cate'in göle atlayıp yıkanmak istemesine neden oluyordu. Seonaid kendisine ne kadar yem atarsa atsın onun seviyesine inmemeliydi.

Maddy'yi sıkıca tutup Seonaid kendisine saldırmak için bir yeni bir silah hazırlamadan önce asilce üç kadının önünden süzüldü.

Cate köşeyi dönüp herkesin bir arada olduğu kilise bahçesine girmişti ki John ve Farquhar ile karşılaştı. "İşte buradasın," dedi John. "Nereye gittiğini merak ediyorduk."

Cate zorla gülümsedi, Seonaid ve arkadaşlarıyla yaşadıklarının ardından bitkin düşmüştü. "Maddy'nin ayın sonrası bacaklarını esnetmesi gerekti."

"Çok uzun sürmüş," dedi Farquhar anlayışlı bir gülümsemeyle.

Bu rahat gülümseme Cate'i şaşırttı. Kâhyanın en büyük oğlu âlimdi ve anakaradaki üniversite çalışmalarından yakın zamanda dönmüştü. Cate, Farquhar gitmeden önce onun hep soğuk ve ciddi olduğunu hatırlıyordu.

Bir süre daha sohbet ettiler. Cate, Farquhar kendine Dunlyon'a kadar eşlik etmek istediğinde şaşırdı. John da buna şaşırmış gibiydi ama Gregor ile başka bir yerde işlerinin olduğunu söyledi. Cate bunu reddedecekti ki Gregor'a bir bakış atınca bunu bir kez daha düşündü. Donup kalmıştı. Gregor onu son gördüğü yerden pek uzaklaşmamıştı ama asıl sıkıntı konuştuğu kişi ve kararan ifadesiydi. Cate aniden gitmek istedi.

Konuştugu kişi Mâiri'ydi ve bu da Cate'in başının dertte olduğu anlamına geliyordu.

YEDİNCİ BÖLÜM

Cate ondan bu kadar kolay kaçabileceğini sanıyorsa bir kez daha düşünmeliydi. Gregor, artık son birkaç gündür randevularının neden yolunda gitmediğini daha iyi anlıyordu. Tanrı aşkına, kız sabotaj konusunda Robert Bruce'a bile ders verebilirdi!

Gregor, Cate'in birlikte kaçtığı adamı görene kadar biraz zaman geçti. Kâhyanın büyük oğlunun bu kadar uzun boylu –ya da bu kadar geniş omuzlu– olduğunu hatırlamıyordu. Bir bilgeye göre zamanının çoğunu sahada geçirmiş ya da fazlaca demirci çekici kullanmış gibiydi. Bu hoşuna gitmedi. Farquhar'ın hem uygun olması hem de kızla ilgileniyor gibi görünmesi hoşuna gitmeliydi –Farquhar da Gregor'un uygun erkekler listesindeki isimlerden biriydi– ama adamın kıza bakışı hiç hoşuna gitmemişti.

Bir kız, bu dostane gülüş karşısında savunmasız kalabilirdi. Kim bilir Cate gibi bir masum –erkeklerin şeytani yönlerini tanımayan biri– kendini nasıl bir belanın içinde bulabilirdi. Farquhar ona dokunacak olursa Gregor çocuğa hak ettiği cezayı verirdi.

Telaşlı tepkisi onu bile şaşırttı. Sadece vasisi olarak onu koruduğunu söyledi kendine. Cate'i uzaklaştıracak bir talip bulduğuna sevinmesi lazımdı. Sonunda aklını toplamaya odaklanabilirdi. Kral ona ihtiyaç duyduğunda hazır olacaktı. Bruce'u bir daha hayal kırıklığına uğratmayacaktı. Ama Cate'in hızlı gidişinin ardından yumruklarının gevşemesi biraz zaman aldı.

Cate'in arkasından gitmeyi ne kadar istese de komşu MacNabler ile yaptığı pamuk ipliğine bağlı ateşkese özen göstermesi gerekiyordu.

O ve John, kilise sonrası Lochay'e gittiler ama buluşmaları iyi geçmedi.

Brander Savaşı'nda Bruce'a karşı Lornlu John'un yanında yer alan MacNab liderinin akrabalarından Lochaylı Kenneth MacNab, tam anlamıyla öfkeden kuduruyordu. "O şirret, arkası dönükken oğlumun boynuna bıçak dayamış. Bir bıçak! Kızın hak ettiği cezayı alması lazım. Tutuklanmasını talep etmediğim için şanslısınız."

Gregor, bu saçma tehdit karşısında adamın çenesine bir yumruk indirmek istese de sadece dişlerini sıktı. MacNab'in oğlunun nasıl küçük düştüğüne daha fazla dikkat çekmesinin bundan daha iyi bir yolu olamayacağını biliyordu. Zaten olay yeterince duyulmuştu. Gregor da kıza şirret diyordu ama MacNab'in ona bu şekilde seslenmesi bambaşka bir şeydi.

"Kız benim sorumluluğumda," dedi Gregor şaşırtıcı derecede kontrollü bir tavırla. "Onu cezalandıracak biri varsa o da benim."

"Peki, bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun?"

Gregor, savaşlardan yaralar almış olan şefe dudaklarını sıkıp baktı. Kaba, iriyarı ve çoğu erkekten daha vahşi olan MacNab, Gregor'dan beş yaş kadar büyüktü ve savaş meydanlarından emekliye ayrılmıştı ama hâlâ bir savaşçı olarak anılıyordu.

"Caitrina olayları farklı anlattı." Gregor, kızıdan kaçmaya çalıştığı için hikâyeyi John'dan dinlemişti. Kendini savunan ve asık suratlı Pip de onu onaylamıştı. "Onun anlattığına göre oğlun arkası dönükken kıızı itmiş. Yerdeyken tekme atacağı sırada da Cate bıçak çekmiş."

"Buna inandın mı? Oğlum ondan iki kat daha iri. Cate'in bir kadın olduğunu da unutmamak gerek."

Dougal'ın yüzündeki morluklara bakılırsa MacNab de buna inanmıştı. Ama bir kızın kavgada Dougal'ı benzetmiş olması klanın gururunu yeterince incitmişti ve MacNab belli ki gerçekleri çarpıtarak oğlunu aklamaya çalışıyordu.

“Kız, kendini Dougal'dan daha iriler karşısında bile savunabilir,” dedi John. “Onu bizzat ben eğittim.”

MacNab, öfkeyle Gregor'a döndü. “Sen de bu sapkın duruma onay mı verdin? Ne tür bir kız dövüşmeyi öğrenir ki?”

Gregor, adamı uyarırcasına gözlerini kıstı. MacNab'in öfkesini ve gururunun incindiğini anlıyordu ama Cate'in kötülenmesine izin vermeyecekti. “Buna izin vermekle kalmadım, eğitilmesini öneren de bendim. Kadınlara zarar vermenin sorun olmadığını düşünecek korkak erkeklere karşı kendini savunmayı öğrenmesinde bir sakınca görmüyorum.”

Bu imanın kendisine yöneltildiğini anlayan MacNab kızardı. Eşinin morluklarını herkes bilirdi.

Gregor, buluşmaları ateşkes altında gerçekleşmemiş olsa MacNab'in kılıcını çekeceğinden şüphelenirdi. Gregor'un ondan üstün yeteneklere sahip olmasına rağmen... “Yani bir şey yapmayı planlamıyor musun?”

Gregor çenesini sıktı. MacNab'den hoşlanmasa ve adamı umursamasa da John'u yenilenmiş bir düşmanlıkla baş etmek zorunda bırakmak istemiyordu. Yine de yedi yıldır savaştan başka bir yol bilmeyen bir adam için politik davranmak kolay değildi. Kelimeler ağızdan zorla döküldü. “Onunla konuşacağım.”

“Kızı dizginlemelisiniz. Yıllardır çok serbest. Güçlü bir elin...”

“Kız seni ilgilendirmez,” diyerek kesip attı Gregor.

MacNab, kızıdan bahsederken vahşi bir attan bahsediyor gibiydi. Caitrina vahşi değildi; deli dolu ve... Benzersizdi. Pervasızdı. Özgüveni yüksekti. *Dürüsttü*. Asla geride kalmaz, Gregor

ve tanıdığı diğer tüm savaşçılar gibi hayata karşı korkusuzca yaklaşırđı. Güçlü ve gösterişsizdi; karşı konulması güç bir inceliğı ve çekiciliğı vardı. Kimi zaman fazla arsız olsa da bunu ustalıklı yapardı. Gregor onun bu halinden rahatsız değildi ve MacNab gibilerin isteyeceğı bir şekilde girmesini beklemiyordu.

John, suları durultmak için, “Kız zaten yakında evlenecek,” dedi.

“Evlenecek mi?” dedi MacNab alaycı bir tavrıla. “Umarım çeyizine dizginlerini de koyarsınız. Ya da kocası çenesini kapatmak için başka bir şey de bulabilir.”

Gregor bu kaba yorum üzerine çok sinirlendi. Politik davranmak ve ateşkes tamamen aklından çıktı. John, ona engel olmak için kolundan tutmasa MacNab’in dışlerinden birkaçını kırardı.

MacNab de fazla ileri gittiğinden şüphelenmiş olmalıydı ki konuyu kapattı. Yine de Gregor’un öfkesini kontrol etmesi, MacNab’i öldürmemek için kendini tutması ve ateşkes için görüşmelerin başarılı bir şekilde devam etmesini sağlaması çok kolay olmadı.

Dunlyon’a döndüklerinde son derece gerilmiş, sabrı taşmış ve kavga etmek için sebep arar hale gelmişti. Diğer bir deyişle vasisi olduğı küçük ‘kızı’ bulup özel hayatına müdahale ettiğı için onunla ufak bir konuşma yapmak için can atıyordu.

Màiri’nin randevularına gelmemesinden ve bozulan diğer iki plandan onun sorumlu olduğunu tahmin etmesi gerekirdi. Ne yazık ki bu kez kız ondan kaçıyordu. Akşam için odasına erkenden çekilmişti –korkak– ve Gregor, kızın odasının kapısına gidecek kadar aptal değildi.

Daha iyi bir planı vardı. Yarın sabah erken saatte ahırda onu bekleyecek ve at binmeye gitmeden hemen önce yolunu kesecekti.

Ancak ertesi sabah ahırın kapısına yaklaştığı anda yolu kesilen kişi kendisi oldu.

“İşte buradasın!”

Gregor kasılıp homurdandı. Şu anda uğraşmak isteyeceği son kişi onu 'sevdiğini' sanan bir diğer kızdı. Seonaid MacIlan şüphesiz çok güzeldi ama Gregor'un uzak durmak isteyeceği her şeye sahipti. Gregor'dan ne istediği ve bunu elde etmek için nelerden vazgeçebileceği –sanki bekâreti değiş tokuş edilebilecek bir şeymiş gibi– gayet açıktı. Gregor onunla ilgilenmiyordu. En azından bu şekilde ilgilenmiyordu. Tanrım, hiçbir şekilde ilgilenmiyordu. Zorunda kalmadıkça kimseye kötü davranmazdı. Ayrıca kız, Cate'in arkadaşıydı.

"Seni kaçırdığımı sandım," dedi Seonaid. "Salona gittim ama çıktığını söylediler."

Pembe yanaklarına bakılacak olursa Gregor'un arkasından koşmuştu.

Gregor hafifçe gülümsedi. "At bineceğim."

Kız, sevimli dudaklarında mahcup bir gülümsemeyle baktı. "Sanırım çok iyi bir binicisin." *Binici* kelimesini vurgulaması, ne tür bir binicilikten bahsettiğini net bir şekilde belli ediyordu. "Benim pek deneyimim yok. Öğretirsen çok memnun olurum. Hem de çok."

Yüce Tanrım! Bu, Gregor'un yaptığı en saçma konuşmalardan biri olmalıydı. Yine de kıza onun gibi çapkın bir gülümsemeyle baktı. "Aklımda bulunsun ama korkarım bugün yalnız bineceğim."

Seonaid sevimli bir şekilde yüzünü buruşturdu ve göğüslerinin uçlarını, Gregor'un deri tuniğine değdirene kadar yaklaştı. Göğüsleri oldukça dolgundu ve elbisesinin yakası da göğüs çatalını genç adamın gözlerine sokuyordu ama bu gösteri –Gregor'un içinde bulunduğu yokuşa rağmen– onu tahrik etmedi.

"Bir şeye mi ihtiyacın var?" diye sordu saati fark edip beklenmedik 'arkadaşından' kurtulmak isteyerek.

"Sana şekerli çörekler getirdim. Dün bunları sevdiğini söylemiştin. Hizmetçine bıraktım."

“Teşekkürler,” dedi. “Çok düşüncelisin. Dönünce bir tane yerim.”

Kızın mesajı almasını umarak ahıra doğru ilerledi. Ama kız hiçbir şey anlamamıştı. Elini Gregor’un koluna koydu.

Mahcup ve masum ifadesi, sert ve sabırsız bir hal almıştı. “Bana başka bir şekilde teşekkür edersin diye bekliyordum.”

Gregor anlamamış gibi davranarak kaşını kaldırdı. “Aklından ne geçmişti?”

“Bu.” Seonaid başını kaldırıp kusursuz bir şekilde aralanan dudaklarını ona sundu.

Kız son derece arsızdı ama bariz daveti Gregor’un aklına bir fikir getirdi. Cate gelmek üzereydi ve Seonaid’i öpecek olursa bu, Cate’in sevdasına bir son verirdi.

Kendi kendine bunu yapması gerektiğini söyledi. Cate de diğer tüm genç kızlar gibi ona bir bakış atıp âşık olduğunu sanmıştı. Onu tanıdığını sanıyordu. Ama tanımıyordu. Gregor ona göre biri değildi. Tanrım, kimseye göre değildi. Cate bunu ne kadar çabuk anlarsa o kadar iyi olurdu. Böylece daha sonra kalp kırıklığı yaşamasını engellerdi.

Göğüs kafesinde pişmanlığa benzer bir hisle dudaklarını kızın dudaklarına doğru indirdi.

Nedense güvenli odasından çıktığı anda Gregor’un kendisini yalayacağına dair bir hisse kapılan Cate, koridorun karşısındaki kapı açılıp kapanana ve tanıdık ağır adımlar merdivenlerden inene kadar odasından çıkmadı.

Tabii ki işine karışmasının cezasını ödeyeceğini biliyordu. Saadece öncesinde biraz daha zaman kazanmak istiyordu. Gregor kusursuz bir ikili olduklarını sandığı kadar çabuk göremeyecekti. Cate de öylece durup daha fazla kadını yatağına almasına izin veremezdi.

Tanrı biliyor ya zaten yeterince kadınla birlikte olmuştu. Cate geçmişti değiştiremezdi ama daha fazla bahane bulmak istemiyordu: *Yeterince büyük değilsin*, diyordu kendi kendine, *seni henüz fark etmiyor; biraz daha sabırlı ol, sonunda seni görecek.*

Sabırlı olmaktan yorulmuştu ve Gregor'un kalbini kırmasına izin vermeyecekti.

Zaten Gregor da bunun için ona teşekkür edecekti.

Eninde sonunda.

Öyle olmasını umuyordu.

Ama dün kilisedeki ifadesi kesinlikle minnet dolu sayılmazdı. Daha ziyade 'ağzının payını vereceğim' dercesine bir bakış atmıştı. Sakinleşmesi için biraz beklerken gözden uzak olmanın daha mantıklı olacağını düşündü. Korkaklıkla akıllılık arasında bir fark vardı.

Belki de bu sabah atına normalden uzun bir süre binerdi. Ete'in yanma gidip Eddie ve Maddy'nin iyi olduklarını gördükten sonra kahvaltıyı kaçırdığı için bir elma ve bir dilim peynir alan Cate, kule evinin merdivenlerinden dış avluya inip Pip'i aramaya koyuldu. Çocuk, Dunlyon'a gelmeden önce hiç at binmemiş olsa da biniciliği bir balığın yüzmeyi öğrenmesi kadar kolay öğrenmişti. Willy'nin ablası olan arkadaşı Anna'yı ziyarete, Tay Nehri'ne gidecekti ve bu yüzden Pip'in de kendisine eşlik etmesini istemişti. Bu sayede yaşanan olaydan sonra iletişim kurma fırsatları olurdu.

Çocuğu yavru köpekle birlikte ahırda bulacağını düşündüğünden başını içeri uzattı ve tam seslenecekti ki duvara çarpmışçasına olduğu yerde kalakaldı.

Nefesi kesildi, kalbi tekledi ve kıvıldayamadı. Damarlarındaki kan bedeninden ayrılmış gibiydi. Öyle büyük bir şaşkınlık yaşıyordu ki gördüğü şeyi anlamlandırması için gözlerini kırptırması gerekti. Anladığında ise gözlerini kapatıp bu sahneyi sonsuza dek unutmak istedi.

Hayır. Onu öpüyor olamaz. Lütfen o kız Seonaid olmasın. Kim olursa olsun ama Seonaid olmasın.

Ama duvağın altından görünen –kusursuz şekilde sarılmış– uzun sarı örgüler, lacivert ve şık kadife elbise, cömert ve kıvrımlı kalça buna şüphe bırakmıyordu. Seonaid parmak ucuna yükselmiş, kollarını Gregor’un boynuna sarmış, bedenini bedenine yaslamıştı. Gregor ise başını eğmiş, ipeksi açık kahverengi saçları yüzüne düşmüştü ve kızın çenesini ustalıkla kendine doğru kaldırıyordu.

Cate’in çok kez hayal ettiği geniş ve çekici dudaklar, başka birini öpüyordu. Sadece başka birini de değil, *Seonaid*’i öpüyordu.

Onu daha önce de başka kadınları öperken görmüştü ama bu farklıydı. Bu kez hissettiği incinmişlik çok daha büyük ve güçlüydü. Kalbine bir bıçak gibi batmış, öpüşme devam ettikçe onu yakmış, kavurmuş, daha da derinlere inmişti.

Dur. Lütfen, dur.

Bacaklarının aniden güçsüz düştüğünü hissedip sendeledi. Bacakları da kendisi gibi yere kapaklanmak istiyordu.

Tanrım, canı yanıyordu. Gregor bunu nasıl yapardı? Böyle bir şey olmamalıydı. Bunu planlamamıştı.

Öptüğü kişi ben olmalıydım.

Seonaid’in sözlerini hatırladı. O halde Gregor’un istediği şey gerçekten bu muydu? Seonaid gibi birini mi istiyordu?

Gregor böyle bir adam.

Hayır. Bu doğru olamazdı. Ama o zaman neden bunu yapıyordu?

Cate gözyaşlarını hissetti. Boğazında bir sıcaklık ve gerginlik vardı. Dönmek ve Gregor kendisini görmeden kaçmak istiyordu ama ayakları söz dinlemiyordu.

Artık çok geçti. Yavru köpek ahırdan, sarılmış çiftte doğru koşarken tiz havlamaları yankılanıyordu. Küçük teriyer de belli ki

gördüklerinden hoşlanmamıştı çünkü korkunç bir şekilde –iki buçuk kilogramlık bir köpek yavrusu ne kadar korkunç olabilir-se o kadar- hırlayıp Gregor’un topuklarını dişledi.

Gregor, Seonaid’i itip öpüşmeyi sonlandırmak zorunda kaldı. Bunu belirgin bir rahatlamayla yapmış olması Cate’i hiç de teselli etmedi.

“Bu da ne?” Gregor, köpekten kurtulmak için ayaklarını oynattı ama hayvanın onu bırakmaya niyeti yoktu.

Başta rahatsız edildikleri için sinirlenen Seonaid, ancak iki elini doldurabilecek boyutlardaki küçük tüy yumağından korkarak çığlık atmaya başladı. “O ne?” diye bağırdı. “Ah Tanrım, öldür onu!”

Pip, hayvanı Gregor’un ayaklarından kurtarıp güvenle kollarına almak için hemen ortaya atıldı. “Bu sadece bir köpek,” dedi bağırان kadını azarlarçasına.

Gregor sonunda Cate’e doğru döndü. Birbirlerine baktılar ve Cate’in göğsündeki darbe yenilenip acı ve hayal kırıklığı şeklini aldı.

Artık buna öfke de eklenmişti. Cate ona inanmış, bu kadının karşısında onu savunmuştu ama Gregor onun bir aptal gibi görünmesine neden olmuştu. Gregor’un yakışıklı bir çapkından daha fazlası olduğunu düşünüyordu. Ulaşılmaz bir serseriden daha fazlası... Onu anladığını sanmıştı. Aralarında özel bir bağ olduğunu ve Gregor’un da bir gün bunu göreceğini düşünmüştü.

Ama belki de bunun için çok geçti. Belki de Cate onu hiç anlamamıştı. Belki aralarındaki bağ sadece onun hayal gücünün ürünüydü. Belki de Gregor görüldüğü kadar ulaşılmazdı. Ve belki de Cate izin verecek olsa Gregor’un yapacağı tek şey onun kalbini kırmak olacaktı.

Cate buna izin vermeyecekti. Gregor’un istediği Seonaid, onun iri göğüsleri ve güzel yüzüyle istediğini alacaktı.

“Evet,” dedi Cate doğrudan Gregor’a bakarak. “Sadece bir köpek.”

Gregor, Cate'in küçük dişlerini çizmesine geçirmeyi başaran lanet tüy yumağını değil, kendisini kastettiğini biliyordu.

Kızın sözleri hedefine ulaşmıştı. Gregor, onun yüzünü g r d ğ  anda kendini köpekten farksız hissetti. Cate son derece dağılmış görünüyordu. Gregor, kızın kırılğan hayallerine çekik indirmiş gibi hissetti.

Tanrım, yapmaktan çekindiği şey buydu. Onu incitmeyi hiç istememişti. Ama yüzüne bir bakış atınca kızı fena halde incittiğini anlayabiliyordu.

Ama onu asıl  zen hayal kırıklığı oldu. Güvenini kaybedene kadar bunun ne kadar önemli olduğunu anlamamıştı. Cate, en başından beri onu bir kahraman olarak görmüştü. Tanrı biliyor ya Gregor bunu hiç istememişti. Onun gözündeki bu parlak zırlı imajını bir şekilde lekeleyeceğini her zaman biliyordu ama bunu ne kadar  nemsemiğini ve bu imajı kaybetmenin onu ne kadar  zeceğini, sürekli karşısındakileri hayal kırıklığına uğratığını hatırlamasına neden olacağını bilmiyordu.

Babası, neredeyse doğduğu günden beri Gregor'un 'sevimli yüzünden' utanmıştı. Tuhaf olansa insanların dışarıdan g r d ğ  tek şeyin bu olmasıydı. "Tanrım, şuna bir bak!" demişti Gregor'un babası. " ocuğun hiçbir şey için  abalamasına gerek kalmayacak. İnsanlar onu mutlu etmek için karşısında eğilecek. Hayatı boyunca bir serseri ve züppe olacak."

Babasının tahminleri doğru çıkmıştı. Gregor'un gençliğinde denediği hiçbir şey yolunda gitmemişti. On dört-on beş yaşına geldiğinde artık denemekten vazgeçip isyan etti. Sorumsuzluklarını babasının yüzüne vurmak için çok çabaladı. On sekiz yaşında savaşa katılmak için gittiğinde bu değişti ama artık çok geçti. Gregor kendini kanıtlamak için ne kadar çalışsa da babası onu zayıf ve güvenilmez biri olarak görüyordu. Cate de ona şu anda aynı şekilde bakıyordu. Bundan nefret ediyordu.

Ama lanet olsun, bu Cate'in hatasıydı! Gregor hiçbir zaman ondan güvenini beklememişti. Tanrım, bunu hiç istememişti. Cate neden şaşırmıştı? Başka bir kadını öpmesinde ne vardı ki? İsteddiği herkesi öpebilirdi!

Ama bir dahaki sefere, ayaklarının etrafında bir sıçan sürüsü dolaşıyormuş gibi göğsüne sarılan *bu* kızı öpmeyecekti.

Sıçan sürüsü değildi. Tek bir *sıçandı*.

Dağınık görünümlü bir canlının güvenli kucağında dağınık görünümlüyle duran köpek yavrusuna baktı. İkisi de siyah saçlı ve cılızdi ve ikisi de ona ayaklarının altındaki çamura bakar gibi bakıyordu. Çocuk sessizdi. Köpek ise pek sessiz değildi ve çılgın, tiz havlaması, hatırlamamayı tercih edeceği başka bir teriyeri hatırlamasına neden oluyordu.

"Şu şeyin çenesini kapat," dedi Gregor.

"Hangisinin?" dedi Pip, Seonaid'e bakarak.

Gregor, Cate'in boğuk kahkahasını duymamış olsa gülümseyebilirdi çünkü Seonaid'in tiz çılgılığı da en az köpeğin havlaması kadar sinir bozucuydu.

İkisine de sert birer bakış attı, onlara katılarak kollarını savuran kızı sessizce sakinleştirmeye çalıştı.

Kızı hiç öpmemeliydi. Baştan beri doğru gelmemişti. Cate'in onun hakkında düşündüğü şeyleri desteklemiş olmasının dışında Seonaid'den hiç hoşlanmıyordu. Aslında ayak seslerini ve gelenin Cate olduğunu belli eden derin nefesi duymasa dudaklarını kızın dudaklarına değdiği anda geri çekebilirdi.

Gerçi ne kadar rahatsız edici olsa da bu öpücük amacına ulaşmıştı. Cate inancını yitirmişti. Artık yüzünde hayran genç kızların ifadesi yoktu. Ona bakarken son derece ciddiye.

Gregor'un da istediği buydu, değil mi?

"Dur," dedi Cate küçük canavara uzanarak. "Ben alırım. Muhtemelen tüm bu rahatsız edici seslerden korkmuştur."

Seonaid, Cate'e gözlerini kısacak kadar sakinleşmişti. "Bu şey mi korkmuş? Bize saldıran oydu."

Yavru köpek sustu ve küçük başını Cate'in ellerine sürtüp daha fazla okşanmak istedi.

Bu eller, kendisine değse nasıl olurdu? Gregor'un kanı hızlandı. *İnanılmaz* olurdu. Tanrım, bunun inanılmaz olacağından emindi.

Gregor'un ayıp ve uygunsuz düşüncelerinden habersiz olan Cate, Seonaid ile yavru köpeğe baktı. "Korkmalısın," dedi. "Çok tehlikelidir."

Seonaid bakışlarını sertleştirdi. İfadesinde Gregor'u huzursuz eden bir şey daha vardı. Farkında olmadan gereğinden daha derin bir darbe mi indirmişti?

"Neyse ki kendimi korumak için bir erkek gibi davranmam gerekmedi." Seonaid, yeniden Gregor'un kolunu tuttu. "Yanımda bunu yapacak gerçek bir erkek vardı." Kirpiklerinin altından ona cilveli bir bakış atarken kızardı. "Yani, tam olarak yanımda değildi." Gülüp Cate'e döndü. "Sanırım sen de gördün."

Sesindeki sinsi tını, Gregor'un ne kadar büyük bir hata yaptığına dair şüphe bırakmıyordu. Eskiden arkadaş olsalar da artık değildiler.

"Umarım çok üzülmemişsindir, Caitrina," diye de ekledi Seonaid. Cate'in yüzü bembeyazdı. Olduğu yerde donup kalmış gibiydi, parmakları köpeğin tüylerinde kaskatı kesilmişti. Gregor, Seonaid ona bakıp gözlerini kırıştırdığı anda nasıl olup da bu kızı sevimli bulduğunu merak etti. "Biliyorsun sana karşı gizli bir sevgisi var ama senin gibi bir erkeğin... *Akıllı* davranacağını ona söylemiştim." Sanki Gregor'un Cate'i arzulaması dünyanın en saçma şeyiymiş gibi bir kahkaha attı.

Keşke bilseydi...

Gregor'un bakışları Cate'e döndü. Ne görmeyi beklediğinden emin değildi. Utandığını mı görecekti? Seonaid'in hedeflediği gibi aşağılandığını mı?

Ama onu fazla küçümsemişti. Cate asil denebilecek bir tavırla başını dikleştirip diğer kadına yukarıdan baktığı sırada bir çocuğa benzemiyordu. “Bu gizli bir aşk değil, Seonaid. Ben sana onu sevdiğimi söyledim.”

Bu sade ve rahat itiraf, sarı yılanı susturdu.

Kız yalnız değildi. Gregor da kaburgalarına bir balta darbesi almış gibi hissediyordu. Cığerlerinde hava kalmamış gibiydi. Daha önce de bir sürü kadından bu tür itiraflar duymuştu ama hiçbirini onu Cate’in rahatça söylediğı sözler kadar etkilememişti. Tanrım, bir an için bunları duymak hoşuna bile gitti.

Kendisini evliliğe ikna etmek için ahırda köşeye kısıtırıp ona bedenini sunan sinsi Seonaid’in aksine Cate’in net itirafı, yatağında uyuyarak evlenme teklifi almaya hak kazandığını sanan kadınlardan farklıydı. Cilveli oyunlardan ve entrikalardan uzaktı. Kaç kez bir odaya girmiş ve seçkin bir savaşıyı tuzağı düşürmekle övünen kadınlarla karşılaşmıştı?

“Bu bir sır değil,” diyerek devam etti Cate. “Gregor’un da bunu senin kadar iyi bildiğinden eminim.” Kısacık bir an için bakışları Gregor’a döndü ama bu, adamın göğsünde bir şeylerin sıkışmasına yetmişti.

Gregor, elini Seonaid’den uzaklaştırıp Cate’e uzandı. “Cate, ben...”

“Böldüğüm için özür dilerim,” dedi neşeyle ve sonra da hızla uzaklaştı. “Gel Pip, mutfağı gidip yavru köpeğın yemesi için bir şeyler bulalım.”

Gregor onu durduramadan Cate gitti. Zaten ne söyleyebilirdi ki? “Beni sevdiğini düşündüğün için üzgünüm mü? Kalbini kırmak istemiyorum mu? Ben sana uygun bir adam değilim mi?” Bunların hepsi doğrudu ama hiçbirini az önce olanların acısını dindirmezdi.

Bunu yapabilecek tek şey zamandı. Evet. Cate zamanla, bunun herkes için en doğrusu olduğunu anlayacaktı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

İki gün yeterince uzundu.

Kulübenin arkasındaki avluda kılıç seslerini duyan Gregor, kule evinin merdivenlerinden daha hızlı indi. John'un bahsettiği gelişmeleri görmek için heyecanlansa da asıl görmek istediği Cate'in -kılıç oyunu değil- kendisiydi.

Bu gerginliğe daha fazla dayanamayacaktı.

Cate tam olarak onu yok saymıyor ya da ondan kaçmıyordu... Tam olarak. Ama bakışları buluştuğunda dudaklarını büzüşü; öğle yemeğinde onu güldürmeye çalıştığında yüzünde beliren sahte gülümseme ve Gregor doğrudan ona seslendiğinde kendine hâkim olmaya çalışır gibi başını dikleştirışı hâlâ öfkeli olduğunu gösteriyordu. Belki öfkeli olmaktan da fazlasıydı. Gregor sonunda kızın tüm hayallerini yıkmış olabilirdi.

İsteddiği şey tam da buydu. Kızın, artık kendini fark ettirmek için karşısına çıkıp durmuyor oluşuna sevinmeliydi. Artık gülümsemeler ve hafif dokunuşlarla onu etkilemeye çalışmıyordu. Kendisini en yakın duvara yaslamasını istermiş gibi bakmıyordu.

Gregor bundan memnundu. Kızın, randevularına artık karışmıyor oluşuna da sevinliyordu. Dün akşam yemeğinden sonra daha fazla şarap almak için depoya giden hizmetçinin arkasından gitmişti ve peşinden gelen olmamıştı. İstese şaraptan daha fazlasını alabilirdi ama tek istediği şaraptı.

Suçluluk, dedi kendi kendine. Sorun buydu. Cate ile araları düzelince her şey yeniden normale dönecekti.

Peki, normale dönecek miydi?

“Onu sevdiğimi söyledim.”

Tanrım, sesi hâlâ kulaklarındaydı. Görmezden geldiği duygular dile getirilmişti ve artık yok sayması mümkün değildi.

İçten içe aralarının bir daha asla aynı olmayacağını biliyordu ve onu asıl rahatsız eden de buydu. Cate’ten *hoşlanıyordu*. Onunla sohbet etmek istiyordu çünkü o, diğer kadınlar gibi gevezelik edip Gregor’u kötülüğe teşvik etmiyordu. En azından genelde öyle yapmıyordu. Ama geri döndüğü ilk birkaç gün boyunca meraklı davranan Cate bile diğer kadınlar gibi sinir bozucu değil, aksine keyifliydi. Gregor onu kızdırıp ne kadar ileri gidebileceğini görmekten hoşlanıyordu. Sinirini, zorladığı bir gülümsemeyle gizlemesinden hoşlanıyordu.

Evet, Gregor bunu çok seviyordu. O koyu renk gözlerin başka türlü bir alevle ışıldayıp ışıldayamayacağını merak ediyordu. Yatakta da bu kadar sert ve tutkulu olup olmayacağını merak ediyordu.

Kesin öyle olurdu. Gregor öyle olacağını biliyordu ve bunu bilmek onu tahrik ediyordu.

Bu uygunsuz düşünceler kızı bir eş bulmak için sabırsızlanmasına neden oluyordu. Bu, sandığından daha zor bir görevdi ama zor olmasının nedeni farklıydı. Cate’i eşi olarak görmek isteyen çok fazla aday vardı ama Gregor hiçbirini ona layık bulmuyordu.

Cate özeldi ve bunu anlayacak birine ihtiyacı vardı. Onun kâbuslarını anlayacak ve onu John ile eğitim alanına gönderecek birine. Onu olmadığı biri gibi davranmaya zorlamayacak birine.

Noel’e birkaç gün kaldığına göre Hogmanay ziyafetinin eli kulağındaydı. Zaman su gibi akıyordu.

Kılıç sesleri sustu. Gregor, kulübelerin olduğu köşeyi döndüğünde mola vermiş ya da çalışmayı tamamlamış olduklarını sandı.

Ama gördüğü manzara başkaydı.

John ile Cate'i donmuş çamurun üzerinde Highland Oyunları'nda olacağı şekilde üst üste güreşirken buldu. İkisinde de başlık ya da zırh yoktu. Cate'in koyu renk saçları başının arkasında toplanmıştı ve soğuk kış gününe rağmen üzerinde sadece kalın çorabı ve çizmelerinden dizlerine kadar uzanan kahverengi yünden basit kemerli bir gömlek vardı. John da tuniğini çıkarmıştı ve deri pantolonunun içine sıkıştırdığı kumaş bir gömlek giyiyordu.

Çok çalışmış olmalıydılar çünkü kirlenmiş, kızarmış ve biraz da terlemişlerdi. Bu, Gregor'u çok sinirlendirdi.

Tanrım, Cate tüm gece yatakta boğuşmuş gibi görünüyordu!

Birbirlerine o kadar odaklanmışlardı ve o kadar dikkatli bakıyorlardı ki Gregor, kendisinin orada olduğunu bile fark etmediklerini düşündü. Gerçi erkek kardeşi, onu fark edecek kadar iyi bir savaşçıydı.

John, Cate'in kendisine tepki vermesi için ona doğru bir hamle yapıyormuş gibi davrandı ama kız, oltaya gelmedi. John, sözleriyle de –Gregor sözlerini duymuyordu– onu kışkırtmaya çalışıyordu ama kardeşinin yüzündeki ifadeye bakarsa kız da ona hak ettiği karşılığı veriyordu.

Gregor sabrının taşığını hissetti. Ne konuştuklarını duymak istemiyordu. Son derece *samimiydiler* ve yaptıkları şeye bakılacak olursa bu çok saçmaydı.

Gregor, gözleriyle görmese hemen ardından olanlara inanmazdı. John ona doğru atıldı ve yumruğunu kızın yüzüne doğru salladı. Cate, John'un hızından faydalanıp sol kolunu kaldırarak ona engel oldu ve dönerken de John'un bileğini tutup kolundan çekerek yere düşmesini sağladı. Buradan bileğinin kontrolüyle kolunu arkaya çevirip baldırına yasladı. İstese kolunu kırabilirdi.

Bunun yerine onu diziyle sıkıştırıp yüzüne avucuyla bir darbe vuruyormuş gibi yaptı. Bu darbe gerçek olsa John'un burnu kafatasının arkasına doğru gider ve canını feci halde yakardı.

Gregor şaşkına dönmüştü. Kız çok hızlıydı ve kendinden çok emin hareket ediyordu. Çok... Güçlü görünüyordu. Gerçek bir savaşçı gibiydi.

Cate -küçük Cate- Boyd'un Gregor'a, Gregor'un da John'a öğrettiği hamlelerin bazılarını aynen uyguluyordu. Sadece bu hamleler, Cate'ten gördüğünde çok daha farklı görünüyordu. Çenesini sıktı. Çok farklıydı. Bedenlerin bu kadar yakın olması çok farklıydı.

Ama kızıdan etkilendiğini kabul etmesi lazımdı.

"Mükemmel," dedi John. "Tereddüt yok, dikkat. Ama bir kavga karışacaksa birilerini incitmeye hazır olmalısın."

Cate sırtıttı ve kalkmaya çalıştı. Ama dizini çeker çekmez John onu bileğinden tutup yeniden yere düşürdü ve üzerine yuvarlanıp ellerini başının üzerine sabitledi.

Gregor'un yüreği ancak korku olarak adlandırılabilir bir hisle ağzına geldi. Tanrım, Cate zarar görmüş müydü? İleri doğru atıldı ama kardeşinin kahkahası onu durdurdu.

"Şimdi ne olacak?" diye meydan okudu John.

"Hile yaptın!" dedi Cate kıvranarak. Gözleriyle John'a saldırıyor gibiydi. Belli ki zarar görmemişti, sadece kızgındı.

"Ne yaptım?" dedi John üzerine doğru eğilip onu biraz daha sıkıştırarak.

Gregor, ellerini yanlarında sıktı. Cate'in bedeni kardeşinin bedeninin altında kıvrılırken gözlerini onlardan ayıramadı...

Lanet olsun, John onu öpmeyi düşünüyor gibiydi!

Gregor dudaklarını sıktı. Belki de kardeşi onu görmemişti. John, altındaki kızıdan başka kimsenin farkında değil gibiydi.

Cate, Gregor'un kızların ağzına yakışmayacağını düşündüğü birkaç kelime mırıldandı ve sonra da gülmeye başlayıp Gregor'u şaşırttı. "Savaşta hile olmaz," dedi kardeşinin derinden gelen sesini taklit ederek. "Biliyorum."

Ona bunu öğreten kişi ben olmalıydım. Bu düşünce midesinde bir yerlere oturdu. Cate, onun sorumluluğundaydı, John'un değil ama genç adam bunun farkında değilmiş gibiydi. John, kıza fazla sahiplenilen bir tavırla bakıyordu.

"Peki, ne yapacaksın?" dedi John alaycı bir tavırla.

Gregor buna bir son verecekti. John amacına ulaşmıştı. Cate çaresizdi. Onun gücünün ve ağırlığının üstesinden gelmesi mümkün değildi. John da neredeyse Gregor kadar iriydi. Tanrım, muhtemelen şu anda onu eziyordu. Kızın bedeninde tek bir morluk bile görürse...

"Bunu," oldu Cate'in cevabı. John'un bacakları kalçasının iki yanındayken sağ diziyile adamı öne doğru düşürdü. Ardından kolunu adamın göğsüne sarıp topuklarını kullanarak kalçasını havaya kaldırdı ve John'u yere indirip kendisi üstüne çıktı.

Aman Tanrım. Gregor buna inanamadı. Cate şaşırtıcı bir rahatlıkla kurtulmuştu.

Kardeşi onu iyi eğitmişti. Gregor kızı küçümsemiş ve bu kadar minyon bir kızın bir savaşçıyla karşılaşabileceğine –John'un söylediklerine rağmen– ihtimal vermemişti.

"İşte benim kızım," dedi John gülümseyerek.

Lanet olsun. Gregor'un tepkisi o kadar sert ve aniydi ki mantıklı düşünüyor olsa tereddüt ederdi. Hiç de mantıklı davranmadı. Çok öfkeliydi. Kardeşinin ona bakışındaki bir şey hoşuna gitmemişti ve zihninde zillerin çalmasına neden olmuştu. Oraya gidip ikisini birbirinden ayırmak istiyordu. Önce kardeşini Cate'in üzerinde şimdi de Cate'i kardeşinin üzerinde görmek onları ayırmak istemesine neden olmuştu.

Bunu görmek hiç hoşuna gitmemişti. Bu pozisyonun kavga etmekle bir ilgisi yok gibi görünüyordu. Ve kardeşinin şu anki ifadesine bakılacak olursa o da bunun farkındaydı.

Cate ona uygun değildi ve Gregor, kardeşinin aklında başka fikirler canlanmadan önce buna bir son verecekti. Cate'e eğitim verecek biri varsa o da Gregor olmalıydı. John'u bu sorumluluktan kurtaracaktı.

"Bence bu kadar yeter," dedi öne doğru bir adım atıp.

Hem Cate hem John buna şaşırdı. İkisinin de geldiğini fark etmemiş olması onu daha da kızdırdı.

John, Gregor'un bakışlarından bir şeyler sezmiş olmalıydı çünkü kaşlarını çatı.

Cate yerden kalkıp yardım etmek için John'a elini uzattığı sırada kaşlarını çatmıştı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Cate.

"Hayır," diye kestirip attı Gregor.

"O zaman neden kızgınsın?"

"Kızgın değilim."

Cate onu duymamış gibi davrandı. "Doğru yapamadım mı?"

Övgü almak için bu kadar hevesli olması Gregor'un kendisini bir pislik gibi hissetmesine neden oldu. Kız mükemmel iş çıkarmıştı.

Tabii ki lanet kardeşi onu kurtarmaya geldi. "Mükemmel iş çıkardın," dedi Gregor'a ters bir bakış atarak.

Gregor da ona aynı şekilde bakıyordu. "Kardeşim sana iyi öğretmiş ama onun da bilmediğı bazı şeyler var. İstersen sana gösteririm."

John buna itiraz etmek ister gibi görünüyordu ama Gregor bunu kanıtlamaktan memnun olacağını ima eden bir bakış atınca sustu.

Cate'in gözleri parladı. Hevesi, yakın zamanda Gregor'un yaptığı kötülüğe üstün gelmiş gibiydi. "Gerçekten mi? Ne zaman?"

"Yarın. Şu anda seninle konuşmam gerek."

"Ama Pip'e söz verdim..." Cate'in bakışları, kulübelerin gölgesinde kalmış bir kayanın üzerinde sessizce oturan ve o ana kadar Gregor'un fark etmediği çocuğa döndü. Tanrım, karanlık ve sinsi çocuk, karanlığın içine kolaylıkla girip çıkan MacRuairi'yi andırıyordu.

Pip ayağa kalktı. Gregor -onun tarafına bakmasa da- çocuğun ne kadar düşmanca görüldüğünü fark etti. Belli ki 'oğlu' ona karşı pek sevgi dolu değildi.

"Zaten Eddie'yi bulmam lazımdı. Dün gece tuvalete kadar kendini tutarsa, bugün onunla top oynayacağıma söz verdim."

"Mükemmel bir fikir," dedi Cate. "Hiç aklıma gelmemişti."

Çocuk, bu iltifatın kendisi için bir anlamı yokmuş gibi omzunu silkti ama Gregor bu sözlerin onun için önemli olduğunu görebiliyordu. Çocuğun hayatı boyunca pek övgü almadığı düşünülürse bu, onun için çok önemli olmalıydı. Gregor neredeyse onun için üzülecekti ki çocuğun buraya farklı nedenlerle geldiğini hatırladı.

John, Gregor'a daha sonra konuşacaklarını ima eden bir bakış attı ve elini çocuğun omzuna koydu. "Gel Pip. Duvarın arkasında, eskiden ağabeylerimle top oynadığımız yeri sana da göstereyim."

"Sudan uzak durun," dedi Gregor ciddi bir şekilde, bu ilginin nereden geldiğini bilemiyordu.

John kaşını kaldırdı ve Cate de ona bir ejder öldürmüş gibi baktı.

Belki de hayalleri hâlâ tam olarak yıkılmamıştı.

Cate son birkaç gündür ahırda olanları düşünmekten kaçmak için kendini eğitime ve kule evindeki sorumluluklarına vermişti. Gregor'a duygularını söylediği ilk anda onları izleyen birilerinin

olmamasını tercih edecek olsa da bu sözlerin söylenmesi gerektiğini biliyordu. Ayrıca Seonaid'e de söylediği gibi ona karşı duyguları gizli değildi ve bundan utanmıyordu.

Bu konuyu düşünmekten kaçınmasının nedeni Seonaid'in onu küçük düşürme girişimi değil, kendi karmaşık duygularıydı. Gregor ve Seonaid arasında yaşananlar inancını sarsmış ve ona Gregor hakkında yanılıp yanılmadığını düşündürmüştü. Hayatı boyunca ayaklarına bir sürü kadın serilmiş bir adamın tek bir kadınla –hem de Cate gibi bir kadınla– yetineceğini düşünmek sadece bir hayal miydi? O da yüzeysel cazibelerden etkilenen bir adam mıydı?

Cate'in en çok merak ettiği şeyse güvenebileceği adamın Gregor olup olmadığıydı. Yoksa o da babası gibi miydi?

İkisi arasında daha önce hiç fark etmediği –ya da fark etmek istemediği– benzerlikler görüyordu. İkisi de yakışıklı, çekici, soylu, gerçeküstü, etkileyici ve hırslı –hiçbir işi yarım yamalak yapmayacak türden– erkeklerdi ve girdikleri odanın havasını anında değiştirirlerdi. Gregor da Cate'in kalbinde kapanmayan bir boşluk bırakan büyük, soylu şövalyenin bir benzeri miydi? Cate'i önce sevip sonra daha iyi birini görünce onu bırakıp gidecek miydi? Yoksa 'gönül avcısı' ona ihtiyacı olan sadakati gösterebilecek miydi?

Bu sorular özgüvenini azalttı ve kendini savunmasız, şüphe dolu hissetmesine neden oldu. Onu asla hayal kırıklığına uğratmayacağını düşündüğü adam tam da bunu yapmıştı. Gregor, Cate için o kadar uzun zamandır bir limandı ki onsuz batacağını düşündü.

Boğulduğunu hissetse de pes etmeye hazır değildi. Güvenmenin en zor yanı da bunun için doğru ortam olmasa bile vazgeçmemektir. Cate ona –onlara– inanıyordu.

Ve güveni karşılık buldu. Pip'e Eddie'yi suya çok yaklaştırmamasını söylemesi önemli görünmeyebilirdi ama bu, Cate için bir

işaretti. Gregor konusunda yanılmıyordu. Önemsemek istemese de önemsiyordu. O, doğuştan bir koruyucuydu. Cate'in babasına benzemiyordu. Gregor onu almış ve asla –Cate bunun için çok zorlasa da– ona arkasını dönmemişti. Kızıp şikâyet edebilirdi ama çocuklara da sırt çevirmeyecekti.

Cate'in sabırlı olması lazımdı. Belki de bir gecede değişmesini beklemek gerçekçi değildi. Bu bir masal değildi. Gregor'dan ona bir kez bakıp bir daha asla başka kadınlara bakmamasını –bunu ne kadar çok istese de– bekleyemezdi. Ama Cate'e karşı duygularını anlar anlamaz her şey farklı olacaktı. Yüce Tanrım, henüz onu öpmemişti bile!

Henüz.

John ve Pip uzaklaşır uzaklaşmaz genç adama baktı. Bazen ne kadar yakışıklı olduğunu unutuyordu ve bazı zamanlar da bu –şu anda olduğu gibi– kaburgalarında bir yerlere yıldırım gibi iniyordu. Açık kahverengi saçları güneş ışığında parlıyor, parlak yeşil gözleri zümrüt gibi görünüyor ve son derece güçlü ve kusursuz olan yüzü meleklerle şarkı söyletecek gibi duruyordu. Tanrım, Cate kendini mi kandırıyordu?

Derin bir nefes aldı. “Benimle hangi konuda konuşmak istedin?”

Belki de ‘istemek’ yanlış kelimeydi. Gregor’un dudaklarının kenarındaki çizgiler ve çenesindeki gerginlik silinmiş gibi görünse de –bir şeylere kızmıştı ama kızdığı şey her neyse Cate’le değil, kardeşiyle ilgiliydi– bakışları son derece net ve kararlıydı. Yapılması gereken bir işi isteksizce yapmak üzere olan bir adam gibiydi.

Yapılması gereken bu iş Cate’le ilgiliydi.

Yine de genç kadınla buluşan gözler şefkatten uzak sayılmazdı. Gerçi Cate’in ondan istediği şey tam olarak bu değildi.

“Geçen gün ahırda olanlar hakkında. Bir şey olmasını istemiyorum...” Duraksadı. “Aramızda bir yanlış anlaşılma olmasını istemiyorum.”

Cate başını yana eğip ona baktı. “O zaman aramızda ne olmasını istiyorsun?”

Bir an için Gregor’un bakışlarında ateşli ve sahiplenilen bir ısıltı belirdi. Öyle sert ve ilkel bir şeydi ki Cate’in tüm bedeninin uyarılmasına neden oldu. Bu soruyu sorarken ne demek istediğinden şüphe etti ve kendine güveni biraz sarsıldı.

Ancak Gregor’un gözlerindeki ısıltı kısa süre içinde rahatsızlığa dönüştü. “Lanet olsun, hiçbir şey!” Sabırlı olmaya çalışır gibi elini saçında gezdirdi. “Tanrım, Cate... Seni incitmek istemiyorum.”

“O zaman incitme.”

Gregor ona sert bir bakış atıp yorumunu yok saydı. “İstediğin şey imkânsız.”

“Ne istediğimi nereden biliyorsun?”

Gregor’un dudağının kenarında hafif bir gülümseme belirdi. “Âşık olduğunu sanan her genç kızın istediği şeyi istemiyor musun? Masal. Evlilik. Çocuklar. Onları sevecek bir eş. Ama bu ben değilim, Cate. Ben tek bir kadınla hayatını sürdürecektürden bir adam değilim. Biraz daha büyüdüğünde bunu anlayacaksın.”

Bu kez sinirlenen Cate oldu. “Beni küçük görme, Gregor. Yirmi yaşımdayım. Artık on beş yaşındaki o kız değilim. Kendi duygularımı tanıyacak yaştayım. Âşık olduğumu *sanmıyorum*. Sen kabul etsen de etmesen de seni seviyorum. Söylediklerin kulağa güzel gelse ve senin tek bir kadınla hayatını sürdürecektürden bir adam olduğunu düşünsem de şu anda senden tek istediğim bana karşı bir şeyler hissettiğini kabul etmen.”

“Hissettiğim şey arzu ama seni çok önemseydiğim için bu isteğe teslim olmam imkânsız. Lanet olsun, seni korumaya...” Gregor aniden durdu ve kullanmakta çok iyi olduğu oklardan biri kendisine saplanmış gibi hissetti. “Kaç yaşındasın?”

Kızın yüzünde mahcup bir ifade belirdi. “Yirmi.”

Gregor gözlerini kıstı. “Neden daha küçük olduğunu düşünmeme izin verdin?”

Cate omuzlarını silkti. “Hiç sormadın. Annen tahmin ettiğini ama bilmek istemediğini söyledi.”

Genç adam bu kez parmaklarını daha sert bir şekilde saçında gezdirirken küfür etti. “Tanrım, *yirmi* mi?” Kelimeyi onu suçlarcasına uzatıyordu. Ona sanki daha önce hiç görmediği vahşi bir hayvana bakar gibiydi.

“Bu kadar önemli mi?”

“Evet,” dedi Gregor sert bir şekilde. “Hayır! Ben yine de senin vasinim ve sen hâlâ çok küçüksün.”

Cate yüzünü buruşturdu. Bunların sebebi vasisi olması mıydı? Gregor’un, ilgisiyle savaşmasının nedeni bu muydu? Sebep, ona karşı yanlış yorumladığı bir sorumluluk duygusu muydu? Cate artık kurtarılmaya ihtiyacı olan bir çocuk değildi. “Az önce de gördüğün gibi artık bir koruyucuya ihtiyacım yok, Gregor. Kendimi koruyabilirim.”

“Genç MacNab’a karşı koruduğun gibi mi? Babasının tutuklanmanı istediğini biliyor musun?”

“Neden, kendimi savunduğum için mi?”

“Oğlunu küçük düşürdüğün için.”

Cate ona şaka yapıyormuş gibi baktı. “Yani bana vurmasına izin mi vermeliydim?”

“Tabii ki hayır. En başından olaya karışmamalıydın.”

“Pipe zarar veriyordu.”

“Orada yarım düzine çocuk vardı, Cate. Yardım çağırmaya gitmeliydin. Ya ben tam zamanında gelmeseydim ne olacaktı?”

Cate bunu düşünmemeyi tercih ederdi. “Sen, sayıca üstün olmadığın anlarda savaşmaz mısın?”

Gregor dudaklarını sıktı. Kendini *savunmak istercesine*.
“Konu bu değil.”

“Konu ne o zaman? Benim dövüşmemden değil, senin... Arzunu dinlememe sebebinden bahsediyoruz.” Cate yaklaşıp elini onun göğsüne yasladı. Gregor hemen geri çekildi. “Bana karşı sorumlu hissetmene gerek yok.”

“Sana karşı sorumluyum. Gençliğinden ve deneyimsizliğinden faydalanmam yanlış olur.”

Cate öfkesini kontrol etmek için dişlerini sıktı. Ona yine dokunmak istiyordu ama bunun yerine öfkeyle ellerini sıktı. “Seonaid’i öpmende bir sakınca yok, öyle mi? O benden daha küçük. Gençliğe ve deneyimsizliğe ne oldu?”

Gregor da onun gibi dişlerini sıktı. “O bir hataydı.”

Bunu Gregor’un da biliyor olması işi zorlaştırdı. Ona sert bir bakış attı. “Bunu nasıl yaparsın, Gregor? Senin için anlamı olmayan kadınlarla nasıl olur da yakınlaşabilirsin?”

Gregor sert bir kahkaha attı. “Kolaylıkla. Bu soruyu sorabilmen bile sevişmek hakkında ne kadar az bilgin olduğunu gösteriyor. İnan bana bunun için birine önem vermene hiç gerek yok.”

Cate yanaklarının kızarmasından, Gregor’un ona kendini son derece aptal ve saf hissettirmesinden nefret ediyordu. “Seviştiğin insanları önemsemiyorsan buna sevişmek denemez. Tüm o kalpleri kırmanın senin için bir önemi yok mu?”

Gregor güldü. Gerçekten gülüyordu. “Ah Tanrım, çok tatlısın. Sence yatağıma götürdüğüm kadınlar beni önemsiyor mu? Emin ol, tanıştıktan iki dakika sonra benimle birlikte olmak isteyen bir kadın, bana değil, ‘İskoçya’nın en yakışıklı adamına’ âşık olmuştur.”

“Çünkü insanların sadece bunu görmesine izin veriyorsun.”

Gregor gülümsedi. Bu baş döndüren çapkın gülümseme muhtemelen pek çok kalbi çalıyordu ama Catée bir tokat gibi inmişti. “Sen başka bir şeyler daha olduğunu mu düşünüyorsun?”

Cate ona dikkatle baktı. “Olduğunu biliyorum.”

Kendinden bu kadar emin olması Gregor’u rahatsız etti. Kaşlarını çattı. “Başka bir şey bulmaya çalışma, Cate. Sadece hayal kırıklığına uğrarsın. Ben hayatımı olduğu şekliyle seviyorum.”

Cate bu çocuksu inat üzerine kasıldı. “Seni bu şekilde kullanmalarına izin vermekten rahatsızlık duymuyor musun?”

“Kullanmak mı?” Gregor yeniden gülüp başını iki yana salladı ve alaycı bir ciddiyetle ekledi. “Evet, kadınların yatağıma atlamak için bu kadar hevesli olması çok zor ama bununla bir şekilde baş edebiliyorum.”

Cate bunun Gregor için önemli olduğunu biliyordu. Kendisiyle alay etmesi, bunu kanıtlamak istemesine neden oldu. “Ağabeyinin eşi, ağabeyini kuskandırmak istediğinde bu da mı sorun değildi?”

Gregor’un bakışları bir an için o kadar soğudu ki Cate hafif bir korku hissetti. Geri çekilmeyi aklından geçirdi ama Gregor’un parmakları, kolunu bir mengene gibi sarmıştı. Birden bu kadar değişmesi kan dondurucuydu. Yakışıklı gönül avcısı gitmiş, yerine ölümcül bir savaşçı gelmişti. “Sana bunu kim söyledi?”

Cate cevap vermek istemeden dudağını ısırdı.

Gregor, kimin söylediğini anlayıp tiksintiyle geri çekildi. “Annem. Bunu yapabilecek tek kişi o. John ve Padraig hiçbir şey bilmiyor. Sana ne söyledi?”

“Bunun senin hatan olmadığını anlamama yetecek kadarını. Isobel’i önemseydiğini ve onun seni kullandığını.”

Gregor keskin bir kahkaha attı. “Tam bir ahmak ve aptal olmak, ağabeyimin ileride eşi olacak kadınla yatmak için bir bahane sayılır mı?” Cate’in gözleri kocaman olunca Gregor güldü. “Evet, iddiaya girerim annem bunu bilmiyordu. Ama iki genç insan kurallarını bilmedikleri bir oyunu oynamaya başladıklarında sonuç bu olur.” Bu uyarının hedefinde Cate vardı. “Benimle çok

güzel oynadı. Beni sevdiğini sandım. İleride lider olacak Alasda-ir'in 'işe yaramaz ama yakışıklı' küçük kardeşiyle flört edip biraz ileri gitmesinin Alasdair'i kışkandıracağını düşündü. Birkaç adım attığımızda çok korktu. Hem de birden çok kez attık bu adımları. Ama kadının planı işe yaradı. Alasdair dedikoduları –bazılarını– duydu ve eve döndü.”

Cate ona doğru uzandı ama Gregor elini itti.

Bu hareketinin neden olduğu incinmişliği yok saymaya çalıştı. “Ağabeyin bilmiyor muydu...”

Cate'e dönen bakışlar acı ve tiksinti doluydu. “Başta bilmiyordu. Amcama hizmet etmek için gittim. Döndüğümde nişanlanacağımızı duyurmayı planlıyordum. Ama o, bunun yerine ağabeyimle evlendi. Ağabeyim bir noktada gerçekleri öğrenmiş olmalı. İdolüm olan ağabeyim, benimle aynı odada kalmaya bile dayanamıyordu.” Gregor bunun kendisi için bir önemi yokmuş gibi omuzlarını silkti ama Cate çok önemsedığını anlamıştı. “Ben döndükten kısa süre sonra gitti ve birkaç ay sonra da Bothwell Kalesi'nin kuşatması sırasında öldürüldü. Babam tabii ki beni suçladı.”

“Bu çok saçma! Bunun seninle bir ilgisi yok!”

Gregor ona öfkeyle bakarken gözleri ateşli ve ifadesizdi. “Öyle mi? Gerçekleri öğrenmek ağabeyimi yıktı. Anlamıyor musun, kızı gerçekten seviyordu. Kızın beni kullanmasına gerek yoktu. Ağabeyim zaten onunla evlenmek istiyordu. Kızın –ve benim– ihaneti onu çılgına çevirdi ve tüm tehlikeli işlere kendini attı. Sonunda da bu işlerden birinde öldürüldü.”

“Bu senin suçun değil, Gregor. Ağabeyinin –ya da Isobel'in– davranışlarından sen sorumlu olamazsın.”

Gregor ona uzun uzun baktı. Sonunda dudaklarını büzdü. “Babam öyle düşünmüyordu. Ağabeyimi gömdükten sonra ben onun için artık yoktum. Aşağılanmak bile yok sayılmaktan daha

iyiydi. O yüzden Bruce, ordusu için asker aramaya başlayınca hemen gittim.”

“Isobel’e ne oldu?”

“Ağabeyimi gömdükten birkaç ay sonra çocuğunu doğururken öldü. Merak edecek olursan çocuk benden değildi. Ben dönmenden önce o ve Alasdair bir yıldan uzun süredir evliydi.”

“Sen o kadını önemsiyordun. Yaşananlar senin suçun değildi.”

Gregor ona uzun, ağır ve kendisinden uzaklaşmasını söyleyen bakışlar attı. “Sana daha önce de söylediğim gibi önemsememenin bununla hiç ilgisi yok.”

“Yani beni önemsedığın ve incinmemi istemediğin için ‘arzularını’ dinleyerek hareket etmeyeceksin ama diğer kadınları önemsemediğin için onları yatağına atmanda bir sakınca yok, öyle mi? Sence de bu biraz yanlış değil mi?” Cate ona doğru yaklaştı. “Neden bana Seonaid’mişim gibi davranmıyorsun?”

Belli ki Gregor bu alaydan hoşlanmamıştı. “Sen Seonaid’e hiç benzemiyorsun.”

Bu konuda hemfikirlerdi. Ama Gregor’un gerginliğini hissetmek Cate’i gaza getiriyordu. Onu kollarma almasını ve bedeninin arzu ettiği tutkuyu ona göstermesini istiyordu.

“Önemsemek gerekmiyorsa, ne gerekiyor?” diye meydan okudu Cate ona yaklaşıp bedenlerinin birbirine değmesini sağlayarak. “Göğüslerim yeterince büyük değil mi? Yüzüm yeterince güzel değil mi?”

Cate, ondan daha önce hiç duymadığı bir küfür duydu. Bedeninin gerginliğini net bir şekilde hissedebiliyordu. Çenesi öfkeyle seğirdi. “Kes şunu, Cate. İşe yaramayacak. Sana uygun bir erkek olmadığımı söyledim.”

Cate, Gregor’un sesindeki uyarıyı fark etse de buna kulak asmadı. Gregor pes etmek üzereydi. Cate bunu hissedebiliyordu.

Göğüslerini ona doğru bastırıp aralarındaki çekimi yok sayması için meydan okudu. “Neden ben bu kadar farklıyım? Yeterince istekli mi değilim? Herkes gibi ayaklarına mı kapanmalıyım?”

Gregor onu kolundan tutup kendine doğru çekti. Gözleri öfkeden –başka bir his daha vardı– alev alevdi. “Döndüğümden beri zaten bunu yapmıyor musun?”

Cate derin bir nefes aldı. Gregor böyle mi düşünüyordu? Cate hiçbir zaman böyle... Onun bu şekilde düşüneceği hiç aklına gelmemişti. Cate o kadınlar gibi olmayı hiç istemiyordu. “Beni fark etmeni istedim çünkü seni seviyorum.”

“Bunu da daha önce çok duydum.”

Gregor, göğsüne değen göğüslere baktı. Bu bakışların sıcaklığı Cate’i kavurdu. Bir an için Gregor’un onu öpeceğini sandı. Onun bedeninin de kendisinininki gibi kuvvetli bir ihtiyaçla kıvrandığını biliyordu. Bu çekimin onun için de karşı konulmaz olduğunu biliyordu. Onun gibi bir erkeği kendine çekecek her şey sahip olduğunu da...

Bunun yerine Gregor’un dudaklarına hafif bir gülümseme yayıldı. “Ben tuzağa o kadar kolay düşmem, ufaklık. İnan bana, tek gereken güzel bir yüz ve cömert bir çift göğüs olsaydı kendimi yıllar önce bir kilise kapısında dikilirken bulurdum.”

Cate dehşet içinde geri çekildi. Tanrım, Cate ne yapıyordu? Gregor’u tuzağa düşürmeye falan çalışmamıştı. Belki ufak bir öpücük istemiş olabilirdi. Ama bunu yapmak için gerçekten bedenini kullanmayı mı düşünmüştü?

Çekici ya da tahrik edici değildi. Gönül çelip merak uyandırmazdı. Erkeklerin, öpmeye karşı koyamayacağı türden bir kız değildi. Yirmi yaşında olmasına rağmen kimsenin onu öpmemesi de bunun kanıtıydı! ‘Sevimliydi’ ama güzel değildi. Bedeni dövüşmekten dolayı diri ve güçlüydü. Sevişmek için yumuşak ve dolgun değildi.

Gregor'un kendisini reddetmesi de bunu hatırlamasını sağladı. Kadınsı özgüveni yerle bir oldu ve daha da kötüsü bunu yapmaya çalıştığı için kendini bir aptal gibi hissetti.

Boğazındaki düğümün gözlerinden yaş olarak süzülmemesini umdu. "Beni öpmeni istedim çünkü seni seviyorum. Çünkü gözlerimi her kapattığımda ve ilk öpüşmemin nasıl olacağını her hayal ettiğimde gördüğüm tek şey senin yüzün oluyor. Çünkü yirmi yaşındayım ve senden başka hiçbir erkeği istemedim. Ve senin de beni öpmek istediğini sandım. O yüzden beni bir şeyle suçlayacaksan seni tahrik edecek şeye sahip olduğumu sandığım için suçla."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Gregor nefes almak için çabalıyordu. Nefesi kesilmişti. Onu tahrik edecek şeye sahip olmak mı? Cate geri çekilmenin onun için ne kadar zor olduğunu biliyor muydu? Göğsünün göğsüne değmesinin daha önce var olduğunu bile bilmediği hisleri tiktlediğinden haberi var mıydı? Teninin gerildiğinden, kanının kaynadığından ve erkekliğinin, Cate'in yaşlarından beri hissetmediği bir istekle sertleşip karnına kadar uzandığından haberi var mıydı? Onu kulübenin duvarlarına yaslamayı ve istediği şeyi –ve muhtemelen çok daha fazlasını– ona vermeyi ne kadar çok istediğini biliyor muydu?

Hayır, ışıldayan gözlerine bakılacak olursa bunları bilmiyordu. Hem de hiç. Hiçbir fikri yoktu. Cate masum, tatlı ve Gregor'un söylediğinin aksine kadınsı hilelerden uzaktı.

Gözyaşları olmasa duygularını belli etmemesine sevinebilirdi. Cate, gözyaşlarını gizlemeye çalışıyordu. Bu yaşlar, Gregor'un onu hiç istemeyeceği şekilde, en hassas olduğu noktadan incitiğine işaretledi. Kadınsı özgüveni sadece bir maskeydi. Elbise, saç, kalenin kusursuz hanımı... Cate, kadınlığını daha önce hiç olmadığı şekilde test ediyordu. Gregor ona bakınca üzerindeki köylü paçavralarıyla ne kadar rahat olduğunu ve bunun onun için ne kadar zor olduğunu fark edebilirdi. Ona arzu edilmediğini hissettirirse kadınsı gururu paramparça olacaktı.

Gregor kendine karşı dürüst olsa –lanet olsun ki olmak istemiyordu– bencil bir şekilde onu öpen ilk erkek olmak istediğini de kabul ederdi. Kardeşinin onu öpmeye ne kadar yaklaştığını bilmek ve bunu hayal etmek bile onu çıldırtmış, içini yeni bir duyguyla, kıskançlıkla kaplamıştı. Dunlyon’a dönüp evleneceğini sandığı kadını ağabeyinin yanında gördüğünde bile böyle hissetmemişti. O zamanlar hissettiği daha ziyade şaşkınlıktı. Kadının kendini kullandığını anlayınca gururu incinmiş ve çok utanmıştı. Genç bir erkeğin –ya da kadının– gururunun ne kadar kolay incinebileceğini en iyi o biliyordu.

Kendisine bakan çilli ve kirli surata dönünce bir savaşa hazırlanıyormuşçasına omuzlarını dikleştirdi. *Tek bir öpücük*, dedi kendi kendine. Cate’in özgüvenini kırmamak için vereceği tek bir öpücükten zarar gelmezdi.

“Gel buraya, Cate.”

Sesi öyle sertti ki Cate ona tuhaf bir bakış attı. “Neden?” Gregor buna cevap vermeden sadece baktı. Cate gergin bir şekilde dudaklarını ısırıp ona yaklaştı. “Ne istiyorsun?”

Cate’in çenesini parmağıyla arkaya doğru itip gözlerine baktı. Tanrım, çok tatlıydı. Düzgün ve zarif kaşların altındaki iri ceylan gözler, zarif bir burun, kusursuz oval yüzündeki çıkık elmacık kemikleri, sivri bir çene ve henüz tadılmadığına inanmanın zor olduğu kırmızı ve yumuşak dudaklar... Arkada topladığı dağınık saçları ve bir kadının üzerinde görebileceği en çirkin kıyafetlerle bile Gregor’un nefesini kesiyordu.

“Beni tahrik etmekten çok daha fazlasını sahiptin Cate ve bunu sana kanıtlayacağım.”

Cate zarif kaşlarını çatı. “Nasıl?”

O kadar şaşkın görünüyordu ki Gregor gülümsemesine engel olamadı. “Sana ilk öpücüğünü vererek.”

Cate gözlerini kocaman açtı. “Gerçekten mi?”

Gregor bunu başıyla onayladı.

“Ne yapmam lazım?” Sesi titriyordu.

Tanrım, bu kez kız mı tereddüt ediyordu? Gregor güldü. Onu susturmazsa bunun tüm gün süreceğini bildiğinden başını iki yana salladı. “Gözlerini kapat.”

Cate kendisine söyleneni yaptı ama yine de tek gözünü açıp ona baktı. “Emin misin? Bu benim ilk seferim olacak. Bir şey kaçırmak istemiyorum.”

Gregor derinden gelen bir sesle güldü. Onu öpme düşüncesi bile bedeninin zonklamasına neden olmuştu. “Seni öpmemi istiyor musun istemiyor musun Cate?”

Açılan tek göz de hemen kapandı.

Gregor ona bakakaldı. *Nefes al*, dedi kendi kendine ama Cate’in yüzü böylesine güven ve masum bir teslimiyetle kendisine dönükken nefes alamıyordu.

Kalbi deli gibi attı ve tuniği birden Pip için dikilmiş kadar dar gelmeye başladı. Sadece bir öpücük. Yüzlerce kez yaptığı bir şey. Ama bunun güzel olmasını –gerçekten çok güzel olmasını– istiyordu. Cate özel bir şeyi hak ediyordu. Gregor ona güzel bir deneyim yaşatmak için tüm yeteneğini kullanmalıydı.

Her anın tadını çıkarmak için yavaş yavaş dudaklarını kızın ağzına götürdü. Dudakları birbirine değdiği anda Cate’in derin bir nefes aldığını duydu ve göğüs kafesinde bir şeylerin sıkıştığını hissetti. Ciğerleri miydi? Kalbi miydi? Bundan emin değildi ama her yerinin ağrıdığını hissetmeye başladı.

Cate’in tadı öyle güzeldi ki daha fazlasını istedi. Daha fazlasını almak için *deliriyordu*.

Dudaklarını kızın kadifemsi dudaklarına bir kez daha sürttü. Çok yumuşaktı. İnanılmaz yumuşak... Dudaklarının orada durmasına izin vermesi ve biraz daha bastırması lazımdı ama kendi

kendine *bu kadar yeter* dedi. Cate'i öptü ama bedeninde dalgalanan isteğe boyun eğmedi. Onu kendine doğru çekip dudaklarını aralamak, o ipeksi ve tatlı ağzını diliyle keşfetmek istiyordu.

Geri çekil. Geri çekilmen lazım.

Tanrım, bu çok güzel bir histi ve Gregor çok uzun zamandır bunu yapmak istiyordu. Bir saniye daha ve sonrasında yemin ediyordu ki...

Cate inledi ve Gregor'un etmek üzere olduğu yemin, Cate'in aralanan dudaklarıyla bedenine yayılan arzu dalgası arasında yok olup gitti.

Elini nazıkçe tuttuğu çenesinden uzaklaştırıp kızın ensesine yerleştirdi ve onu kendine daha çok yaklaştırdı. Diğer eli de bedenini yakınlaştırmak için beline doğru kaydı.

Ah Tanrım, evet. Tüm bedenine sıcak bir dalga yayıldı ve onu içine çekti. Artık geri dönüş yoktu.

Tek bir öpücük mü? Gregor tam bir aptaldı.

Cate, Gregor'un dudaklarının kendi dudaklarına değmesini beklerken nefesini tuttu. İlk dokunuş öyle hafif ve tüy gibi bir his bıraktı ki bunun gerçekliğinden emin olamadı. Ama sonra Gregor dudaklarını ona bir kez daha sürttü ve bu dokunuşun sıcaklığını ayak parmaklarına kadar tüm bedeninde hissetti.

Kalbinin göğüs kafesinden fırlamaya çalıştığını fark edip kendini topladı. Yine de çılgın kalp atışlarını kontrol edemiyordu. Giderek artan heyecan... Sevdigi adam tarafından öpüldüğünü bilmenin verdiği kuvvetli mutluluk...

Sonunda.

Cate bu anın hayalini çok kez kurmuştu. Ne beklemesi gerektiğini bildiğini sanıyordu. Ama Gregor'un dudaklarını dudaklarında hissetmek, hayal ettiği hiçbir şeye benzemiyordu.

Dudakları sıcacıktı. Onu sahiplenircesine, şefkatle ve öyle tatlı öpüyordu ki binlerce hayal bile ona bunu hissettiremezdi.

Bunun bu kadar güzel bir his olacağını hiç düşünmemişti. Dudaklarının ne kadar yumuşak olacağını... Dişlerini temizlemek için kullandığı naneli macunun tadını hissedeceğini... Gregor'un bedeninin sıcaklığının onu saracağını... Teninin ürperceğini... Ve hepsinden ziyade dudaklarının bu hafif dokunuşunun, daha fazlasını istemesine neden olacağını...

Dudakları dudaklarına değip öylece kaldığı anda bu istek giderek daha da kuvvetli bir hal aldı. Başta çok yumuşak bir şekilde değerken daha sonra baskıyı artırdı ve Cate'in kalbi, olacakları içgüdüsel olarak hissedip göğüs kafesinin içinde deli gibi atmaya başladı.

Bu his giderek yoğunlaştı ve daha da şiddetlendi. Alev aldı. Merak ve mutluluk, alevli bir arzuya ve yakıcı bir isteğe dönüştü. Cate ne istediğini bilmiyordu ama istese ona ulaşabileceğini hissediyordu.

Cate yalvarırcasına sessiz bir şekilde inledi ve sonrasında olan oldu. Yıkılan bir baraj gibi Gregor'un engel olduğu tüm tutku, bir dalga şeklinde ortaya saçıldı.

Genç kadın kendini birden onun kollarında buldu. Bedeni, bedene yaslanmıştı. Gregor'un parmakları ensesindeki saçlarının arasına gömülüyor, onu sahiplenircesine kendine daha çok çekiyordu.

Cate, şaşkın nefesinin ardından, Gregor açık ağzını diliyle doldurunca daha da şaşırdı. Dili, uzun, ağır ve inanılmaz hareketlerle ağzında dolanıp ondan bir karşılık bekliyordu.

Cate farkında olmadan ona karşılık verdi. Gregor'un derinlerden gelen inlemesi, verdiği karşılığın doğru olduğunu anlamasını sağladı.

Gregor onu usta bir zanaatkâr gibi, bir çapkının deneyimi ve bir bilgenin uzmanlığıyla öpüyordu. Marifetli hamleleriyle ona

nasıl zevk vereceğini çok iyi biliyordu. Cate'e diliyle nasıl daireler çizeceğini, nasıl okşayacağını, nasıl iteceğini, nasıl kıskırtacağını, ağzının içini nasıl giderek daha derinden keşfedeceğini gösterdi.

Cate de bu öpücüğe onunkine benzer bir coşkuyla karşılık verirken kendini daha cesur hissetti. Ama bu kadarı yeterli değildi. Gregor onu arkaya doğru itip bedenlerini birbirine iyice yasladığı anda bile açlığı ve isteği artıyordu. Coşkusu çılgın bir hal aldı. Zorlukla alınan nefesler, hızla çarpan kalpler, birbirine değen dudaklar ve birbirine karışmış diller adeta şiddetli bir fırtına yarattı.

Bu, Gregor'un daha önce tanık olduğu kontrollü öpüşmelerine hiç benzemiyordu. Son derece saf, yoğun ve tutkuluydu. Yırtıcıydı. Cate'i, açıklıktan ölüyormuş ve ona sahip olmazsa ölecekmiş gibi öpüyordu. Dünyada onun için tek kadın Cate'miş ve ona doyamıyormuş gibi.

Ve Cate de ona asla –ama asla– doyamayacağını biliyordu. Gregor MacGregor, onu öpen ilk ve son erkek olacaktı. Birbirleri için yaratıldıklarına dair bir kanıt arıyorsa, işte o kanıt buradaydı. Cate ona aitti ve Gregor da artık bunu inkâr edemezdi. Ona sahiplenircesine sarılışı yalan söylemiyordu. Gregor onu dudaklarıyla mühürlemiş, dili ve elleriyle ona sahip olmuştu.

Hisler artık çok daha yoğundu. Hisler ve duyular bir arada hareket ediyordu. Gregor'un çenesi, Cate'in hassas tenine sürtüyordu. Boynunu ve ensesini öpen dudakları sıcacıktı. Göğsüne değen göğsünü hissedebiliyordu. Başparmakları değdiği anda Cate'in meme uçları zonkluyordu. Belinde, kalçasında dolanan elleri arkasında iz bırakıyordu. Onu avuçluyor ve kendine doğru yerleştiriyordu...

Yüce Tanrım.

Büyüklüğü Cate'in midesinin kasılmasına neden oldu. Onu bacaklarının arasında sert ve kalın bir şekilde hissedebiliyordu.

Ona sürten, bacaklarının arasında bir ıslaklık hissetmesine neden olan büyük bir uzantı... Bir kadınla erkeğin nasıl birleşeceğini bilen Cate için bu mümkün olmayan bir boyuttu.

Ama Gregor hareket etmeye başlayınca bir kez daha düşündü. Sıcaklık giderek arttı. Cate'in göğüsleri ağırlaştı ve bedeni giderek daha yumuşak ve pelte gibi bir hal aldı. Uysal. Esnek. *Hazır.*

Bacakları kendilerini salmadan önce ellerini Gregor'un boyuna sardı. Cate'in bedeni titriyor, bir şey için zonkluyordu. Ayakta durmakta bile zorlansa da bir şeye ihtiyacı vardı...

Hareket etmek. Cate, neredeyse rahatlayarak çığlık atacaktı. Bu çok güzeldi. Gregor'u hissetmek çok güzeldi. Cate'in bedeni daha fazla baskı, sürtünme ve zevk istedikçe kalçasının nazik hareketleri sert bir sürtünmeye dönüşüyordu.

Ve Tanrım, Gregor ona istediğini veriyordu! Dudakları, dili, çeliği andıran kalınlığı...

Ama Cate'in açgözlü bedeni bunlarla yetinmiyordu. Acı giderek yoğunlaştı. Daha ısrarcı bir hal aldı. Cate'in yumuşak iniltileri derin nefes alıp verişlere ve bedeninde giderek artan çılgın huzursuzluktan kurtulmak için ricalara –yalvarışlara– dönüştü. Parmaklarının altında Gregor'un kaslarının gerildiğini, kendi arzularına zorlukla karşı koyduğunu hissedebiliyordu.

Mükemmel bir şey olmak üzereydi ve Cate bunun ne olduğunu görmek için daha fazla bekleyemeyecekti.

Gregor aklını yitiriyordu. Olan biteni açıklamak için tek tanım buydu. Zihnini ele geçiren, mantıklı davranmaktan uzaklaştıran ve çeliği andıran kontrolünü yıkıp geçen çılgınca ihtiyacı aklını yitirmekten başka bir şekilde tanımlayamazdı.

Gregor durması gerektiğini biliyordu ama geri çekilemiyor-du. Cate çok güzeldi. Dudakları yumuşacıktı. Teni çok tatlıydı. Ağzının içi sıcacıktı. Bedeni sımsıkı ve diri-ydi.

Hevesli mi? Bu hafif bir tanım olurdu. Sutherland'ın barut fıçısı gibiydi. Tutkusu ilk kıvılcımla patlamaya hazırды. Gregor'un atacağı ilk kıvılcımla. Ve bunun ne kadar tehlikeli olduğunu bilse de hislerinin gücü –tehlikesi– Gregor'u heyecanlandırdı.

Sadece bir kez daha dokunup bir kez daha tadacaktı. Ama bu kadarı yetmezdi. Onun içine girip boşaldığı sırada çığlık çığlığa adını haykırdığını duymadıkça yetmeyecekti.

Bu bile yetmeyebilirdi.

Gregor bu yanlış düşünceyi bir kenara itti. Çok saçmaydı. Sadece arzuydu, hepsi bu...

Ama Gregor daha önce böyle bir arzu hissetmemişti. Cate'e sahip olmak için gözünü kör eden, onu saf ve ilkel bir istekle dolduran bir arzuydu bu. Gurur tanımayan bir arzu. Gregor'un içinde artan ve onu bırakmayan bir arzu. Onu sımsıkı sarıp bırakmayan...

Evet, Gregor sertleşmişti. Deli gibi sertleşmişti. Cate'in kendisine sürtünmesi, zevkle derin nefesler alması, sadece erkekliğini bacaklarının arasında hissederek boşalmak üzere olması Gregor'u daha da delirtiyordu.

Neredeyse tam da orada, eğitim alanında, kulübelerin gölgesinde, kimsenin onları göremeyeceği bir yerde gün ortasında Cate'in boşalmasına neden olacak, ilk kez bir bakireyle birlikte olan bir yaver gibi kendini kaybedecekti. Bunu fark etmek –arzuyla uyuşan beynine gerçekleri az da olsa hatırlattı– geri çekilmesine yetecek kadar güç toplamasına yetti. Zorlukla. Birkaç küfür ederek.

Cate sendelese de düşmeden önce toparlanmayı başardı. Bu iyi olmuştu çünkü Gregor onu yakalayacak halde değildi.

Gregor alev almıştı. Bedeninde kontrolsüz bir yangın gibi dolan arzuyu kontrol altına almaya çalışırken tüm kasları gerilip kasılmıştı. Çekilip yerine yerleştirilmiş ve her an fırlatılmayı bekleyen oklarından biri gibi hissediyordu. Tek bir dokunuş, tek bir itiş ve hemen ardından Cate kollarında olabilirdi.

Gregor bunu yapamazdı. Bunu bir daha asla yapmazdı. Ama şu anda yapmak istiyordu. Özellikle de Cate kızarmış yanakları, öpüşmenin ardından şişmiş dudakları ve tutkuyla buğulanmış gözleriyle tam karşısında dururken... Tanrım, çok tatlıydı. Hevesli. İstekli. Tutkulu. En az tahmin ettiği kadar tutkulu. Hatta daha fazlası bile olabilirdi.

“Ne oldu?”

Neredeyse boşalacaktın. Aklımı kaybettim ve fazla ileri gittim.

Ama Gregor bunları söylemedi. Aklını korudu ve bedenini sakinleşmeye zorladı. “Sana ilk öpücüğünü verdim.”

Ve az kalsın çok daha fazlasını verecektim.

“Neden durdun?”

“Çünkü bitti.”

Cate kaşlarını çatı. “Bana bitmiş gibi gelmedi.”

Tanrım. Gregor neredeyse inleyecekti. Cate tam da Gregor’un aklından geçenleri dile getirmese iyi hem de çok iyi olurdu. “Ama bitti. Bana inanman lazım.”

Cate ona bakarken itiraz edecekmiş gibi görünüyordu. Ama sonra dudaklarında yavaş ve hatta biraz da utangaç bir gülümseme belirdi. “Mükemmeldi ama bir dahaki sefere devam ettirirsen...”

“Bir dahaki sefere mi?” Korkuyu andıran bir şey Gregor’un sesinin istediğinden daha sert ve daha yüksek çıkmasına neden oldu. “Bir dahaki sefer olmayacak.”

Cate’in yüzündeki gülümseme silindi. “Ne demek istiyorsun? Ben sanmıştım ki...”

Cate’in sesi giderek azaldı ve kafası karışmış bir halde ona baktı. Gregor neredeyse ona uzanacaktı. Neredeyse. Hiçbir şey değişmemişti. Sadece artık ona dokunmanın ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordu. Gregor ona uygun bir erkek değildi ve kıza tutkuyu göstermek isteyen kişi olmayı ne kadar çok isterse istesin bu gerçekleşmeyecekti.

İçgüdüleri isyan etse de onları bir kenara itti. “Bu sadece bir öpücüktü, Cate. Başka şekilde yorumlama. Hiçbir şey değişmedi.”

Cate, ensesinde ve boynunda dolanıp onu kendinden geçiren dudakların inatçı bir şekilde karşısında duruşuna şaşkınlık içinde baktı. Sadece bir öpücük mü? Hiçbir şey değişmemiş miydi? Olanlardan sonra bunu nasıl söylerdi? Cate masum ve deneyimsiz olabilirdi ama aptal değildi. Bu öpücüğün –sadece Cate için değil– bir anlamı vardı. Gregor, Cate’in öyle olmadığını düşünmesini istese de o da bunu hissetmişti.

Evet, Gregor’un istediği şey tam olarak buydu. Cate gözlerini kıstı. “Yani özel bir şey hissetmedin mi? Bunu mu söylemek istiyorsun?”

O güzel gözlerdeki şeytani bir yeşil ışıltı ona istediği cevabı verdi. “Sanırım nasıl hissettiğimi tam olarak biliyorsun.”

Cate’in gözleri içgüdüsel olarak aşağı doğru indi. Gregor’un onu utandırmaya çalıştığını bilse de bacaklarının arasında nasıl hissettirdiğini hatırlayınca yanaklarının kızarmasına engel olamadı. Cate, karnının alt kısmında bir kıpırtı hissetti ama bunun dikkatini dağıtmasına izin vermedi. “Ah, evet, sadece arzuydu değil mi? Biliyor musun komik ama Seonaid, Mairi ya da öptüğünü gördüğüm diğer kadınlarla böyle görünmüyordun. Ama tabii ben bu konuda uzman değilim.” Cate gülümsedi. “Ama umarım bu durum fazla uzun sürmez.”

Gregor’un ifadesi öyle çabuk değişmişti ki Cate’in tepki verecek zamanı olmadı. Gregor onu kolundan tutup gözlerine baktığı sırada bakışları son derece deliciydi. “Ne demek istiyorsun? Sana bir dahaki sefer olmayacak dedim.”

Korkutucu savaşı –kolunu sıkı parmakları ve öfkeli ifadeyle– Cate’i ürkütmeye çalışsa da kız, sevimli bir ifadeyle gülümsedi. “Seninle bir dahaki sefer olmayabilir.”

Gregor'un gözleri o kadar karardı ki neredeyse siyah gibi göründüler. "Bu da ne demek oluyor?"

Cate dikkatli bir şekilde Gregor'un parmaklarını kolundan ayırdı ve dokunuşu kendisini rahatsız etmiş gibi kolunu ovdu. "Sence ne demek olabilir? Artık ilk öpüşmem sona erdiğine göre neyi bekleyeyim ki? Çok güzeldi."

"Güzel mi?" dedi Gregor sert bir şekilde. Belli ki Cate'in seçtiği sıfattan memnun kalmamıştı.

"Evet, *çok* güzeldi ama tabii bunu kıyaslayabileceğim bir deneyimim yok. Henüz." Gregor'a şüpheyle bakarken tek kaşını kaldırdı. "Sonrasında ne geleceği konusunda çok meraklıyım. İçimde bir şeyleri atladığına dair bir his var."

Cate bir an için fazla üzerine gittiğini düşündü. Gregor onu en yakın duvara yaslayıp başladıkları şeyi bitirmek ile onu dizlerinin üzerine yatırmak arasında sıkışıp kalmış gibiydi.

Ama ikisini de yapmadı. Bakışları ateşli yeşil mızraklar gibi ona dikildi. "Hiçbir şeyi unutmadım. Ama evlenene kadar, sonrasında ne olacağını öğrenemeyeceksin. Ben senin vasin olduğum sürece kimseyi *-hiç kimseyi-* öpmeyeceksin, anladın mı beni? Adına leke sürülmesine izin vermeyeceğim..."

Cate sert bir kahkaha attı. "Bunu senin söylemen biraz ironik değil mi? Sadece bir öpücüktü, hatırlasana. Evlenmeyi aklımdan geçirdiğim tek adam da benimle evlenmeye niyetinin olmadığını söylediğine göre kimseyle evlenmeyeceğim. Eminim birkaç zarsız öpücükle adım zarar görmeyecektir."

Gregor'un bakışlarının sıcaklığı Cate'in tenini ürpertti. "Beni zorlama, Cate. Ne yapmaya çalıştığını biliyorum ama işe yaramayacak. Kararımı değiştirmeyeceğim."

Cate buna meydan okudu. "Öyle mi?"

Gregor çenesini öyle çok sıktı ki Cate dişlerinin çatlayacağını düşündü. "Evet."

Cate ona baktı. “Görürüz.” Tam uzaklaşacakken Gregor’un söylediği şeyi hatırlayıp geri döndü. “Kaçta hazır olayım?”

Belli ki Gregor’un kafasını karıştırmıştı. İlk kez böyle görünüyordu ve Cate bundan hoşlandığına –hem de çok hoşlandığına– karar verdi. Aşılmaz Gregor MacGregor’un dengesini kaybetmesini sağlayabileceğini düşünmek, bedenindeki kadınsı gücü canlandırdı.

“Ne için?”

“Bana bazı hamleler öğretecektin.” Cate sustu. “Eğitim alanında.”

“Ne demek istediğini anladım,” diye kestirip attı Gregor. Gerçi aklından geçen hamleler farklı alanlardaydı. “Öğle yemeğinden sonra. Sabah yapmam gereken bazı işler var.”

“Dört gözle bekleyeceğim,” dedi Cate.

Söylediklerinin karşılıklı olmadığını Gregor’un dişlerini sıkışından anladı. Genç adamın onunla yakınlaşmak istemediğini bilmek, geri dönerken Cate’in daha çok sekerek yürümesine neden oldu.

Sadece bir öpücük, *ha!* Cate bunun imkânsız olduğunu sanırsa da Highlands’in en korkulan okçusu Gregor MacGregor, Cate’ten korkuyordu. Gregor, kaçınılmaz olan şeye karşı tüm gücüyle savaşıyordu ama bu, yeterli olmayacaktı. Bunu o da biliyordu sadece kabul etmeye hazır değildi. Ama kabul edecekti. Ona bunu kanıtlamak için ‘sadece’ öpücüklerden birkaç tanesine daha ihtiyaç vardı. Aralarındaki şey özeldi. Cate ilk kez hayallerinin uzanabileceği bir yerde olduğunu hissediyordu.

ONUNCU BÖLÜM

Gregor, onun sekerek uzaklaşmasını izledi ve az önce neler olduğunu anlamaya çalıştı. Eğitim alanına bakıp ağaçların devrildiğini, sandıkların yuvarlandığını ve her yere samanların yayıldığını görmeyi bekledi. Az önce kendi ayaklarını yerden kesen girdabın bahçeyi de etkilemiş olmasını bekledi. Cate girdabının...

Gregor'a ne olmuştu? Karşısındaki Caitrina'ydı. Küçük Caitrina. Sorumlu olduğu kız. En başından beri ona karşı tuhaf bir koruma duygusu vardı ama kesinlikle onu bahçede kendinden geçirmek bu duyguya dahil değildi.

Onu bu şekilde öperken ne sanmıştı ki? Hiçbir şey düşünmemişti. Sorun da buydu. İnanılmaz bir şeyler hissetmekle meşguldü. Daha önce hiç böyle olmamıştı. Daha önce kontrolünü hiç bu şekilde kaybetmemişti. Hatta kontrolünü hiç kaybetmemişti. Ve sadece bir öpücükle bunun olması çok saçmaydı.

En kötü kısmı da Cate'in bunu bilmesi ve bunun bir anlamı olduğunu düşünmesiydi.

Evet, bir anlamı vardı. Bu, Cate'i yatağa götürmek istediği ve hissiz bırakana kadar ona sahip olmayı arzuladığı anlamına geliyordu, onunla evlenmek istediği değil. Ama ilkinin yapmadan ikinciyi yapamayacağı için bu öpüşme hiç olmamış gibi davranması lazımdı.

Cate'e her baktığında, dudaklarının ne kadar tatlı, dilinin üzerinde gezinen dilinin ne kadar yumuşak, ellerinin altındaki

bedeninin ne kadar gergin, göğüslerinin ne kadar diri, kendisini okşarken verdiği nefeslerin ne kadar istekli olduğunu hatırlamasa bu mümkün olabilirdi. Nefes alıp verişleri aklını başından alacak türdendi.

Bunu düşünme.

Düşünebildiği tek şey buydu. Onu öpmek, beklediğinden de büyük bir hataydı. Cate'in kadınlık gururunun biraz zedelenmesi, Bruce'un yanma dönene kadar Gregor'un dayanmak zorunda kalacağı işkencenin yanında hiçbir şeydi.

Yayını almak için belli etmeden bahçenin diğer tarafındaki cephaneliğe gitti. Yayın yerine mızrak almadan önce bir süre düşündü. Savaştan çok uzun zamandır uzaktı. Sorun buydu. Savaş meydanına çıkar çıkmaz Cate'i ve yaptığı deliliği –onu öpmeye ikna olduğunu– unutup en iyi yaptığı şeye odaklanacaktı: Hedefleri ortadan kaldıracak ve herkesten daha çok inandığı adamın sağlam bir şekilde tahta oturduğunu görecekti.

Gregor, Isobel'den uzak kalmak ve 'sevimli' bir yüzden fazlasına sahip olduğunu kanıtlamak için muhafızlara katılmış olabilirdi ama orada kalmasının nedeni Robert Bruce'tu. İnandığı, uğruna savaştığı ve asla hayal kırıklığına uğratmak istemediği kişi Bruce'tu.

Berwick'teki gibi bir hayal kırıklığı bir daha asla yaşanmayacaktı.

Ama henüz yayını kullanmaya hazır değildi. Lanet olsun, artık kafası çok daha karıştı.

Küfür edip cephanelikten çıkacaktı ki biri önünü kesti.

"Bu da neydi böyle?" diye sordu John.

Gregor, bir an için kardeşinin öpüşmeden bahsettiğini sandı. Ama sadece kendi suçluluk duygusunun buna neden olduğunu fark edince içgüdüsel savunma dürtülerine engel oldu. "Belki de benim aynı soruyu sormam gerekiyordur. Orada Cate ile ne yaptığını sanıyordun?"

John gözlerini kıstı. “Ne yapıyor gibi görünüyordum? Ona eğitim veriyorum.”

“Bana eğitimden daha fazlasıymış gibi geldi. Sanki onu öpmeyi düşünüyor gibiydin.”

John’un gözlerinde tehlikeli bir kıvılcım çaktı. Ama Gregor bu uyarıya kulak asmadı. Küçük kardeşi iyi bir savaşçıydı ama Gregor en iyilerdendi.

“Öyle olsa ne olacak? Cate sevimli bir kız.”

Bu kez tehdit edilen Gregor’dı. Kardeşine doğru bir adım attı. Kolları gerilmişti, kavga etmek istiyordu. Cate ne bir kızdı ne de sevimliydi. Bundan daha fazlasıydı. “Bunu inkâr etmeyecek misin?”

“Neden edeyim?”

“Kahretsin, çünkü o bizim sorumluluğumuzda. Bizim korumamızda. Ondan bu şekilde faydalanmak yanlış olur.”

“Kimi ikna etmeye çalışıyorsun? Beni mi yoksa kendini mi?”

Gregor, kardeşinin çenesine bir yumruk savurdu ama John bunu ustaca engelledi. Arkasından kaburgalarına gelen yumruğa engel olamadı. Kemiklerinden memnun edici bir ses geldi. Memnuniyeti uzun sürmedi çünkü John hemen toparlanıp Gregor’un yan tarafına indirdiği bir yumrukla karşılık verdi. Birkaç yumruk, dirsek ve diz darbesinin ardından ikisi de kan ve morluk içinde nefes nefese kalmıştı.

Gregor şimdiden kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı. İhtiyacı olan şey buydu. “Ondan uzak dur, John. ‘Eğitimi’ şimdilik ben üstleniyorum. Seninle işi yok.”

“Kiminle işi var? Listelediğin adamlardan biriyle mi? Ona uygun bir eş bulamadın mı hâlâ?”

Gregor buna cevap vermekle ona bir yumruk daha indirmek arasında kalarak dişlerini sıktı. “Hayır, henüz bulamadım.”

“Ne düşünüyorum biliyor musun? Bence kıskanıyorsun. Ona henüz bir eş bulmadın çünkü onu başka biriyle düşünmeye tahammül edemiyorsun. Benimle bile.”

Gregor çok öfkelen-di. “Yani onu istiyorsun, öyle mi?”

“Başka birine âşık olduğundan emin olmasam onu isteyebilirdim.”

Bana. Gregor aniden dövüşmeyi bırakıp geri çekildi. *John benden bahsediyor.*

“Başka birine âşık olduğunu *sanıyor,*” diye düzeltti Gregor.

“Âşık olmadığından nasıl bu kadar eminsin?”

Lanet olsun, Gregor ne düşünmesi gerektiğini bilmiyordu. “Bunun bir önemi yok.”

John ona babasını anımsatan uzun bir bakış attı. *Zayıf. Hiçbir şeyi beceremez. Bir hayal kırıklığı.* Ama Gregor babasına yanıldığını kanıtlamıştı. Tanrım, İskoçya’nın kralı ona güvenmişti.

“Eğer bu doğruysa herkese bir iyilik yap ve pişman olacağın bir şey yapmadan önce ona bir eş bul.”

“Küçük kardeşimden ders almaya ihtiyacım yok. Kendimi nasıl kontrol etmem gerektiğini biliyorum. Biliyorsun ki kadınlar hakkında az da olsa deneyimim var.”

“Evet ama onlardan hiçbiri Cate değil.”

John, Gregor’un kabul etmek istediğinden çok daha doğru olan bu sözleri söyledikten sonra onu orada bıraktı. Lanet olsun, Cate *farklıydı.* Onunla diğer kadınlarla baş ettiği gibi edemezdi. Bu da Cate ile nasıl uğraşacağını bilmediği anlamına geliyordu. Kadınlara istediği şeyi vermeye –yani bir ya da iki gecelik zevk vermeye– alıştı ama Cate ile böyle bir seçeneği yoktu. Bu da bir kadından etkilenip onunla yatak odası dışında ilgilenmesi gerektiği anlamına geliyor, onun hâkim olmadığı bir alana giriyordu.

Onu buraya hiç getirmemeliydi. Genç bir kızın sorumluluğunu hiç üstlenmemeliydi. Ama bu pişmanlıklar için beş yıl geç kalmıştı. Artık yapması gereken, ikisinin de pişman olacağı bir şey yapmadan önce kızı buradan uzaklaştırmaktı.

Gregor’un akşam yemeğindeki belirgin eksikliği bile Cate’in mutluluğuna gölge düşüremedi. Hatta daha da cesaretlenmişti.

Gregor'un kaçması da bu öpüşmenin onun için bir anlamı olduğunu gösteriyordu. Cate, onun yayını da alıp gittiğini düşünüyordu. Gerçi geldiğinden beri onu hiç yayını kullanırken görmemişti.

Gregor üzgünken ya da düşünmeye ihtiyacı olduğunda yayıyla birlikte birkaç saatliğine ortadan kaybolurdu. Annesi, Gregor'un gençken babasıyla yaşadığı tartışmalar yüzünden iyi bir okçu olacağından çok emindi. Cate bunda haklılık payı olduğunu düşünüyordu ama bunun yanı sıra doğuştan gelen yetenek, kararlılık ve hırs da önemli etkenlerdi.

Babasının hayatta olup Gregor'u görmesini dilerdi. Duncan MacGregor, Cate gelmeden birkaç yıl önce ölmüş olsa da adamın fikirlerinin –memnuniyetsizliğinin– Gregor'u ne kadar etkilediğini biliyordu. Ama Gregor babasını haksız çıkarmıştı.

Gregor'un yetenekleri son derece sıradışıydı. Cate onu eğitim sırasında izlemeyi çok seviyordu ve savaş öncesi Highland Oyunları'nda yarıştığını izlemiş olmayı diliyordu. Gerçi kadınların peşini bırakmadığına dair hikâyelere bakılacak olursa muhtemelen Cate bunu görmekten pek hoşlanmazdı.

Kadınlar demişken, Cate sabah kahvaltısı için salona girdiğinde kalabalık bir kadın grubunun yakışıklı liderlerini görme umuduyla içeride toplandığını gördüğüne şaşırmadı. Noel ziyafetleri ve ardından Hogmanay ile birlikte durum daha da kötü bir hal alacaktı ve Cate bu iki kutlamanın da gelmesini pek istemiyordu. Gregor'un kendisine kalmasını istiyordu. Kadınlar onu hiç yalnız bırakmayacak mıydı? Yoksa Cate, çevresinde sürekli kadınlar olmasına zamanla alışacak mıydı?

Bu düşünce biraz can sıkıcıydı. Kadınların kalplerini –ve bedenlerini– önüne sermediği bir adama âşık olabilmeyi dilerdi. O zaman kesinlikle sabrı bu kadar zorlanmazdı. Cate, sonraki birkaç yıl boyunca sevimli kızları görmezden gelmek zorunda kalacağı salonlara giriş yapması gerekeceğini hissedebiliyordu.

Gregor'un onu da o yaltakçı kalabalıkla bir tutmasından rahatsız olmuştu. Cate onlar gibi değildi. Gregor eve döndüğü ilk birkaç gün boyunca pek de gizli saklı olmayan cilveli hallerini dudağını ısırarak hatırladı. Onu tuzağa düşürmeye çalışmamıştı. Sadece fark edilmeye çalışıyordu.

Yakışıklı liderin belirgin yokluğunu John dolduruyor gibiydi. Cate'i görünce eliyle yanma oturmasını işaret etti.

"Yoğun bir sabah," dedi Cate gülümseyerek. "Umarım bölünüyorumdur." Sesini alçalttı. "Korkarım Lizzie bana yer açmaktan pek memnun olmadı."

John, diğer masada oturan kapıcı babasının yanına dönen sevimli ve sarı saçlı kıza bakıp gülümsedi. "Evet, sanırım. Zaten görmek istediği de ben değilim."

Cate kaşını kaldırdı. Sarışının bakışları pek de öyle söylemiyordu. John'un, ağabeyinin gölgesinde kalmasına gerek yoktu ve bir gün buna son verecekti. Sonunda Gregor'a savaşmak istediğini söyleyecekti. Burada kalmak ve onun topraklarına göz kulak olmak istemediğini de...

"Gregor nerede?"

John, tüneli üzerine tam oturmamış gibi omzunu silkti. "Bu sabah yapması gereken işler vardı."

"Yeni mesaj mı geldi? O geldiğinden beri, son bir yılda gelmediği kadar çok ulak uğradı." İfadesi kaygılıydı. "Savaşla ilgili değildir, değil mi? Kralın bir planı mı var?"

Bruce'un onu yeniden çağırmamasını diledi. Cate başlarda Gregor'un da Bruce'un Highland savaşçıları arasına katılan pek çok askerden biri olduğunu sanıyordu. Ama genellikle MacGregorların lideri olan amcası Malcolm ile birlikte savaşmıyordu. Bizzat kralın yanında oluyordu. Ama Gregor'a ya da John'a, Gregor'un kralın ordusundaki rolüyle ilgili soru sorduğunda aldığı cevap hep belirsizdi. Bu, Cate'in konuşmaktan hoş-

lanmadığı bir konu olduğundan olayın üzerine gitmemiştir ama kimi zaman krala sandığından daha yakın olup olmadığını merak ediyordu.

Cate bunu düşünmek istemediğinden yeniden John'a döndü.

"Eminim ziyafetle ilgilidir," dedi John.

Cate rahatladı. "Ah, muhtemelen haklısın. Komşu klanlardan çok fazla kişiyi davet etti mi?"

"Sanırım etmiştir."

"Bu konuda ağzı çok sıkı. Sanki bir tür sürpriz planlıyormuş gibi."

John tuhaf bir şekilde bakışlarını ondan kaçırmıyordu. "Emimin büyük bir sürpriz olacak."

"Ne?"

John omuzlarını silkeli. "Hiç, sadece..." Söyleyeceği şeyden vazgeçmiş gibi sesi giderek alçaldı. "Ağabeyim gittiğinde burada bazı değişiklikler olacak ve ben, incinmeni istemiyorum."

Cate'in rengi attı. "Yani geri mi çağırıldı?" Gregor ona ocak ayının ilk haftasına kadar evde kalacağını söylemişti.

John başını iki yana salladı. "Hayır. Henüz değil ama yeni yılda çağırılacak. Buna hazırlansan iyi olur."

Belli ki John bir şey söylemeye çalışıyordu. "Neye hazırlansam iyi olur?" Aniden Cate'in kalbi sızladı. "Gregor, çocuklarla ilgili bir şey mi söyledi? Onları göndermeyi mi planlıyor?"

John, kızı sakinleştirmek için elini koluna koydu. "Gregor bana çocuklarla ilgili hiçbir şey söylemedi ama bence onların kalmasına izin vermeyeceğine kendini hazırla."

"Ona daha çok güvenmelisin," diyerek John'u azarladı Cate. "Herkesin öyle olduğunu sanmasını istese de Gregor duygusuz biri değil."

John ona dikkatle baktı. "Belki değildir ama bu, onun senin istediğin adam olduğu anlamına gelmiyor, Cate. Koşulsuz güvenmek doğru değil ve ben senin incindiğini görmek istemiyorum."

“İncinmeyeceğim,” dedi Cate. Buna inanıyordu. “Endişelenmene gerek yok. Ne yaptığımı gayet iyi biliyorum.”

John ikna olmuşa benzemiyordu. “Bana dikkatli olacağına dair söz ver, Caty.” Bu söz Cate’in kasılmasına neden olsa da John bunu fark etmedi. “Seni mutlu edecek birini hak ediyorsun.”

John’un, ağabeyinin o adam olduğunu düşünmediği ortadaydı.

John’un bakışlarını takip edip kaşlarını çattı. “Farquhar’ın sabahın bu saatinde burada ne işi var? Son zamanlarda Dunlyonda onu çok sık görüyorum.”

Geçen gün de kiliseden dönerken Cate’e eşlik ettikten sonra John’un yanma gitmeden önce onunla sohbet etmek istemişti. Bu kez dikkati dağınıktı ve salondan geçip belli ki liderin odasına giderken Cate’in olduğu tarafa bakmadı bile.

“O iyi bir adam,” dedi John.

John’un kendisine bakışlarındaki tuhaflık Cate’in kaşlarını çatmasına neden oldu. “Öyle. Gregor’la bir işi mi var?”

“Evet, sanırım öyle.”

John’un sesi kaygılı olsa da Cate kendi kendine bunun onunla ilgisi olmadığını söyledi. Daha sonra ne kadar yanıldığını anlatacaktı.

“Kızın ihtiyaçlarını karşılayabilirim,” dedi Farquhar, masanın karşısındaki yerinden Gregor’un gözlerine bakarak. Kâhyanın oğlu, gençliğine ve Gregor’un sert bakışlarına rağmen gergin görünmüyor, yan çizicekmiş gibi davranmıyordu. “Hatta ihtiyaçlarını karşılamaktan daha fazlasını yapabilirim,” diye devam etti. “Annemin uzak akrabalarından biri olan vekilharç ile birlikte Lennox Kontu’nun yanında kâtiplik görevi yapmak için teklif aldım. Vekilharcın oğlu olmadığından kendinden sonra yerini almam için beni eğitecek.”

Gregor'un buna çok sevinmesi lazımdı. Lennox Kontu'nun gelecekteki vekilharcının eşi olmak, Cate için dileyeceği her konumdan daha iyiydi. Kâhyanın oğlunun böyle bir konumu elde edebilmesi hırslı, zeki ve umut verici olduğunu gösteriyordu. Bu şekilde kendini gösterebilmek için aile bağlarının dışında birilerini de çok etkilemiş olması lazımdı. O zaman Gregor neden etkilenmemişti? Karşısındaki adam teklifini sunarken neden kendini sıkımdan çenesi ağrımişti?

Çünkü Farquhar konuştuğu sürece Cate'in sesini duymuştu. *"Bunu kıyaslayabileceğim bir deneyimim yok."* Cate'i öpen bir sonraki erkek Farquhar mı olacaktı? Gregor'un kalaylı kadehi tutan eli, parmakları bembeyaz olana kadar kasıldı. *"Sonrasında ne geleceği konusunda çok meraklıyım."*

Ağına kadar gelen küfre engel olup geçen yaz Berwick Kalesi'ndeki Kral Edward'a götürüldüğü sırada, Şahin ile ele geçirdikleri pahalı şarabı, tadını almadan kafasına dikti. Aynı isme sahip ikinci İngiliz kralı, babası "İskoç Çekici'nin" yarısı kadar bile değildi ama mükemmel şarapları vardı.

Karşısındaki adamın kendisine bakıp bir şey söylemesini beklediğini fark eden Gregor, ağzının ucuna kadar gelen içgüdüsel tepkiye engel oldu. "Neden Caitrina?" dedi bunun yerine. "Onu neredeyse hiç tanıımıyorsun."

Farquhar, Gregor'un sesinden bir şeyler sezmiş olmalıydı. Kaşlarını çattı ve daha sert bir bakış attı. "Köydeki herkes Caitrina'yı tanır. Birkaç yıldır uzaktaydım ama hiç değişmemiş."

"Bazıları bunun iyi bir şey olmadığını düşünür."

Farquhar dudaklarını sıktı. "Öyle düşünen aptaldır. Caitrina, bir kadında hayran olacağım her şeye sahip. Güçlü, akıllı, açık sözlü, sadık, kibar ve gösterişsiz. Annem ve babam da ona hayran. Perthshire genelinde bana ondan daha iyi eş düşünemiyorlar. Onun gerçekçi bir yanı var. Kendinden emin. Her kesimden

insanla kolayca anlaşabilir, lider, tüccar, köylü. Bir kulübede de kalede de evinde hissedebilir.”

Gregor dudaklarını sıktı. Tüm bunlar doğrudu ama nedense Farquhar’ın Cate’in iyi yanlarını kolaylıkla fark etmiş olması onu kızdırıyordu. “Peki ya senin huyun?”

Farquhar kaşlarını çatı. “Anlamadım.”

“Sen çok ciddi ve bilgesin. Cate ise...”

“Hayat dolu ve tutkulu, değil mi?” Farquhar hafif bir gülümsemeyle Gregor’un cümlesini tamamladı. “Beni ona çeken şeylerden biri de bu. Bende olmayan şeylere sahip olmasına hayranım. Ama bunun, birbirimize uymayacağımız anlamına geldiğini sanmıyorum. Hatta tam tersi. Bana benzeyen bir eşle hayat çok sıkıcı olurdu. Hangi erkek hayatında daha çok tutku istemez ki?”

Gregor, çocuğun bunu o anlamda söylemediğini biliyordu ama yine de masanın diğer tarafına uzanıp onu tünığının yakasından tutmamak ve burnuna yeni bir hasar vermemek için kendini zor tuttu. Farquhar bir bilge olsa da çok kez kavga etmiş gibiydi.

Parmakları, kalaylı kadehin işlemelerini ezberlemişti ama bunun dışında bir tepki vermedi. “Peki ya Cate’in sıradışı alışkanlıkları?”

Genç adamın yüzündeki şüphe Gregor için ödöl gibi oldu. Ancak çocuk, düşünceli doğası gereğı cevap vermeden önce bir süre düşündü. “Ben bir savaşçı olarak eğitilmedim ama gerekirse kavga edip eşimi koruyabilirim.”

“Peki ya eşin bir savaşçı olarak eğitildiye?”

“Ben yanında olmadığımda kendini savunabilecek oluşuna sevinirim.”

“Yani eğitimlerine devam etmesine itiraz etmez misin?”

Farquhar çenesini sıktı. Köşeye kısırılmaktan hoşlanmadığı belliydi. “Devam etme gereği duymamasını umuyorum. Eğitimlerini ve silahlarını bir kenara bırakacak kadar güvende hissetmesini isterdim.” Gregor’a dikkatle baktı. “Eminim kendini savunmayı öğrenmesi için bir nedeni vardı.”

Çocuk hem bilgili hem zekiydi. Gregor başını salladı.

Farquhar da buna başını sallayarak karşılık verdi. “O halde umarım bana güvenir ve birlikte ikimizi de mutlu eden bir çözüm buluruz.”

Çocuğun cevapları inanmasını zorlaştıracak kadar kusursuzdu. Gregor’un tanıdığı adamların yüzde doksan dokuzu eşlerinin savaş eğitimi almasına izin vermezdi ve yüzde birlik istisna Gregor’un odasındaydı. Tanrım Gregor nasıl bu kadar şanslı olabilmişti?

Bahanesi kalmıyordu. *Lanet olsun.* Bunu mu yapmaya çalışıyordu? Bahaneler mi uyduruyordu? “Nerede yaşayacaksınız?” diye sordu.

“Başta Balloch Kalesi’nin yakınlarındaki bir kulübede. Daha sonra da vekilharç kulesinde.” *Çok uzak olmasa da henüz buna zaman vardı.* Farquhar belli ki bu sorguya son vermek için bir süre sustu. “Yani iznim var mı? Yeni yıl geldiğinde Balloch’a gitmeden önce konuyu netleştirmek isterim.”

Gregor düşünceli bir şekilde artık boşalan kadehi üzerinde ritim tuttu. *Düşün.* Tanrım, adamı reddetmek için bir neden bulamıyordu. Çocuk, önündeki sorun için kusursuz bir çözümdü. Cate’e bakıldığını bilirse klanını John’un yetenekli ellerine teslim edip dikkatini dağıtacak istenmeyen sorumlulukları arkasında bırakarak muhafızların arasına dönebilirdi. Uygunsuz anlarda Cate için endişelenmek, eve daha sık gelmediği için suçlu hissetmek ya da birilerini hayal kırıklığına uğratma korkusu artık olmayacaktı. Ne Cate’i ne de kralı...

İsteddiği şey buydu, değil mi?

Gregor başka hiçbir yere uygun değildi. Ne lider olmaya ne de bir eş olmaya. Kendi başına olmayı, kimseye açıklama yapmadan yaşamayı seviyordu. Ona güvenen birilerinin olmaması özgürlüğünü seviyordu. Yatak partnerlerine bağlanmamayı seviyordu. Tanrım, çeşitliliği seviyordu.

Cate'i ancak hayal kırıklığına uğrattı ve muhtemelen kızın kalbini kırardı. Bunu yapamazdı. Cate'e bunu yapamazdı. Onun başka biriyle evleneceği fikri canını ne kadar sıkarsa sıkınsın... Cate onun için ne kadar özel olursa olsun... Ya da öpüşmeleri bedenini ne kadar alev alev yakarsa yaksın... Savaşa döndüğünde tüm bunları unutacaktı.

Cate onu *gerçekten* sevmiyordu. Kâhyanın oğlu onun için çok uygundu. Yirmi iki yaşındaydı. Kızın yaşma daha yakındı. Düğün görünüşü, akıllı oluşu ve Cate'in konumunu ciddi ölçüde yükseltecek bir iş fırsatının olması... Belli ki Farquhar, kıza hayrandı ve onu mutlu etmek için elinden geleni yapacaktı. Gregor daha ne isteyebilirdi ki?

Göğsündeki sıkışmayı yok sayıp derin bir nefes aldı. "Evet, izin var. Cate'e teklifinden bahsedeceğim. Eğer kabul ederse nişanı ziyafette duyururuz."

Çocuk onu dikkatle –fazla dikkatle– izliyordu. "Kabul etmesi için bir neden mi var? Tercih edebileceği başka bir talip gibi?"

Evet, kesinlikle fazla akıllıydı. Gregor, karşısındaki adamın ne demek istediğini anlamıştı. "Aklımdan geçen başka adamlar da var ama senin teklifini ona götüreceğim. Ben onun vasisiyim, kararına rıza gösterip üzerine düşeni yapacaktır."

Cate bu konuda aynı Gregor gibiydi. Görevlerini yapmayı sevmez ama bir görevi olduğunda bunu yerine getirirdi. Fakat Gregor, ona planlarından bahsetmeyi hiç istemiyordu.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Cate, ağaçların arasından hızla ilerlerken pelerini omuzlarından kaymasın diye sıkıca tutuyordu. Hızla ilerlediği için yanakları kızarsa ve güneş bulutların arasından kendini göstermeye başlasa da bir gece önce ormanı ve vadiyi birkaç santimetre karla kaplayan soğuk ve rüzgârın etkisi hâlâ sürüyordu.

“Seni duyuyorum, küçük şeytan. Şimdi yakalayacağım!”

Önündeki ağaçtan gelen şaşkın bir çığlıkla heyecanlı kıkırtı – karın üzerindeki küçücük ve kolaylıkla takip edilebilen bot izlerini söylemeye gerek bile yoktu– avına yaklaştığını gösteriyordu.

“Nerede bu çocuk?” dedi en korkutucu sesiyle yavaşla yaklaşıırken. “Eddie nerede...”

Yaklaştığını fark eden küçük çocuk, ağacın arkasından bir çığlık atıp deli gibi kaçmaya çalıştı. Cate öne atılıp yün pelerininle kaplanmış yaklaşık doksan santimetrelik çocuğu havaya kaldırdı. “Hıh! Seni şimdi yakaladım. Artık kaçamazsın!”

Soğumuş çilli yanaklarını öpüp karnını gıdıkladı ve çocuk kahkahalar atana kadar onu döndürdü.

Bu yumuşak yanakları sonsuza dek öpebilirdi. Çocuklara bu kadar şefkat hissetmesi beklenmedik bir şeydi. Sevgisi Pip için de aynıydı. Sadece onun buna hazır olması lazımdı. Daha önce küçük çocuklarla bu kadar uzun zaman geçirmemişti. Onlara

sarılıp yanaklarına öpücükler kondurmanın bu kadar kolay olmasına şaşırıyordu. Yumuşak tenleri ve ipeksi saçlarıyla onları kedi ya da köpek yavrusu gibi sıcacık sarmak karşı konulamaz bir şeydi.

Hamile annesine dair anıları canlanınca kalbinde keskin bir sızı hissetti. Kardeşi doğsa böyle mi olacaktı? Kaçırdığı şey bu muydu? Saklambaç mı oynarlardı? Çubuklarını tokuşturup top mu oynarlardı? Yoksa Eddie –ya da hasta olmadığı zamanlarda Maddy– ile birlikte yaptıkları gibi ağilda köpek yavrusuyla mı oynarlardı?

Cate, nadiren bunları hatırlayıp acı çekmeye izin verirdi ama o anda kendisinden çalınan annesi ve kardeşini düşündü. Kaybetmenin acısı eskisi kadar keskin değildi ama bunu hâlâ hissediyordu. Bu acının her zaman orada olacağını biliyordu ama Pip, Eddie ve Maddy buna katlanmasını kolaylaştırmıştı. Çocukların kalması lazımdı. Onlar burada Cate'e ve geldiği zamanlarda da Gregor'a ait olmalıydılar.

Eddie'nin ne yapacağı belli olmayan mesanesini hatırlayıp eve ıslak kıyafetlerle gitmek zorunda kalmamak için bir an önce çocuğu yere bırakmaya karar verdi. Küçük çocuk, tuvalete yetişme konusunda gelişme kaydediyordu. Cate bunun nedeninin kendini daha rahat ve güvende hissetmeye başlaması olduğunu biliyordu.

Gregor onları göndermeyecekti. Ama John'la yaptığı tuhaf konuşma hâlâ canını sıkıyordu. Belli ki John onu Gregor'a karşı uyarmaya çalışmıştı ve Cate bunun bir nedeni olduğunu hissediyordu. Konu çocuklar mıydı yoksa başka bir şey miydi?

Eddie'nin yanağına son bir öpücük kondurup küçük çocuğu sıkıca sardı ve sonra onu yere bıraktı. "Bir ağaç bulalım mı?"

Çocuk bunu başıyla onayladı ve kasıklarını sıkıca tutup Cate'e muhtemelen tam zamanında durduğunu belli etti.

Bir dakika sonra küçük çocuk gururla, “Kaylayı sayı yaptım!” dedi.

Nedense çocuk bunun komik olduğunu düşünüp tekrar tekrar kıkırdadı. “Sayı kay, sayı kay... Maddy böyle düz çizgi yapamaz. Kızların eğilmesi lazım, biliyor musun? Ayakta durmak çok kolay.”

Yüce Tanrım, üç yaşındaki çocuğun konuştuğu konulara bak! Aslında ona katılıyordu, işi kesinlikle daha kolaydı. “Bu büyük bir yetenek,” dedi Cate ciddi bir şekilde sanatsal başarısına göz atarak. Çizgi çekmekten ziyade orantısız bir şekilde boyanmış gibiydi. Daha sonra düzenli de olur diye düşündü. “Ama belki de bunu kendine saklasan daha iyi olur. Maddy’nin kendini kötü hissetmesini istemeyiz.”

Çocuk ciddileşip bu sözleri düşündü. Cate onu bir kez daha sarmak istedi. Ardından da turuncu başını salladı. “Evet, sanırım haklısın. Peki ya bab...” Aniden sustu. “Efendiye?”

Çocuğun dil sürçmesi Cate’in içini acıttı. Annesi çocuğu terk etmeden önce ona Gregor’un babası olduğunu söylemişti ama üç yaşında olmasına rağmen Gregor’un bunu kabul etmediğini anlıyordu. Bu, Cate’in yaşamak sorunda kalmadığı bir şeydi. Babası onu asla reddetmemişti. Ama Eddie gibi o da küçük yaşta babasız olduğunu anlamıştı. Lochmaben’den ayrıldıktan sonra insanlar tarafından aşağılanma ihtimalini artık gerisinde bırakmıştı ama anıları silmek o kadar da kolay değildi.

Kalbi çocuk için attı ve bu etiketin onu kaçınılmaz bir şekilde incitecek oluşuna engel olabilmeyi diledi. Gregor’un oğlu olsa her şey daha kolay olurdu. ‘Efendi’ ne derse desin kendi kanından ve canından olan birini reddetmezdi. Peki ya kendine ait olmasa da yardımına ihtiyacı olan bu çocukları?

Peki ya eşinin durumu? Cate bunu kendine hiç sormamıştı. Babasız olmasının onun için önemli olmayacağını düşünmüştü. Öyle olmadığını düşünmek istiyordu ama ilk kez Gregor’a yalan

söylemiş olması onu rahatsız etti. Farklı bir isim söylediği sırada onunla evlenmeyi düşünmüyor, sadece kendini düşünüyordu. Cate, anne ve babası evli olsa da olmasa da aynı kişiydi. Babasının teknik olarak hayatta olması neyi değiştirecekti ki? Babası, beş yaşından beri onun için yoktu.

Bunun bir önemi olmalı.

Kararsızlığını bir kenara itip çocuğa gülümsedi. Gregor doğru olan şeyi yaptı. “Eminim efendi de duyduğu şeye sevinecektir. Gidip onu bulalım mı?” Zaten öğle yemeği yaklaşıyordu.

Eddie başını sallayıp küçük ellerini Cate’e uzattı ve ağaçların arasından ilerlemeye başladılar. Eddie hızla yeni yeteneğinden konuşmaya devam ettiği sırada Cate’in düşünceleri Gregor’la yapacağı öğleden sonraki eğitime kaymıştı. Onunla zaman geçirip ondan bir şeyler öğrenme fırsatını sabırsızlıkla bekliyor ve çarpışmak için de sabırsızlanıyordu. Genç adamı etkilemek istiyordu. Ona cesaret vermekte yanılmadığını göstermek istiyordu. Ama en çok da onun kendisini ciddiye almasını istiyordu. Hayallerinin bir oyun gibi olduğunu düşündüğünü biliyordu ama Cate için bu bir oyun değildi. Başarılarıyla gurur duyuyordu ve Gregor’un da kendisiyle gurur duymasını istiyordu.

Gregor’un da onu güçlü görmesini istiyordu. Korunmaya ihtiyacı olan genç bir kız gibi görmesini istemiyordu. Artık kuyunun içindeki küçük kız olmak istemiyordu. Gregor’un onunla zorunda olduğu için değil bunu *istediği* için ilgilenmesini istiyordu.

Cate, Eddie’nin peşinden ilerlerken ormanın derinliklerine bu kadar girdiklerini fark etmemişti. Ensesinin ürperdiğini hissettiği sırada Dunlyon’dan henüz çok uzaklardı. İçgüdüleri gerilmesine ve arkasına bakmasına neden oldu. İzlendiklerine dair bir hisse kapıldı.

Hiçbir şey göremese de Eddie’nin elini daha sıkı tutup adımlarını hızlandırdı.

Devam ettikleri sırada bu his giderek arttı ve kalbi hızlandı. Birkaç adımda bir etrafına dikkatli bakışlar attı ama kış olmasına rağmen ağaçlar ve karla kaplı dalları çok yoğun olduğundan hiçbir yeri çok net göremiyordu. Saçmalıyor olmalıydı.

Ama ağaçların dallarında tünemiş kuşların aniden havalanması, sadece Cate'e öyle gelmediğinin kanıtıydı. Onu izleyip korkutmaya çalışan kim olabilirdi ki? Dougal mı? Çocuğun intikam almak istemesi onu şaşırtmazdı ama böyle bir tuzak kuracak ya da dolambaçlı bir plan yapacak kadar sabırlı ve akıllı görünmüyordu.

Eşkîyalar olabilir miydi? Vadide çok uzaktaydılar. O yüzden İskoçya'nın diğer yerlerindeki sorunları kolaylıkla unutabiliyorlardı. Savaşın etkisindeki bölgede dolanan kanunsuzlar, İngiliz ordusunun işgalindeki kalelerde yerleşen İngiliz askerlerden oluşan gruplar ve güneybatıdaki MacDowelllar gibi hâlâ Bruce'a karşı koyan klanlar vardı.

MacDougalllar, dört yıl önce Bruce'a karşı verdikleri Brander Savaşı'nı kaybettiklerinde Highlands'in bu kısmı karmaşadan büyük ölçüde kurtulmuştu. Çoğu zaman savaş, Roro ve Dunlyon'dan çok uzaktaymış gibi geliyordu. Gregor savaşta yer almasa Cate tehlikeyi tamamen unutabilirdi. Ama şu anda, tehlikenin ağaçların arasında bir yerlerde saklandığını hissediyordu. Çocukluğunu hatırladı. İskoçya'nın güneyindeki Lochmaben her zaman savaşın kalbinde yer almıştı. Gregor'un ona verdiği şeyler arasından en önemlisi *huzur* olabilirdi.

"Çok hızlısın, Cate. Ayağım acıdı."

Bir küfür mırıldanıp artan paniğini gizlemeye çalıştı. Durmasa da yavaşlayıp Eddie'yi motive etmek için gülümsedi. "Üzgünüm, tatlım. Sadece kaçırmamı istemiyorum."

"Neyi kaçırmamı?"

"Aşçıdan sana özel incir turtası yapmasını istedim ama Pip'in de bunu çok sevdiğini biliyorsun."

Turtayı kaybetme düşüncesi çocuğa enerji vermeye yetmişti. Eddie'nin küçük bacakları öyle hızlandı ki neredeyse koşmaya başlamıştı.

Ağaçların sonu görününce rahatladı. Artık karşılarında kule evini görebiliyordu. Neredeyse varmışlardı...

Bir ses arkasına dönmesine neden oldu. Yirmi metre kadar uzakta, ağaçların arasından bir atlı çıktı. Cate'in kendisini gördüğünü fark edince durdu.

Genç kadın korku içinde kalakaldı. Korku, bedeninin buz tutmasına, uzuvlarının hareketsiz kalmasına neden oldu. Kıpırdayamıyordu. Bir an için bunun kâbuslarındaki asker, annesini öldüren adam olduğunu düşündü. Onun gibi koyu renk saçları, aynı şekilde tıraş edilmiş sakalı, aynı Norman yüz hatları vardı.

Ama hayır. İlk andaki panik yavaştan azaldı. Bu adam o değildi. Bu, daha gençti. Bedeni onunki kadar iri değildi. Yakışıklı sayılmazdı ama ifadesinde soğuk bir kibir vardı. Zırhı ya da İngiliz askerleri gibi cüppesi yoktu. Onun yerine deri bir tunik ve Highlandlilerin pelerininin giymişti. Ama benzerliği tuhaftı.

Neden Cate'in peşindeydi?

Aniden yükselen bir havlama kafasını diğer tarafa çevirmesine neden oldu. Kaleye doğru döndüğünde köpeklerle Pip'in karla kaplı kırlarda dolandığını gördü.

Pip, Cate'i görünce güldü. "Ben de neden bu kadar heyecanlandığımı merak ediyordum. Köpekçik ok gibi fırladı. Nereye gittiğini bile anlamadım."

Çocuğu daha fazla yaklaşmaması için uyarmak isteyerek arkasını döndüğü sırada atlının gittiğini fark etti.

"Turtamı yedin mi Pip?" diye sordu Eddie öfkeyle.

"Ne turtası?" Pip, Cate'in önünde durup derin nefesler aldı. Cate'in ifadesi, Eddie'nin saçma sorusunu unutturmuştu. "Sorum

ne? Neden Eddie ağaca yaslanmış?” Cate, Eddie’yi korumak için ağaca yasladığını fark etmemişti. “Bembeyaz olmuşsun.”

“Onu görmedin mi?”

“Kimi?”

“Atlıyı.”

Pip kaşlarını çatı. “Ben kimseyi görmedim. Seni tehdit mi etti? John’a söylemeliyiz.”

Gregor’a söyleyelim dememişti. Pip’in, Gregor’a karşı ilk andan itibaren duyduğu nefret sürekli bir hal almıştı.

Cate bir an için durup korkuyu yok sayarak olayları düşünmeye çalıştı. Atlı onu tehdit etmiş miydi? Adamın kendisini takip ettiğini sanmıştı ama belki de sadece oradan geçiyordu. Beş yıldır kâbusu olan adama benzemek gibi de bir talihsizliği olabilirdi.

Cate başını iki yana salladı. “Hiçbir şey yapmadı. Sadece beni şaşırttı.” Cate aşırı tepki vermişti. Kendini aptal gibi hissedip zorla gülümsedi. “Muhtemelen sadece bir ulaktı. Efendiye her gün yeni bir ulak geliyor.”

Pip, Eddie kendisiyle ‘oynamaya’ başlayınca havlayan köpeği alıp Gregor’dan bahsedilmesini yok saydı. “Unuttun mu kuyruğunun çekilmesinden hoşlanmıyor, Eddie. Seninle oynamasını istiyorsan ona karşı kibar davranmalısın.”

“Ben kibar davranıyordum ama...” diye sızlandı küçük çocuk.

Geri dönüş yolunda Pip’in Eddie’ye köpek bakımının püf noktalarını anlatışını dinleyen Cate, büyük ölçüde rahatlamıştı. Atlıyı unutup kardeş gibi konuşan uyumsuz ikiliye odaklandı.

Gregor, ona eğitim sözü verdiği için kısa süre sonra pişman olmuştu. Tam olarak... Otuz saniye sonra... Cate’e kendisine bir bıçakla saldırmasını söyledi. Kız, şaşırtıcı derecede hızlıydı ve

hiç tereddüt etmiyordu. Ancak Gregor yıllarını tehlikelere karşı tepki vererek geçirmişti. Bıçağı tutan eli yakalayıp kolunu arkasına doğru kıvırdı. Bıçak zararsız bir şekilde yere düştü.

Sorun o anda Cate'e sarılmış olmasıydı. Onu arkasından tutarken eli boynuna sarılmıştı ve bedenlerinin hiç de olmaması gereken yerleri birbirine değiyordu. Cate, sıkışan kollarını kurtarmak ve boynundaki baskıyı gevşetmek için kıvrılırken diri kalçası da Gregor'un erkekliğinin –beyinsiz aptalın– erotik olarak algıladığı bir ritimle ona sürtünüyordu.

Gregor daha fazla dayanamadığından ve zarar vermek istemediğinden kızı bıraktı.

Cate hemen döndü. Koyu renk gözlerinde az önce düşen bıçak gibi keskin bir ifade vardı. “Bunu neden yaptın?”

Genç adam onun neden kızdığını anlamadan kaşlarını çatı. “Tanrım, sana zarar mı verdim? Seni incitmek istememiştim.”

“Tabii ki beni incitmedin! Kaçmam için bana şans vermedin.”

Cate öyle öfkeli görünüyordu ki Gregor gülmek için kendini zor tuttu ve bu kez kızın sinirlenmesini umursamadı. Cate öğle yemeğinde sıradışı bir şekilde sessizdi. Gregor yolunda gitmeyen bir şeyler olup olmadığını merak etmişti. Kız... Üzgün görünüyordu. Bu da çocuklarla ilgili bilgi almakla görevlendirildiği –bazı bilgiler gelmişti– *Am Marischal-tighe* kâhyası Aonghus'la sohbet ederken dikkatinin dağılmasına neden olmuştu.

Ardından eğitim alanına giderken de Cate hiç şakalaşmamış ya da gülümsememişti. Son derece yoğunlaşmış ve odaklanmıştı. İşine. Gregor'un da öyle davranması lazımdı. Kız kendisine yaslanınca arzudan kıvranan bir genç gibi davranmamalıydı.

Gregor kaşını kaldırdı. “Bir kolum boynunda diğeri de elini kıvrımış halde arkandaydı. Nasıl kaçacaktın ki?”

Cate, adamın neşelendiğini fark edince gözlerini kıstı. “Düşünüyordum.”

“Düşünmeye vaktin yoktu. Kolumla boynunu kırabilirdim.”

Genç kadın söz konusu uzuvdaki kaslara biraz uzun ve hayran bir bakış attı. Gregor neredeyse inleyecekti. Belli ki Cate sadece işine odaklanmamıştı. Dikkati Gregor'daydı. Peki, bu neden Gregor'un ısınmasına neden oluyordu?

Cate bakışlarını ona çevirdi ama bu bakışlar Gregor'un arzusunun hafifletmeye yetmedi. Tanrım, çok sevimliydi. Özellikle de Gregor'a bu şekilde kızdığı anlarda. Gregor bunu neden sevimli bulduğunu hiç bilmiyordu. Cate'e karşı duygularını kesinlikle anlayamıyordu. Kızın kararlı tavırları, inatçılığı, doğrudan ve gerçekçi konuşmalarıyla kendinden emin oluşu Gregor'u etkiliyordu. Soylu bir leydi gibiydi ama gösteriştense ve geleneklerden tamamen uzaktı.

Onu eğitim alanından uzak tutacak geleneklerden uzaktı...

Hâlâ Gregor'a ters ters bakıyordu. “Fiziksel gücün her şey olmadığını söyleyen sen değil miydin?”

“Bu doğru. Ama kimi zaman her şey olabilir.”

“Ama henüz çaresiz kalmamıştım. Boynumu korumak için çenemi kıstırmıştım. Gel bak göstereyim.”

Gregor istemese de bu sinir bozucu samimi pozisyona geri döndü. Şu anda uygulama yapmak için Cate'i tutuyordu. Kız kıvrınmıyordu ama yine de uyarıldığını hissediyordu. Ona dokunmak çok güzeldi. Hem de çok. Yumuşak olmasa da küçük ve sıradışı dişilikteydi. Dolgun ve kıvrımlı değil, gergin ve sıkıydı. Gregor onu kollarına aldığı anda kasları olduğunu gördüğüne –kendisinininki gibi kalın ve yuvarlak değilse de süvari atı yavrusu gibi uzun ve pürüzsüzdü– şaşırmıştı.

Bu kasların çıplakken nasıl görüneceğini merak etti.

“Çenemi kilitlemişim ve böylece senin... Gregor beni dinliyor musun?”

“Evet,” dedi Gregor huysuz bir tavırla.

“Yanlış yapıyorsun. Beni daha sert tutmalısın!”

Tanrım, şu anda söylenecek şey miydi bu?

Gregor bunu istemese de kızın istediğini yaptı. Kendi isteklerini yapacak olsa o anda ikisinin de üzerinde hiç kıyafet olmaz, boynundaki eli bacaklarının arasına, diğeri de göğüslerine kayar ve yavaşça arkasından içine girerdi. İşte o zaman daha ‘sert’ olabilirdi. Sert ve derin.

Bu düşünceler hiç de ihtiyacı olmayan yerlerine kan pompalanmasına neden olunca sessizce küfür etti. Yeniden birbirlerine yapışmışlardı ve Cate’in bedeni ona yaslanmıştı. Saçından hafif bir koku geliyordu. Sabununun hangi çiçekten olduğunu düşünürken ayağının üst kısmına bir şey –daha sonra bunun Cate’in çizmesinin topuğu olduğunu fark etti– sertçe çarptı.

Şaşkınlık ve biraz da acı içinde inleyip farkında olmadan bedenini öne doğru bükte.

Cate hazırды. Boynundaki kolun gevşemesinden faydalanıp arkasında kısıtılmış olan elini kurtarmasına yetecek kadar döndü ve ayağını Gregor’un arkasından geçirip onu kalçasının üzerine düşürdü.

Gregor, ciğerlerindeki havayı söküp alan şeyin şaşkınlık mı yoksa yere düşmenin etkisi mi –ikisi birden de olabilirdi– olduğunu bilmiyordu.

Tanrım! Rakibi hakkındaki arzu dolu düşünceler, belli kiavaş alanındaki yeni kafa dağınıklığının kaynağıydı. Ama şu anda dikkati kesinlikle yoğunlaşmıştı.

Cate üzerine doğru gelip yüzüne baktı. Gregor, güneş arkasından vursa da kızın kızgın olduğunu anlayabiliyordu. Ses tonundan belliydi. “İşte böyle. Artık beni ciddiye almaya başlayıp porselen bir bebekmişim gibi tutmayı bırakacak mısın?”

Gregor ters dönüp ayağa kalktı. “Ciddiye alıyorum, Cate. Sa-dece sana zarar vermek istemiyorum.”

Cate derin bir nefes verip öfkesinin bir kısmını bu nefesle attı. “Biliyorum ama bu olmalı. John’la çalışırken bir sürü morluğum ve çizdiğim oluyor.”

Gregor’un yüzü karardı. “John dikkat etmediyse...”

Öfkesi geri döndü. Onu sarımsalı mı yoksa ayağının üzerine bir daha mı basmalı emin olamadı. “Tabii ki dikkat etti ama eğitimde kazalar olabilir. İlk zamanlarda eğitimden dönerken topal-ladığın olmadı mı hiç?”

Tanrım, bu hâlâ oluyordu. Özellikle de Boyd yeni bir şeyler öğretirken. “Bu farklı.”

“Neden?”

“Çünkü sen bir...”

“Kız mıyım?” dedi Cate. “Pekâlâ, bunu unutman gerekecek. Başka nasıl öğrenebilirim ki? Tüm bunları kardeşinle de yaşadım. Bana zarar vermeye niyetli biri tarafından incitileceğime birkaç morluğumun olması sence de daha iyi değil mi?”

Sesinde yükselen korkuyu duyunca sakın bir sesle, “Burada güvendesin, Cate,” dedi.

“Öyle miyim?” Birbirlerine bir süre baktılar. “Bunu garanti edemezsin. Daha bugün...”

Sustu ve arkasını dönmek istedi ama Gregor buna izin vermedi. Kolunu tutup yüzüne bakması için onu zorladı. Birileri ona zarar vermeye mi çalışmıştı? O yüzden mi bu kadar üzgündü? Tanrım, her kimse onu öldürecek!

Sesi çelik gibi sertti. “Bugün ne oldu?”

Cate ona baktı. “Ormanda Eddie’yle oynarken onu gördüm ya da gördüğümü sandım.”

“Kimi gördün?”

“Anneme saldıran adamı.”

Gregor onu bıraktı ve ifadesi aniden ciddileşti. “Yanılmışsın,” dedi sert bir şekilde. Konu kapanmıştı. Konuşma da bitmişti.

Ama Cate susmadı. “Evet, ama ona çok benziyordu.” Yaşanları hatırlayınca titredi ve bir anlık kırılganlığı Gregor’un ona uzanmak istemesine neden oldu. Ama bu, sadece birkaç saniye sürdü. Ardından Cate’in yüzüne yine o sert ifade yerleşti. “Ben korkmak istemiyorum.”

“Seni tehdit mi etti?” İçindeki öfkenin tek işareti sesindeki gergin tınıydı. Gregor kontrolünü nadiren kaybederdi. Bir okçu –nişancı– olarak sakın ve sistemli olması lazımdı. Net. Kusursuz. Ama Cate’in tehlikede olduğu düşüncesi bile çevresine vahşice saldırmak, ona zarar verebilecek herkesi kontrolsüz bir şekilde vurmak istemesine neden oluyordu.

Bu öfkenin kaynağı neydi?

Cate başını iki yana salladı. “Beni takip ettiğini sandım ama yanılmış da olabilirim. Devam edip gitmeden önce bana bir süre bakmaktan başka bir şey yapmadı. Belki de bugün sana bir ulak geldiyse odur?”

“Hayır. Hangi yöne gidiyordu.”

“Doğuya sanırım.”

Gregor önemli bir şey olmadığına karar verene kadar sorular sormaya devam etti. Yollardan uzak durmaya çalışan yalnız atlıların ormanda dolanması çok sıradan bir durum değildi ama imkânsız olduğu da söylenemezdi. Sırf emin olmak için biraz araştırma yapacak ve Cate kaleden çıkacaksa yanma birini alması konusunda ısrarcı olacaktı. Buna karşı çıkacağını bildiğinden düşüncesini onunla paylaşmadı.

Sonunda Cate’in öğle yemeğindeki sessizliğinin kaynağını ve belki de eğitim alanındaki fazla odaklanmış tavırlarının nedeni öğrenmişti.

Genç kadın bıçağını almak için eğildi ve Gregor'a uzatmadan önce bir süre inceledi. "Benim için bir şey yapar mısın?"

Ne istersen. Ama bunu söyleyemezdi. "Mümkünse neden olmasın."

"Haddimi aşmak istemiyorum..." Dudağını ısırp Gregor'a huzursuz bir bakış attı. "Kralı çok iyi tanıdığın konusunda yanlış mıyım?"

Gregor bu soruya şaşırsa da ifadesiz görünmeye çalıştı. Cate ona hiçbir zaman kralın ordusundaki rolüyle ilgili soru sormamıştı ve bu yüzden de Gregor'un ona hiç yalan söylemesi gerekmemişti. Bunu yapmak zorunda olmak hoşuna gitmeyecekti. Bruce ve yandaşları genellikle Cate'in konuşmaktan kaçındığı bir konuydu. Gregor, kızın kraldan hâlâ hoşlanmadığını ve köyünün başına gelenler yüzünden onu suçladığını hissediyordu. "Neden?"

"Sence soruşturmasına gerek var mı? Adamı bulmaya çalışmaktan yorulduğunu biliyorum ama belki de kralın daha sağlam kaynakları vardır..."

"Yapılabilecek her şeyi yaptım."

"Askerin adının bulunmasının neden bu kadar zor olduğunu anlamıyorum. O sıralarda İskoçya'da Hereford Kontu ile birlikte olan çok fazla komutan olmasa gerek."

Kahretsin, Gregor bu konudan bahsetmek istemiyordu. "Bu konuyla benim ilgilenmeme izin verdiğini hatırlıyorum."

"Evet, bu doğru. Sadece çok uzun süre geçti ve senin çok yoğun olduğunu biliyorum." Cate öne doğru bir adım atıp bıçağı tutmadığı elini onun omzuna koydu. "Hayatımın geri kalanı boyunca sürekli arkamı gözetlemek istemiyorum. Adamın bunun bedelini ödemesi lazım."

Gregor da buna katılıyordu ama Cate'in adamın peşinden kendi başına gitmesi gibi bir riski almayacaktı. Bunun düşüncesi

bile kanını donduruyordu. Cate çok inatçıydı. “Bulduğun zaman ne yapmayı düşünüyorsun, Cate? Onu öldürecek misin?”

Sesindeki öfke, genç kadının gözlerini kışmasına neden oldu. “Neden öldürmeyeyim? Bunu hak ediyor.”

“Bir hayatı almanın bu kadar kolay olduğunu mu sanıyorsun? Onu öldürüp hiç zarar görmeden kaçabileceğini mi sanıyorsun? Bunun seni değiştirmeyeceğini mi sanıyorsun?”

Ancak Cate kolunu bırakıp geriye doğru bir adam attığında ona bağırıldığını fark etti. İri gözleri gerekenden daha fazlasını anlamış gibi bakıyordu.

Gregor, belli etmek istediğinden daha fazlasının anlaşıldığını hissedince öfkesini dindirmeye çalıştı. Bıçağı kızın elinden alıp belindeki kemere yerleştirdi. “Başına bunun gelmesini istemiyorum, Cate.”

“Peki ya senin başına gelirse?”

Gregor için artık çok geçti. “Ben bunun eğitimini aldım.”

“Öldürmenin mi?”

Gregor buna cevap vermedi. “Sen, kendini savunmak için eğitim aldın. Bu ikisi arasında büyük fark var. Senin kazanmaya çalıştığın bir...”

“Ben kaçmaya çalışıyorum, biliyorum.” Gözlerini devirdi. “John gibi konuşuyorsun.”

Konunun kapanmasına sevinen Gregor gülümsedi. “Güzel. Bakalım kardeşim sana başka neler öğretmiş. Bıçak bende olduğunda ne kadar iyi hamle yapabildiğine bakalım mı?”

Cate bunu başıyla onayladı. “Ama beni hafife alacaksan gidip John’u bulmam gerekecek.”

Tabii ki öyle olmayacaktı. Gregor’un dudağında beliren hafif gülümseme telaşlı düşüncelerini belli etmiyordu. “Ne istediğine dikkat et, Caty. Gerçek olabilir.”

Gregor, kardeşine benzemiyordu. John da iyiydi ama Gregor bambaşkaydı. Hiçbir zayıf noktası yokmuş gibiydi. Cate'i çaresiz bırakan, bıçağı kadar keskin ve ölümcül yeteneklere sahipti. Bu gerçek bir karşılaşma olsa Cate o ana kadar on kez ölmüş olurdu.

John'un kendisine öğrettiğı gibi Gregor'un bileğine iki kez vurdu ama bıçak yere düşmedi. Cate, vurmanın etkisiyle bıçağın gevşemesini sağlayıp kendisine gelmesine engel olarak bileğinin yönünü değiştirmişti ama Gregor onu durdurmadan önce ellerini yerine yerleştirecek kadar hızlı olamamıştı.

Gregor, Cate'e hiç açıklık bırakmıyor, yapmaya çalıştıklarını çok öncesinden tahmin ediyordu.

Ve bir de çok güçlüydü. Cate, ondan kurtulmaya çalışmaktansa çeliğı eğmeyi deneyebilirdi. Kolları...

Aniden uyarıldığını hissetti. Kaya gibiydi, erkeksi bir güçle doluydu ve inanılmaz sıcaktı. Kolları onu sardığında öyle iyi hissediyordu ki dizlerinin bağı çözülüyordu. Bu da odaklanmasını zorlaştırıyordu.

Kalça üstü çamura oturmasına neden olan bir diğ er utanç verici hatanın ardından yeniden ayağı kalkmak için çabalaması gerekti.

Gregor onu kesinlikle hafife almıyordu ama Cate çok zorlandığını da hissetmiyordu. Gücünün ve yeteneklerinin yarısını kullanarak –belki de dörtte üçünü– onu kolaylıkla alt edebilmesi sinir bozucuydu.

Bu sabah atıyla olanlar küçük düşürücüydü. Cate'in bir savaşçı olması gerekiyordu ama annesine tecavüz edip onu öldüren askerin bir benzerini görmek bile kanını dondurmaya yetmişti.

"Yine," dedi Gregor.

Cate sessizce 'niye uğraşıyorsun ki' dedi öfkeyle. Gregor onu bir kez daha moraran ve ağrıyan kalçasının üzerine düşürecek.

Belli ki Gregor'un sadece gücü değil kulakları da süperdi. "Pes mi ediyorsun, Caty?"

Cate daha önce hiç öfkelenmemişti ama her şeyin bir ilki vardı. Dudaklarını sıktı. Bakışlarıyla onu öldürmesi mümkün olsa o anda öldürürdü.

En kötüsü de kendini beğenmiş gülümsemesiydi. Cate'in ne kadar sinirlendiğini biliyordu. Tanrım, bu gülümsemeyi silmek için neler yapmazdı ki. "Asla pes etmem."

Gregor güldü. "Ben de öyle düşünmüştüm." Başını iki yana salladı. Bakışları dalgındı. "Böyle yaptığında bana birini hatırlatıyorsun ama kim olduğunu bilmiyorum."

Cate öyle şaşırmıştı ki ağız bir süre açık kaldı. "Hadım edildiğini görmek isteyen kıskanç bir koca mı acaba?"

Gregor abartılı bir şekilde titredi. "Hadi ama Cate. Bu kadar yakında bir bıçak varken 'hadım etmek' kelimesini kullanmayalım."

"O bıçağı elinden almam zaten mümkün değil."

"Bu kadar üzülmene gerek yok."

Cate bahsi geçen bölgeye bakışlarını yöneltti. Gregor'un küfür ettiğini duyar gibiydi. Cate yeniden ona baktığında gülümsüyordu. "Merak etme ben seni hadım etmem."

"Ah, buna sevindim." Sesi biraz daha boğuk çıkıyordu.

Cate sevimli bir gülümsemeyle ona baktı. "En azından bunun için bir sebep olmadığı sürece."

Gregor'un gülüp Cate'in kirpiklerine inen bir tutam saç çekmesi şaşırtıcıydı. Cate, onun ne yaptığını fark etmediğini düşündü. Ama kendisi fark etmişti. Bu bilinçsiz hareket hem şefkat hem de samimiyet doluydu. Tüm öğleden sonrayı kalçasının üzerine düşerek geçirmesine bile değerdı.

"Tam bir küçük canavarsın."

"Teşekkürler," dedi Cate ciddi bir şekilde. "Sanırım bu senden duyduğum en güzel iltifat."

Gregor ciddi olup olmadığı konusunda tereddüt edince kaşlarını çatı. Ciddi olduğunu fark edince de başını iki yana salladı. “Sen sıradışı bir kadınsın, Caitrina Kirkpatrick.”

Cate bu sahte ismi duymaktan hoşlanmadığı için onu düzeltmek istedi. Ama bunun yerine sadece gülümsedi. “Bu da ikinciydi. Belki de fazla şımarmama izin vermeden eğitime devam etsek iyi olur.”

Gregor kalçasına şakayla karışık bir şaplak indirdi. “Yaramaz çocuk, geç bakalım şuraya. Bu sefer planladığın hamleleri belli etmemeye çalış. Yüzüme değil kollarıma bak.” Sanki bu kolay olacmış gibi... Ama Gregor haklıydı. Birbirlerine baktıkları anda Cate konsantrasyonunu kaybediyordu. “Hızlı ve çeviksin ama her hamlenin işe yaraması için çabalamalısın. Yetenekli bir rakibin karşısında çok fazla hamle yapma şansını bulamayabilirsin. Ve sana yöneltilmiş bir silah olduğunda hataya pek yer kalmaz. Ne kadar istesen de beni yeteneklerinle ya da gücünle yenemezsin.” Cate, yapmaya çalıştığı şeyin bu olduğunu fark edince kızardı. Onu alt ederek etkilemek istemişti ve bunu yaparken de John’un kendisine öğrettiği şeyi unutmuştu. Cate’in amacı kazanmak değil, kaçmaktı. Gururunun araya girmesine izin vermişti. “Başka ne yapabilirsin?” dedi Gregor.

Yeniden karşı karşıya geldikleri anda Cate bunu düşündü. Onu kandırıp bir şekilde dikkatini dağıtabilirdi. Ama nasıl? Zayıf noktalarını hedef alarak. Ama zayıf bir noktasını düşünemiyordu. Aniden gülümsedi. Aklına bir fikir gelmişti. Belki de adamın zayıf bir noktası vardı.

Gregor’un bir sonraki gelişinde gözlerine bakmayı bırakıp omuzlarına odaklandı. Bu iyi bir şeydi çünkü Gregor, lanet herif, el değiştirmeye karar verdi. Bıçağı sağda değil, soldaydı.

Ama Cate hazır. Gregor bıçağını salladığında onu engellemeye çalışmak yerine olduğu yerden sıçradı ve sanki bıçak kendisine değmiş gibi çığlık attı.

“Ah, Tanrım Cate!” Gregor aniden kavgayı unutup ona doğru atıldı.

Cate, adamın bıçağı tutan elinin bileğini yakalayıp diğer eliyle de onu kontrol etti ve bileğini kıvırdı. Gregor acıyla inledi ve başka şansı olmadığı için yere çöktü. Bıçak yere indi. Onu bu şekilde yere seremeyeceğini bildiğinden John’un bir adamın en hassas olduğunu söylediği yerine bir tekme indirdi. Gregor inleyip öne atılır atılmaz da elini bırakıp bıçağı aldı ve üzerine dikildi.

Başarmıştı!

Gregor çok ses çıkarıyordu. Yerde yuvarlanıp inliyordu. Cate dikkatle birkaç adım yaklaştı. “Gregor sen iyi...”

İyi misin? Cate sorusunu tamamlamaya fırsat bulamadı.

Ona yaklaştığı anda Gregor bacaklarından birini Cate’in ayak bileğine dolayıp bacağına öne itti. Bir saniye sonra kız yerde, Gregor da onun üzerindeydi. Elleri başının üzerine sabitlenmişti ve bıçak, aralarında zararsız bir şekilde uzanıyordu.

“Bu kirli bir oyundu, Caty.” Gregor gülümsedi. “Bunu sevdim ama bir şeyi unuttun. Yere düştüğümde kaçman lazımdı.”

Cate ona öfkeyle baktı. “Endişelenmiştim. Sana zarar verdiğimi sandım.”

Gregor kaşını kaldırdı. “Öyle mi? Sanırım bu hissi biliyorum.” Cate, Gregor’un da kendisine karşı aynı şeyi kullandığını anla-yınca dudağını ısırıldı. “Ve için rahatlayacaksa söyleyeyim canım çok yandı. Uzun zamandır birinden aldığım en sert darbeydi.”

Cate keskin bir kahkaha attı. “Gerçekten mi?”

“Buna çok sevinmemen lazım.”

Ama Cate sevinmişti. Kendini kurtarmak için biraz kıvrandı ama üzerinde bir tonluk kayayla yere sabitlenmiş gibi hissediyordu.

Gregor’un bakışları yoğunlaştı. “Şimdi ne yapacaksın? Bu kez kolay kolay dikkatim dağılmaz.”

Cate kurtulmaya çalışırken John’un öğrettiği hileleri kullan-maya çalıştı. Ama diziyle vuramaz, başıyla bir darbe indiremez

ve kalçasını kaldıramazdı. Bedenini ve uzuvlarını yeterince hareket ettiremiyordu.

Gregor çok sert ve ağırdı. Onu eziyordu. En azından eziyor olması lazımdı ama öyle değildi. Kıvrılırken bir ara tuhaf bir farkındalık Cate'i ele geçirdi.

Bunu Gregor da hissediyor olmalıydı çünkü birbirlerine baktıkları anda bakışlarındaki sıcaklık, genç kadının cehenneme fazla yaklaştığını düşünmesine neden oldu.

Nefesi kesildi.

Gregor'un bakışları Cate'in aralanan dudaklarına döndü, gerginliği hissedilebiliyordu. Gregor onu öpmek istiyordu ama bir şey ona engel oluyordu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Gregor yanılmıştı. Cate onun dikkatini kolaylıkla dağıtabilirdi. Kızın tek yapması gereken ani bir nefes alıp yumuşak ve kırmızı dudaklarını aralamaktı. Gregor'un aklından tek geçen onu öpmekti. Tabii ki bunun bir nedeni de Cate'in o sırada altında olması ve içine girmenin nasıl bir şey olacağını hayal etmekte zorlanmamasıydı.

İnanılmaz olurdu. Bunu bilmek için hayal gücüne ihtiyacı yoktu. Bunu hissedebiliyordu. İçindeki arzu güçlenip yoğunlaşıyor, onu alt etmekle tehdit ediyordu. Gregor onu öpmeyi öyle çok istiyordu ki dudaklarının tadını şimdiden hissedebiliyordu.

Cate de bunu istiyordu. Gregor bunu gözlerinden anlayabiliyordu. Kendisine beklenti, uyarılmışlık, fazlaca güven ve Gregor'un gerçek olabileceğini düşünmeye başladığı bir hisle bakıyordu.

Siktir.

Gregor, geri çekildi ve kızın üzerinden uzaklaşırken küfür ettiğini Cate'in gözleri kocaman olunca fark etti.

"Bunu yapamam," dedi Gregor ayağa kalkarken.

Ona yardım etmek için uzandı ama Cate de çoktan kalkmıştı. Orada durmuş, beklenti ve uyarılmışlığın yerini alan şaşkınlık ve incinmişlikle ona bakıyordu. Ne yazık ki güven ve o *diğer* duygu hâlâ oradaydı.

“Neden?”

Ses tonu suçlayıcı değildi ama Gregor bunu yine de hissedebiliyordu. Belki de bunun nedeni kendini suçlu hissetmesiydi. Dudaklarını sıkı. “Bu doğru değil.”

“Çünkü kendini hâlâ benim vasım olarak görüyorsun. Sana yirmi yaşında bir kadın olduğumu söyledim. Kendi kararlarımı kendim verebilirim. Benden faydalanmıyorsun.”

“Lanet olsun, sorun bu değil,” dedi Gregor sert bir şekilde. Ya da sorun sadece bu değildi.

“O zaman sorun ne?”

Gregor ona söylemeye korkuyordu. Bu şekilde söylemek istemiyordu ama Cate’in kendisi hakkındaki planlardan haberinin olması lazımdı. Gregor bu tartışmadan daha fazla kaçamazdı. Kendi kendine lanet bir korkak gibi davranmayı bırakması gerektiğini söyledi. Onun vasisi ya da babasının yerinde –ya da her ne haltsa işte– olduğu için bunu yapması gerekiyordu. “Bazı ayarlamalar yaptım.”

Cate ona tereddütlü bir bakış attı. “Ne tür ayarlamalar?”

“Geleceğin konusunda.” Cate kasılsa da Gregor devam etti. “Görevimi ihmal ettim. Gerçek yaşını bilsem seneler önce araştırmaya başladım. Ama belki de beklemiş olmam daha iyidir çünkü böylelikle kusursuz bir talip buldum.”

“Kusursuz bir ne buldun?”

Cate’in şaşkınlığı ve öfkesi sadece ses tonuna yansımamıştı. Bütününü bedeninden, hırçın duruşundan, yanlarında sıkıdığı yumruklarından ve gözlerinde yanan ateşten belli oluyordu.

“Kâhyanın oğlu Farquhar seninle evlenmek istediğini söyledi ve ben de ona izin verdim.”

Yüzü bembeyaz olan Cate geriye doğru bir adım attı. Gregor, gördüğü ihanete uğramış ifade yerine şaşkınlık ve öfke olmasını isterdi.

Cate ona uzun süre baktı. Bu hiç kolay değildi ama Gregor bakışlarını kaçırmamak ve huzursuzlanmamak için elinden geleni yaptı. Neden bu küçük işi büyük bir zafer sanmıştı bilmiyordu.

“Yani her şeyi ayarladın, öyle mi?”

Cate’in sesinin donukluğu, kıvranmak istemesine neden oldu. Lanet olsun, Cate’in bundan hoşlanmayacağını tahmin etmeliydi. Ama kendini bir aptal –hatta bir hain– gibi hissedeceğini hiç düşünmemişti.

Gregor elini saçında gezdirdi. Tanrım, olmasını istemediği şey tam olarak buydu. Bunu Cate’in iyiliği için yapıyordu. Kız öyle olduğunu şu anda görmese de ileride anlayacaktı.

“Farquhar’a –sen de kabul edersen– Hogmanay ziyafetinden sonra nişanınızı duyuracağımı söyledim.”

Farquhar’ı Ballock Kalesi’nde bekleyen konum ve vekilharçlık konusunda bilgi verdi. Cate, anlattıklarını ifadesiz bir şekilde dinledi. Gregor’a kendini pazar yerinde değerli boğasını satışa çıkaran bir çiftçi gibi hissettiriyordu.

“Kabul edersem mi?” dedi Cate. “Yani bu konu hakkında söz sahibi olduğumu mu söylüyorsun? Ne kadar da düşüncelisin.”

Cate alay ettiğini gizlemeye çalışmadı. Alaycılığı, sesinden buz damlaları gibi akıyordu. “Tabii ki söz hakkın var. Ben senin mutlu olmanı istiyorum.”

O büyük kahverengi gözler Gregor’a aklını kaybetmiş gibi baktı. Cate kesinlikle ona aklını kaybettiriyordu. “Buna rağmen yapmak istediğin şeyi bana söylemeden yaptın. Demek ki onca ulak bu yüzden geliyordu.”

Gregor bunu başıyla onayladı. “Ziyafette başkaları da olacak. Evlenmeyi tercih edeceğin başka biri olu...”

“Kimse yok,” dedi Cate ciddi bir şekilde. “Sana da söylediğim gibi evlenmek istediğim kimse yok ama belli ki benim dilekleri-

min -hislerimin- senin için bir anlamı yok. Döndüğünden beri bunu mu planlıyordun?” Gregor hissettiği suçluluğu saklamayı beceremiyor olmalıydı çünkü Cate, “Tabii ki bunu planlıyordun. Sonunda bundan kurtulacağın için kim bilir ne kadar heyecanlısındır,” dedi.

Gregor bir küfür mırıldandı. “Lanet olsun, Cate. Öyle değil.”

“Öyle mi? Beni aldın ama bu sorumluluğu hiçbir zaman istemedin. Bunu biliyordum ama sandım ki... Ben sanmıştım ki...” Sesi titredi. “Buranın benim *yuvam* olduğumu sandım ama sen, beni evlendirmek için yeterince büyümemi bekliyormuşsun.”

Cate’in bakışları Gregor’un kalbini acıtsa da gözlerini kaçıramazdı. Az kalsın ona uzanacaktı. Ama ona bir kez daha dokunursa olacıklardan korkuyordu. Bu dokunuş, kolaylıkla başka şeylere dönüşebilirdi.

“Burası senin yuvan,” dedi Gregor kibar bir tavırla. Ama ona kaybettiği ailenin yerine koyacağı bir aile veremezdi. “Artık annem olmadığından sen ve John tek başınıza... Burada kalman doğru olmaz.”

Bir an için Cate’in kendisine tokat atacağını sandı. “Ne cüretle böyle bir imada... Sana daha önce de söyledim, John benim için bir ağabey gibi.”

“Ama o senin ağabeyin değil ve insanlar da bunu fark etmeye başlayacaklar.” Özellikle de John ona bakarken aklından onu öpmeyi geçiriyormuş gibi görüldüğü sürece... “Burada sonsuza dek kalamayacağını biliyor olman lazımdı. Evlenip bir aile kurmak istemiyor musun?”

“Sen istemiyor musun?”

Bu kez gerilen Gregor oldu. “Bu konunun benimle bir ilgisi yok.”

“Neden? Ben, sen evlenince evleneceğim.”

“İşler böyle yürümüyor, Cate. Sen de biliyorsun. Benim bekleme lüksüm var ama senin yok.”

“Yani beni zorluyor musun?” Cate’in gözleri fazla parlaktı. *Tanrım, lütfen ağlama.* Cate ağlarsa Gregor ne yapacağını bilmiyordu. “Benden kurtulmayı bu kadar çok mu istiyorsun? Hislerim senin için bu kadar mı anlamsız?”

“Tabii ki değil.”

“Beni evlendirmeyi düşünüyorsan neden öptün?”

Çünkü Gregor tam bir aptaldı. “Çok üzgün görünüyordun.” Çaresiz bir şekilde omuzlarını silkti ama kendini ifade edemedi. “Sana daha önce de söyledim. Bunun bir anlamı yoktu.”

Benim için üzüldü. Bu yüzden beni öptü.

Cate yaralı bir halde yere çökmek ve bir bebek gibi yüksek sesle ağlamak istiyordu. Ama gururu bunu yapmasına engel oldu.

Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu: Kalbini verdiği adamın –eve geldiğinden beri– ondan kurtulmanın yollarını aradığını öğrenmek mi daha kötüydü, yoksa onu öpmesinin nedeninin acıma olduğunu öğrenmek mi? İkisi de birbirinden beterdi. İkisi de kendini ihanete uğramış gibi hissettiriyordu.

“Benim için bir anlamı vardı,” dedi Cate sessizce.

Gregor’un bakışları acı çeker gibiydi ama Cate’in acılarını dindirmeye bu da yetmedi. “Özür dilerim, Cate. Gerçekten. Asla seni incitmek istemedim.”

“Ama beni sevmiyorsun ve benimle evlenmeye niyetin yok. Benim için endişelenmek istemediğinden doğru düzgün tanımadığım bir adamla beni evlendireceksin, öyle mi? Anlıyorum.”

Cate onu anlayamıyordu. Gregor nasıl olurdu da bunca planı yapıp ona bir şey söylemezdi? John da Gregor’un nişan konusundaki planlarını biliyor olmalıydı. Onu uyarmaya çalıştığı konu buydu. Cate tam bir aptaldı.

Ah Tanrım, çocuklar. Peki, onlar ne olacak? Cate’e ihtiyaçları vardı ama onları yarı yolda bırakmak zorunda kalacaktı.

“Cate...”

Gregor ona doğru uzandı ama Cate geri çekildi. Daha dik durdu. İncinmişliği öfkeye dönüştü. “Açıklama yapmana gerek yok. Yanlış adama âşık olmak benim suçumdu. Tabii ki benimle evlenmek istemezsin. İskoçya’nın en yakışıklı erkeğisin ve önünde bir sürü seçenek var. Bir krallık kurabilirsin. Ben ise bir piçim.” Gregor’un şaşkınlığını görünce ekledi, “Evet, bir piç. Bir soylunun gayrimeşru çocuğuyum. Kirkpatrick benim üvey babamdı.”

Gregor şaşkına dönmüştü. “Neden bana gerçekleri söylemedin?”

“Çünkü beş yaşında beni terk eden ‘soylu’ babamdan utanmaktan yorulmuştum.”

“Baban kimdi?”

“Ne fark eder ki? Benim için o öldü. Öldü. Piç ya da yetim. Sunabileceğim pek bir şey yok. Benimle evlenmek isteyenek birini bulmana bile şaşırdım.”

Gregor’un gözleri tehlikeli bir şekilde parladı. Artık kızgındı. *Güzel.* Gönül avcısı olmasıyla meşhur Gregor, Cate’in o anda yaşadığının onda birini hissetse bile yeterdi.

“Merak ediyorsan söyleyeyim. Seninle evlenmeye gönüllü olan bir sürü erkek vardı.”

Bundan pek memnun değilmiş gibiydi. Cate ona inanmamıştı. “Ama asıl önemli olan kişi istemiyor. Beni sevmek bu kadar mı korkunç bir şey, Gregor?”

Gregor o anda bu konuşmayı yapmaktansa herhangi bir yerde olmayı tercih edeceğini belli edercesine sancılı ve huzursuz görünüyordu. “Şu anda kimseyle evlenmeye niyetim yok. Ama olsaydı da bunun nedeni kesinlikle bir ‘krallık’ olmazdı ya da ‘İskoçya’nın en yakışıklı erkeğiyle’ evlenmek isteyen bir kadınla evlenmezdim. Bunu bilmiyorsan beni hiç tanıımıyorsun demektir.”

Gregor çıldırmış mıydı? “Seni tanımak mı? Bifteğini az pişirmiş, domuz etini hafif pembe, sosunu baharatlı ve sebzelerini

sert sevdiğini biliyorum. Eriği armuda, portakalı elmaya tercih ettiğini de. İstiridyeyi çiğ ve somon havyarını ktır ekmeğin üzerinde sevdiğini de. Bu arada bence bu çok iğrenç. Tek bir yudumla bir şarabın nereden olduğunu söyleyebileceğini ve annenin sevdiği şekerli şaraptansa susuz kalmayı tercih edeceğini... Mutsuz olduğunda daha çok içtiğini... Bu da son zamanlarda çok sık oluyor.”

Cate, Gregor’un şaşkınlığından faydalanıp devam etti. “Kendin kazanmadığın şeyleri sahiplenmediğini biliyorum. Babanın bir pislik olduğunu ve sana değersizmişsin gibi hissettirdiğini... Ama ona yanıldığını kanıtladığını da biliyorum. Kusursuz olman gerektiğini düşündüğünü ama asla olamayacağını... İskoçya’nın en iyi okçusu olan ve senelerdir sadık bir şekilde Robert Bruce’un yanında savaşan –egemenliğinin en zayıfladığı anlarda bile– birinin sorumsuz bir adam olmasının mümkün olmadığını, aksine son derece güvenilir biri olduğunu biliyorum. Birinin vasisi olmak istemesen de olduğunu... Liderlik görevini John’un yapmasına izin verdiğini çünkü bunu hak etmediğini düşündüğünü... Savaşta öldürdüğün düşmanlarının senin için bir anlamı olduğunu ve babanın mezarındaki taşlarla Rahip Roland’ın yarım sepetindeki paraların sen her geldiğinde arttığını da...”

Cate derin bir nefes aldı. “Yalnız kalırsan daha iyi olacağını düşündüğünü ve benimle ilgilenmek istemediğini ama aslında beni umursadığını biliyorum. *Gerçekten* konuştuğun tek kadın olduğumu biliyorum. Bunun bir anlamı olmalı. Lizzie’yi seninle birlikte şarap mahzenine gönderdiğimde elinde olsa da ona dokunmadığını biliyorum. Birçok kadını aynı yatağı paylaştığını ama gerçekten önemsedığın tek kadının seni incittiğini biliyorum. Beni inciteceğini düşündüğünü biliyorum ama gerçekten seviyor olsan bana sadık kalır, ölene kadar bağlı olurdun. Tıpkı benim yapacağım gibi.”

Birbirlerine baktılar ve Cate, susturması için ona meydan okudu. “Birilerinin tek seferlik seviştiği adam olmanın seni

belli ettiğinden daha çok rahatsız ettiğini biliyorum. Kusursuz yüzünün altındaki kusurlu erkeği kimsenin göremeyeceğini düşünüyorsun. Belki haklısındır ama bir şans verip duygularına güvenmediğin sürece bunu asla bilemeyeceksin. Bunları hissettiğini biliyorum, Gregor. Tıpkı bir gün benim başka bir adamla evlenmemden pişman olacağını bildiğim gibi... Ama o zaman kendinden başka suçlayacak kimsen olmayacak.”

Gregor ona dikkatle baktı. “Tanrım, Cate, ben...”

Ne söyleyeceğini bilemiyordu. Bu çok açıktı. Cate’in duyguları ani bir fırtına gibi ortaya savrulmuştu. Geriye sadece anlamsız ve umutsuz bir his kalmıştı. Belki biraz da intikam alma isteği olabilirdi. “Beni kiminle evlendirirsen evlendir, Gregor. Benim için fark etmez. Hiçbiri sen değilsin. Ama bu gece karanlıkta yatağa girip uyumaya çalıştığında senin bedeninin de benimki gibi sızlayacak. Bir dahaki sefere birlikte yatacağım adam eşim olacak ve o, senin aksine geri çekilmeyecek.”

Gregor’un çenesinin altındaki kas seğirmeye başladı ve dudakları bembeyaz kesilene kadar kasıldı. Cate, onun kendisine uzanacağını sandı ama Gregor’un kolları yanlarında kaskatı kesilmişti.

“Tabii ki senin için hiçbir şey ifade etmediğimi kanıtlayıp başka şekilde kendini rahatlatabilirsin ama bunu yapacağını sanmam. Bence başkasını değil, beni istiyorsun. Git ve bana yanıldığımı kanıtla... Tabii bunu yapabilirsen.”

Cate, böyle bir meydan okuma için nereden cesaret bulduğunu bilmiyordu ama riskleri bilse de geri adım atmayacaktı. Kaybedecek çok şeyi vardı. Gregor onu başka bir adamla evlendirmeden hemen önce bu inancı ya karşılık bulacak ya da zarar görecekti.

Daha önceki eğitimlerde hiç olmadığı kadar yorulup yara alan Cate topuklarının üzerinde dönerek uzaklaştı.

Arkasına bile bakmadı.

Tanrım. Aklından geçen tek anlamlı şey bu kelimeydi. O yüzden tekrar etti: *Tanrım.*

Gregor, Cate gittikten sonra orada kaç dakika daha dikildiğini bilmiyordu. Cate bunu yine yapmıştı: Gregor'u altüst etmişti. Bir anda fırtınaya kapılıp yükseldiğini ve sonra da bir gemi gibi kayalara oturduğunu hissetti. Beklenmedik bir fırtınaya kapılana kadar yolunda gayet iyi ilerleyen –oldukça iyi ilerleyen– bir gemi gibi.

Cate.

Beni seviyor. Karakteri hakkında –iyi ve kötü yanları hakkında– bir vaaz dinledikten sonra bundan nasıl şüphe edebilirdi ki? Bu, çocuksu bir düşkünlük ya da anlık bir fiziksel çekim değildi. Cate onu gerçekten tanıyordu.

Lanet olsun, Gregor'u kendisinden bile iyi tanıyordu. Genç adam bundan hoşlanmadığını bilse de ne yapması gerektiğini kestiremiyordu. Kafası karışmıştı. Daha doğrusu, *Cate* kafasını karıştırmıştı.

Onun hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyordu ki? Bir kısmını annesinden öğrenmiş olmalıydı. Bir kısmını gözlemlerinden çıkarmış, geri kalanını da tahmin etmiş olabilirdi. “*Ben-ce başkasını değil, beni istiyorsun.*” Bu, kesinlikle bir tahmindir... Değil mi?

“*Bana yanıldığımı kanıtla... Tabii bunu yapabilirsen.*” Gregor bunu yapmalıydı. Tanrım bunu yapmalıydı. Ama bir şeyleri kanıtlamak için Cate'i incitemezdi.

Zaten bu lanet planla onu yeterince incitmişti. Eve gelmeden önce planı gayet kusursuz görünüyordu ama artık öyle değildi. Cate'i arzulayabileceğini hesaba katmamıştı. Lanet ellerini kendine saklayamayacağını tahmin edememişti. Cate'in tepkisini ve onu başka bir adamla düşününce ancak kıskançlık olarak isimlendirilebilecek bir hisse kapılacağını bilememişti. “*Bir dahaki sefere birlikte yatacağım adam eşim olacak ve o, senin aksine geri çekilmeyecek.*” Gregor bir küfür daha etti.

Onu evinden göndermenin –kızdan kurtulmak için bu kadar hevesli olmasının– kendini bu kadar suçlu hissetmesine neden olacağını bilemezdi.

Ondan kurtulmak istediğini sanıyordu ama Cate bunu net bir şekilde söze döktüğünde duydukları hiç de hoşuna gitmedi.

Gregor ondan kurtulmak istemiyordu. Ama başka şansı var mıydı ki? Onunla evlenemezdi.

Yoksa evlenebilir miydi? Cate'in sandığı adam olabilir miydi? Hak ettiği adam?

Ah lanet olsun, Cate ona neler yapıyordu? Gregor zihnini toplamak istiyorsa kesinlikle bir eşi olmamalıydı. Hâlâ yerde duran bıçağını alıp kemerine yerleştirdi. Eğitim alanını geçip mutfığa doğru gitti. Sıcak bir duş onu sakinleştirdi. Ve bu da işe yaramazsa büyük bir sürahi bira olanları unuttururdu. “*Mutsuz olduğunda daha çok içtiğini biliyorum...*” Tanrım, Gregor’un bunu kesmesi lazımdı.

Zayıf ve esmer biri önüne çıkıp yolunu kestiğinde ahırın yanından geçiyordu.

Kim olduğunu anlayınca Gregor dudaklarını memnuniyetsiz bir tavırla sıktı. “Ona ne yaptın?”

Pip’in küçük yumruklarını tekrar tekrar sıkışından, gerçekten yumruklarını kullanmak istediği anlaşılıyordu. Başka zaman olsa bu onu neşelendirebilirdi ama şu anda Cate’in fazla büyük kalbinden faydalanan hain bir veledin yanlış anlamalarıyla uğraşamayacaktı. Pip, terk edilmiş bir çocuk değildi. Gregor’un kâhyasının ulaştığı bilgilere göre annesine –muhtemelen geldiğinden beri– Gregor’un parasından gönderiyordu.

“Kime ne yaptım?” diye sordu Gregor. “Ne söyleyeceksen söyle, Philip. Çok işim var.”

Çocuğun yüzü nefretle gölgelendi. “Cate’e ne yaptın? Neden onu ağlattın?”

Ah lanet olsun. Birileri göğsüne bir çekiçle vuruyormuş gibi hissetti. “Cate ağlıyor muydu?”

“Ona zarar verdiysen seni öldürürüm!”

Gregor, bu tehdidin sertliğine şaşırdı. Çocuğun bunu söylerken ciddi olduğu çok belliydi. “Kes şunu, Pip. Bunun seninle bir ilgisi yok. Cate ve benim aramda.”

“Neden geldin ki? Sana burada kimsenin ihtiyacı yok. Keşke gitsen ve geri gelmesen. Sen gelmeden önce her şey yolundaydı.”

Çocuğun sözleri Gregor’u kabul etmek istemeyeceği kadar çok şaşırttı. “Hikâyeti sorgulayacak kimse olmadığı için mi her şey yolundaydı? Sana hak ettiğinden daha fazla değer veren bir kadını aldatıp ondan faydalanabildiğin için mi? Yoksa seni terk ettiğini iddia ettiğin annene para gönderebildiğin için mi daha iyiydi?”

Çocuğun yüzü öyle beyazladı ki sanki vücudundaki tüm kan çekilmiş gibiydi. “Bir dakika, anlamıyorsun!”

“Anlamadığımdan eminim.”

Nefretin yerini korku almıştı. Bir anda çocuğun somurtkan ifadesi yok oldu. İfadesi korku doluydu. “Lütfen, beni gönderemezsin!”

Gregor’un yapması gereken onu göndermekti. Normalde bunu yapardı ama çocuğun yalvarmasına karşı istediği kadar sert duramadı. Onu daha fazla sorgulamadan önce bir diğer saldırıyı da savuşturması lazımdı. Bu seferki ahırdan havlayarak koşup Gregor’un ayak bileğine bir kez daha sarılan küçük tüy yumağıydı.

“Tanrım!” Yavru köpeği ensesinden kaldırmak için eğildi –bu sırada eline geçirmeye çalıştığı şaşırtıcı şekilde keskin dişlerine dikkat etti– ve onu yüzüne doğru kaldırdı. “Sessiz ol.”

Bu sert emir, önce çaresiz bir şekilde havlayıp ardından sessiz kalan –hem de son derece sessiz– köpeği şaşırtmıştı. Ardından da Gregor’a şirin şirin baktı.

Tanrım, vicdanını bir diğerk terk edilmiş çocukla daha yoramazdı.

Köpeğı Pip'e doğru uzatıp çocuğun kollarına bıraktı. "Şu sıçanı ayağımanın altında bırakma, Pip. Ya da ondan kurtul."

"Köpekleri sevmemene hiç şaşırmadım."

"Köpeklerle ilgili sorunum yok. Havlamasıyla kulaklarımın zarını yırtmayacak ya da dişlerini ayak bileğimi geçirmeyecek köpekleri severim."

Çocuk, köpeğı kollarıyla sardı. Gregor'a kendini kötü hissettirmeye çalışıyorsa gayet iyi iş çıkarıyordu.

"Senden başka herkesi seviyor olması çok tuhaf," dedi Pip. "Ama köpeklerin karakterleri son derece doğru analiz edebildiklerini söylerler."

Cate'in az önce yaptığı gibi çocuk da topuklarının üzerinde dönüp onu öylece bıraktı. Ve az önceki gibi Gregor yine kaybeden taraf olduğunu hissetti.

Lanet olsun, yeniden savaş alanına dönmesi lazımdı. En azından orada bir konuda iyiydi. Ya da eskiden bir konuda iyi olduğunu düşünüyordu. Ya...

Bunu düşünmemeye karar verdi. Gregor'un bir sorunu yoktu. Sadece toparlanması lazımdı. Sağlıklı düşünmeliydi.

Lanet olsun, belki de onu bu kadar düşünmektense onunla evlenmesi lazımdı.

Başını iki yana salladı. Yüce Tanrım, Gregor sadece yeteneklerini değil aynı zamanda lanet aklını da yitiriyordu!

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Cate kesinlikle kazanmıştı. Gregor, kırışık yatak örtüsünü üzerinden fırlatıp beşinci ya da altıncı kez –artık saymayı bırakmıştı– yataktan çıktı ve odanın içinde kafesteki bir aslan gibi dolandı. Kendi zihninin kafesine sıkışıp kalmıştı.

Adım atmak, huzursuzluğunu kısa süreli de olsa hafifletti. Yatağa yeniden geçip başını yastığa koyduğunda ve gözlerini kapattığında görüntüler yeniden zihninde canlanıyordu. Cate'i kâhyanın oğluyla birlikte yatakta düşündüğü o işkence gibi görüntüler... Onu öpüyor, ona dokunuyordu... *Geri çekilmeyecek...* Cate'in elbisesinin ucunu hafifçe kaldırıp elini çıplak baldırına kaydırarak...

Gregor küfür edip yumruğunu pencerenin pervazına indirerek camı titretti. Başını eğip kepenklere yasladı ve gözlerini kapatıp bu çıldırtan görüntülerin yok olmasını diledi.

Nabızı yavaş yavaş normale döndü ve öfkesi dindi. Kanındaki ve tenindeki ısı da azalmıştı. Başını kaldırıp derin bir nefes aldı ve karanlık odayı incelemek için geri döndü. Ateşin hafif aydınlığı, etrafı görülebilecek kadar aydınlatıyordu. Bu gece pek çok kez olduğu gibi gözleri yine komodinin üzerindeki viski sürahisine takıldı.

“Mutsuz olduğunda daha çok içtiğini biliyorum.”

Lanet olsun, Gregor çok içmezdi. Her zaman kontrollüydü ve asla sarhoş olacak kadar çok içmezdi. Ama son bir yılda başı çat-

layacakmış gibi hissederek uyandığı anları hatırlayınca Cate'in çok da yanılmadığını düşündü.

Tanrım, onun sesi kulaklarında çınlamadan bir kadeh viski bile içemiyordu. Aslında viskiyi içmeyi, onun sesini duymamak için istiyordu. O lanet görüntüleri bulanıklaştırmak ve biraz dinlenmek için.

Belki de meyhaneye gitmesi lazımdı.

Kimi kandırıyordu ki? Meyhaneye gidip yatağına alacağı bir kız bulmayı istemiyordu. “*Bence başkasını değil, beni istiyorsun.*” Cate haklıydı, kahretsin. Tanrı biliyor ya bu durum fazla uzun sürmeyecekti. Sonunda başka bir kadını arzulayacaktı. Aralarından seçim yapabileceği bir sürü kadın vardı. Sonunda biri dikkatini çekerdi.

Peki ya gözleri sadece Cate’e odaklanabiliyorsa?

Bu mümkün müydü?

Öyle olduğunu anlamak için yapması gereken tek şey evlenen muhafız arkadaşlarına bakmaktı. Savaşın başından bu yana eşine yabancılaşan MacLean dışında muhafız arkadaşlarının hepsi eşlerine sadıktı. Akıncı ve Şahin bile sadıktı. Halbuki onların kucasına da atlamak isteyen bir sürü kadın vardı.

Tabii ki eşlerine âşıklardı ve Gregor böyle bir hisse kapılabileceğinden bile emin değildi. Isobel’i önemsemişti –ve deli gibi arzulamıştı– ama ozanların yazdığı masalsı aşk ya da arkadaşlarının yaşadığı gibi *benim için bu kadından başkası yok, onun için gerekirse ölüme bile giderim* dedirtecek bir hisse kapılmış mıydı? Böyle bir şey asla hissetmemişti.

Cate için ölebilirsin.

Zihninin derinlerindeki ses, sinirini bozdu. Ama bu farklıydı, değil mi? Cate onun sorumluluğundaydı, ailesindendi ve böyle hissetmesi normaldi.

Cate onun *ailesiydi*.

Ah, lanet olsun. Kalbi, göğüs kafesinde kasılıyordu. Cate onun ailesiydi ve Gregor ondan bir sokak kedisiymiş –ya da bir köpek gibi, Pip'in az önceki sözlerini hatırladı– gibi düşüncesizce kurtulmaya çalışmıştı. Daha da kötüsü, farkında olmadan onu terk eden babasının açtığı yarayı deşmişti.

Gregor'un haberinin bile olmadığı babasının... Cate'in yalanını öğrendiğinde şaşırılmıştı –biraz da kızmıştı– ama belki de buna hakkı yoktu. Kirkpartick'in adı anıldığında hep bir tuhafılık olduğunu hissetmişti. Artık nedenini anlıyordu. Cate'in kendisine yalan söylemesi hoşuna gitmemişti ama fırsatı varken doğumundan kaynaklı *lekeyi* silmeye çalıştığı için onu suçlamaması gerekiyordu. Gregor böyle şeyleri umursamasa da Cate o zamanlar bunu bilemezdi.

Aslında daha çok Cate adına öfkelenmişti. Ne tür bir adam kendi çocuğunu böyle terk ederdi ki? Cate tabii ki ondan nefret ederdi. Gregor elinden gelse o pislği kendi elleriyle öldürürdü.

Cate, kendisinden kurtulmaya çalışan Gregor'un da babası gibi olduğunu düşünmüş olmalıydı. Tıpkı pislik babasının yaptığı gibi ondan kaçmak istediğini...

Gregor özellikle yatağa gidip zorla uzandı.

Cate onun ailesi değildi ve bunu biliyordu. Ona karşı hisleri farklıydı. Kız, kafa karıştırıcı, sinir bozucu ve delirtici olabilirdi ama farklıydı. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu ama bir kez daha huzur dolu bir uyku uyumak istiyorsa onunla evlenmesi gerekeceğini düşünüyordu.

O gece ilk kez gözlerini kapattı ve bu kez görüntüler belirmedi. Çığlıklar yüzünden yatağından kalkmak zorunda kalmasa gerçekten uyuyabilirdi.

“Bırak!” diye bağırmaya çalıştı Cate. “Annemin üzerinden çekil!”

Ama asker durmadı. Zırhı annesinin bacaklarının arasında hareket ediyordu. Adam arkasını döndüğünde karanlık ve normalde yakışıklı olması gereken kibar yüz hatları, çirkin ve kendisini durdurması için ona meydan okuyan alaycı bir gülümsemenin gölgesindeydi. Cate ona çapayla tekrar tekrar vurdu ama bu sadece adamı daha çok güldürüyordu. Bu korkunç ses, annesinin çılgınlıklarıyla karışıyordu.

Dur! Lütfen, dur!

Güçlü kollar onu sardı. Cate ondan kurtulmaya çalışıyordu. “Hayır!” diye bağırdı. “Ona yardım etmem lazım!”

“Cate!” derinden gelen bir ses karanlığı araladı. Cate titriyordu. Hayır, birileri onu sarsıyordu. “Uyan tatlım. Uyanman lazım. Bu sadece bir rüya.”

Cate gözlerini açtı. Karanlığın içinde Gregor’un yüzü ona bakıyordu. Cate, yatağın içinde onun kollarındaydı. Onu tutan kişi asker değil, Gregor’dı.

Cate eğilip adamın göğsüne sokuldu ve kendini saran koruyucu kolların gücüne sığınıp onu rahatlatmasına izin verdi. Gregor başının üzerinde sessizce onu teselli ediyor, hıçkırıklarını sakınleştiriyordu. Cate’in ciğerlerine yeniden hava doldu ve kalp atışları sakınleşmeye başladı.

Bu korkunç bir rüyaydı. O korkunç günden sonra peşini bırakmayan lanet kâbuslardan biriydi. Kâbusun farklı versiyonları vardı. Birinde annesine tecavüz eden askeri yakalayıp adama vuruyor ama ne kadar vurursa vursun onu öldüremiyordu. Bir diğerinde Cate kuyuda açlık ve susuzluktan ölmek üzereydi. Kurtarıcısının sesini duyduğu anda hissettiği tüm sevinç ve rahatlama, gelenin Gregor değil de asker olduğunu fark ettiği anda yok oluyordu. En kötüsü de gerçekte yaşanan versiyondur. Annesinin ölümünü ağır ağır ve detaylı bir şekilde gördüğü o korkunç kâbus...

Bunlardan kurtulduğunu sanıyordu ama bugün ormanda gördüğü o adam, onları yeniden canlandırmıştı. Asker, yaptıklarının bedelini ödemediği sürece bundan kurtulamayacağını içten içe biliyordu.

Aniden kendi zayıflığına kızıp Gregor'un göğsünden uzaklaştı. O anda göğsünün çıplak olduğunu fark etti. Gözlerini gece-liğinin koluna sildi. "Özür dilerim. Ne olduğunu bilmiyorum."

Gregor onu bıraktı. "Bir kâbus gördün."

Gregor, bakışlarını açık kapıya çevirdi. Cate'in utancı on kat arttı. Ev sakinlerinin yarısı Cate'in kapısının önündeki küçük alanda birikmiş gibiydi. Odasının dışındaki meşalenin ışığında Ete, Lizzie, Pip ve Gregor'un muhafızlarından Bryan ile Cormac'in kaygılı yüzlerini gördü.

"Sorun yok," dedi Gregor. "Odalarınıza dönün. Onunla ben ilgilenirim."

Onunla ben ilgilenirim. Cate, bunun bir anlamı olmadığını bilse de kalbi acıdı.

Kalabalık dağılırken ışık da azaldı. Gregor, bir mum yakmak için sobaya gitti ve bu arada ateşe biraz daha kömür ekledi. Yataktaki Cate'in yanına geri dönmeden önce kapıyı kapattı.

Cate, Gregor'un sabit bakışları altında aniden yanaklarının ısındığını hissetti. Odanın sıcaklığı birkaç saniye içinde kış ayazından, yaza dönmüş gibiydi. Cate sıcaklamıştı ve bunun nede-ninin soba olmadığını biliyordu. Onunla küçük bir odada yalnız kalmışlardı. Tabii ki Gregor'un mum ışığında parlayan, Cate'in görüş açısını tamamen kaplayan, geniş ve kaslı göğüs kafesi de işini pek kolaylaştırmıyordu.

Yüce Tanrım, nasıl bu kadar kusursuz olabilmişti? Adamın bedeninde fazladan tek bir gram et yoktu. Karnındaki kasları sayabiliyordu.

Gregor tam anlamıyla muhteşemdi.

Ama Cate'i umursamıyordu. Cate, gün içinde yaşananları –ve Gregor'un kendisinden kurtulmaya çalıştığını– hatırlayıp dudaklarını büzdü ve gözlerini ateşini yükselten kaslardan uzaklaştırdı.

“Ben iyiyim,” dedi hızla. “Seni uyandırdığım için özür dilerim. Artık yatağına dönebilirsin.”

Gregor, kızın çenesini başparmağıyla işaretparmağının arasına alıp kendisine bakmaya zorladı. “Hiçbir yere gitmiyorum. Hâlâ titriyorsun.” Cate gerçekten de titrediğini fark etti. “Tanrım, ben de hâlâ titriyorum. Ödümü kopardın. Sesin acı çeker gibiydi.” Cate acı çekiyordu. Annesi gözlerinin önünde tecavüze uğrayıp öldürülürken hissettiği o çaresizlik... “Asker mi?” diye sordu Gregor.

Cate bunu başıyla onayladı.

“Konuşmak ister misin?”

Cate o mükemmel yeşil gözlere baktı ve kalbinin eridiğini hissetti. Ardından başını iki yana salladı. Konuşmak isteyeceği son şey askerd. Özellikle de Gregor kendisini bu şekilde sararken. Bu, son şansı olabilirdi.

Odanın havası değişmiş gibiydi. Hassaslaşmış ve tuhaf bir uğultuyla dolmuştu. Gregor'un bakışları derinleşti ve sesi daha boğuk çıkmaya başladı. “Ne istiyorsun, tatlım? Sana nasıl yardım edebileceğimi söyle.”

Tatlım. Cate'in kalbi hızlandı. Gregor ona ikinci kez böyle sesleniyordu. Ona eskiden bu tür sözlerle seslenmezdi. Bunun bir anlamı var mıydı? Gözlerindeki şefkat, mum ışığının bir oyunu muydu yoksa Cate gördüklerine güvenebilir miydi?

Bunu bulmanın tek bir yolu vardı. Cate ona gerçekleri söyledi. “Beni kollarına alıp öpmeni istiyorum. Bana bunu unutturmanı istiyorum.”

Gregor, bir aptal gibi davrandığı için kendine küfür etti. Ne bekliyordu ki? Cevabını duymak istemeyeceği sorular sormaması gerekiyordu. Ama işte Cate kollarındaydı. Neredeyse kucağında oturuyordu. Nemlenmiş koyu renkli gözlerini iyice açmıştı. Yüzü solgundu ve kâbusun etkisiyle işkence görmüş gibiydi. Onu uzun zamandır görmediği kadar kırılgan görünüyordu. Gregor da hayatında hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti. Bunu düzeltmek için her şeyi yapabiliirdi. Cate'in zihninden o anıları silmek ve yaşananları unutturmak için *her şeyi...* O yüzden de bu aptalca soruyu sormuştu.

Tanrım, Cate ondan ne istediğini bilmiyordu. *Beni öp. Bana unuttur.* Sanki alev alev gözleriyle kendisine bakıp nabzını yükselttiği ve kanını bir volkan gibi coşturduğu sırada bunu yapmak çok kolaymış gibi... Gregor onu öpmekten çok daha fazlasını yapmak istiyordu. Hem de çok daha fazlasını. Ve ona dokunma konusunda kendine güvenemiyordu. Hiçbir zaman kontrolünü kaybetmeyen ve yatak odasında ne yapması gerektiğini daima çok iyi bilen adam, kendisini altüst edebilecek olan tek kadına baktığının farkındaydı.

Bedenindeki her bir içgüdü *alarma* geçmişti, ona Cate'i gündüz vakti öpmenin bile yeteri kadar kötü olduğunu ve bir de karanlık bir odada yalnız başlarına –üzerlerinde neredeyse hiçbir şey yokken– öpüşmeninse onu delirtebileceğini söylüyordu.

Kahretsin, Cate'in ona ihtiyacı vardı. Kızı nasıl reddedebilirdi?

Zor olmazdı. Ama bunu yapmak istemiyordu. Tanrı biliyor ya olanları hâlâ unutamamıştı. Çılgılığı kulağındaydı. Kanı donmuştu. Buz gibi bir panik tüm bedenini kaplamıştı. Birinin ona zarar verdiğini sanmıştı. Bu onu her zamanki kuvvetinden yoksun, adeta çıplak bırakmıştı.

Evet, onun sesinden bu kadar kolay etkilenmesinin tek açıklaması bu olabilirdi. Sonrasında kendine hâkim olmanın ne kadar

zor olacağını bilmesine rağmen dudaklarını onun dudaklarına dokundurmak istiyordu.

Kendi kendine bunu yapabileceğini söyledi. Sadece ona olanları unutturacak bir öpücük...

Ama kızın dudaklarına değdiği anda her şeyi unutan kişi kendisi oldu. Duyuları patlayacak gibiydi. Tek yapmak istediği ona sarılmak ve gitmesine asla izin vermemekti.

Bir şeyin ona kendini bu kadar iyi hissettirmesi nasıl mümkün olabiliirdi? Cate'in dudakları hatırladığı kadar tatlı ve yumuşaktı. Son derece uysal ve... *Açıktı.*

Ah lanet olsun, kendine engel olamadan dili Cate'in dudaklarının arasına girdi ve aklına sevişmeyi getiren uzun ve derin hamlelerle ağzının içini keşfetti. Hem de ne sevişme... Kırıksık çarşafların arasındaki terli uzuvlar... Tek yapması gereken onu sırtüstü yatırmak, üzerine geçirdiği pantolonunu çıkarmak, Cate'in elbisesini kaldırmak ve sonra içine girmekti. Derinlerine. Dilinin çılgın temposuyla uyumlu bir şekilde içine girip çıkmak... Sadece bunu düşünmek bile sertleşmesine neden oldu.

Cate çok tatlıydı ve inanılmaz sıcaktı...

Gregor, kızın sırtındaki ellerini daha çok sıkıp onu kendine yaklaştırdı. Meme uçlarının kendi göğsüne değdiğini hissetti. Bunun üzerine az da olsa kontrollü sayılan öpüşme, yerini açgözlü ve iyi niyeti kaldırıp atan bir ihtiyaç girdabına bıraktı.

Söz konusu Cate olduğunda 'sadece bir öpücük' diye bir şey yoktu. Onu daha önce hiçbir kadını istemediği gibi istiyordu. Kontrolünün kopmak üzere olan dizginlerini titreten bir yoğunlukla istiyordu. Gregor bunu anlamıyordu. Neler olduğunu düşünmek istemiyordu. Olduğu gibi kalmasını istiyordu.

Parmaklarını ipeksi saçlarında gezdirip dudaklarını daha çok birleştirmek için onu kendine çekti. Cate hafif bir iniltiyle karşılık verip göğsünü ona yasladı. Bu hareketi doğrudan Gregor'un

erkekliğine etki edip mantığını, onurunu ya da bu öpüşmeyi sonuca ulaştırmasına engel olacak tüm bahaneleri yok saymasını sağlayacak bir isteğe dönüştü.

Cate, Gregor'un doğru şeyi yapmasına yardım etmiyordu, ona en az kendisi kadar tutkulu bir şekilde karşılık verip Gregor'u çıldırtırcasına inliyordu. Elleri de işi kolaylaştırmıyordu. Başta Gregor'un boynuna dolanmış olan elleri artık omzuna inmişti ve gitmesine hiç izin vermeyecekmiş gibi onu sıkıyordu. Parmakları, kaslarına öyle çok bastırıyordu ki Gregor'un yaptığı şeyin hoşuna gittiği çok belliydi. Hem de çok. Öyle ki Gregor bir iki hamleyle onu zirveye çıkarabileceğini anlayabiliyordu.

Gregor bunu düşünmemesi gerektiğini bilse de inledi. Düşünmesi gereken şey durmaktı.

Ama yaban çiçekleri gibi kokan ılık ve bebeksi teni, bal kadar yumuşak ve tatlı dudakları, parmaklarının arasından ipek gibi kayan -ellerinin üzerine dökülen- saçlarıyla bunu nasıl yapabiliirdi ki?

Bir de göğsünün önünde kıvranan o sıkı ve küçük bedeni vardı. Gregor'a değen ve ona, çıplak olsa neler yaşanacağını düşündüren sert uçlu göğüsleri... Ama bu kadarı yetmezdi. Gregor onu tamamen hissetmek istiyordu. Onu altına almak istiyordu. Üzerine çıkmasını istiyordu. Karşısında elleriyle dizlerinin üzerine çökmesini... Onu her şekilde istiyordu.

Onu yatağa yatırıp istediği gibi çıplak şekilde hissetmesi hiç zor olmazdı. Ten tene. Güçlü ve narin bedeninin, altına bir ziyafet masası gibi serildiğini görmeyi çok istiyordu. Göğsüne değen küçük meme uçlarını emmek, belinin narin kıvrımını yalamak ve bacaklarının arasındaki hassas kısmı tatmak istiyordu.

Tanrım, bunu yapmayı *gerçekten* çok istiyordu. Dudaklarının hemen ucundaki o sert kasılmaları hissetmek... Onun zevk aldığı hissetmek...

Bu erotik görüntüler zihninden geçip erkekliğinin karnına doğru uzanmasına neden olurken inledi.

Arzu katlanılmaz hale gelince, bedeniyle onu arkaya doğru itti. Bu, üzerinde bir yük gibiydi. *Ona dokun. Ona sahip ol. Senin olsun.* Bu sözler kanında dolanıyor, sinir uçlarında zonkluyor ve bedenindeki tüm kemikleri kontrol altına alıyordu.

Gregor artık nefes nefeseydi. Kalbi göğüs kafesinde, kulaklarında zonkluyor, arzu bedeninde dolanırken tüm kasları ve damarları ısınıp geriliyordu. Cate tam olarak altındaydı. Gregor kızın üzerindeydi. Onu öyle çok istiyordu ki bu istekle titriyordu.

Her şey son derece normal görünüyordu. Ama arzuyla dolan beyninin derinlerinde bir yerlerde bunun doğru olmadığını biliyordu.

Hayatında tek bir kadının bekâretini almış ve sonrasında da buna pişman olmuştu. O zamanlar birkaç yalvarış ve sevgi sözcüğüyle onurunu tamamen unutabilecek on yedi yaşındaki arzu dolu bir gençti. Artık her şeyi daha iyi bilen –doğru sıralamayı da biliyordu– deneyimli bir adamdı. Cate bir düğünü, bir eşi ve bir düğün yatağını hak ediyordu; savunmasız bir anda gerçekleşen çılgın ve arzulu bir birlikteliği değil. Kızı baştan çıkarması değil, teselli etmesi lazımdı.

Bir küfür mırıldanıp geri çekildi. “Durmamız lazım.”

Cate kendinden geçmiş ve istekli bir halde –bu da kontrolünü sağlamaya çalışan bir erkek için fazlasıyla zordu– gözlerini kırıpıştırdı. “Neden?”

“Bu doğru değil. Bekâretin eşine ait.”

Tanrım, Gregor yaşlı bir adam ya da sert bir gardiyan gibi konuşmuştu. O anda bunların ikisi de kulağa hiç hoş gelmiyordu. Ve Cate’in gözlerindeki incinmiş ifadeye bakılacak olursa genç adamın doğru şeyi yapma çabasını yanlış anlamıştı.

Yine de Cate o anda uzanıp onu uçurumun kenarına çekmeseydi... Gregor onurlu niyetine sıkı sıkıya tutunabilirdi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“Bekâretin eşine ait.”

Gregor, İskoçya'nın en iyi okçusuydu. Okunun zalim bir kursesuzlukla isabet etmiş olması şaşırtıcı değildi.

Genç kadın bu saçma nişan fikrini unutmuş olmasını umuyordu. Nasıl olurdu da onu hem bu şekilde öpüp hem de başka bir adamla evlendirmekten bahsedebilirdi?

Gregor, Hristiyan âleminin en inatçı ve kalın kafalı adamı olmalıydı! Ve belki de gözünün önündekini göremeyecek kadar kör de olabilirdi. Cate'i önemsiyordu. Hatta onu seviyordu ama Cate, bunu ona söyleyecek olsa kendini en yakın savaş meydanına atacağından emindi. Ona bakışları, duygularını belli ediyordu. Ona dokunuşu ve evet, onu öpüşü de... Bir erkek bir kadını böyle bir şefkat ve tutkuyla öpüp ona az da olsa âşık olmadığını söyleyemezdi. Gregor'un sevişme konusunda ne kadar iyi olduğu ya da yatağına kaç kadının girdiği umurunda değildi.

Kabul etmek gerekirdi ki Cate bu konuda uzman değildi ama bu uğurda hayatını –ve namusunu– riske atmaya hazırdı.

Gregor'un geri çekilmesine izin vermeyecekti. Bu kez olmazdı. Sabrı kalmamıştı. Başka bir adamla evlenmesine izin vermesine razı gelmeyecekti.

Biraz doğrulup uzandı ve avcunu göğsüne yasladı. Gregor'un hızlanan kalp atışlarından cesaret alıp doğrudan gözlerine baktı. “Hayır.”

Gregor bir an için cevap veremeyecek kadar şaşkın göründü. Cate bunun çok uzun sürmeyeceğini bildiğinden derin bir nefes aldı ve bu tartışmaya son vereceğini içgüdüsel olarak bildiği şeyi yaptı. Elini Gregor'un sıcak ve sert karın kaslarından pantolonunun belindeki ipe doğru kaydırdı.

Gregor derin bir nefes aldı. Gözleri sert ve yırtıcı bir ifadeyle Cate'in her bir hareketini izledi. Adeta farenin görüş mesafesine girmesi için fırsat kollayan bir şahin gibiydi.

Cate cesaretini toplamak için derin bir nefes alıp elini indirdi ve onun kalın erkekliğini kavradı.

Ah... Tanrım. Yutkunmak istedi ama boğazı düğümlenmiş gibiydi.

Gregor'un bedenindeki tüm kaslar gerilmiş gibiydi. Bu da sırf kastan yaratılmış bir adam için etkileyici bir durumdu. Sıkıdığı dişlerinin arasından gelen ses neredeyse Cate'in geri çekilmesine neden olacaktı ama bunu yapmadı. Geri çekilmek yerine ancak güç -kadınsı bir güç- olarak adlandırılabilir bir hisle ilerledi. Gregor'u ellerinde böylesine güçlü, kalın ve şaşırtıcı derecede sert bir şekilde hissetmek, onu bu hale kendisinin getirdiğini düşünüp cesaret bulmasını sağladı.

"Hayır," diye tekrar etti. "Seni istiyorum ve senin de beni istediğini biliyorum. Durmanı istemiyorum. Eğitim alanında başladığın şeyi bitirmeni istiyorum. Bana tutkuyu gösteren kişi olmanı istiyorum. Benimle sevişmeni istiyorum." Ateşten de parlak olan gözlerine doğrudan baktı. "Seviş benimle Gregor... Lütfen."

Cate, bu isteğine en iyi karşılığın ne olabileceğini düşünecek olsa Gregor'un dudaklarından süzülecek sert bir küfür asla aklına gelmezdi. Ama her nasılsa bu sözcükler tam da istediği şeydi ve bunun nedeni sadece Cate'in ondan beklediklerini kaba bir şekilde özetliyor olması değildi. Bu, aynı zamanda Gregor'un içinde tuttuğu ve Cate'in zorla çıkardığı duyguların yoğunluğunu da kanıtlıyordu. Gregor'un arzularının şiddetini ortaya seriyordu.

Ona olan ihtiyacının derinliğini... Ve bu tek kaba söz, her nasılsa son bahaneleri ve nezaketi de yok edip Gregor'un artık yok sayamayacağı saf, ilkel açlığı ortaya çıkardı. Cate tek bir sözle, ne kadar sıradışı bir savaşı olursa olsun Gregor'un çaresizliğini ve teslimiyetini hissetti, bu savaş kendisinin kazanacağını anladı.

Gregor dudaklarını sıkırmıştı ve Cate'i tutan kolları çelik gibi kasılmıştı. Bedenindeki tüm kaslar, kullanma konusunda nam saldığı yayının teli kadar gergindi. Mum ışığında inanılmaz derecede mükemmel görünse de Cate onun için üzüldü.

"Adil oynamıyorsun, tatlım. Sana zarar vermek istemiyorum. İstedğin şeyi verip veremeyeceğimden emin değilim." Gregor susunca Cate derin bir nefes aldı. "Ama... Tanrım bunu deneyeceğim."

Cate rahat bir nefes aldı. Gregor'un nasıl bir söz verdiğini bilmesede de bir söz verdiği ortadaydı. Cate'e bunu sorması için zaman vermedi çünkü hemen ardından dudaklarını dudaklarına götürdü. Onu öpmesi neler yapmak istediğini ortaya koyuyordu.

Cate'i baştan çıkarmaya ya da ona kur yapmaya niyeti yoktu. Doğrudan ona sahip olacaktı ve bunu bilmek, Cate'in vücudunun ısınıp mutlulukla dolmasını sağladı.

Cate'i sert bir şekilde kendisine doğru çekip dudaklarını, dilinin cesur ve sert darbeleriyle araladı. Bu, Cate'in tüm bedenine istek dolu bir hissin dalgalar halinde yayılmasına neden oldu. Cate duyguların içinde boğuluyor, bir sıcaklık ve arzu girdabının içinde kayboluyordu. Gregor ona asla doyamıyor gibiydi. Onu bu şekilde öpmesinin bir anlamı olmalıydı. Hayır, çok fazla anlamı olmalıydı. Cate de bu öpücüğe tutkuyla karşılık verdi. Ta ki birbirlerinin içinde eridiklerini, dudakları, dilleri ve bedenlerinin bütün haline geldiğini hissedene kadar.

Tutku, ikisini de tüketmişti. Daha önceki gibiydi ama bir farkı vardı. Geçen seferki gibi inanılmaz ve güçlüydü ama bu kez onları durduracak bir şey yoktu. Sıcak, ağır, istekli ve sınır tanımaz bir haldeydi.

Yine aynı yumuşak dudaklar, aynı baharatımsı lezzet, aynı ustalıktaki dil... Ama bu öpücük sınır tanımaz bir şekilde geliyordu ve aynı anda hem baskın hem de özgür bırakan bir havası vardı. Gregor ona kendini güvende hissettiriyordu. Korunduğunu, *sevildiğini* hissettiriyordu...

Gregor üzerinde, içinde, çevresindeydi. Sıcaklığı onu sarıyor, mermeri andıran sert bedeni ona bastırıyor, öpücüğü onu sahipleniyor ama hiçbir şey talep etmiyordu. Aksine Cate'in daha önce hiçbir kadına yapmadığını düşündüğü bir şekilde kendini ona veriyordu. Cate de onu tüm benliğiyle alıp, kendini ona, öpücüklerine, dokunuşlarına ve içinde uyandırdığı güçlü hislere bırakıyordu.

Cate'in parmakları içgüdüsel olarak Gregor'un erkekliğini sıkı. Zevkle gelen derin ve boğuk inilti Cate'i titretti. Kızın elini kendi eliyle tutup daha sıkı kavramasını sağladı ve sonra da kendini ona doğru itti. Bir kez. İki kez. Gregor bir kez daha kendini itip zevkle sert ve kesintili bir ses çıkardığı anda Cate midenin eriyip bacaklarının arasına doğru süzülüğünü hissetti.

İhtiyacı olan zevki aldığını belli eden bir küfürle doğrulup Cate'in elini çekti ve onu yatağa yatırdı.

Üzerine doğru gelip onu örtüye sabitledi. Güçlü bedeni, kızın üzerinde sert ve boyun eğmez görünüyordu. Cate'in özlemini çektiği güçlü ve kaslı savaşçı bedeni... Çaresiz ve çılgınca özlemini çektiği... Cate, onu omzundan tutup kayayı andıran kol kaslarını kavradı. Yıllarca ok ve yay kullanmanın ardından kaslarla işlenmiş sırtına doğru ellerini kaydırды ama bu kadarı yetmezdi. Daha yakın olması lazımdı ama bedenleri bu kadar yakınken bunun nasıl mümkün olacağını bilmiyordu.

Elinin içinde tuttuğu sertlik bu kez bacaklarının arasındaydı. Kalçasını ona doğru kaldırdı çünkü bir yanı ona duyduğu ihtiyaçla kıpır kıpırdı.

Öpüşmeleri kontrolden çıktı, ısındı... Derinleşti... Islak bir hal aldı. Kararlı ve talepkâr hareketler daha özgür ve vahşi bir

hal aldı. Gregor'un elleri Cate'in bedeninde sıcacık ve sahiplenilen bir halde dolanıp her bir dokunuşu ve okşamasıyla onu istediğini belli ediyordu.

Göğsünü avuçlayıp başparmağını ucunda gezdirdi. Meme ucu istekle sertleşene kadar... Gregor öpüşmeyi kestiği anda Cate bağırmak istedi –hatta bağırması olabilirdi– ama hayal kırıklığı fazla uzun sürmedi çünkü Gregor başını eğdi.

Ah Tanrım, dudakları! Sıcak, ıslak ve mükemmel dudakları göğüslerinin üzerindeydi. Zonklayan meme uçlarını dudaklarıyla kavradığı anda zevk, tüm bedenine kıvgın lav gibi yayıldı. Geceliğinin ince kumaşının üzerinden bile olsa tüm bedenine sıcaklık ve ıslaklık yayıldı. Farkında olmadan kıvrandı ve daha fazlasını istedi. Gregor da bu sessiz ricaya karşılık vermek istiyordu.

Nasıl olduysa Cate'in geceliğinin bağını çözdü. Cate, alev alan teninde –alev alan çıplak teninde– serin havayı hayal meyal hissetti ama o sırada Gregor onu dudaklarının arasına alıp emmeye ve zevkten çılgınlık attırana kadar diliyle daireler çizmeye başlayınca bedeni titremeye başladı.

“Tanrım, çok güzelsin,” diye mırıldandı. Ilık nefesi Cate'in ürpermesine neden oldu. “Çok uyumlusun.” Dilini üzerinde gezdirip gergin meme ucunu Cate inleyene kadar hafifçe dişlerinin arasına aldı. “Bunu sevdi mi?”

Cate, kendisiyle alay ettiğini bildiği için ona öfkeyle baktı. Tabii ki sevmiştii. Bunu *sevmiştii* ve bitmesini hiç istemiyordu.

Ama birbirlerine baktıkları anda Cate aniden çıplak tenini fark edip kızardı. Muhtemelen Gregor bundan çok daha fazla alanın çıplak olmasına alıştı.

Cate düşüncelerini belli etmiş olmalıydı. Gregor'un bakışları karardı. “Utanmana gerek yok Cate. İnanılmazsın.” Onu eliyle kavradı. İlerken Gregor'un yüzünde beliren zevk, Cate'in aklında hiç şüphe bırakmamıştı. “Kusursuzsun. Kıvrımlı ve sıkı.” Onu

hafifçe sıkıştırdı. “Ellerimi dolduracak kadar iri. Ve meme uçlarının da gül kadar kırmızı, inci kadar sert.” Gregor başparmağını gergin meme ucunda gezdirdi. “Sana sonsuza dek bakabilirim.”

Sonsuza dek. Cate’in kalbi istekle doldu. Kendi kendine bunun öylesine bir laf olduğunu söylese de Gregor’un gözlerine baktığında başka bir anlamı olup olmadığını merak etti.

Gregor bunu söylerken çok ciddiye. Cate’e bu şekilde bakarken –koyu renk saçları yastığın üzerine dağılmış, teni kızarmış, gözleri aralık, dudakları öpüşmelerinin ardından şişmiş, süt beyazı göğsünün kıvrımları tam karşısında– hissettiği tek şey arzu değildi. Gerçi arzuyu da yok sayması imkânsızdı. Ama daha büyük ve daha güçlü bir his vardı. Daha önce hiç deneyimlemediği bir his. Kalbi sıkışıyor, boğazı düğümleniyor ve göğüs kafesi ısınıyordu. Tam bir doğruluk ve mutluluk hissiydi ama yaptığı şeye bakılacak olursa bu çok ironikti.

Ama Gregor bunu düşünmeyecekti. Ne yaptığını ve bunun ne anlama geldiğini *gayet* iyi biliyordu. Şu anda kararını bir daha gözden geçirmeyecekti. Gerçi kabul etmek gerekirdi ki buna karar demek de pek mümkün değildi. Bir kadın, ilk kez erkekliğini eline alıp fikrini değiştirmeye çalışmıyordu. Ama bunun işe yaraması ilk kez başına geliyordu.

Tanrım, Cate elini Gregor’un çıplak karnına doğru götürüp zonklayan erkekliğine yaklaştığı anda, kendisine dokunması için o anda kıza istediği her şeyi verebilirdi. Cate’in elinin erkekliğinin çok yakınında olduğunu bilmek bedenini öyle bir ısıttı ki neredeyse patlayacaktı. Cate sonunda elini olması gereken yere koyduğundaysa kendini zor tuttu.

Bu, Gregor’un hayatının en tahrik edici ve erotik anıydı. Cate’in iri, samimi, telaşsız ve sevgi dolu gözlerine bakarken her şey gayet normal göründü.

Cate, Gregor’a aitti ve ona sahip olacaktı. Bu, neye mal olursa olsun, değerdı.

Sadece ona bakabilmek bile buna değerdı. Kız öyle sevimliydi ki nefesini kesiyordu. Dizlerinin üzerine çöküp tüm bedenine tapınmak –mümkünse dudakları ve diliyle– istiyordu. Ve bunu yapacaktı. Bir dahaki sefere. Ama şu anda elinin içine yerleşen tek bir küçük göğüs ve sıkı meme ucunu görmek bile kaldıramayacağı kadar ağırdı.

Tanrım, ün yaptığı onca deneyimine ne olmuştu?

Cate bakireydi. Gregor bunu tabii ki biliyordu ama kız için de zevkli olmasını sağlaması hiç kolay olmayacaktı. Özellikle de onu sadece öptüğü anda bile eli ayağına dolaşıp aklında tek bir fikir olan beceriksiz bir yaver gibi davranırken...

Gerçi aklındaki güzel bir fikirdi. *Gerçekten* çok güzel bir fikirdi. *Lanet olsun, ağır ol. Toparlan.*

Meme ucunu yeniden ağzına alıp dişlerinin arasına yerleştirdi ve hafifçe sıkıştırdı. Cate nezaketi unutup altında utanmadan –hatta kışkırtırcasına– kıvrana kadar devam etti. Gregor bunu çok sevmişti. Cate'in bedeni, Gregor'un ona vermek üzere olduğu zevk için kıvranıyordu.

Cate tamamen hazır ve istekliydi. Gregor sadece göğüslerini emip okşayarak boşalmasını sağlayabileceğini biliyordu ama o ilk zevk dalgasını hissetmek istiyordu. Cate altında kendinden geçerken yüzünü görmek istiyordu.

Elini geceliğinin ucuna doğru indirip parmağının arka tarafını baldırına doğru kaydırđı ve kadınlığının tatlı çukuruna yaklaştı.

Gregor'un eli bacaklarının arasına kayana kadar Cate bunu fark etmemiş gibiydi. Hemen ardından kasıldı. Ama sadece kısa bir an için. Gregor'un parmakları, kadınlığının ipeksi kıvrımlarına değdiği anda titreyip inledi.

İslanmıştı. Sıcak ve ıslak... Gregor, hissettiğı isteğı zorlukla bastırırken dişlerini sıktı.

Sessizce küfür etti. Elinde kalan son kontrolü de yavaşça yitirdiğinin farkındaydı.

Cate'in yüzüne odaklanıp şaşkınlığını ve ardından da onu okşadığı sırada zevkten pembeleşen yanaklarını izledi. Başta nazikçe okşayıp bedenini ele geçiren hisse alışmasını bekledi.

Göğsünü son bir kez daha emdi ve bir parmağını içine soktu. Bacaklarının arasında yaptığı hareketin aynısını diliyle meme ucunun üzerinde yaptı. Daireler çizip onu okşadı. Nemli tenine ılık nefesini verip Cate kıvrana ve boşalmak için yalvarırcasına kalçasını kaldırına kadar buna devam etti.

Cate inanılmaz güzeldi. Gregor'un ona ihtiyacı vardı. Daha fazla dayanamayacaktı. Gözlerini yüzünden ayırmadan göğsünü sertçe emdi ve hassas noktayı da başparmağıyla okşayıp eliyle ihtiyacı olan sürtünmeyi ona verdi.

Cate derin bir nefes aldı. Durdu. Ve sonra da Gregor'un o zamana kadar duyduğu en tatlı çığlıkla boşaldı. Bedeni zevkle titreyip kasılırken yüzünde yumuşak ve rüya gibi bir ifade vardı. Gregor, sıcaklığını, ıslaklığını ve bedenindeki her bir kasılmayı hissediyordu.

Bu adeta kusursuzdu. Bir dahaki sefere kusursuz olacaktı çünkü bir dahaki sefere Gregor içine girecekti. Bu da iki saniye sonrası demek oluyordu çünkü bundan daha uzun süre dayanamazdı.

Cate öldüğünü ve cennete gittiğini düşündü. Bulutların üzerinde uçmak da kesin böyle bir his olmalıydı. Belki de uçmak dememeliydi. Ateşlemek, hızla yükselmek ve tepetaklak olmak daha uygun benzetmeler olabilirdi.

Gregor'un üzerine eğildiğini görecektik kadar kendine geldiğinde bedeni hâlâ uyuştu. Yüzü, karanlığın içinde acı çekiyormuş gibi görünüyordu. Cate kollarını boynuna sarıp onu öpmek istiyordu ama hiç gücü kalmadığı için bunu yapamadı.

Pantolonunun bağıny açmak için çektiğı elinin sıcaklığını hâlâ teninde hissedebiliyordu.

Gregor'un çıplak kaldığını gördüğü ana kadar merakla bekledi. *Yüce Tanrım!* Eliyle kavradığı andakinden çok daha iri ve güçlü görünen erkekliğine bakarken gergin bir şekilde dudaklarını ıslattı. Mermerden yapılmış kadar parlak, kusursuz ve bedeninin geri kalanı kadar mükemmeldi.

Gregor acı çekercesine inledi. "Bana bu şekilde bakmaya devam edersen başlamadan bitecek, tatlım."

Cate, ne demek istediğini anlamasa da doğru bir şey yaptığını düşündü. "Sana bakmamdan hoşlanıyor musun?"

Gregor zorlukla gülüp 'Kahretsin, evet' gibi bir şeyler mırıldandı ve sonra da Cate'e içini eriten, dizlerinin bağıny çözen bir gülümsemeyle bakarak -Cate, düşünmek bile istemeyeceğı kadar çok kalbin bu gülümseye vurulduğunu tahmin edebiliyordu- sadece "Evet," dedi.

Gözlerinde şeytani ve bir kediye andıran ışıltılar belirdi. "Sana dokunmamdan da hoşlandın değil mi? Yeniden yapabilir miyim?"

Gregor başka bir şey diyemeyeceğı için yeniden küfür etti ve başını salladı. Cate onu kavradı. Bir an için sıcaklığı ve kadifemsi yumuşaklığı karşısında şok oldu çünkü sertliğı göz önünde bulundurulunca bu imkânsız görünüyordu. Pekâlâ, mermerden yapılmış gibiydi ama dış kısmı ince ve kadifemsiydi. Altında bir zonklama hissettiğiniz sıcak bir mermer...

"Acıyor mu?"

"Tanrım, hayır."

Cate, erkekliğini başta ürkek bir şekilde, ardından zevk dolu inlemelerinden aldığı cesaretle daha cesurca keşfederken, Gregor'un karnındaki ve destek aldığı kollarındaki kaslar iyice gerilmişti. Cate onu kavramak istiyordu. Kavradı da. Sonucu ina-

nılmazdı. Gregor'un ifadesi öylesine coşkulu bir hal aldı ki Cate kendini tanrıça gibi hissetti.

Gregor'un daha önce gösterdiği gibi elini birkaç kez daha yukarı ve aşağı hareket ettirdikten sonra Gregor'un elini tuttuğunu fark etti.

"Daha fazla yapma." Gregor çenesini sıktı. Bakışları dalgın olsa da gözlerinde tam konsantrasyon vardı. Bedenindeki tüm kaslar gizli bir savaş verir gibi kasılmıştı.

Cate elini geri çekti. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

Gregor ona baktı. "Yaptığın şey kusursuz. Ama bunu sürdürmek istiyorum ve devam edersen bu mümkün olmayacak."

Cate ne demek istediğini anlamamıştı ama bu itiraf kalbini sızlatıp bedenini yumuşattı. Gülümseyip uzandı ve ellerini boyuna sarıp dudaklarını dudaklarına doğru çekti.

Bir baraj yıkılmış gibiydi. Ona zevk verirken hâkim olduğu tutku akıp gitti. Gregor'un bedeni, Cate'in üzerine sert bir şekilde indi. Gregor bacaklarının arasına yerleşip onu öpmeye başladığı sırada Cate, içgüdüsel olarak bacaklarını ona sardı.

Üzerinde olması son derece doğal bir şey gibiydi. Bedenlerinin birbirine yapışması, bacaklarının birbirine dolanması, göğüs göğse, ten tene olmaları... Kalın ve sert bedeninin bacaklarının arasına yerleşmesi...

Yüce Tanrım, Gregor ona çok iyi hissettiriyordu. Her şey çok güzeldi.

O his içinde yine yoğunlaştı. Bu seferki daha hızlı ve daha sıcaktı çünkü nereye ulaşabileceğini biliyordu. Gregor, onu dilinin uzun ve derin hamleleriyle kusursuz bir şekilde öpüp içindeki ilkel bir yerlere dokunuyordu. Kalçası yukarı doğru kalkıp ona sürtünüyordu. Bedeni karıncalanmaya başladı. Sürtünme ve temas ihtiyacı, çılgın bir hal aldı. Gregor'a demirleyeceği bir kayaymış gibi tutunup bedeninde dolanan fırtınaya hazırlandı.

Ama Gregor, onun yeniden boşalmasına izin vermeden geri çekildi. “Henüz değil. Bu kez içine girmek istiyorum.”

Cate’in geceliği bacaklarına dolanmıştı ve Gregor’un ucunu bulması biraz zaman aldı.

“Bu lanet şey bana engel oluyor.” Cate’e çocuksu ve sabırsız bir bakış attı. “Bir dahaki sefere bunu çıkar.”

Karşısında çıplak kalacak olmayı düşününce yanakları kızarsa da gülümsemesine engel olamadı. *Bir dahaki sefere.*

Cate’in bacaklarının arasına yerleşip gözlerine baktı. Cate istese de tek bir kelime bile edemedi. O an hissettikleri hem kalbini kaplıyor hem boğazının düğümlenmesine neden oluyordu.

Bunu çok uzun zamandır hayal ediyordu ama hiç bu kadar kusursuz olacağını düşünmemişti.

“Biraz canın yanabilir,” diye uyardı Gregor.

Ama hemen ardından erkekliğinin kalın ucu, hafif bir şekilde içine girerken hissettikleri, bu uyarıyı unutturdu. Gregor’un hareketleri hayal gibiydi. Bu his, hayal gibiydi. Bu birleşme, Cate’in hayal ettiğinden bile fazlasıydı. Sahiplenildiğini hissediyordu. İstendiğini. Tamamlandığını. Ona bir daha asla çözülmeyecek ilkel bir bağla bağlanmıştı.

Ama tabii ki bir huzursuzluk da vardı.

“Tanrım, çok güzelsin,” dedi Gregor gergin bir şekilde. Bakışlarında artık daha yoğun bir konsantrasyon vardı. Cate’e karşı nazik-sabırlı- davranıyordu ve belli ki bu, onun için kolay değildi.

Cate bunu tam olarak ‘güzel’ olarak tanımlamazdı. Gregor çok... iriydi. ‘Belki de Cate için yanlış boyda’ denebilecek kadar iriydi. Bedeni, onu içine almak için çabalarken Cate gerildi.

“Neredeyse tamam, tatlım. Tanrım, özür dilerim...”

Cate’in neden özür dilediğini sormasına gerek kalmadı. Gregor ona baktı ve kararlı son bir hamleyle içine girdi. Cate de-

rin bir nefes aldı. Bunun tek nedeni Gregor'un tamamen içine yerleşmiş olması değil, hissettiği acının keskinliği idi.

Canı biraz yanacak mıydı? Bedeni bu acıyla kasıldı.

Ama çok uzun sürmedi. Gregor onu yeniden öpmeye başlayıp dudaklarına ve kulağına doğru çok üzgün olduğuna, bunun geçeceğine ve ona kendini iyi, çok iyi hissettireceğine dair tüm o güzel şeyleri –Cate'i aynı anda hem gıdıklayıp hem ürperten şeyleri– mırıldandı.

Genç adam haklıydı.

Birkaç dakika sonra Cate acıyı unuttu. Artık bir savaş bal-tası tarafından yıkılmış bir duvar gibi hissetmediğini fark etti. Gregor'un şefkatli öpücükleri ve sözleri gerginliği azalttı. Huzursuzluğun yerini başka bir şey, uyarılmışlık aldı. Başta hafif bir kıpırtı ve ardından Gregor hareket etmeye başlayınca daha büyük bir şey... Başta yavaş ve hafif, ardından Cate bu harekete alıştıkça daha sert ve derinden bir his...

Gregor onu hâlâ öpüyordu. Bedeni her bir hareketle Cate'in bedeninin üzerinde kayıyordu. Bu erkeksi gücün, kuvvetin, üzerinde –içinde– geliş gidişlerini hissetmek inanılmazdı. Cate de onunla birlikte hareket etmek istiyordu.

Ve bunu yaptı. Belli ki Gregor da bundan hoşlanmıştı. Evet, belinin her bir hareketi ve Cate'in içinin zevkle ürpermesine neden olan sert inlemeleri öyle olduğunu kanıtlıyordu.

Cate bu yakınlığı ve bağı bekliyordu –sadece yoğunluğunu tahmin edememişti– ama sevişmenin *fiziki* yanını bu denli hayal edememişti. Eğitim alanındaki çalışmalardan çok farklı değildi. Bedenini buna ne kadar verirse kendini o kadar iyi hissediyordu.

Gregor da çok çabalıyordu. Bedeni sıcak ve terliydi. Her geçen dakika daha sıcak ve daha kaygan oluyordu. Cate şaşırtıcı bir şekilde bunu sevdi. Gregor içine girdiği anda kaslarını ellerinin altında hissetmeyi, bu hissi daha derinde keşfetmek için

ona sarılmayı ve parmak uçlarında onun tutkusunun sıcaklığını bulmayı sevmiştir.

Gregor çok güzel kokuyordu. Cate gülümseyerek *tabii güzel kokar* diye düşündü. Gregor MacGregor'un teri bile güzel kokuyordu. Sıcaklık, tenindeki baharatımsı kokuyu daha da körüklemiş gibiydi. Cate burnunu bastırıp onu koklamak, bu kıskırtıcı kokunun kendisini sarmasına izin vermek istiyordu.

Gregor son derece karanlık ve sert görünüyordu. İnanılmaz derecede etkileyiciydi ve gözleri buluştuğunda –ve öylece kaldığında– Cate'in kalbi mutlulukla doldu. Bu o kadar keskin ve yoğun bir histi ki adeta acı verdi.

Gregor çok güzeldi, yaptığı şey çok mükemmeldi ve Cate onu canını acıtacak kadar çok seviyordu.

Gregor bakışlarını fark etmiş olmalıydı çünkü ifadesi yumuşadı. “İyi misin?”

Cate gülümsedi. “İyi olmaktan da iyiyim. Bu inanılmaz.”

“Biraz bekle,” dedi Gregor hafifçe gülümseyerek. “Daha da güzel olmak üzere.”

Cate onun güvenilir bir adam olduğunu biliyordu. Gregor sözüne sadıktı.

Hareketlerini yavaşlatıp kalçasıyla önce yavaş ve hafif, ardından hızlı ve sert daireler çizmeye başladı. Bedenlerinin her buluşmasıyla birlikte Cate inledi ve bacaklarının arası daha çok ürperdi.

Tanrım, Gregor inanılmazdı. Bedeni, her bir hareketi ve hamlesiyle zevk vermek, kusursuz bir notaya basmak için ayarlanmış bir enstrüman gibiydi.

Ona nasıl zevk vermesi gerektiğini biliyor ve bunu yapıyordu. Hatta Cate'in dayanamayacağı kadar çok zevk veriyordu. Cate kulağındaki müziği duyabiliyordu. Kalbinin atışı, nefesinin hız-

lanışı, final notasına doğru ilerlerken birlikte inlemeleri... İnılmaz şekilde yükselen bir müzik...

“Ah Tanrım!” diye bağırdı Gregor sıkıdığı dişlerinin arasından.

Birbirlerine baktılar. Cate kendini saran duyguyla aynı anda onun gözlerinin de coşkuyla dolduğunu gördü. Bedenleri kısa bir an için kasılıp ardından birlikte dağıldı. Güçlü dalgalar halinde onları saran kızgın arzuyla birlikte çığlıkları birbirine karıştı.

Bu his sonunda dindiğinde Cate’in bedenindeki tüm enerji ve his çekilmiş gibiydi. Yorulmuş –tükenmiş– bir halde kendini Gregor’un bedeninin sıcaklığına bıraktı. Tıpkı karnı doymuş ve tatmin olmuş bir kedi gibi hemen uyuyakaldı.

Nerede olduğunu anlaması Gregor’un biraz zamanını aldı. Gözlerini kapatmadan önce hatırladığı son şey, ilk kez sevişmelerinin ne kadar güzel olduğunu –şiddetli, aklını başından alan ve depresyon gibi bunun için uygun kelimeler olabilirdi– duymayı önemsememiş olmasıydı. Kız, ona sarılıp derin bir uykuya dalmıştı. Gregor soğuk ve karanlık odada gözlerini açtığı anda yanındaki sıcaklık yok olmuştu.

Tanrım, nereye gitti? Şaşkınlık ve şüphe içinde etrafına baktı ve canı sıkıldı. Lanet olsun, bir şey söylemeden yataktan çıkıp gitmenin kabalık olduğunu bilmiyor muydu? “Hayatımın en inanılmaz gecesi için teşekkürler, Gregor,” ya da “Mükemmeldin, Gregor,” veya “Seni seviyorum, Gregor,” gibi bir şeyler diyebilirdi mesela. Evet, özellikle sonuncusu olabilirdi. Bu sözleri, özellikle de bu kadar tatmin olmuşken duymayı çok isteyeceğini fark etti. Hayır, tatmin olmuş değildi, mutluydu. Belki de hayatında hiç olmadığı kadar mutluydu.

Cate’le sevişmek fiziksel olarak tahmin ettiğinden çok daha inanılmazdı ama dahası da vardı. Daha önce hiç hissetmediği şeyler hissetmişti. Şu anda ona sarılmak istemesine neden olan hisler!

Dakikalar –en az yirmi dakika– geçti. Kahretsin, Cate neredeydi? Karanlığın içinde kaybolması gereken biri varsa o da kesinlikle Gregor’dur. Tanrım, burası Cate’in odasıydı!

Yatak örtüsünü atıp yerden pantolonunu almaya çalıştığı sırada kapı açıldı. Doğrulup döndü ve sinirinin kaynağının kapıda donmuş bir halde durduğunu gördü. Cate şaşkıncı gibiydi ama Gregor bunun nedeninden –uyandığını görmesi mi yoksa odasında çıplak olması mı– emin değildi.

Şaşkınlığının nedeninin ikincisi olduğundan şüphelendi çünkü Cate anlık bir hareketsizliğin ardından ilgisini –son derece ilgiliydi– Gregor’un bedenine yöneltti. Yüce Tanrım, kız, arzusun sonuçlarına katlanmak istemiyorsa böyle bakmamalıydı. Gregor gitmesi gerektiğini ve Cate’in bir önceki gecenin ardından bir daha sevişecek halde olmadığını her an unutabilirdi.

Gregor pantolonunu giymeye devam ettiği sırada Cate’in yüzü asıldı. “Gidiyor musun? Henüz olmaz.”

İtirazının şiddeti, uyandığında onu görememenin yaşattığı incinmişliği kısmen hafifletti. “Biraz sonra sabah olacak. Neredeydin?”

Cate, ses tonundan bir şeyler sezip kaşlarını çatı. Kapıyı arkasından kapatıp ona doğru yürüdü. “Seni uyandırdıysam özür dilerim. Sessiz olmaya çalışmıştım.” Cate dudağını ısırıp ve yataklarının ısındığını hissetti. “Tuvaleti kullanmam gerekti.”

“Uzun süre yoktun.”

Bu, Gregor’un hayatında söylediği en zarif şey olmayabilirdi ama onun için yeni bir deneyimdi ve kendini biraz şey hissediyordu...

Kuşkulu. Tanımadığı sularda yüzüyor gibiydi. Gregor daha önce hiç böyle bir durumda kalmamıştı. Her şeyin yolunda olduğundan emin olması gerekiyordu. Hayır, yolunda olmaktan daha fazlası olmalıydı. Cate’in iyi olduğundan, ona zarar verme-

diğinden ve her şeyin onun için de kendisi için olduğu kadar inanılmaz olduğundan emin olmalıydı.

Cate'in yanakları daha da kızardı. "Biraz kan vardı. Seni rahatsız etmemek için odandan bir kumaş ve bir sürahi su alıp temizledim. Yanlış bir şey mi yaptım? Bana kızdın mı?" Ona bakarken dudakları titriyordu.

"Ah Tanrım," dedi Gregor onu kollarına doğru çekerken. Uyandığı anda özlemini duyduğu sıcaklık ve mutluluk hemen geri geldi. Öfkeli bir kız gibi davranmıştı. "Özür dilerim. Her şey yolunda ve tabii ki sana kızmadım." Cate'in çenesini tutup nemli gözlerine baktı. "Sana neden kızayım ki?"

Cate, cevap vermeden önce o tahrik edici kırmızı dudağını birkaç kez ısırdı. "Şey... Yaptığımız şeyden pişman olduğumu düşündüm."

Gregor ona dikkatle baktı. "Dün gece yaşanan hiçbir şeyden pişman değilim." Başparmağını Cate'in az önce ısırdığı dudaklarında gezdirdi. "Nasıl pişman olabilirim ki?"

Cate'in gülümsemesi hafif hafif tüm yüzünü aydınlattı. Gregor'un da içi ısındı.

"Sevindim. Şey... Mükemmeldi," dedi Cate derin bir nefes vererek. Gülümsemesi muzip bir hal aldı. "Sanırım sabahları ne kadar huysuz olduğumu unutmuşum."

Gregor geri çekildi. "Huysuz mu? Ben huysuz değilim."

Cate tek kaşını kaldırdı.

Pekâlâ, belki arada bir –nadiren– sabahları canının sıkkın olduğu söylenebilirdi. Ama bugün öyle değildi. "Sadece yalnız uyanmayı beklemiyordum."

Cate bu kez şaşkınlıkla diğer kaşını da kaldırdı. "Ne sandın? Utançtan kaçıp seni yalnız bıraktığımı mı?"

Gregor düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. "Tabii ki hayır."

“Evet öyle sandın!” Cate’in gözlerinde neşe vardı. “Bunu düşündün.” Dehşete düşmüş gibi numara yapıp elinin tersini alnına yasladı. “İskoçya’nın en yakışıklı erkeği yatakta yalnız bırakıldı! Ne günlere kaldık!”

Gregor ona uyarırcasına baktı. “Tanrım, sen de mi? Keşke bu saçma lakabı kimin çıkardığını bilseydim. O zaman bu iyiliğinin karşılığında korkunç bir işkence görmesini sağlardım.”

Cate gülüp parmak ucunda yükseldi ve dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu. Sevgisini bu kadar kolay ifade etmesi Gregor’u şaşırttı. Buna kolayca alışabileceğini düşündü.

“Zavallı Gregor. Kadınların sürekli ayaklarına kapanması eminim korkunç bir şeydir.”

Gregor alaycı bir şekilde gülümsedi. “Evet, yani belki de her zaman çok kötü olmayabilir ama sen Şahin’le tanışmadın.”

“Kiminle?”

Lanet olsun, Gregor düşünmeden konuşmuştu. Kendini fazla rahat bıraktığını fark etti. Bu, onu daha fazla rahatsız etmeliydi ama Cate’e güveniyordu. Cate çok kurnazdı ama kesinlikle ihanet etmezdi. Onu bu kadar farklı kılan ve Gregor’u ona yaklaştıran da buydu. Cate gerçektir. Gregor’un oyunlar ya da düzenbazlıklardan yana kuşkulanması gerekmiyordu.

“Bir arkadaş,” dedi genç adam konuyu kapatarak.

Onu öptüğü sırada eli içgüdüsel olarak belini sardı. Bu sıcak ve gergin bedene yakın olmak onu zorluyordu. Cate’i bırakıp geriye doğru bir adım attı. “Gitmem lazım.”

“Hayır, henüz olmaz.” Cate’in yüzünde beliren incinmiş ve hayal kırıklığına uğramış ifade, Gregor’un kaburgalarına bir darbe gibi indi. “Sabah olmadı. Biraz daha kalamaz mısın?”

Cate’i şu andakinden daha çok yormak istemiyorsa kalmalıydı. Bakışları yatağa kaydı ve bu da düşüncelerini farkında olmadan belli etmiş oldu. Cate’in yüzünde beliren gülümseme

bu sefer çok daha çekici ve planlıydı. Ellerini Gregor'un çıplak göğsünden kaydırarak boynuna doladı. Cate'in bedeni vahşi bir kedininki gibi çevik ve tehlikeliydi. Ve son derece öldürücüydü. Özellikle de gergin meme uçlarının Gregor'un göğsüne değmesi... Onu öldürüyordu.

Cate kalçasını ona sürttü. "Lütfen gitme."

Belki de Gregor'un sandığından daha kurnaz olabilirdi. Cate'in tahrik edici bir kadın gibi davranabileceği kimin aklına gelirdi ki? Ama bunu son derece kolay yapıyordu. Gregor tahrik olmuştu.

Kirpiklerinin altından Gregor'a yaramaz bir bakış attı. "Gece-liğimle ilgili bir şey söylemiştin ya?"

Gregor, kızın yanında küfür etmeyi bıraksa iyi olurdu ama Cate gerçekten de onu nasıl köşeye kıştıracağını biliyordu.

Gregor da onu kıştırabilirdi. Onu yatağa doğru itip sinir bozucu kumaşı yırttı ve tapılası bedenini ortaya çıkardı.

Daha önce bu kadar kusursuz vücudu olan bir kadın görmemişti. Cate uzun, ince kaslı, çevik ve güçlüydü. Zarif ve kadınsı hatlarında neredeyse hiç fazlalık yoktu. Uzunlarının belirgin gücüne rağmen kıvrımlı basenleri, yuvarlak göğüsleri ve gamzeli kalçasıyla inkâr edilemeyecek kadar kadınsıydı.

Gregor ona ne kadar güzel olduğunu önce sözlü olarak ardından da dudakları ve diliyle anlattı. Cate'in dudaklarının ucunda boşalması Gregor'u çıldırttı. Onunla yeniden sevişmeye niyeti yoktu ama Cate ona katılmıyordu. Gregor içine girip çıkarken ve içine boşalırken onun adını haykırıp daha sert olması için yalvarıyordu...

Kızın yanına yattığı anda kardeşi kapıyı aniden açmasa her şey kusursuz olacaktı. "Cate, sen..."

Onları yatakta gören John olduğu yerde kalakaldı. Şaşkınlığın ardından yüzünde beliren kınama, Gregor'un muhtemelen daha önce hissetmiş olması gereken suçluluk duygusunu ortaya çıkardı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

“Seni pislik!”

Gregor içgüdüsel olarak Cate’i arkasına sakladı. Bu sayede durumun rahatsız ediciliğinden onu koruyabilecekmiş gibiydi.

Onları gören sadece John olsa bile durum yeterince kötü olurdu ama adam yalnız değildi. Ete ve Lizzie de arkasındaydı. Kardeşinin aksine onlar hemen geri çekilip kınayan bakışlar atmayacak kadar düşünceli davranmışlardı.

Lanet olsun, Gregor tam olarak bunu hak ediyordu. Ama Cate’in, sadece kendisine yönlendirilmesi gereken öfkeye maruz kalmasını istemiyordu.

“Seninle odada görüşürüz,” dedi Gregor ters bir şekilde.

John onu duymazdan gelip odanın içine doğru bir adım daha attı. Tüm bedeni öfkeyle gerilmişti. “Bunu nasıl yaparsın?” Gregor’un cevap vermesini beklemiyor olmalıydı çünkü hemen ekledi. “Onunla evleneceksin. Kilise kapısına seni sürüklemek zorunda kalacak olsam bile evleneceksin.”

Cate, kapının açıldığı anda aldığı nefesin ardından ilk kez konuştu. “Hayır, John...”

Gregor, yatakta aralarında duran eli yavaşça sıkarak onu susturdu. “Bana eşlik etmene gerek yok, kardeşim. Onunla evleneceğim.”

“Öyle mi?” Cate de John’la aynı anda şaşkınlık içinde sormuştu bunu.

Gregor kardeşini yok saydı ve yanına sığınan, gözleri irileşmiş halde yatak örtüsünü sıkıca kendisine doğru çeken ve çıplak omuzlarına dökülen koyu renkli saçlarıyla son derece tahrik edici görünen kadına baktı. Gregor'a soru sorarcasına bakıyordu. Gregor içinde bir şefkat hissetti.

Yüzüne inen bir tutam saç, kulağının arkasına itip başını salladı. "Evet, ahmak kardeşim araya girmeseydi düzgün bir evlenme teklifi alacaktın." John mesajı almıştı ama yine de gitmeden önce konunun böyle kapanmayacağını ima eden bir bakış attı. Kapı kapanınca Gregor yeniden Cate'e döndü. "Başka türlü sünen düşünmüş olamazsın, değil mi?"

Gururu bunu gerektiriyordu. Onunla sevişmeden önce yapması gereken şeyi biliyordu.

Ama söz konusu olan şeyin sadece gurur olmadığını biliyordu. Cate'i önemsiyordu. Hatta mümkün bile olamayacağını düşündüğü kadar çok önemsiyordu. Onun hayal ettiği gibi bir erkek olmayı deneyecek kadar çok...

Cate, aklından geçenin tam olarak bu olduğunu belli eden bir bakış atarken kızardı. Gregor onu çenesinden tutup kendisine bakmaya zorladı.

"Ne düşünmem gerektiğini bilmiyorum," dedi Cate. "Evlilik hakkındaki düşüncelerini açıkça dile getirmiştin."

Gregor'un dudağının kenarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Evet, ama bu kez belli ki tuzağa düştüm."

Cate'in yüzü bembeyaz kesildi. "Tu-tuzağa mı? Ben aslında... Ah Tanrım, gerçekten de benim seni tuzağa düşürdüğümü mü..."

Gregor gülümsedi. Tanrım, çok sevimliydi. Tabii ki Gregor öyle düşünmemişti. Cate böyle gizli bir şey yapmak için fazla açık sözlü ve dürüsttü. Bir önceki gece kendisine dokunduğu anda aklından başka bir şey geçtiğini düşünse dönüp giderdi. Gregor'un kendini her zaman kaçtığı bir durumun içinde bul-

ması –bir bakireyle yatakta *yakalanması*– ve bunu hiç önemsememesi çok ironikti. Yaptıklarını insanların görmüş olması sadece kaçınılmaz olanı hızlandırmıştı.

“Dehşete düşmene gerek yok. Şaka yapıyordum. Gerçi evlenmek için tuzağa düşürülmenin bu kadar eğlenceli olacağını bilsem şimdiye kadar bunca zaman karşı koymazdım.”

Yaptığı şakalar işe yaramamış gibiydi. Cate zorlukla gülümsemi ve bembeyaz yüzü, hastalanmış gibi gri bir renge büründü.

Gregor bunun nedenini anlayıp aniden ciddileşti. Tanrım, Gregor hissiz bir pislik gibi davranıyordu! Az önce yaşananlar kız için kesinlikle travmatikti. Tabii ki kardeşi onları *suçüstü* yakalamışken Cate, şakalaşmak istemezdi.

Kız bir bakireydi. Ya da en azından birkaç saat önce öyleydi. Muhtemelen çok utanıyordu. Gregor da bu kadar *mutlu* olmasa utanabilirdi. Evet, çok mutluydu. Böyle birinin olmadığını sanıyordu ama kendisini önemseyen ve diğer kadınların ötesini görmediği yüzeyselliğe takılmayan bir kadın bulmuştu.

Eğilip Cate’in yüzünü tuttu ve gergin dudaklarını öptü. Öpüşmeleri bittiğinde Cate yatağa uzanmıştı. Gregor da yanında ona sarılıyordu. Tam da olmaları gerektiği gibilerdi.

Gregor başını kaldırdı. Cate gözlerini kırıştıırarak açtı ve ona baktı.

“Bana cevabını vermedin,” dedi. “Gerçi sana bir soru sordum sanırım. İstersen dizlerimin üzerine de çökerim ama üzerimdeki kıyafetleri düşünecek olursak bu biraz aptalca olabilir.” Ve o anda erkekliğinin uyarıldığını da hesaba katması lazımdı.

Cate’in yanakları pembeleşti ve bilerek ya da bilmeden –Gregor hangisi olduğunu önemsemiyordu– ona süründü. “Burada kalman yeterli.”

O sırada Gregor yeniden üzerine çıkıp Cate’in bacaklarını ayırarak üçüncü kez içine girmek üzereydi. Bu, hiç unutamayacakları bir teklif olabilirdi.

Ona olan açlığı hiç azalmamış, daha yırtıcı ve doyumsuz bir hal almıştı. Cate ona ne yapmıştı? Onu hem bekâret alan hem de bekâretini aldığı kızları kötüye kullanan bir adama çevirmişti.

Gregor, kızı çenesinden tutup sakalının sürttüğü kadifemsi tenini okşadığı sırada boğazı düğümlendi. “Cate, eşin olma şerefini bana lütfeder misin?”

Cate gözyaşlarına engel olmaya çalıştı. Bu imkânsızdı. Koca bir beş yıl boyunca âşık olduğu adam, Gregor MacGregor, yatakta yanında yatıyor, bal rengi saçları binlerce kalbe girmiş yüzüne etkileyici bir şekilde dökülmüşken, Cate’in hayal bile edemeyeceği bir incelikle kendisine bakıyor ve ona evlenme teklif ediyordu.

Biri beni uyandırırın çünkü kesinlikle bir rüya görüyor olmalıyım.

Ama bu bir rüya değildi. Gerçekti. Bu zamana kadar hep beklediği şey, uzanıp alacağı kadar yakınındaydı. Evet demesini bekliyordu.

Ama bunu yapamadı. Gregor’un bunu teklif etme amacını anlamadan kabul edemezdi.

Az önceki esprisi damarlarının buz kesmesine neden olmuş, ona Seonaid ile yaptıkları konuşmayı ve düşüncesizce böbürlenmesini hatırlatmıştı. Gregor’un kendisini sevdiği için evlenmek istediğinden emindi ama evlenmek istemesinin nedeni Cate’in onu bir şeylere zorlaması olmamalıydı. Ama cesur –hatta küstah– bir şekilde ona dokunduğu anın detaylarını hatırladı. Evet, onun gitmesine engel olmak istemişti ama onu tuzağa düşürmeye çalışmamıştı. Ayrıca John’un o saatte odasına dalacağını da düşünemezdi.

Gregor kaygılı bir şekilde kaşlarını çatı. “Sorumun cevabını bu kadar çok düşünmen gerekeceğini sanmıyordum.”

Cate derin bir nefes aldı. Bunu anlaması lazımdı. “Benimle evlenmeyi neden istiyorsun, Gregor?”

Gregor kaşlarını daha da çattı. “Dün gecenin ardından bunun gayet açık olduğunu sanıyordum.”

Açık değildi ve sorun da buydu. Tek neden Cate’in bekâretini almış olması mıydı yoksa onu önemsiyor olması mıydı? Cate’in o anda duymaktan en çok korktuğu kelime *gururdu*.

“Ben bir leydi değilim, Gregor. Dünyaya nasıl geldiğimi biliyorsun. İstemiyorsan benimle evlenmek zorunda değilsin.” Cate, yanan ciğerlerinden zorlukla nefes aldı. “Babam öfkeyle kapına gelip kılıcını çekerek gururunu temizlemeni istemeyecek.”

Gregor’un bakışları karardı. “Bunu yapmalı. Hatta seni bu şekilde terk ettiği için kellesi alınmalı. Nasıl bir adam...”

“Lütfen Gregor, ondan bahsetmek istemiyorum. Hem de hiç.”

Cate, ona bakamayacağı için gözlerini uzaklaştırdı. Gregor’un onun adına bu kadar öfkelenmiş olması Cate’in kendi kendine sormak istemediği bir soruyu doğurdu. Kendi kendine *bunun bir önemi yok*, dedi. Ama ya varsa? İlk kez ondan sakladığı sır, gerçekten bir sır gibi geldi. Bir elbise gibi yatağın altına itip untabileceği bir şey değildi bu.

Gregor onu çenesinden tutup yüzüne bakmaya zorladı. İfade-si sadece karanlık değil, aynı zamanda öfkeliydi. “Nasıl doğduğunun benim için bir önemi olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Belki de olmalı. Senin ailen için önemli olacaktır. Amcan nerede? Kesinlikle liderin senden beklentileri vardır. Görev olarak bir evlilik...”

“Bunların hiçbirini önemsemediğimi biliyorsun. Amcama karşı görevlerimi, en yüksek teklife satılmadan da yerine getirebilirim. Kralın ordusundaki görevim yeterli. Bunu neden yapıyorsun Cate? Benimle evlenmek istediğini sanıyordum. Beni sevdiğini sanmıştım.”

“Seviyorum... Seviyorum.” Sorun da buydu. “Ama gururun yüzünden ya da zorunda kaldığın için bir şey yapmanı istemiyorum.”

“Bana bak, tatlım.” Cate kendisine söyleneni yaptı. “Beni iyi dinle. Ben dün gece ne yaptığımı ve bunun ne anlama geldiğini *gayet* iyi biliyordum. Evet, evlenmek istememin nedeni bunun bir gurur meselesi olması ama sevişmeden önce de seninle evlenmek istiyordum.”

Cate deli gibi heyecanlanmıştı. “Öyle mi?”

“Evet, seni önemsiyorum. Hak ettiğin gibi bir adam olabilmek için elimden geleni yapacağım.” Cate’in çenesini bir kez daha başparmağıyla okşadı ve sonra da dudaklarını okşamaya başladı. “Artık bana cevap verecek misin?”

Cate, ona mutluluk gözyaşlarıyla bakıp gülümsedi. “Evet. Evet, sizinle evleneceğim.”

Gregor’un *sonunda* der gibi başladığı mırıltısı, dudaklarına kapandığı anda sustu.

Sonraki bir saati, onunla evlenmeyi ne kadar çok istediğini sözsüz bir şekilde anlatarak geçti. Ona zarar vermek istemediği için en zevk verici kısımda durdu ama o sırada da Cate ipleri eline aldı. Gregor’un tepkilerine bakılacak olursa Cate bu konuda giderek ustalaşıyordu.

Cate daha önce hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Öğle yemeğinde nişan haberi ilan edildi ve insanların yüksek sesli sevinç nidalarıyla karşılandı. Kadeh kaldırmalar, alkışlar, bol miktarda şarap, bira, dans ve ardından Cate’i utandıracak birkaç ozan bestesi de etkinliği bir kutlamaya dönüştürdü.

Ertesi gün Noel arifesi olduğundan ve hâlâ Noel öncesindeki dört hafta içerisinde olduklarından, kilisenin kutlamaları onaylamayacağını biliyorlardı ama Rahip Roland da *gayet* iyi zaman geçiriyormuş gibiydi.

Gregor, insanların kutlamalarını yüzündeki memnun ve hatta kendini beğenmiş bir gülümsemeyle cevaplayarak sıradı-

şı nezaketiyle Cate'in içindeki son kuşkularını da sildi. Onunla evlenmeyi gerçekten istiyormuş gibi görünüyordu. Her açıdan âşık bir adam gibi davranıyordu ve Cate, her zaman varlığından emin olduğu duyguların artık kendilerini belli etme zamanının geldiğini düşündü.

Mutlu görünmeyen tek insan Pip'ti. Nişanın ilanından kısa bir süre sonra ortadan kayboldu. O akşam ilerleyen saatlerde Cate onu odasının kapısında beklerken buldu.

"Onunla evlenemezsin!" diye bağırdı. Gergin ve aşırı büyük yüz hatlarındaki duygular, çocuksu bir öfkeden erkeksi bir sinire uzanıyor, tam da erkek olmanın arifesindeki bir gencin halini yansıtıyordu.

Burnundaki şişlik büyük ölçüde inmişti ama Dougal MacNab'in darbelerinin neden olduğu gözlerinin altındaki morluklar hâlâ belirgindi.

Yüzüne bir tutam siyah saç dökülüyordu. Son eğitimlerinin ardından Cate ona saçlarını kesmesini söylemişti ama belli ki çocuk henüz bunu yapmamıştı. Görüş açısı birkaç kez daha kapandığında bunu yapardı muhtemelen.

Cate bu zamana kadar ona kılıç dövüşünü, okçuluğu ve John'dan öğrendiği bazı göğüs göğüse mücadele hamlelerini öğretmişti. Pip, hiçbir alanda sıradışı bir yetenek vadetmiyordu ama hevesli ve çabuk öğrenen bir öğrenciydi. Çalışkandı da. Bu da geleceği için iyiye işaretti. Aynı zamanda Cate gibi inatçıydı ve bu da pes etmesine engel oluyordu.

Ne yazık ki eğitim alanında çamurun içinden tekrar tekrar çıkmasına neden olan bu inatçılığı, söz konusu Gregor olduğunda ayağını yere vurmasına neden oluyordu.

Cate dudaklarını sıktı. Gregor onu bir kadının olabileceğinden çok daha fazla mutlu etmiş olabilirdi ama bu, birkaç nedenden dolayı yine de kızmayacağı anlamına gelmiyordu. Pip de o

konulardan biriydi. Gregor ve Pip korkunç bir başlangıç yapmışlardı. Bunun asıl nedeni de Gregor'un çocuğun durumunu düşüncesiz bir şekilde dile getirmesiydi ama Cate bunun değişeceğinden emindi. Cate çok zorlansa da sonunda birbirlerini önemseyeceklerdi.

Pip'i odasına itip sobanın yanındaki tabureye oturmasını işaret etti. Kendisi de karşısındaki yatağa oturdu ve onu avutmaya çalıştı. "Efendiden pek hoşlanmadığını biliy..."

"Ondan nefret ediyorum!" Pip lafını sert bir şekilde kesti. Gözleri de sözlerini doğrularcasına alev alevdi. "Seninle evlenmemesi lazımdı. Gitmesi gerekiyordu. Onun gibi adamlar hep gider."

Cate bu sözlerin arkasında başka bir anlam olduğunu hissetti. Pip'in babasını hiç tanımadığını -Gregor olmasının sadece bir iddiadan ibaret olduğunu- bilse de çocuk bunu hissederek söylüyordu.

Cate'in kalbi sızladı. Bir ebeveynin çocuğunu terk etmesinin nasıl bir şey olduğunu biliyordu ama hem annenin hem babanın gidişini hayal edemiyordu. Gerçekleri sonunda öğrenecekti ama çocuk ona tam olarak güvenene kadar bekleyecekti.

"Pip," dedi sabırla, "Onu neredeyse hiç tanımıyorsun."

"Bilmem gerektiği kadarını biliyorum," dedi çocuk kavgacı bir tavrıla. "Geçen gece kâbus gördüğünde odana gelip sana nasıl baktığımı gördüm. Ne yapacağını anlamıştım. Sana zarar verdi!"

Cate şok oldu -utandı- çünkü çocuk çok fazla şeyi tahmin ediyordu. "Bana zarar vermedi Pip," dedi sessizce.

Çocuk dudaklarını sıktı. "Piç olabilirim ama yaptığım şeyin yanlış olduğunu biliyorum. Onunla ilgili her şeyi biliyorum. Yatağına ne kadar çok kadın aldığını da biliyorum. Annem sence neden..."

Ona kocaman ve dehşet içindeki gözlerle bakarken sustu.

"Annen bence ne?" dedi Cate nazikçe.

Pip yüzünü buruşturdu ve cesurca engel olmaya çalıştığı göz-yaşları gözlerini yakmaya başladı. “Benden nefret edeceksin ve sen de onun gibi beni göndermek isteyeceksin. O biliyor ya da bildiğini sanıyor.”

“Neyi biliyor, Pip?”

İğrenç hikâye, gözyaşları ve hıçkırıklar içindeki özürlerle ortaya döküldü. Belli ki Pip’in annesi, çocuğun doğumundan birkaç sene sonra MacGregor toprak sahiplerinden biri tarafından kullanılıp sonra da ortada bırakılmıştı. Adam, altı ay önce ölene kadar çocuk için her ay para göndermişti. Pip para kazanmak için tuhaf işlerde çalışmıştı ama kazancı annesinin birasını ödemeye bile yetmemişti. Bir de üstüne karınlarını doyurmalarını ve giyimlerini karşılaması mümkün değildi.

Annesi acıdan ve içkinin etkisinden, Pip’in babasıyla ilgili hikâyeler uydurmaya başladı. Ta ki kendisi de bunlara inanmaya başlayana kadar. İkisinin birden karnını doyuramayınca Pip’i zaten bir sürü kadınla yatan adama gönderip “Neden senin de baban olmasın ki?” dedi. Pip bunu yapmayı kabul etti çünkü kapidan geri gönderileceğini düşünmüştü. Cate’in ona acıyacağı hiç aklına gelmemişti.

Pip ona gerçekleri anlatmak istemişti ama Cate’in kendisini geri göndermesinden korkmuştu. Annesi, içeri kabul edildiğini –ve iyi muamele gördüğünü– öğrenince ona para vermesi için ısrar etmiş, para vermezse onu oradan almakla tehdit etmişti.

Cate, hikâyenin yarısına geldiklerinde onu kollarına aldı ve cılız omuzlarını en başından beri istediği şekilde şefkatle sardı. Çocuğun söylemediği kısımları da anlamıştı. Annesi ona fiziksel şiddet de göstermişti.

Pip anlatmayı bitirdiğinde ikisi de titriyordu. Pip ağlamak-
tan, Cate ise öfkeden. Çocuğun bir hikâyesi olduğunu ve bunun
çirkin bir hikâye olacağını tahmin ediyordu ama ne tür bir kadın

çocuğuna bunu yapabilirdi ki? Cate, kadının neler yaşadığını ve içkiye ne denli gömüldüğünü umursamıyordu. Bunun bahanesi olamazdı. Zavallı Pip.

“Özür dilerim,” dedi çocuk hıçkırarak. “Sana yalan söylediğim ve gerçekleri senden gizlediğim için özür dilerim. Ama beni göndereceğini biliyordum.”

“Seni hiçbir yere göndermeye niyetim yok Pip. Burası senin evin.”

Çocuk geri çekilip Cate’e ya sağır ya da sersemmiş gibi baktı. “Anlattıklarımı duymadın mı?”

Cate başını salladı. “Anlattıklarını gayet iyi duydum.”

“Ama sen onunla evleniyorsun. O, benim kalmama izin vermez.” Durdu ve koyu renkli gözlerinde bir ışıltı belirdi. “Belki de John ile evlenirsin?”

Cate gülmemek için zorlansa da o da Pip gibi ciddiyetini korudu. “Ama John’u sevmiyorum, Gregor’u seviyorum.”

Pip’in yüzü asıldı. “Seviyor musun?”

Cate bunu başıyla onayladı.

Pip rahatsızlığını gizlemedi. “O da seni seviyor mu?”

Bundan emin olmaması normaldi. Cate soruları için onu suçlamıyordu çünkü kendisi de bunu merak etmişti. Bazen anlamak biraz zor olabiliyordu. “Bence seviyor ama henüz bunun farkında olduğunu sanmıyorum. Gregor kolay bağ kuramıyor.”

Pip gözlerini kıstı. “Neden? Onun nesi var ki?”

Cate gülümsedi. “Sadece şüpheli. Kendine başka amaçlarla kalbini sunan çok fazla kadın olduğunu için artık yorulmuş. Kolay kolay güvenemiyor,” dedi. Isobel ve ağabeyiyle yaşadıklarını düşününce bu belki de anlaşılırdı. Çevresine savunma duvarları çektiğini söylemek eksik bile kalırdı.

Pip, bunu pek anlamış gibi değildi.

“Ona bir şans ver, Pip. Göreceksin. Bizi hayal kırıklığına uğratmayacak.”

ON ALTINCI BÖLÜM

Gregor sonunda odasının merdivenlerini çıktığında Noel Arifesi gelmiş, saat gece yarısını bulmuştu. Kutlamaların getirdiği kalabalık ve liderlik görevleri yüzünden yorucu bir gün olmuştu.

Bakışlarını soldaki kapıdan uzaklaştırmaya çalıştı ama o sırada kapının altından süzülen cezbedici mum ışığını gördü.

Cate uyanıktı. Bunu bilmek ve çok yakınında olmak kesinlikle doğru şeyi yapmasını zorlaştırıyordu.

Lanet olsun, her ne kadar Cate ona öyleymiş gibi hissettirse de Gregor tutkuyla yeni tanışan bir çocuk değildi. Onu yatağına almak için evlenmelerini bekleyebilirdi. Tanrım, Cate geçen geçen yorgunluğunu atsa iyi olurdu.

Ama içinde bunun çok uzun bir on iki gece olacağına dair bir his vardı. Kralın yardımıyla St. Andrews Piskoposu Lamberton'dan izin alıp Cate ile 5 Ocak'ta –on ikinci gece– evlenmeyi umuyordu. Bu da 6 Ocak'ta kutlanacak yortu öncesinde kışın sonunu simgeleyen festival günüydü.

Evlilik ilanları için üç hafta daha bekleyebilirdi ama Bruce, Perth Kalesi'nin kuşatması için ocak ayı başında onu geri çağıracağı için evliliklerini bir sonraki gelişine ertelemeleri gerekebilirdi.

Bunu uygun bulmamıştı. Cate onundu ve bunu her şekilde netleştirmek istiyordu.

Sunağa yürümek için acele edecek kişinin kendisi olabileceği daha önce aklına bile gelmezdi. Ama aklındaki son engeli de aş-

tıktan sonra artık istediği şeyden onu alıkoyacak hiçbir şey kalmamış gibiydi. Cate onun eşi olmalı, gündüz yanında, gece yatağında yer almalıydı. Muhtemelen bir süre uyuyamayacaklardı.

Ona neler yapacağını düşünmek bile bedeninin ısınıp sertleşmesine, gerilmesine neden oluyordu. Bu kadar istekli ve yetenekli olması Cate'in hatasıydı. Sevişmede de diğer şeylerde olduğu gibiydi; engel tanımıyordu, hilesi, oyunu yoktu ve aşırı tutkuluydu.

Bu kadar az deneyimle...

Tanrı Gregor'a yardım etmeliydi. Bunu düşünmek bile istemiyordu. Gregor'a diz çöktürebilirdi.

Belki şimdiden çöktürmüş bile olabilirdi. Gregor'un onun için hissettikleri daha öncekilere benzemiyordu.

Gregor onu seviyor muydu? Birini sevip sevmeyeceğini bilmiyordu. Ama Cate'in kendisine olan inancı, kalbini dinleyen bir adam olmak istemesine neden oluyordu. Belki de şimdilik bu kadarı yeterdi.

Genç adam isteklerini arkasında bırakıp kapıyı kapattı. Bir dakika geçtikten sonra kapısı yavaşça çaldı. Kendini hazırlayıp kapıyı açtı. Beklediği gibi Cate üzerindeki sabahlığıyla karşısında duruyordu.

"Bu saatte hâlâ uyanıksın," dedi Cate.

"Ben de sana aynısını söyleyecektim."

"Seni bekliyordum."

Gregor dudaklarını büzdü. "Bunu anladım ama buraya gelmemelisin."

"Biliyorum," dedi yaramaz bir gülümsemeyle içeri girerek. "Ama son birkaç gün çok yoğun geçti ve yalnız kalma fırsatımız olmadı. Sana bir şey vermek istiyorum."

Gregor, sabahlığını tutuşundan önünde bir şey sakladığını fark etti. Vermek istediği çıplak bedeni gibi bir şey miydi? Genç adamın gözleri alev aldı.

Cate, aklından geçenleri fark etmiş olmalıydı çünkü gözlerini devirip güldü. “Ne yazık ki altımda kalın ve eski geceliğim var. Geçen seferkine ne olduğunu biliyorsun.”

Gregor güldü. “Sana bir düzine gecelik alacağım.”

Tek kaşını kaldıran genç kadın, “Parçalamak için mi?” diye sordu. “Nereden bildin?”

Cate gülüp sabahlığını açtı. “Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama getirdiğim şey bu.” Önünde tuttuğu bez bohçayı çıkarıp ona verdi. “Noel için,” dedi.

“Bu ne?”

“Neden açıp kendin bakmıyorsun?”

Cate’in pakete bağladığı ipek kurdeleyi çözdükten sonra bezi dikkatle açtı. İçinden, boyun kısmı ve –biraz kaldırıncı– kolları altın ve kırmızı renklerle işlenmiş bir tunik çıktı. Yakından inceleyince işlemlere inanamadı. “Bunlar ok,” dedi Gregor şaşkınlık içinde.

Cate kızarıp başını salladı. “Zırhının içine giymen için.”

Mükemmeldi. Gregor bu kadar kusursuz bir hediye aldığına inanamıyordu. Çok etkilenmişti. Dikişleri benzersizdi. Kaşlarını çattı. “Bunu sen mi yaptın?”

Sesinden şaşkınlığı anlaşılıyor olmalıydı.

“Dikiş dikmeyi biliyorum.”

Gregor kaşını kaldırdı. İkisi de Cate’in nakış işlerinin işkence olduğunu düşündüğünü biliyordu.

“Şey...” Cate yüzünü buruşturdu. “Pekâlâ, çoğunu Ete yaptı. Ama tasarım benim fikrimdi. Ve tam şurayı ben yaptım.” Cate yakanın arka tarafındaki dikişlerin biraz daha düzensiz olduğu kısmı işaret etti.

Gregor gülümseyip ona sarıldı. “Bu mükemmel. Teşekkür ederim.”

Cate'i öptü. Başta yavaşça ve ardından belli ki hep olacağı gibi istediğinden daha büyük bir tutkuyla. Geri çekildiğinde ikisi de nefes nefeseydi. Cate'in bakışlarını odaklayabilmesi biraz zaman aldı. Gregor'un yatağı fazla yakın görünüyordu. Onu geriye doğru itip...

"Senin için başka bir şeyim daha var," dedi Cate.

"Bu sabahlığın altında başka hazineler de mi saklıyorsun Caty?"

Cate güldü. "Kim bilir. Ama bahsettiğim şey yatağın altında." Gregor geri çekilince açıklamaya devam etti. "Buraya taşımama John yardım etti."

Gregor eğilip bu kez daha sağlam, neredeyse iki metreye on beş santimetre boyutlarında bir bohça çıkardı. Ama bu seferki beze değil, deriye sarılmıştı. "Burada ne var, oyun kütüğü mü?"

"Yaklaştın."

Gregor bohçanın kenarlarını açıp yerdeki hediyeye şaşkınlık içinde baktı. Gördüğü şeye inanamıyordu. Eğilip yakından baktı ve kusursuzluğunu uçtan uca inceledi. Görünen tek bir düğüm ya da eğiklik bile yoktu.

İnanılmazdı. Belki de Cate'e büyücü denmeliydi. Yoksa böyle bir hazineyi nasıl ortaya çıkarabilirdi ki?

Cate ona giderek artan bir kaygıyla bakarken ellerini kırmızı renkteki kadife elbisesinde gezdiriyordu. Bu neredeyse kusursuz bir porsuk ağacı çıtasıydı. Yay yapımı için en uygun olan ve savaş başladığından beri bulmanın neredeyse imkânsız olduğu çıtalardan... Yaylara olan talep çok artınca, iyi çıtaların çoğu hem İskoçlar hem de İngilizler tarafından kesilmişti.

Genç adamın sesi kısıktı ve saygılı denebilecek bir şaşkınlıkla doluydu. "Bunu nereden buldun?"

"Bordo'dan şarap getiren bir tüccardan."

Gregor kaşlarını çatı. "Bana böyle bir şey bulamayacağını söylemişti."

Cate gülümsedi. “Biraz daha çok araması için onu cesaretlendirdim.” Gregor bunu nasıl yaptığını tahmin edebiliyordu. “Ticaret yollarının açılması da işe yaradı. İspanya’dan geldi. Geçen kış kesilmiş. O yüzden biraz daha bekletilmesi gerekecek.”

Gregor hiçbir şey söylemedi. O zamana kadar aldığı en cömert ve ince hediye olarak tanımlayabileceği şeye şaşkınlık içinde bakmaktan başka bir şey yapamıyordu.

“Sevdin mi?”

Sesindeki tereddüt, Gregor’un şaşkınlığını dağıttı. “Bayıldım. Ne diyeceğimi bilemiyorum.”

Cate neşelendi. Parmak uçlarında yükselip kollarını Gregor’un boynuna doladı. “Belki de bana teşekkür etmenin başka bir yolunu düşünebilirsin?”

Gregor’un kolu ait olduğu yer orasıymış gibi Cate’in belini sardı. “Uslu durmaya çalışıyorum.”

Mum ışığı altında Cate’in gözlerinde yaramaz ısıltılar belirdi. “Uslusun.” Gregor’a yavaşça sürtündü. “Çok çok uslusun.”

“Yaramaz kız.” Gregor kalçasına hafifçe vurdu. “Seninle ne yapacağım ben?”

“Benim aklıma birkaç şey geliyor. Eminim daha önce denemediğim birkaç şey bulabilirsin.”

Gregor, kasıklarının ısındığını hissedip inledi. Kesinlikle bulabilirdi. Teklifleri Cate’i şok eder miydi? Muhtemelen ederdi ama Cate’i tanıyordu ve bu şaşkınlığın çok uzun sürmeyeceğini biliyordu. Çok uzun zamandır onun dudaklarını erkekliğinin üzerinde hayal ediyordu. Bunu düşünmek bile taş gibi sertleşmesine neden oluyordu.

“İyi niyetimi yok etmenin yolunu çok iyi biliyorsun.”

Cate’in gözleri heyecanla aydınlandı. “Öyle mi?”

Gregor bunu başıyla onaylayıp onu yeniden öptü. “Eskiden az da olsa kendimi kontrol edebiliyordum.”

Elini, sabahlığın altından omuzlarına doğru uzatıp geceliği indirdi. Cate de çoktan Gregor'un tuniğinin ipini çözmeye başlamıştı. Gülümsedi. "Artık kendini kontrol edemiyor musun?"

"Belli ki sen işin içinde olduğunda edemiyorum."

Gregor bunu kanıtlamak için kızın geceliğini yırttı. Bu şey hem eski hem sıradandı. Hem de genç adama engel oluyordu.

"Gregor!" diye bağırdı Cate. Hâlâ kendini saklamaya çalışacak kadar utangaçtı. Ama kızın saklayacak hiçbir şeyi yoktu. Hem de hiçbir şeyi. "Bir daha yapma," diye homurdandı. "Giyecek bir şeyim kalmayacak."

"Ne yazık. Sanırım o zaman yatağında çıplak kalman gerekir."

Cate'in itirazlarını durdurmak için hemen tuniğini ve botlarını çıkarıp pantolonunu indirdi.

Cate, çıplak bedenine dikkatle baktı. Gregor daha önce nasıl görüldüğünü kafasına hiç takmazdı ama genç kadın ona bu şekilde bakarken aklından nasıl görüldüğü geçiyordu. Ondan onay istiyordu. Cate'in bakışlarında onu onaylamaktan çok daha fazlası vardı. Sanki onu tatmak için sabırsızlanıyormuş gibi bakıyordu. "Bana ne yapacağımı söyle. Sana nasıl zevk verebilirim?"

"Bunu zaten çok iyi yapıyorsun."

Sadece orada durarak bile Gregor'u kendinden geçiriyordu. Bu inanılmazdı. Küçük, diri ve güçlüydü. Vahşi bir kedi gibi güzel bir kibri vardı. Dışarıdan gösterişsiz ama tehlikeli. Bir savaşçının saf içgüdüleriyle dolu. Kendisinden önceki bütün kadınların eksik ve zayıf görünmesine neden oluyordu.

Cate kızardı. "Erkeklerin daha fazla kıvrım isteyeceğini biliyorum ama annen eğitim alanında geçirdiğim saatler sonunda kıvrımlarımı yitirdiğimi söylerdi. Bir yay kadar ince olmak da benim kaderim galiba."

Gregor güldü. "Tatlım, annem erkeklerin ne istediğini bilmiyordu." Cate'in bedeni gayet güzel ve çekiciydi. Ve son derece

tahrik ediciydi. Gregor bir gün kadınların güçlü ve diri olmasının değeri olduğunu düşündü. “Ayrıca ben her zaman yayı tercih ederim.” Cate’e baktı. “Kusursuzsun. Öyle ki göğüs göğse çalışmaya devam etmeni isteyeceğim. Ama eğitim alanında değil.”

Cate kaşlarını çatı. “O zaman ner...” Cümlesini bitiremeden Gregor onu yatağın üzerine itip kendi bedeniyle kapladı.

Genç kadın şaşkınlık içinde bir nefes alıp gülümsedi. “Planla ilgili bir sorun var.”

Gregor ona meydan okurcasına kaşını kaldırdı. “Neymiş?”

“Ya kalkmak istemezsem? Ya olduğum yeri çok seversem?” Kalçasını kaldırıp Gregor’un erkekliğinin tam da bacaklarının arasına yerleşmesini sağladı. Erkekliğinin kalın ucu Cate’in bacaklarının arasındaydı. Gregor kendini hafifçe itip Cate’in derin bir nefes almasına neden oldu. Kendisi de bu nefesle çıldırdı.

“Ah, sanırım kalkmak isteyeceksin, Caty.” Biraz daha içine girdi. Geri çekilmeden önce Cate’in kendisini az da olsa hissetmesini sağladı. Kızın istekle titrediğini fark etti. Daha derine girip ona istediğini vermemek için kendine zorlukla hâkim oldu. “Yeni şeyler öğrenmekten bahsetmiyor muydun? Sözümden döneneğini sanmıyorum.”

Cate’in meydan okumaya karşı koymayacağını biliyordu. Ona bir açıklık verdiği anda kendini sırtüstü yatağın üzerinde bulacağını biliyordu.

Öyle de oldu ve bu, onu sandığından daha fazla tahrik etti. Kız, ‘yatak sporları’ kavramına yeni bir anlam kazandırmıştı. Gregor, Cate ile sevişmenin yepyeni bir deneyim olacağını düşünüyordu. Ve kesinlikle bir süre ayakları yerden kesilecekti.

Belki de sonsuza dek.

O anda bu düşüncüyü aklından uzaklaştırmaya çalışmadı. Bu düşüncenin aklında kalmasına izin verdi ve ona alışmaya çalıştı.

“Şimdi ne yapacağım?” diye sordu genç kadın ona yukarıdan bakarak. Gregor’un kalbi, deli gibi atıyordu. Her şey durmuş gibiydi. Cate çok sevimli görünüyordu ama aynı zamanda farkında olmasa da çok çekiciydi. Koyu renkli gözleri ona odaklanmışken, saçları omuzlarına dökülüp küçük ve diri göğüsleri karşısındayken... Gregor bu anı sonsuza dek durdurmak istiyordu.

Cate’in ipeksi saçlarından bir tutamı kulağının arkasına attı. Çenesini avcunun içine alıp dudaklarını kendine doğru çekti ve onu şefkatle, kibarca öptü. Dilinin ucuyla ve yavaş hamlelerle.

Ama ikisi de daha fazla dayanamayacak kadar istekliydi.

“Dizlerinin üzerine çöküp bacaklarını ayırarak üzerime otur,” dedi Gregor derinden gelen kaba bir sesle.

Cate bir an için şaşırmış gibi görünse de sonra bunu anladı. Anlayınca yüzüne bir gülümseme yayıldı.

Gregor, bu kadar çabuk anlamasına küfür mü etmeli yoksa minnet mi duymalı, bilemedi. Yatakta gücün kimde olduğunu kız ne zaman anlardı?

Pozisyonu ustalıkla gerçekleştirebilmesi bunun çok uzun sürmeyeceğini gösteriyordu. Ellerini Gregor’un göğsüne yaslayıp üzerine yerleşti. “Böyle mi?” dedi erkekliğine hafifçe dokunarak. Zaten gergin bir şekilde karnına doğru uzanmış olan erkekliği bu tür oyunlar oynayacak halde değildi.

Genç kadının göğüsleri tahrik ediciydi. Gregor’un uzanıp o sıkı göğüsleri avuçlaması, iki küçük meme ucu da sertleşene kadar onu okşaması lazımdı.

Cate ellerinin arasında kıvranıp inliyordu. Ona bir kez daha dokundu. Bu kez bacaklarını erkekliğine sürtüyor, bacaklarının arasındaki sıcak ve ıslak kısmı hissetmesini sağlıyordu. Gregor acıyla karışık bir zevk hisseder gibi inledi ve ardından kendini ona doğru itti.

“Ne yapayım?” diye sordu Cate nefes nefese.

Gregor ona gösterebilirdi ama kızın tutkusunun durumu kontrol etmesini istiyordu. “Beni içine al.”

Cate’in parmaklarının kendisini kavradığını hissedince inledi. Cate bacaklarını yerleştirdi. Kaygan bacak arasına Gregor’un erkekliğinin kalın başını yerleştirirken bedenindeki tüm kaslar kasılmıştı ve...

Ah Tanrım, evet. Cate doğru yeri bulup üzerine inmeye başladığı anda Gregor inledi. Terlemişti. Cate onu tamamen içine alana kadar kendini kontrol etmekte artık zorlanıyordu.

Cate, ellerini Gregor’un karın kaslarına indirip başını arkaya attı ve daha derine girip bedenlerinin birleşmesinin –bağlanmasının– tadını çıkardı. “Bu çok güzel,” dedi. “Çok iri ve kalınsın. Beni tamamlamana bayılıyorum.”

Gregor o anda boşalmadığı için bir ödülü hak ediyordu. Cate’in masum bir şekilde söylediği bu erotik sözler, keskin bir zevk dalgasının sırtından erkekliğinin ucuna kadar yayılmasına neden oldu.

Cate biraz daha kıpırdandı. Gregor sabit kalmak için çabalar-ken neredeyse ağlayacaktı. Onu kalçasından tutup ikisi de çılgınlar gibi boşalana kadar yukarı ve aşağı hareket ettirmemek için kendini zor tutuyordu.

Cate daracıktı...

“Hareket et, tatlım,” dedi sıkığı dişlerinin arasından. Bu bir emir değil, yakarıştı.

Cate kendine söyleneni yaptı. Başta yavaş ve dikkatli hareketlerle ve ardından da ritmi tutturup sert ve hızlı bir şekilde.

Bu çok güzeldi. Gregor baskının arttığını hissediyordu. Daha fazla dayanamadı. Onu kalçasından sıkıca kavrayıp kendini bıraktı. “Ah Tanrım, tatlım ben...”

Cate de bir ıgık atarak üzerine çöküp lafını kesti. Gregor onu tutup kasılmalarının sona ermesini bekledi.

Gregor hayatında hiç boşalmadığı kadar sert bir şekilde boşalıp aklını başmdan alan bir zevkle kızın derinlerine kadar tüm menisini akıttı.

Cate üzerine yıkıldığında, onu yan tarafına alıp sıkıca sara-cak gücü kendinde zor buldu. Bir şeyler söylemek istiyordu ama aklına gelen sadece sersemlemiş ve sıradan bir *vay canına* oldu.

Evet, Cate ona diz öktürmüştü. Ve bundan gayet memnundu.

Cate bu kadar rahat uyum sağladığı için utanması gerektiğini düşünüyordu ama hiçbir şey yapamayacak kadar terlemiş ve tatmin –hem de fena halde– olmuştu. Ayrıca dürüst olmak gerekirse hiç utanmıyordu. Gregor’un onun utanmamasından ve tutkusundan hoşlanacağını bilmesi için deneyimli olması gerekmiyordu.

Üzerime çık. Bunu nasıl yaptığını düşündükçe teni ısınıyordu. Böyle bir özgürlüğü ve vahşiliği daha önce hayal bile edemezdi. Bu inanılmazdı. Gregor içine girdiğinde kendini, kaleleri alıp krallıkları fethedecek kadar güçlü hissetmişti.

Parmağını, dalgın bir şekilde genç adamın kolunda gezdirirken gülümsedi. Onunla bu şekilde birlikte olmak çok farklıydı. Gregor’un böylesine neşeli ve şakacı olacağını hiç düşünmemişti. Artık mesafeli ve dokunulmaz görünmek yerine gayet ulaşılır görünüyordu. Cate hayatında hiç kimseye karşı bu kadar yakın hissetmemişti.

“Komik olan ne?” diye sordu Gregor.

“Hiç,” dedi Cate mutlu olduğu için utanarak. “Daha önce hiç dövme görmemiştim. Neyi simgeliyor? Kalkanın arkasında çapraz duran iki oku anladım ama MacGregorların armasının aslan başı olduğunu sanıyordum. Şaha Kalkmış Aslan, kralın simgesi

değil mi?” Gregor gerilmişti ama Cate bunu fark edemeyecek kadar meşguldü. “Peki, şu kolunda devam eden şekiller ne? Örümcek ağma benziyor.”

Gregor, Cate’in elini tutup kolundan göğsüne doğru götürdü. “Çok fazla soru soruyorsun ufaklık. Uykun gelmedi mi?”

Cate başını kaldırıp kaşlarını çattı. “Neden sorumdan kaçtığını hissediyorum?”

Loş mum ışığında bir süre bakiştılar. Gregor kendi içinde bir savaş veriyor gibiydi. “Haklısın. Bunun MacGregorlarla ilgisi yok. Bir süre önce arkadaşlarımla yaptırdığım bir şey.”

Gregor bu, önemsiz bir şeymiş gibi davranmaya çalışsa da Cate onun için önemli olduğunu anlayabiliyordu. “Kralın ordusundaki rolünle mi ilgili?” Gregor şaşırmış gibiydi. “Bundan bahsetmekten hoşlanmadığını biliyorum. Önemli bir iş yaptığını anlayabiliyorum.”

“Ben bir yay ustasıyım, Cate.”

“Evet, ama önemli bir yay ustası olduğundan eminim. Tam olarak ne yapıyorsun?”

Gregor uzun bir süre sustu. Cate sorusuna cevap alamayacağını düşündü. Konuştuğunda kelimeleri özenle seçiyordu. “Bazen kral, önemli hedeflerin ortadan kaldırılmasını istiyor. İyi bir nişancı gerekiyor.”

Cate kaşlarını çatıp ardından gözlerini kocaman açtı. “Hedef mi? İnsan mı demek istiyorsun?”

Gregor, kendini onun tepkisine hazırlarmış gibi görünüyordu. “Evet, ben öldürmek için eğitildim Cate. Yaptığım iş bu.”

Gregor bunu gayet net bir şekilde pişman olmadan söylese de Cate içten içe bunu kabul etmenin onun için kolay olmadığını anlıyordu. “Eminim her biri yok edilmesi gereken kişilerdir ama yine de işin zor olmalı.”

Gregor, kınanmayı beklermiş gibiydi. Omuzlarını silkti. “Alışılıyor.”

Cate, onun buna asla alışamayacağından şüphelendi. Kesinlikle Gregor bunu bir savaşçı için zayıflık olarak görüyor olmalıydı. Halbuki bu sadece insan olduğunu vurguluyordu. Merhamet, utanılacak bir duygu değildi.

Cate, o taşları gördüğünde, ölümlerin Gregor’u ne kadar etkilediğini tahmin etmişti. Bu taşlar onun kefaretiydi, Robert Bruce’un hedefine ulaşması uğruna aldığı her bir cana duyduğu saygıydı.

Cate bir an için düşündü. “Ama bu dövmenin tüm bunlarla ne ilgisi var?”

Gregor derin bir nefes alıp gülümseyerek başını iki yana salladı. “Tanıdığım bazı savaşçılar kadar amansızsın. Evlendiğimizde sana her şeyi anlatacağım.”

Cate, bunu ondan duymaktan hoşlanıyordu. “Peki bu ne zaman olacak?”

“Umarım On İkinci Gece’ye kadar. Krala yazdım ve izin istedim.” Dudağının kenarı kıvrıldı. “Keşke orada olup tepkisini görebilseydim. Sanırım Bruce, sunağa giden yola kendi rızamla gireceğimi asla düşünmezdi. Düğünde olamayacağı için üzülecek ama eminim Perth alındıktan sonra Dunstaffnage’de büyük bir ziyafet verecektir.”

Cate gerildi. “Ne?”

Gregor onu çenesinden tutup kendine bakmaya zorladı. “Olanlar için kralı suçladığını biliyorum Cate ama bu konuda yanılıyorsun. Köyünüzdeki kıyımı duyduğunda, eşi, kızı, kız kardeşi ve Buchan Kontesi’nin yakalandığını duyduğunda üzüldüğü kadar çok üzüldü. Ormanda kaybolup günlerce kimseyle konuşmak istemedi.”

Cate, onun için üzölmek istemiyordu. Kendini toplardı. “Robert Bruce’un suçlu hissetmesi gayet yerinde olur. Bizler bir

soylunun emellerine ulaşmak için kullandığı piyonlarız. Taht uğruna birkaç köylü hayatını kaybetmişse ne olacak? Bir çocukmuş,” durdu ve ekledi, “Ya da bir eşimiş...”

“Bruce öyle biri değil Cate. Onu benim kadar tanıımıyorsun. O mükemmel bir adamdır. Hayatımda ondan daha fazla inandığım kimse yok. Genç ve kibirli bir savaşçıydım. O, Oyunlardaki sporlardan savaş alanına uzanan bu yolda, yeteneklerimi geliştir-meme fırsat verdi. Benim bir savaşçı olmama yardım etti.”

Cate’in midesi bulandı. Gregor’un krala olan hayranlığı sandığından daha derindi. Tanrım, ondan bahsederken *babasından* bahseder gibiydi. Ve bunun ne kadar tehlikeli olabileceğini Cate herkesten daha iyi biliyordu. Onun da kendisiyle aynı hayal kırıklığını yaşamasını istemiyordu.

“İskoçya’nın ona ihtiyacı var. Şimdiye dek başardıklarını ve zafere ne kadar yakın olduğumuzu düşünmek inanılmaz. Robert Bruce tahta çıkmalı. Onun kesin bir şekilde tahta oturduğunu görene kadar elimden geleni yapacağım.” Cate’in çenesini tutup yüzünü kaldırdı. “Ona bir şans vermen benim için önemli Cate. İnan bana, bize yardım ettiği için köyünün başına gelebilecekler aklına –ya da bizim aklımıza– asla gelmemişti.”

“*Bizim* derken? Sen orada değildin.”

“En yakın arkadaşlarımdan ikisi –kardeşim gibi gördüğüm ikisi– köyüne sığınan adamların arasındaydı. Siz olmasanız öleceklerdi. Seni kuyuda bulduğumda yanımda olan adamlardan ikisi onlardı.”

Cate bir şey demeden baktı. Hiç fark etmemişti...

“Bruce bu savaşta kaybedilen her bir can için yas tutuyor ve bunun ağırlığını her daim omuzlarında taşıyor. Bir taht uğruna nelerin kaybedildiğini ondan iyi kimse bilemez. Ama yasını tuttuğu sadece üç kardeşi ve yakın arkadaşları değil. Annen ve diğer köylüler gibi insanların yasını da tutuyor. Senin için bile endişeleniyor, Cate.”

Cate'in kalbi önce durup ardından hızla çarpmaya devam etti. Gregor'un fark etmesinden endişe edip ondan kısmen uzaklaştı. Aniden buz kesmişti. "Benim için mi?"

"Evet, seninle çok ilgilendi." Gregor, bu anı kendisini rahatsız etmiş gibi kaşlarını çatı.

"Ona bir şey söyledin mi?"

Cate'in gergin konuşması Gregor'un ona tuhaf bir bakış atmasına neden oldu.

"O zamanlar bildiklerimi söyledim. Adını ve yaşını." Gregor biraz daha düşündü. "En azından on bir on iki yaşlarında olduğunu düşündüğümüzü söyledim."

Cate rahatladığının belli olmamasını umdu. Kralın kendisiyle şahsi olarak ilgileneceği hiç aklına gelmezdi ama adı konusunda yalan söylemesi isabet olmuştu. Bruce, annesinin ikinci eşini tanıyamazdı. Bruce onları terk ettiğinde, annesi ilk eşiyile evlenmek üzereydi.

Cate daha fazlasını sormak istese de gereğinden fazla konuşmuş olmaktan korkuyordu. Gregor çok akıllıydı. Kendisinin çok saygı duyduğu adamın, onu beş yaşındayken terk eden adamla aynı kişi olduğunu tahmin etmesini istemiyordu.

"Yaşıma göre küçük görünüyordum," dedi.

Gregor gülümsedi. "Hâlâ yaşına göre küçük görünüyorsun."

"Ama seni kış..." Gregor sert bir bakış atınca, "arkana oturacak kadar büyügüm," dedi sevimli bir şekilde.

"Evet, neyse kralın önemsemediğini düşünme. Önemsiyor. Bruce, köyündeki kayıplara çok üzüldü. Orayı ziyaretinin üzerinden çok uzun zaman geçtiğini ama köylülerden bazılarını biz-zat tanıdığını söyledi." Birden aklına bir şey geldi. "Onu tanıyor muydun Cate?"

Tanıdığını düşünüyordu. Bir zamanlar cesur ve genç Carrick Kontu Robert Bruce'tan daha iyi biri olamayacağını sanıyordu.

Ama sonra onu hiç tanımadığını anladı. Hıristiyan âleminin en büyük şövalyesi olmasıyla övündüğü adam, Cate'i hayatından hiç var olmamış gibi kesip attı. Önce kendini sevdirmemiş olsa bu hiç sorun olmazdı. Cate, kısa süreliğine de olsa babasını ne kadar sevdiğini hatırladıkça kalbi acıdı.

“Ben çocukken köyümüze gelmişti,” diye dikkatle cevap verdi. Sıradan bir ses tonu kullanmış olmayı umuyordu.

“Peki, gözlerin kamaşmadı mı? Buna şaşırdım. Robert Bruce'un etkileyciliğine çoğu kadın karşı koyamaz.”

Bu doğru olmalıydı. Annesi de kesinlikle onlardan biriydi. Cate de bunu yaşamıştı. En azından bir süreliğine. Ve duyduklarına bakılacak olursa Bruce'dan çocuğu olan birkaç kadın da ondan etkilenmiş olmalıydı. “Evet, ama belki de beni etkilemek için yüzeysel çekicilikten fazlası gerekiyordur.”

Gregor kaşını kaldırdı. “Bana taş atıyor olabilir misin?”

Cate sırtıttı. “Hayır, ama bunu aklında tutsan iyi olur. Bu yüzün ‘göz alıcılığı’ sonunda geçecek... Bir on yıl kadar sonra.”

“Bunu bildiğim iyi oldu,” dedi Gregor ciddi bir sesle. “O zaman seni etkilemek istediğimde ne yapmalıyım?”

Cate onun üzerine çıkıp erkeksi bedeninin sertliğinin tadını çıkardı. “Korkarım birkaç şey düşünmen gerekecek.”

Cate bu boğuk sesin kendisine ait olduğuna inanamıyordu.

Gregor'un eli kalçasına doğru inip onu kendi üzerine yerleştirdi. Cate'in bedeni aniden ısınıp gevşedi. Gregor onu ensesinden tutup sert bir şekilde öperken inliyordu. Birbirlerine dokunmalarının onu da en az kendisi kadar etkilediğini bilmek Cate'in hoşuna gitti.

Gregor'un bacaklarının arasında ısındığını hissederken aniden geri çekildi. “Tanrım, beni öldüreceksin. Uyuman lazım. Yarın uzun bir gün olacak.”

Ertesi gün Noel'di. "Bugünden bahsediyorsun." Gece yarısını geçmiş olmalıydı. "Beni odama mı göndereceksin?"

"Korkarım evet, tatlım. Dedikoduların artmasını istemiyorum. Hatta evlenene kadar koşu'lara gitsem daha iyi olacak." Cate hissettiği kadar üzgün görünüyor olmalıydı çünkü Gregor güldü. "Günleri sayan tek kişinin ben olmadığımı bilmek güzel."

Gregor ona bu savunmasız sözlerden daha büyük bir hediye veremezdi. "Ciddi misin Gregor? Benimle evlenmek için sabırsızlanıyor musun?"

Gregor kaşlarını çatı. "Bu konuyu çözdüğümüzü sanıyordum."

"Çözdük. Sadece her şey çok hızlı oldu ve birden uyanıp fikrini değıştirdiğini görmekten korkuyorum."

Gregor gülüp başparmağıyla Cate'in çıplak omzunu okşadı. "Bu pek olası değıl. Pişman olmamasını umduğum kişi sensin."

Cate kaşlarını çatı. "Neden pişman olayım?"

Gregor uzun bir süre sustu. "Hayatımda çok fazla insanı hayal kırıklığına uğrattım Cate. Sana da bunu yapmak istemiyorum."

"Yapmayacaksın," dedi Cate sert bir şekilde. Gregor'un geçmişini tamamen bilmiyor olabilirdi ama önemli olan onu iyi tanımasıydı. Gregor, bağlanmaktan ve savaş meydanı dışındaki sorumluluklardan kaçardı ve bunun nedeni başarısızlık ihtimali değıl, insanları hayal kırıklığına uğratmaktan korkmasıydı. Ama tıpkı kral gibi Cate de ona güvenebileceğini biliyordu. Gregor onu hayal kırıklığına uğratmazdı.

Gregor gülüp onu burnundan öptü. "Bana yüzünde bu ifadeyle baktığında birini hatırlatıyorsun. Ama kim olduğunu çıkaramıyorum."

Odada fazla ışık olmaması büyük şansı çünkü yüzündeki kânın tamamen çekilmiş olmasından korkuyordu.

İstemeyerek kalkıp örtüyü boynuna kadar çekti ve yerde yığın halinde duran sabahlığına baktı. "Bana şunu verir misin?"

Gregor doğrulup yatağın ahşap arkalığine yaslandı ve ellerini göğsünün üzerinde birleştirdi. Cate, kolundaki iri kaslara bakarken dikkati dağılmamış olsa Gregor'un gözlerindeki şeytani ışıltıyı fark ederdi. Yüce Tanrım! Adeta ağzı sulanıyordu.

"Onu verip yatağımdan çıplak halde çıkışını kaçırayım öyle mi? Mümkün değil."

Ona öfkeyle bakan Cate, örtüyü hızla çekti ve 'koşmamak' için üzerine sardı.

Gregor bu çabadan keyif alıp güldü. "Utanmak için artık geç değil mi? Tüm vücudunu gördüm."

Genç kadın ciddi bir şekilde dudaklarını büzdü. "Bazılarımız çıplak dolaşmaya alışık değiliz."

Gregor rahat bir tavırla omuzlarını silktilti. "Genellikle iltifat almam."

Cate gözlerini kısıp Adonis'i bile kıskançlıktan ağlatabilecek olan bedenini dikkatle inceledi. *Kibirli pislik*. Bu daha kötüydü çünkü iltifata gerek bile yoktu. "Kesin öyledir."

Cate sabahlığını yerden alırken yatak örtüsünü özellikle yere bıraktı. Gregor'un sertleşen erkekliğini bir an için görmek onu gülümsetti. "İyi geceler, Gregor."

"Bekle." Gregor yataktan kalktı ve neyse ki pantolonunu da çekti. "Sana bir şey vereceğim."

Cate erkekliğine baktı. "Sanırım az önce verdin."

Gregor gülümsedi. "Çok yaramaz bir kız oluyorsun, Caitrina." Cate onu düzeltmek için dudaklarını araladı –*Catherine*– ama sonra vazgeçti. Onu hayal kırıklığına uğratmayacaktı. Gregor gömme dolaba gidip kapağını açtı ve içinden küçük bir ahşap kutuyla deri bir çanta çıkardı. "Benim de sana vereceğim iki hediyem var. Bunları eve ilk geldiğimde verecektim ama Dougal ile olanlardan sonra seni cesaretlendirme konusunda emin ola-

madım.” Gregor çantayı ona uzattı. “Bunu zorunda kalmadıkça çıkarmayacağına söz ver.”

Cate, kendisini kışkırtmaktan hoşlandığını bildiği için Dougal’la arasındaki ‘zorunluluktan’ kaynaklandığını söylemekten kaçındı. Çantanın ipini çözüp ince derinin içinden küçük kını çıkardı. Küçük bir bıçağa benziyordu. Ama daha önce gördüğü bıçaklardan çok farklıydı. Yaklaşık on iki santimetre uzunluğunda, ince ve dardı. Keskin bir ucu vardı. Sapı boynuzdan yapılmıştı. Cate sapını tuttuğunda boyunun tam kendisine göre olduğunu anladı. “Daha önce böyle bir şey görmedim,” dedi.

“Bunu bir arkadaşım benim için yaptı. Özel bir bıçak.” Cate ona soru sorarcasına baktı. “Zırha da işliyor,” dedi.

Cate aniden gözlerini kocaman açtı. Şimdi bıçağın şekli anlam kazanmıştı. Zekiceydi. Bıçağı elinde döndürüp, “Bunu benim için mi yaptırdın?” diye sordu.

Gregor soruyu kafasını sallayarak onayladı. “Deri kemerine yerleştirip yanında ya da sırtında taşıyabilirsin.”

Cate onun ince düşüncesinden çok etkilenmişti. Gregor da onu, kendisinin onu tanıdığı kadar iyi tanıyordu. İkisi de birbirine silah almıştı! “Bu kusursuz,” dedi Cate. “Teşekkürler.”

“Evet, pekâlâ sana nasıl kullanılacağını öğretene kadar bir kenara koy. Birinde kısırlaştırmaktan bahsetmişsin.”

Cate gülerek bıçağı kınına yerleştirdi. “Evet, bunu bir kez daha düşünebilirim. Sadece bana bunun için bir neden verme yeter.”

Alaycı ortam aniden yok oldu. Gregor’un yüzü acı çekercesine ciddileşti. Cate bundan daha saçma bir an yaşanamayacağını düşündü.

Kalbi acıdı. Kendini aptal gibi hissetti. Gregor ona hiçbir zaman söz vermemişti. Ama bunu yapmak istemezdi... Değil mi?

Bu onun kalbini kırardı. *Gönül avcısı...*

Gregor böyle biriydi, değil mi? *Hayır, bana yapmaz. Bu çok farklı.*

“Umarım bunu başarabilirim,” dedi Gregor.

Cate’in kalbi acısa da kendi kendine abartılı tepki vermemesi gerektiğini söyledi. “Isobel ile ne kadar süre birlikteydin, Gregor?”

Gregor’un ifadesi sertleşti. “Bunun bizimle ne ilgisi var?”

“Ne kadar?”

“Yaklaşık iki yıl.”

“Onunla birlikteyken başka kadınlarla da yattın mı?”

“Hayır.” Bu itiraf Gregor’u afallatmış gibiydi.

“Bunun nedeni birini önemsemediğinde sadık olman. Beni de çok önemseyeceğine eminim.”

Birbirlerine baktılar ve aralarında kuvvetli bir his belirdi. Cate, onun kendisini şimdiden önemsemediğini bildiği için kalbi hızlandı. Bu bir söz değildi ama ona en yakın şeydi.

Gregor kutuyu ona verdi. “Bu artık sana ait.”

“Bu ne?”

Gregor’un dudaklarında bir gülümseme belirdi. Cate’in sözlerini tekrar etti. “Neden açıp kendin bakmıyorsun?”

Cate kutunun ucunu kaldırıp derin bir nefes aldı. Kadife bir zeminin üzerinde annesinin ölene kadar taktığı yüzük vardı. Altın. Ortasında büyük oval bir kristal ve her iki yanında da aslan başları işlemesi vardı. Cate, elleri titreyerek bunu kutudan çıkardı.

“Bu bir dilek taşı,” dedi Gregor. “İçinde de bir yazı var.” Cate okumak için yüzüğü muma yaklaştırdı. “*S Rioghal mo dhream,*” dedi Gregor.

Soyluluk benim ırkımdır.

Bu kelimeler Cate’i gerdi. Üzüntüyle yüzüğe baktı ve ne yapacağına bilemedi. Bunu takmamalıydı. *Düzenbaz.*

“Bu, MacGregorların ilkesidir,” dedi Gregor.

Cate bir an için şaşkınlık içinde gözlerini kırptırdı ve sonra da rahat bir nefes aldı. “Tabii ki öyle. Bunu yayında ve kılıcında da gördüm.”

MacGregorların İskoçların ilk kralı olan Kral Kenneth MacAlpin’in oğlu Gregor’un soyundan geldiği söylenirdi. Cate bunu nasıl unutabilirdi? Bir an için bunun zalim bir alay olduğunu sanmıştı.

Yüzüğü avcuna alıp elini kaldırarak ışığa doğru tuttu. “Bunu takmaktan onur duyacağım.”

“Annem de çok mutlu olurdu.”

Cate’in kalbi, bunu taktığını gördüğüne mutlu olacak her iki kadını da düşünerek acıdı. Onların da bu anı kendisiyle –her ikisiyle de– paylaşıyor olmasını isterdi. “Evet, çok mutlu olurdu,” dedi.

“Mutlu Noeller, Cate.”

“Mutlu Noeller, Gregor.”

Birbirlerini bir kez daha öptükten sonra Gregor onu yatağına gönderdi. Yalnız başına.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Önünden geçen Cate'i yakaladı ve hemen karanlık kilere çekti. Cate buna karşı koydu –o da öyle yapacağını biliyordu– ama buna hazırlıklıydı ve yeni bıçağını çıkaramadan yüzünü kapıya dönecek şekilde kızı sıkıştırdı.

Ama bu karşı koyma da zaten çok içten değildi. Gregor, onun sevdiği gibi –onu titretecek şekilde– boynunu koklamaya başladı. Cate gevsedi.

“Bana bıçak çekmeyecektin değil mi Cate? Sana öğrettiklerimi çalıştın mı?”

Cate bir kedi gibi gerilip ona yaslanarak bedenini hissetmesine yardım etti. Özellikle de kalçasını. Evet, bu tam da doğru yerdı. Gregor mızrak gibi sertleşmişti. Cate ona tahrik edici bir şekilde sürtündükçe daha da sertleşiyordu.

“Beni bu şekilde korkuttuğun için hak ettin. Ama ‘sessiz ölüm’ü tercih etmezdim. Öyle diyordun değil mi? Daha acılı bir şey düşünüyordum.”

Gregor, boynundan omzuna doğru inerken gülümsemesine engel olamadı. Onu deli gibi istiyordu. Savaşa dönmesi gerektiğinde onu yalnız bırakacak olmak, deli gibi korkmasına neden oluyordu ama en azından gittiğinde onun kendini savunabileceğinden emin olacaktı.

“Yalancı. Şaşırmadın. Geldiğimi duydun ve hazırlıklı olmasam bıçağın yanlış bir hareketiyle gelecekteki çocuklarımızı tehlikeye atabilirdin.”

Cate kalakaldı. “Çocuklarımız mı?” Sesindeki bir şeyler Gregor’un içini acıttı. Cate umursamaz görünmeye çalışsa da Gregor bunu ne kadar çok istediğini hissedebiliyordu. Ailenin onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Terk edilen çocuklara olan ilgisi de bunun kanıtıydı. Cate’in hayalinde uydurduğu ailenin çok kötü olmadığını kabul etmeliydi. Tabii Pip dışında. O konuda bir şey yapılmalıydı. Ama bu konunun neden olacağı tartışmalardan ve gözyaşlarından kaçıyordu.

“Gece etkinliklerimizin doğal bir sonucu bu,” dedi Gregor kibarca.

“Dört gece önce sonlandırdığın gece etkinliklerimizden mi bahsediyorsun?”

Gregor, dudaklarını omzundaki kadifemsi kısma getirip saçındaki çiçeksi kokuyu içine çekerek güldü. “Mızımızlanma Cate. *Havuç* gibi konuşun.”

“Onun adı Eddie,” dedi kız sabırsız bir tavırla. “Ona saç rengiyle hitap edemezsin.”

“Ona bir İngiliz kralının adıyla seslenmekten çok daha iyidir. Ayrıca o da bundan hoşlanıyor.”

Cate pes edercesine bir nefes aldı ve saçmaladığına dair bir şeyler mırıldandı. Gregor, bundan yirmi yıl sonra da Cate’in ay-nısını yaptığını hayal edebiliyordu. Lanet olsun, henüz sunağa yürümemişlerdi bile ama şimdiden yaşlı bir çift gibi davranmaya başlamışlardı.

Tabii onu karanlık bir kilerde sıkıştırmış olması dışında. Kahretsin, yirmi yıl sonra da muhtemelen bunu yapıyor olacaktı. Olacaklar, heyecanını hiç yitirmeyecekmiş gibiydi. Gide-rek kuvvetlenecekti.

Hayatının kendi ellerinde olduğunu bildiğinden Cate'in bileklerinden birini bırakıp göğsünü tuttu. Cate onu bıçaklamaya ya da bıçağına uzanmaya çalışmadığına göre yaptığı şeyden hoşlanmış olmalıydı.

Cate'in kışına bir tekme indirmeyeceğinden emin olunca diğer elini de bırakıp tatlı bedeninin her yerini okşamaya başladı. Bir yandan da boynunu ve ensesini öpüp yalıyor, erkekliğini kasıklarına sürüyordu.

Tanrım, Gregor yanıyordu. Cate onu yakıyordu. Bu çok uzun bir süreydi. Daha önce düşünmeliydi.

"Şu anda gece değil, tatlım," dedi yarı inleyerek.

Gregor, elini göğsünden indirip bacaklarının arasına doğru götürdüğü sırada Cate de ona aynı sesle karşılık verdi.

"Evlenene kadar beklemek istediğini sanıyordum."

"Evet, ama sanırım bu çok uzun bir süre."

Gregor, onun gülümsediğini adeta duyuyor gibiydi. "Sekiz gün, Gregor."

Gereken izin Gregor'un beklediğinden daha kolay alınmıştı. Bu sabah kraldan bir mektup almıştı. İznin On İkinci geceden birkaç gün önce verileceği yazılıydı.

Ne yazık ki kral onu tebrik etmemişti. Bildirmesi gereken başka haberler vardı. Gregor'un düşünmek istemeyeceği konular... Bu onun iyiliği için olsa bile Cate'den bir şey gizlemekten hoşlanmıyordu. Ama belli ki sonunda ona hak ettiği değeri verecekti. De Bohun, Perth Kalesi'nin savunmasına yardım etmeleri için Sör Reginald Fitzwarren liderliğinde adamlarını gönderiyordu.

Hepsi bu da değildi. Gregor'un Highland Muhafızları -kır-salda söylendiği şekliyle Bruce'un Hayaletleri- arasındaki yeri ne dair ilk söylentiler, kralın kulağına gelmişti. Bunun yayılması fazla zaman almazdı. Kral onu dikkatli olması konusunda uya-

rıyordu. Berwick'te başarısız olan görevlerine lanet etmek için Gregor'un artık bir nedeni daha vardı: Cate. Bu, onun güvenliği açısından ne anlama geliyordu?

Ama Cate, hemen sonraki sözleriyle Gregor'un karışan aklını topladı. "Gregor, biz? Şey..." Kızın kızardığını biliyordu ama gülümseyemeyecek kadar uyarılmıştı. "Bu şekilde mi?"

Ah Tanrım, evet. "Bunu sever misin?" diye sordu Gregor, patlamak üzere olsa da çok sakın bir şekilde.

Onu daha sıkı bir şekilde tuttu. Elbisesine rağmen zonkladığını hissedebiliyordu.

Cate derin bir nefes aldı. "Evet, sanırım severim."

Gregor elbisesini kaldırıp daha önce hiç olmadığı kadar hızlı bir şekilde pantolonunu gevşetti. Cate'in fikrini değiştirmesini göze alamazdı.

Gregor, erkekliği Cate'in bacaklarının arasına değip ıslaklığının üzerinde gezindiği anda zevkle inledi.

Cate ise nefes nefese kalmıştı. Bedeni istekle titriyordu. "Gregor, daha fazla bekleyemem... Bu çok güzel."

Ne kadar iyi olduğunu hissetmek için uzanıp Cate'in bacaklarının arasına elini götürdü. Bir parmağını ve ardından bir diğerini içine soktu. "İpek gibi yumuşaksın ve sırlıslık olmuştun. İçinde olmak için sabırsızlanıyorum."

Cate kıvranıyor, tüm bedeniyle onu istiyordu. Gregor daha fazla bekleyemedi. Sert bir şekilde içine girip onu kapıya yasladı.

Genç kadın acıdan değilse de zevkten bağırırdı. "Evet! Ah, lütfen, durma."

Gregor'un her bir hareketine Cate de kendi bedeniyle ve tahrik edici sözleriyle karşılık verdi. *Daha sert. Daha sert. Daha hızlı. Bu mükemmel... Çok iri.*

Gregor kontrolünü kaybetti. Nerede durması gerektiğini bilemiyordu. Duramıyordu. İçindeki tüm o tutku ve ortaya çıkmak

için savaşı adlandıramadığı duygularla tekrar tekrar içine girdi. Kendini tutmadı. Gregor hayatında ilk kez tamamen özgürdü.

Kontrol edilemeyen bir yangın gibi birlikte boşaldılar. Saf bir enerji bedenini sarsıp titretti. Önüne çıkan her şeyi yok etti. Sadece içine boşaldığı kadın vardı. Şu anda ve sonsuza dek.

Gregor, kendisini kilerde ilk kez yakaladıktan iki gün sonra Cate kıyafeti ve saçıyla ilgili son ayarlamaları da yaptı. Neyse ki üzerinde eğitim kıyafetleri vardı ve Gregor'un o coşkuyla verdiği zararlar kolaylıkla giderilebildi. Günlerdir hava ilk kez açık olduğundan Pip ile at binmeye gideceklerdi ki Gregor onu merdivenlerde yakalayıp şarap ve bira fıçılarının saklandığı kilere götürmüştü.

"Nasıl görünüyorum?" diye sordu saç örgüsünü arkasına doğru bırakırken.

Gregor, yüzünde erkeksi bir memnuniyetle onu baştan ayağa süzdü. "Az önce üç kez boşalmış, güzel ve son derece baştan çıkmış bir genç kadın gibi görünüyorsun."

"Gregor!" Cate kıpkırmızı oldu. "Böyle şeyler söylememelisin."

Adamın yüzünde muzip bir gülümseme vardı. "Neden? Bu doğru. Sana baktığımda bunu görüyorum. Diğer insanlar sadece bir süredir şöminenin önünde oturmuş olduğunu düşünebilir."

Cate gözlerini devirdi. "Bundan pek emin değilim. Kimseyi kandırabileceğimizi sanmıyorum. Daha bugün Ete bana bu aralar kilerdeki buğday çuvallarını sayıp saymadığımı sordu. Ziyafet yaklaştığı için bunun iyi bir fikir olacağını ve ihtiyacım oldukça alabileceğimi söyledi. Bu öğleden sonra Maddy'ye bakacakmış."

Gregor gülümsedi. "O kadını hep sevmişimdir zaten."

Cate başını iki yana salladı. Gregor tam bir serseri idi. Ama Cate'in serserisiydi. Ya da yakında öyle olacaktı. "Sadece yedi gece kalmış olmasına seviniyorum..."

"Altı," diye düzeltti Gregor. "Yedinci gece benimsin."

Cate gülümsedi. Bunu biliyordu. “Günleri mi sayıyorsun?”

“Her bir dakikayı sayıyorum,” dedi Gregor kılıcının olduğu kemeri yerine yerleştirirken.

İşi bitince Cate’e bakmak için fiçılardan birinin üzerine oturdu. Belli ki gitme konusunda isteksizdi. Cate bu duyguyu biliyordu. Yaptıkları şeyin yasak bir yanı olsa da onunla yalnız kalabildiği tek an buydu ve Cate bunun her bir dakikasına değer veriyordu.

Ertesi gün Hogmanay olduğundan ikisi de gelen misafirlerle uğraşıp büyük ziyafet için her şeyin hazır olduğunu takip etmekle meşgul olacaktı. Yoğun olacaktı ama bu, işlerini kolaylaştırmayacaktı. Kadınların Gregor’un üzerine çekirge sürüsü gibi yapıştığını izlemek de hiç kolay olmayacaktı. Ya da belki de akba gibi demek daha doğru olurdu çünkü bekârlığından arta kalan son kırıntıları arıyor olacaktı. Belli ki nişanlı olması onlar için yeterince caydırıcı değildi.

“Nereye gidiyordun?” diye sordu Gregor.

“Ayaklarım yerden kesilip aşırı kaslı bir barbar tarafından zorla buraya getirilmeden önce mi?”

Gregor halinden memnun bir tavırla gülümsedi. “Evet, ondan önce.”

“Pip ile at binmeye gidip sonra da köyün diğer tarafındaki alana kurulan hedeflerde ok eğitimi yapacağız.”

Gregor kaşlarını çattı. Cate bunun nedeni Pip’den bahsetmiş olması mı yoksa kule evinden çok uzaklaşacak olması mı biliyordu. “Ne kadar sürecek?”

“Birkaç saat. Merak etmene gerek yok. Eminim biz döner dönmez iki muhafız sana rapor verir.”

Bunu fark etmiş olması Gregor’u utandırmamıştı. “Temkinli olduğum için özür dilemeyeceğim Cate. Dışarıda yabancı atlılar varken kaleden uzaklaştığın anlarda yanında adamlarımın olmasının daha doğru olacağını düşündüm.”

“Yanımda mı? Beni takip eden demek istedin sanırım.”

Gregor, bunun bir önemi yokmuş gibi omuzlarını silkti. “Seni korumak benim görevim, Cate.”

“Ben kendimi koruyabilirim.”

Gregor buna itiraz etmedi. Sadece ona yalvarırcasına baktı. “Bunu yapmama izin ver, tatlım. Sadece gördüğün adamın sorun teşkil etmediğinden emin olana kadar.”

Gregor adamın *sorun* teşkil edeceğinden mi şüpheleniyordu? Cate ona bir süre baktı ama Gregor’un ifadesinden bir şey belli olmuyordu. Tek görebildiği kaygıydı.

Yüce Tanrım, ona karşı koymak çok zordu. “Beni korumak istiyorsan neden benimle gelmiyorsun?” Gregor buna itiraz edecekken Cate ekledi, “Yani hayranlarından birkaç saat uzak kalmayı sorun etmezsen. *Ah, efendim, size bu turtayı getirdim çünkü inciri ne kadar sevdiğinizi biliyorum,*” diye taklit etti. “*Ah, efendim, çiftliğimin peynirini tattınız mı?*” Cate alaycı bir ses çıkardı. “Oyunları çok belirgin. Her kadın, erkeklerin kalbine giden yolun midesinden geçtiğini mi düşünüyor?”

Gregor kollarını göğsünün üzerinde birleştirip güldü. “Ben incir ve peyniri severim.”

“Gregor!” dedi Cate ona vurarak. “Bu hiç komik değil.”

Gregor onu yakalayıp geniş göğsüne doğru çekti. Cate onun gücüne alışabilecek miydi? Bu sert kas kalkanının karşısında ürpermesi ve dizlerinin bağının çözülmesi ne zaman geçecekti?

“Kıskanmana gerek yok Cate. O kadınlar benim için bir şey ifade etmiyor. Oyunlarını kolaylıkla görüyorum. Bu yüzden sen çok özelsin.”

“Oyunlarımı görmediğin için mi?” diye mırıldandı Cate huy-suz bir ifadeyle.

Gregor güldü. “Oyun oynamadığın için.” Burnuna bir öpücük kondurdu. “Şimdi gülümseyip misafirlerimize iyi bir ev sahibesi olacak mısın yoksa seni zorla önümde eğmem mi gerekiyor?”

Cate tek kaşını kaldırdı. “Şeytani planın bu mu?”

“Evet, anladın. Seni bolca tatmin edip benimle tartışmaya enerjin kalmamasını planlıyorum.”

Cate güldü ve başını iki yana salladı. Tanrım, bunu yapabiliirdi. Yeni sevişmiş olmalarına rağmen Cate şimdiden Gregor’un sertleştğini hissedebiliyordu. “Artık daha dikkat ederim çünkü bana hain planını söylemiş oldun.” Cate yüzünü buruşturdu. “Pekâlâ, gülümseyip son derece kibar olacağım.” Cate zorla gülümsedi. Ama sonra gözlerini kıstı. “Birileri canımı sıkacak bir şey yapmadığı sürece. Hayranlarına ellerini kendilerine saklamalarını söyle. Özellikle de fedainin kız kardeşi olan uzun boylu sarışına.”

“Belki de bıçak kullanma konusunda ne kadar başarılı olduğunu söylemem gerekir. Bu, işe yarar mı dersin?”

“Güzel bir başlangıç olur. Şimdi bizimle gelmeye ne diyorsun?”

Gregor bir süre düşündü. Cate, ona engel olanın Pip ile zaman geçirmek olduğunu düşündü. Ama Cate’in gelmesini istemesinin nedenlerinden biri de buydu. Aklında bir plan vardı.

“İlgilenmem gereken birkaç şey var. Bir saate buluşsak olur mu?”

Cate güldü. “Mükemmel olur.”

Cate, ilgisiz görünmeye çalışan ve alanın ucundaki bir ağaca yaslanmış olan adama bakarken bunun işe yaradığını düşündü.

Ama kendini kandırmayacaktı. Gregor deliriyordu. Araya girip bu parodiye bir son vermek için sabırsızlanıyordu.

Cate, Pip’in kulağının yarım santimetre yakınına gidip oku çekmesine yardım ettiğinde ve çocuğun dirseğini aşağı indirdiğinde Gregor patlama noktasına ulaştı. Köydeki en geniş açık alanın ucuna kurulmuş hedeflere doğru ayaklarını yere vurarak geldi.

Çevrelerinde tepeler ve ormanlar vardı ama tam karşılarında yaklaşık 270 metre genişliğinde oldukça geniş ve düz bir kır uza-

niyordu. Öyle olduğu için burası, köyün yıllık okçuluk yarışmasına ve yazın da panayıra ev sahipliği yapıyordu. Sarılmış koca saman balyaları farklı aralıklarla yerleştirilmişti. Üzerlerinde birkaç santimetrelik kar vardı ve beyaz bir battaniyenin altındaki kaya parçaları gibi dursalar da okların güvenli bir şekilde inmesi için yeterince iyi iş görüyorlardı.

Gregor yanlarında durup sinirli bir bakış attı. “Tanrı aşkına Cate onu bu şekilde çekiştirirsen hiçbir şeyi vuramaz. Lanet olsun, her şey yanlış. Duruşu bile. Sol ayağı, daha çok hedefe dönmeli.” Pip’in ayak parmaklarını kendi ayağıyla itti.

Pip buna itiraz edecekti ki Cate onu durdurmak için kolunu sıktı. “Ben tam olması gerektiği gibi ayarlıyorum Gregor,” diye ısrar etti Cate. “İstersen John’a sor. Ne yaptığımı gayet iyi biliyorum.”

Ne yaptığını biliyordu. Bu ikiliyi istemeseler de birbirleriyle zaman geçirmeye zorlayacaktı. Gregor’a çocuğun sevdiği bir şeyi öğretmekten daha iyi ne olabilirdi ki?

Ünlü okçu sert bir homurtuyla karşılık verdi. “O zaman neden arkadaki ayağına çok fazla ağırlık veriyor? İlk zamanlarda daha dengeli durmalı. Yay iki parmağının arasında olmalı,” dedi Pip’in parmaklarını ayarlarken. “Bu ikisinin değil. Çok hızlı ve sarsak tutuyor. Eli, kulak memesinin altında durmalı ve dirseği de öne çıkmalı. Okun başına değil, hedefine bakmalı. Tanrı aşkına tek gözünü kapatıyor. Ayrıca atmadan önce çok uzun süre bekliyor.” Gregor hakarete uğramış ya da Cate bir saygısızlık yapmış gibi öfkelenmişti. “Lanet olsun, duruşu, oku yerleştirışı, çekişi, bekleyişi ve gönderişi, her şey hatalı.”

Cate kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi ve ona sert bir bakış atıp öfkeliymiş gibi davrandı. “Ben de tüm bunları yaptığımı sanıyordum. Ama daha iyi iş çıkaracağını düşünüyorsan sen yap.”

Gregor’un bakışları sertleşti. Lanet olsun, çok akıllıydı. Cate’in ne yapmaya çalıştığını anlamıştı. Gregor’a fark ettireyim derken gereğinden fazla hata yapmış olabilirdi.

Cate, kendisi için hiç fark etmezmiş gibi umursamaz durmaya çalışan genç adamı fark edince derin bir nefes aldı. *Lütfen onu bir kez daha reddetme.*

Gregor uzun bir süre nefesini tuttu ve sonra Cate'e sert bir şekilde başını salladı. Bu, Cate'in savaşı kazandığını göstermese de en azından Gregor savaşmak istemiyor demekti.

Gregor, Pip'e yayın inceliklerini ve tekniğini gösterirken sonraki bir saat hızla geçti. Gregor'un öğretmen rolünde rahat ettiği ortadaydı. Cate ona bakarken emrindeki adamlarla çalışırken nasıl olduğunu görebiliyordu.

İngilizlerin okçularından korkulurdu –özellikle de Galli olanlarından– ama Highlands ve Galloway'in ormanları da ünlü okçular yetiştirmişti. İngilizlerle yüzleşme zamanı geldiğinde Bruce'un yetenekli okçuları olacaktı. Gregor'un, verdiği eğitime bakılacak olursa oldukça yetenekli okçulardı bunlar.

Belli ki Gregor sadece yetenekli değildi. Aynı zamanda bu yetenekleri başkalarına aktarma konusunda da iyiydi. Bu ikisi her zaman bir arada olamazdı. Ne kadar bilgi vermesi, ne zaman düzeltme yapması ve ne zaman övmesi gerektiğini çok iyi biliyordu.

Hamleleri gösterse de kendi yayını kullanmadı. Yine de Cate yanında getirdiğini gördüğüne sevindi. Uzun zamandır onu okuyula çalışırken görmediğini ve bir sorun olup olmadığını sorduğunda, kendi hedefine odaklanmasını söyleyip onu terslemişti.

Cate'in isabetini anında etkileyen birkaç teknik göstermesi şaşırtıcıydı. Pip gibi Cate de kendi gücüne uygun şekilde daha küçük ve daha hafif yaylarla çalışmaya alışıktı. Gregor'un okunu çekmek, demir bir çubuğu çekmek gibiydi. Cate, birkaç santimetre bile oynatamadı. Gregor'un sırtındaki ve kolundaki kaslar, birden yeni bir anlam ve önem kazanmıştı. Bu yayı kullanabilmek için çok güçlü olmalıydı.

Pip, Gregor'un mola vermemesine üzülen tek kişi değildi. “Öğle yemeğine yetişmek istiyorsak yeniden başlamalıyız.”

Ertesi gün yapılacak ziyafet için misafirlerin çoğu geldiğinden yemeğe gitmemek söz konusu değildi. Cate yine de hayal kırıklığına uğramış gibi ofladı. “Gitmeli miyiz?”

Gregor dudaklarını büzdü. “Evet, gitmeliyiz.” Pipe döndü. “Daha iyi olmanın tek yolu, eğitimde attığın her oku, savaş meydanında attığını hayal etmektir. Bu, daha çok ok attıkça düzeltebileceğin bir yetenek değil. Önemli olan her bir okun atıldığına değmesi. Omzunu ve sırtını güçlendirmelisin. Unutma önemli olan kolun değil. Yaya teslim ol. Yorgunken atış yapman yeteneklerini geliştirmene yaramaz.”

Son bir saatte Cate’in umduğu şey gerçekleşmişti. Pip, Gregor’a artık gizlediği bir nefret ve kuşkuyla bakmıyordu. İlk kez birilerinin ilgilendiği bir köpek yavrusu gibi görünüyordu. Sevgiye açtı ama bunun uzun sürmeyeceğinden korktuğu için karşılık vermekten çekiniyordu.

Pip söyleneni başıyla onaylayınca Cate, gözlerindeki yaşları görmelerinden korkarak başını çevirdi.

Dunylon’a dönüş yolunda yaşananlar olmasa mükemmel bir sabah yaşadıkları söylenebilirdi.

Gregor’un dikkat kesildiğini fark ettiğinde ormanın derinliklerindeydiler. Çoğu savaşçıda olduğu gibi Gregor da şartlar ne olursa olsun çevresi konusunda aşırı dikkatli ve temkinliydi ama şu anda durum farklıydı. Bu seferki savaşı anımsatan bir keskinlik ve huzursuzluktu. Gregor birden taş gibi olmuştu.

Pip atıyla önde gidiyordu. Gregor da biraz arkasındaydı. Cate ona dönüp “Sorun ne?” dedi.

Gregor’un çenesi kasıldı ve dudaklarını sıktı. “Emin değilim. Bir şey hissettim. Kuzeydeki tepelerde.” O tarafa bakmaması gerektiğini söylemesine gerek yoktu. “Sanırım biri bizi izliyor.”

Cate ürperdi ve içgüdüsel olarak kasıldı. Kalbi hızlandı ve zorlukla yutkunmaya başladı. “Ne yapmalıyız?”

“İlerideki yol ayrımına geldiğimizde çocukla birlikte kule evine gitmeni istiyorum. Ben dolanıp bizi izleyeni arkadan yakalamayı deneyeceğim.”

“Ama ya birden çok kişi varsa?”

Bu Gregor’u gülümsetti. “Bana bir şey olmaz Cate. Merak etmene gerek yok.” Gregor’un ifadesi sertleşti. “Ama Pip’i Dunyolon’a güvenli bir şekilde götürebileceğine inanıyorum. John’a neler olduğunu söyle. Elimden geldiğince çabuk dönerim. Misafirler de bir bahane bul.”

Cate bunu başıyla onayladı. İtiraz edip telaşlanamadan Gregor gitmişti bile. Belki de itiraz etmesin diye hemen gitmişti.

Cate, Gregor’un kendisine söylediğini yapıp Pip ile birlikte kaleyeye döndü ve John’a olanları anlattı. Kalenin hanımı olarak elinden geleni yaptı. Öğle yemeğine ev sahipliği yapıp misafirlerle güzelce ilgilenilmesini sağladı ama aklı –ve kalbi– başka bir yerdeydi.

Gregor iki saat sonra salonun kapısından girene kadar nefes alamamış gibiydi. Bitmek bilmeyen yemek hâlâ sürüyordu. Gregor, çevresi sarılmadan hemen önce Cate’e bir bakış attı. Gergin bir ifadeyle başını salladı.

Cate rahatlamalı mı yoksa gerilmeli mi bilemedi. Gregor, tehlikeyle yüzleşmemişti ama bu, tehlikenin hâlâ dışarıda bir yerlerde olduğu anlamına geliyordu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Cate burnunu duvara öylesine bastırıyordu ki muhtemelen derisi çizilmişti. Gregor ellerini tutmuş, bedeninin geri kalanıyla da kıpırdamasına engel oluyordu.

Nefes alması zordu. Bir an için panikledi, ardından sakinleşti. Gregor'un ayak bileğine çelme takmaya çalıştı ama adam bunu önceden tahmin edip Cate'in hamlesine engel oldu.

Cate'i daha çok itti. "Bu sefer hamlen işe yaramaz, Cate. Başka ne yapabilirsin. *Düşün*."

Gregor'un sesinde Cate'in anlamlandıramadığı bir telaş vardı ama sözleri Cate'i daha da sinirlendirdi. Ne yapabilirdi? Kahretsin, hiçbir şey yapamazdı! Adam lanet bir boğa kadar güçlüydü! Cate nabzının hızlandığını ve çaresizlikle öfke içinde kanının ısındığını hissetti. Tüm içgüdüleri çaresizliğine isyan ediyordu.

Ama Cate çaresiz değildi. Aniden amacını hatırlayıp direnmeyi bıraktı. Gregor baskıyı azalttığı anda tepki verdi. Dizlerini kırıp hafifçe öne eğildi ve kafasını Gregor'un yüzüne doğru hızla itti. Adam çok uzun boylu olduğundan burnuna değil de çenesine vurabilmişti ama bu da bir çatırtı duyulmasına yetecek kadar sert bir hamleydi.

Gregor acıyla homurdanıp öne doğru eğildi. Cate bu boşluktan yararlanıp döndü ve dirseğini kaburgalarına indirip aynı anda bileğini onun ayağına doladı.

Gregor yere düşmedi ama sendelemesi de Cate'in kaçması için yeterli olmuştu.

Cate ona döndüğünde Gregor çenesini ovuyordu. "İyi misin?"

"İyiyim," dedi Gregor. "Bu iyi bir hareketti. Hazır olduğunda yine deneyebiliriz. Bu kez birisi seni boynuna bir bıçak dayayarak duvara sıkıştırırsa ne yapacağını çalışacağız."

Cate, Gregor'un yüzündeki ifadeye dikkatle bakıp başını salladı. Gregor'un onunla olan çalışmalarını ciddiye almasına –hem de *çok* ciddiye almasına– sevinmeliydi ama bu çalışmanın başka bir amacı olduğunu hissediyordu. Gregor onu, eskisinden daha sıkı çalıştırıyordu. Sanki tek bir dersle onu karşılaşılabileceği tüm korkunç durumlara hazırlamaya çalışıyor gibiydi.

Gregor, eğitim için getirdiği bir yığın silahın arasından kuyu suyuyla doldurduğu matarasını çıkarıp uzun uzun içti ve sonra da Cate'e uzattı. Hava soğuktu ve bulutlu bir gündü. Ara ara kar taneleri dökülüyordu ama eğitimin ardından Cate'in yanakları kızarmıştı.

İşi bitince matarayı Gregor'a geri verdi. "Canını sıkan bir şey mi var, Gregor?"

"Hayır."

Cate kaşlarını çatı. "Emin misin? Bugün çok *gergin* görünüyorsun. Bunun olanlarla bir ilgisi var mı? Kimseyi bulamadığını söylemiştin."

"Söyledim. Ama orada birileri vardı. Birden çok kişi. En az beş kişinin ayak izini gördüm."

"Muhtemelen sadece yolculardır."

Gregor dudaklarını sıktı.

"Ne oldu?" dedi Cate.

Gregor ona baktığında yeşil gözlerindeki ifade çok sertti. "Öylesine gezen birileri değildi. En azından birkaç gündür oradaydılar."

“Bunu nereden anladın?”

“Arkalarında bıraktıklarından. Hızla gittiler ve çöplerini gizlemeye vakit bulamadılar.”

Cate, bu rahatsız edici düşünceyle yüzünü buruşturdu. “Birkaç gündür orada olsalar bile bu seni neden rahatsız ediyor? Hem benimle ne ilgisi var?”

“Seninle bir ilgisi yok,” dedi Gregor. “En azından doğrudan seninle ilgisi yok. Ama her şey olabilir. Lanet olsun, muhtemelen bir şey yoktur.”

Gregor öyle huzursuz görünüyordu ki –hiç kendisi gibi değildi– Cate dayanamayıp ona uzandı. “Ne oldu Gregor? Bana söylemediğin ne var?”

Gregor bir süre ona baktı. Sonunda derin bir nefes verip parmaklarını saçında gezdirdi. “Sanırım bilmeye hakkın var. Zaten artık sır da değil o yüzden sözümünden dönmüş olmam.”

“Ne sözü?”

Onları duyacak kadar yakınlarında biri olmadığından emin olmak için etrafına bakındı. Koğuşların yanında dolanan birkaç klan üyesini görünce Cate’e eğitim alanının ilerisindeki ahşap çitlerin yanını işaret etti. “Kralın ordusundaki yerim konusunda sana tam olarak dürüst davranmadım.”

Cate’in kalbi duracak gibi oldu. Ardından telaşla atmaya devam etti. “Öyle mi?”

Gregor başını iki yana salladı. “Sen haklıydın. Sadece bir okçudan fazlası olarak hizmet ediyorum.”

Cate haklı çıktığını düşünerek devamını duymayı beklerken gerilmişti. Gregor’un son derece gizemli ve sır dolu tavırları onu germişti.

“Bruce’un Hayaletlerini duydun mu hiç?”

Cate gülümsedi. “Tabii ki. Onları herkes duymuştur ama...”

Cate durdu. Gözleriyle ağzı şaşkınlıktan kocaman açıldı. Aniden tüm taşlar yerine oturmuştu. Sanki zihni birden çalışmaya başlamıştı. Başta anlamlı olmayan şeyler şimdi netleşmişti. “Sen de mi bir hayaletsin?”

Gregor hafifçe gülümsedi. “Evet ama gördüğün gibi bir hayalet değilim. Öyle olduğumuzun düşünülmesini de biz istemedik ama bu efsane, yıllardır düşmanlarımızın bizi yakalamasına engel oldu.”

“Bizi mi? Kaç kişisiniz?”

Gregor tereddüt etti. “Sana bilmen gerekenden fazlasını söylemek istemiyorum. Bunları da anlatmazdım ama görünüşe göre muhafızlar arasındaki yerim tehlikede.” Bilet detayını atlayarak kısaca Berwick’te olanları anlattı. Şahin yetiyordu. Bir de Cate’in diline düşmesine gerek yoktu. “Sadece kendimizi değil, ailelerimizi de düşmanlardan korumak için kimliğimizi gizlemeye karar verdik. Bize doğrudan ulaşamazlarsa sevdiklerimiz vasıtasıyla ulaşmayı deneyebilirler. Gerçi bu, adamların çoğu evlenmeden önceydi.” Gülümsedi. “Sırrımızı eşlerden saklamak teoride kolay olsa da pratikte farklıydı. Birkaç istisna dışında –belli ki ben de onlardan biriyim– sırrımızı başkalarından saklayabildik.”

“Yani bugünkü telaşının nedeni tehlikede olabileceğimi düşünmen miydi?”

Gregor küfür etti. “Muhtemelen abarttım ama risk almak istemiyorum. Tamamen güvende olacağına inansam seni deli gibi istememe rağmen Farquhar’la gitmeni kabul edebilirdim. Ama eşim de olsan ‘korumamda da’ olsan fark etmeyecek. Sen, John ve Pdraig her zaman risk altındasınız.”

Farquhar hakkındaki itirafı Cate’i şok etmişti. “John ve Pdraig bunu biliyor mu?”

Gregor başını iki yana salladı. “Sanırım John bundan şüpheleniyor. İkisine de söylemem lazım.”

Cate ona ilk kez tanışıyorlarmış gibi bakıyordu. Birçok şey hayal etmişti ama bu aklına bile gelmemiştir. “Bir hayalet? Buna inanamıyorum. Duvarları yerinden oynatıp sisin içinde yok olan süper kahramanlar olduğunuz konuşuluyor. Ölümsüz olduğunuz söyleniyor. Hepiniz dev ve...” Cate bir şeyler hatırlayıp durdu. “Beni bulduğün gün yanında olan adamlar. Hepinizde o korkunç başlıklar, siyah tunikler ve pelerinler vardı. Başta şeytan olduğunuzu sandım. Onlar da hayaletti, değil mi?”

Gregor gergin bir şekilde başını salladı. “Senden onların adını unutmanı istesem bunu yapar mısın?”

“Denerim ama korkarım hafızam çok kuvvetli.”

Gregor gergin bir şekilde gülümsedi. “Bunu tahmin edebiliyorum. Sanırım diğerlerinin kimliklerini de senden çok uzun süre saklayamayacağım.”

“Arkadaşlarına asla ihanet etmem, Gregor.”

“Evet, bunu yapmak zorunda kalmana izin vermeyeceğim. Savaş bitene kadar Batı Adaları’na taşınmaya ne dersin?”

Cate ona şaşkınlık içinde baktı. “Şaka yapıyorsun, değil mi?”

“Kısmen.” Gregor uzanıp kızın yanağına inen koyu renkli bir tutamı kulağının arkasına yerleştirdi. “Bruce beni çağırttığı zaman seni yalnız bırakacağımı düşündükçe midem kasılıyor.”

Cate, bunu düşünmek istemese de yakında gideceğini biliyordu. Belki de düşünlerinden birkaç gün sonra giderdi. “Yalnız olmayacağım,” dedi. “John ve emrinde çalışan diğer savaşçılar var. Kendi başıma hiçbir yere gitmemeye çalışırım. Ayrıca bir hayalet kadar insanüstü gücüm ya da yeteneklerim olmayabilir ama gerektiğinde kendimi savunabilirim.”

Gregor bunu başıyla onayladı. “Savaş taktikleri bilen bir eşim olduğuna sevineceğim hiç aklıma gelmezdi.”

Cate gülümsedi. “Ben de bir cinle evleneceğimi hiç düşünmezdim.”

“Hayalet,” diye düzeltti Gregor ciddiyetle. “Pekala, artık tüm sırlarımı biliyorsun.” Cate’in rengi attı ama Gregor eğilip de başının tepesine bir öpücük kondurduğu sırada bunu fark etmedi. “Çalışmaya bıçakla devam edelim mi?”

Cate bunu başıyla onayladı. Gregor’un verdiği sırrın ne anlama geldiğini düşündükçe şaşkınlığı azaldı. Cate onun tüm sırlarını biliyor olabilirdi ama Gregor, Cate’in tüm sırlarını bilmiyordu. Ve artık Bruce’un ordusundaki yeri ortaya çıktığına göre –gerçi Cate’in aklında hâlâ bir sürü soru vardı– Cate’in ona sırrını açıklaması şarttı. Babasının adının onun için bir önemi olmayacağı yalanına kendini daha fazla inandıramazdı. Bunun kesinlikle önemi vardı. Sorun –ya da Cate’i korkutan şey– Gregor’un gerçekleri öğrendiğinde vereceği tepkiydi.

Gregor, elini arkadan Cate’in boynuna doladı. Bıçağının keskin ucunu boynuna yasladı. Ona kaçmanın iki yolunu göstermişti. Cate birinci de uzmanlaşmıştı. Yere düşecek gibi yaparak iki eliyle birden onu kolundan çekerek sert bir yüzeye çarpmasını –bu durumda sert yüzey koğuşun duvarıydı– sağlamıştı ama ikinci yolu kullanırken sorun yaşıyordu.

“Boynunu korumak için çeneni eğ,” dedi Gregor. “Ayrıca bıçağı indirebilmek için kolumu çekmen lazım. Böylece boynuna değil omzuna yaklaşmış olur. Dönüşün daha hızlı olmalı. Bana tepki verecek ya da bıçağı yeniden yerine yerleştirecek kadar zaman tanımamalısın.”

“Deniyorum,” diye öfkeyle homurdandı Cate. “Ama dönerken elimi yerleştirmekte sorun yaşıyorum.”

“Çok fazla düşünüyorsun. Ellerini kolumu çektiğin yerde bırak ve dirseğini kullanıp dönerken başını vücuduma doğru eğ.” Cate’in yüzünde Gregor’u güldüren o sert, kararlı, inatçı ve du-dağı büzülmüş ifade vardı yine. Tanrım, Cate bir erkek olsa bu

yüz ifadesiyle ordulara ilham kaynağı olurdu. “Yeniden denemeye hazır mısın?”

Cate bunu başıyla onayladı.

Gregor arkasında bir hareket hissettiği sırada bıçağı yeni yerleştirmişti. Arkasını döndü ama artık çok geçti. Dikkat dağınıklığı pahalıya patlamıştı. Cate çekilip döndü ve bıçağı tutan elini arkasına doğru kıvrıp onu sırtında kıvrıldığı koluyla yere itti.

Gregor küfür etti. Ama bunun nedeni ağzına çamur girmesi değil, Cate’in ayağının o sırada sırtında durması ve kıvrılan kolunun acımasıydı. Diğer bir sorun da bunlara tanık olan kişiydi. Gregor bu kahkahayı nerede duysa tanırdı.

“Yüzüne dikkat et delikanlı,” dedi MacSorley kahkahanın ardından. Belli ki Cate’i erkek sanmıştı. Bu şaşırtıcı değildi çünkü Gregor, bıçakla eğitim yapacakları için ona zorla zırh başlığı tak-tırmıştı. “Bilet satın alanları hayal kırıklığına uğratmak istemeyiz.”

Cate kaşlarını çatıp onu bıraktı ve soru sorarcasına bir bakış attı.

Lanet olsun. “Sonra anlatırım,” dedi Gregor ayağa kalkarken. Cate’e o saçma bilet olayını anlatmak zorunda kalacak olsa da seçkin bir savaşçıdan ziyade Viking istilacısı gibi görünen iriyarı Batı Highland liderine gülümsedi. Onu görmek çok güzeldi. “Endişelenmene gerek yok Şahin. Bana bir şey olacak olursa tek biletle iki kişinin gelip seni görmesini sağlarsınız.”

Yanındaki iki adam da –Lachlan MacRuairi ve Arthur Campbell– kıs kıs güldü. Adamlar belli ki atlarını ahıra bırakıp onu bulmak için doğrudan eğitim alanına gelmişlerdi.

“Bir bilete üç kişiyi teklif etmelisin,” dedi MacRuairi soğuk bir şekilde. “Kuzenim çok uzun zamandır evli ve kızları memnun etme konusunda pratiğe ihtiyacı var.”

MacSorley muzip bir tavırla gülümsedi. “Benim memnun etmek istediğim tek bir kadın var ve inan bana kuzenim o da halinden gayet memnun.”

“Ellie nasıl?” diye sordu MacGregor masum bir tavırla. “Bir dahaki sefere Campbell’ın eşini ziyarete Dunstaffnage’e gittiğinde onu görmek istiyorum.”

MacSorley’nin yüzündeki gülümseme silindi. İfadesi karardı ve aniden sert bir hal aldı. “Eşimin yanına falan yaklaşmıyorsun MacGregor. Ben yanında olmadığım sürece bu mümkün değil.”

Gregor kaşını kaldırıp gülümsedi. “Korktun mu Şahin? Eşinin gözünde dünyaları yaratan adam olduğunu sanıyordum.”

“Önlemimi alıyordun,” diye araya girdi Campbell. “En akıllı kadın bile senin yanındayken sersemleyip saçmalayabilir. İnan bana sonunda kapana kısıldığını duyduğuna sevinecek tek kişi MacSorley değildir.”

“Pekâlâ, sonunda pençelerini sana geçirebilen kız nerede Çekici?” dedi MacSorley. “Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum.”

Gregor arkadaşlarını selamlarken yanında bekleyen Cate’in sabrı sonunda taşı. Başlığını çıkarıp parmağını Gregor’un göğsüne vurarak kirlenmiş sevimli yüzündeki saçları uzaklaştırdı ve sinirle Gregor’a baktı. “Pekâlâ, Çekici” –şaşkın MacSorley’ye bir bakış attı– “bu isim sana çok yakışmış bu arada. Tüm o ‘kızlardan’ bahsederken birini unutmuyor musun?”

“Lanet olsun MacGregor,” dedi MacRuairi. “Bu bir kızmış!”

“Seni yere deviren bir kız mıydı?” dedi MacSorley. Şanslı günündeymiş gibi görünüyordu. Hep öyle olurdu. “Teşekkürler!”

Denizcinin ilerleyen zamanlarda kullanması için kendine malzeme verilmesine teşekkür ettiğine şüphe yoktu. Ama Gregor, arkadaşının fikrini değiştirebilirdi. Yakında eş olacak kızla çalışması için ilk MacSorley’ye izin verecekti. Saf Viking saniyeler içinde kendini kışının üzerinde bulurdu. Bunu görmek için sabırsızlanıyordu.

Ama önce onları tanıştırması lazımdı. Tanışma merasiminin ardından normalde ifadesiz olan MacRuairi bile şaşkınlığını giz-

leyemedi. Gregor hepsinin zihnini okuyabiliyordu. Gregor'un eş olarak seçtiği kadın, basit bir tunik, pantolon ve zırh giymiş olan bu sevimli ve küçük kız mıydı? Lanet olsun, öyleydi! Hepsine meydan okurcasına baktı ve bir şey söylemeleri –akıllarından bir şey geçirmeleri– için adeta onlara kafa tuttu.

İlk öne çıkan ve kızı selamlayan Campbell oldu. “Sizinle tanışmak bir zevk leydim. Şakalarımızı affedin. Sizi gücendirmek istemedik. Sadece MacGregor'un birine yenildiğini görmeye alışık değiliz. Bir yavere yenilmesine bile hazır değilken bir kadına yenilmesi...” dedi gülümseyerek.

Cate, Gregor'un partnerine içtenlikle baktı. “Ben kolay kolay gücenmem lordum... Campbell mıydı?” dedi kafası karışmış bir ifadeyle Gregor'a dönerek.

Gregor, bu karışıklığın kaynağını tahmin ederek gülümsedi. Campbellar ve MacGregorlar, savaş patlak vermeden önce korkunç bir düşmanlık içindeydiler ve muhtemelen savaş bitince de durum yine aynı olacaktı. Aslında, Highland Muhafızlarının ilk günlerinde Tor MacLeod'un aklına Gregor ile Campbell'ı partner yapma fikri de buradan gelmişti.

Tanrı biliyor ya, uyumsuz tek partnerlik ikisinininki değildi. Ama bu işe yaramıştı. Gregor ve Campbell artık kardeş gibiydi. Tüm partnerliklerin böyle sonuç vermemesi çok kötüydü. Düşüncelere dalarak Seton ve Boyd'u düşündü. Muhafız alayı 'Sör' Alex Seton'dan aldığı darbenin etkisini hâlâ üzerinden atamamıştı. İngiltere'de doğup İskoçya'da büyüyen şövalye, en başından beri ateşli bir vatansever olan Robbie Boyd ile eşleşmemeliydi ama kimse ihanet edebileceğini hayal edemezdi.

Bu sorunlu düşünceyi bir kenara iten Gregor, Cate'e gülümse-di. “Evet, doğru duydun, Campbell. Belli ki bu Campbell'ın bazı iyi özellikleri var. Gerçi tam bir pisliktir. Hazırlıklı ol.”

Cate ona bir bakış atıp kısık sesle, “Onlar da...” dedi.

Gregor dudağını büzdü. Cate'in bunu tahmin etmesine şaşırmamıştı.

Kaçınılmaz olanı kabullenip başını salladı. Cate, kendisi hakkındaki gerçeği öğrendikten sonra diğerlerinin kimliğini gizlemesinin mümkün olmayacağını biliyordu. Ama bu beklediğinden daha çabuk olmuştu çünkü arkadaşlarının geleceğinden haberi yoktu.

Neden burada olduklarını öğrenmek için biraz beklemesi gerekecekti. MacSorley'nin kışının üzerine düştüğünü görme fırsatını kaçırmasına imkân yoktu.

Saatler sonra dört adam, liderin odasındaki büyük masasının çevresinde toplanmıştı. Denizci ahşap oturakta kıpırdandıkça Gregor sırtıtmamak için kendini zor tutuyordu.

Gregor'un tek ödülü MacSorley'nin kalçasının incinmesi olmamıştı. Bir de Cate'in istediğinden daha hızlı inen dirsek darbesi yüzünden moraran gözü vardı. Pansuman yapılması gerekmişti. O anda Cate dehşete kapılmış, MacSorley susmuş, Gregor ve diğerleri de gözlerinden yaşlar gelene kadar gülmüştü.

"Lanet olsun Nişancı," dedi MacSorley, yakındaki bir minderi alıp koltuğun üzerine koyarken. "O kıza, bütün sırlarını öğrettiğine inanamıyorum. Bir kızın bu şekilde dövüşebileceği aklıma bile gelmezdi."

"Onu genellikle John eğitti." Gregor sırttı. "Çok iyi, değil mi? Kendi gözlerimle görmesem inanmazdım."

"Eşimin görmesine izin verme," dedi MacRuairi soğuk bir sesle. "Onu, savaş meydanından uzak tutmak için yeterince uğraştım. Kadınların da dövüşebileceğini aklına sokarsa kim bilir neler yapar."

Adam, içgüdüsel olarak ürperdiğinde Gregor gülmemek için kendini zor tuttu. Şanssız partnerliklerden bahsetmişken... Kim-

seye sadık olmayan paralı asker MacRuairi, İskoçya'nın en ateşli vatanseverlerinden biri olan eski Buchan Kontesi Bella MacDuff ile evlenmişti.

"Nişanlın minyon ama şaşırtıcı derecede hızlı ve çevik," dedi Campbell. "Şey gibi hareket ediyor..."

Sesi giderek alçaldı. Hepsi, demek üzere olduğu şeyi anlamış ve gerilmişti. *Seton gibi.*

"Hiç haber var mı?" diye sordu Gregor sessizce.

Campbell başını iki yana salladı. "Şimdiye kadar sözünü tuttu."

"Sözlerinden *birini* tuttu, demek istiyorsun," diye araya girdi MacRuairi sert bir şekilde. "İsimlerimizi İngilizlerle paylaşmamış olabilir ama bize ihanet etti. 'Sör' Alex, Londra'da kalıp içimizden biriyle savaş alanında karşılaşmamak için dua etse iyi eder çünkü iyiliğinin karşılığında bıçağımı sırtına saplamaktan büyük zevk duyarım."

Kimse cevap vermedi ama MacRuairi sadece hepsinin aklından geçen düşünceleri –daha sert ve MacRuairi tarzında olsa da– dile getiriyordu. Bir zamanlar arkadaşları olan adam artık düşmandı ve hepsi için bir tehditti.

Belki Gregor için tehdit olmayabilirdi. "Başka haber var mı?" diye sordu.

"Dedikodular dolanıyor," dedi Campbell. "MacRuairi ve Gordon'un isimleri gibi seninkinin de ağızdan ağıza dolanması an meselesi. Önlem alman gerekecek." Ona baktı. "Kıza söyledin mi?"

Gregor bunu başıyla onayladı. "Bugün, siz gelmeden önce söyledim." Ormandaki adamlardan onlara da bahsetti.

MacSorley başını salladı. "Belki de Avcı geldiğinde bir şeyler bulur."

"O ve Vurucu, Edward Bruce ile birlikte güneyde sanıyordum."

"Öyleler ama düğününü kaçıracaklarını düşünmüyorsundur herhâlde. Lanet olsun Nişancı, İskoçya'da evlendiğini görmek için daha çok sabırsızlandığımız başka bir adam yok," dedi MacSorley

sırıtarak. “Akıncı ile birlikte kuzeye giderken piskopostan iznini de getirecekler.” St. Andrews Piskoposu William Lamberton’ı hepsi iyi tanıyordu. Bruce’un şu ana kadar sağladığı başarıda onun da payı büyüktü.

“Akıncı’nın bebekten ayrılabilmesine şaşırdım.”

Boyd’un yeni eşi –İngiliz eşi– birkaç ay önce bir erkek çocuk dünyaya getirmişti.

“Vurucu ve Avcı ile birlikte güneyde ama sanırım sık sık Kilmarnock’a gidiyor,” dedi Campbell gülümseyerek. “Buz ve Aziz de birkaç gün içinde Lider ile birlikte gelecekler.”

“Peki, Melek?” diye sordu Gregor. Eski soyadı Sutherland olan Helen MacKay –Magnus ‘Aziz’ MacKay’in eşi ve Kenneth ‘Buz’ Sutherland’in kız kardeşi– çok yetenekli bir şifacıydı ve muhafızların kişisel doktoru olmuştu. Gregor, az kalsın onu öldürecek olan okun boynunda bıraktığı yara izine istemsizce dokundu. Helen olmasa bu ok, onu öldürebilirdi. Hayatını ona borçluydu ve aralarında özel bir bağ oluşmuştu. Gerçi eşi bundan çok rahatsız oluyordu.

Cate de onu severdi. Aslında iki kadın birbirine çok benziyordu. İkisi de erkeklerin tekelinde olan konularla uğraşıyordu. Cate savaşla, Helen da tıpla.

“Kral mesajını alır almaz Aziz, Melek’i almaya gitti. Kendisi olmadan evlenmene izin verirse testislerini keseceğini biliyor. Kral, Douglas ve Randolph da burada olacak ama şu anda kuşatmayı başlatmak için orduyu Perth’e gitmeye hazırlıyorlar.”

Gregor bunu başıyla onayladı. Öyle olduğunu düşünmüştü. “Ne zaman?”

“Bir hafta,” dedi Campbell yüzünü alaycı bir tavırla buruşturarak. “Korkarım yola çıkmadan önce eşinle sadece bir gecen olacak.”

Gregor sessizce küfür etti. En azından birkaç günleri olmasını ummuştu. Cate hayal kırıklığına uğrayacaktı. Lanet olsun, kendisi de hayal kırıklığına uğramıştı.

Ama en azından hazır olacaktı. Zihnini temizlemek için yaptığı plan tam olarak bu değildi ama Cate ile olmak işe yaramıştı. Son bir hafta onu rahatlatmış ve önündeki savaş için hazır olmasını sağlamıştı. Artık sadece Bruce değil, Cate de vardı. Cate'in onunla gurur duymasını –onun güvendiği adam olabilmeyi– istiyordu. İkisini de hayal kırıklığına uğratmayacaktı. Yeteneklerini kaybetmemişti. Hatta Cate ile geçirdiği zamanlar bunları keskinleştirmesini sağlamıştı. Yayını alıp bunu kanıtlamak için sabırsızlanıyordu.

“Ben bundan pek emin değilim,” dedi MacRuairi ağır ağır. Ona, şarap bardağının üzerinden uzun ve bilmiş bir bakış attı. “Bu akşam Nişancı'nın küçük gelinine bakışlarını düşünecek olursak belli ki zaten birlikte birkaç gece geçirmişler.”

Bir yılandan bile daha kötü olan ve adının hakkını veren kalpsiz paralı asker, belli ki alaycı kuzeniyle fazla zaman geçiriyordu. O da kuzeni gibi konuşmaya başlamıştı.

Gregor ona sert bir bakış attı ve ardından gidip fiziksel olarak imkânsız bir şey yapmasını söyledi... Pislik herif bu küfür üzerine sadece gülümsedi.

Tabii ki MacSorley –alaycı kuzen– konuyu kapatmayacaktı. “Düğün gecesini bekleyemedin değil mi? Kızın, sana bu kadar kısa sürede kelepçeleri nasıl taktığını merak ediyorduk. Gerçi küçük eşinle tanıştıktan sonra bunu anlayabiliyorum. O sevimli yüz, keskin bir zekâyı saklıyor. Ve morluklarım da bunun kanıtı.”

Gregor gözlerini kıstı. Omzundaki kaslar yanıyordu. Ona doğru eğildi. “Ne ima ediyorsun Şahin?”

Kimsenin Cate'e çamur atmasına ya da kendisinin evlenme niyeti konusunda şüphelenmesine izin vermeyecekti.

MacSorley elini kaldırdı. “Sakin ol Nişancı. Sinirlenmene gerek yok. Hiçbir şey ima etmiyordum. Bu masada bir rahibin gelişini bekleyememiş olan tek erkeğin sen olmadığına bahse girerim. Hepimizin kırılma noktaları oldu. Benimki beş yıl önceydi.

Sadece senin de bir kırılma noktan olduğunu tahmin etmiyorduk, hepsi bu.” Kollarını göğsünün üzerinde birleştirip eğildi. “Doğru kadın tarafından tuzağa düşürülmenin kötü bir yanı yok. Ve gör-
düğüm kadarıyla tuzağa düşmüş ama gayet iyi haldesin.”

Gregor rahatlayıp sandalyesine yaslandı. “Cehenneme kadar yolun var Şahin. Durum sandığın gibi değil.”

Ünlü denizcinin gülümsemesi alaycı bir hal aldı. “Ben durumun tam olarak öyle olduğunu düşünüyorum.” MacSorley, bir şey dinliyormuş gibi elini kulağına götürdü. “Bu ses de ne? Highlands’in dört bir yanında kırılan kalplerin sesi olmalı. Denizin en yakışıklı köpekbalığı oltaya gelmiş.”

Gregor başını iki yana salladı. “Kahretsin Şahin. Seninle uğraşmayacağım.”

MacSorley bu itirazı yok saydı. “Kızın sıradışı yeteneğini birinci elden gördüm. Yerinde olsam boğazıma –ya da herhangi bir yerime– bıçak yaslamaması için elimden geleni yapardım.”

Gregor, Cate’in sözlerini hatırlayınca dudaklarını buruşturdu.

“Bunu yapmaz,” diye araya girdi Campbell.

Gregor, arkadaşının sesindeki güveni duyunca tek kaşını kaldırdı ama ona soru sormadı. Campbell, başka insanların görmediğini görmek gibi garip bir yeteneğe sahipti. Belki de Gregor’un kendisinin bile göremediği şeyleri.

Partneri kaşlarını çattı. “Bu çok komik. Bana birini hatırlatıyor ama kim olduğunu çıkaramıyorum.”

Gregor aniden sırtının ürperdiğini hissetti. Arkadaşına baktı. “Evet, ben de aynısını düşündüm.”

Birbirlerine baktılar. Gregor, Campbell’in gözlerindeki kaygılı ifadeyi görmemeye çalıştı. Ama bu kaygı peşini bırakmadı. Daha sonra bunu hatırlayacaktı.

Ama o zamana kadar iş işten geçmiş olacaktı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Hogmanay ziyafetinin olduğu sabah, Gregor da diğer üç hayaletle birlikte at binmeye gidince Cate mutlu oldu.

Kimliklerini bu kadar uzun süre saklayabilmiş olmalarına şaşırmişti. İnsanların tek yapması gereken çevredeki en korkunç, göz korkutan ve vahşi görünümlü adamları belirlemektir. O zaman arama sonlanırdı. İskoçya'nın en yakışıklı adamıyla evlenmeyecek olsa hepsinin sıradışı bir şekilde yakışıklı olduğunu fark edebilirdi. Ve uzunlardı. Ve kaslı. Savaş meydanındaki meşhur cesaretleri düşünülünce bu gayet anlaşılırdı. Hepsini bir arada görmek büyüleyici oluyordu.

Cate'i mutlu eden bunu öğrenmek değil, Gregor'un bu kez yayını da yanına almasıydı. Cate, yayını kullanmıyor olmasını sandığından daha çok kafasına takıyordu. Gregor'un haftalar boyunca çalışmadığını daha önce hiç görmemişti. Ama belli ki bu sıradışı mola sona ermişti. Muhtemelen bunun nedeni yakında savaşa geri dönecek olmasıydı. Cate, dün akşam yemeğinden sonra kendisine söylediği şeyi hatırlayınca kalbinin sıkıştığını hissetti.

Düğünlerinden sonraki gün mü? Bu hiç adil değildi!

Cate, bir kez daha kendisine babalık eden adama küfür etti ama bu kez kendisini terk ettiği için değil, sevdiği adamı ondan uzaklaştırdığı için küfür ediyordu.

Ona söylemek zorundasın. Bunu Gregor'dan sonsuza dek saklayamayacağını biliyordu. Kralın ordusundaki herhangi bir asker

olsa bunun bir önemi olmazdı ama Gregor bundan fazlasıydı. Çok daha fazlası...

Cate ona söyleyecekti. Fırsatını bulur bulmaz. Tüm bu misafirler ve eğlence varken yalnız kalabilmek biraz zor –neredeyse imkânsız– olabilirdi. Ama Gregor gitmeden önce eğilip kulağına ‘bu gece’ diye fısıldamıştı. Bu tek bir kelime, vaatlerle dolu olan o boğuk ses, Cate’in ürpermesine neden olmuştu.

Olacakları düşünerek gün boyunca heyecanlandı. Pislik! Cate’e neler yaptığından haberi var mıydı? Muhtemelen. Kesinlikle.

Cate, gün boyunca en olmadık anlarda kızardığını hissetti. Mutfakta, Ete ile birlikte domuzun fırınlanmasını izlediği sırada hizmetçilerden biri bu gece için çok heyecanlandığını söylediğinde... Kız, Cate’e heyecanlı olup olmadığını sorduğunda... Cate’in aklından geçip yanaklarının kızarmasına neden olan şey ziyafet değildi.

Cate’in işkencesi, uzun zamandır beklenen ziyafet başladığında daha da arttı. Gregor ev sahibi olduğundan yoğun ve çok az konuşabiliyorlardı. Cate masada yanında oturuyordu. Gregor’un eli birden çok kez ‘kazara’ onun eline sürtmüş, kolu göğsüne değmiş ve bacağı, Cate’in bacağına itmişti. Bu temaslar Cate’in yerinden sıçramasına neden oluyordu. MacGregorların Lideri olan amcası Malcolm, Cate’in diğer tarafında oturuyordu ve kıza birden çok kez tuhaf bakışlar attıktan sonra sonunda bir sorunu olup olmadığını sordu. Cate, Gregor’a doğru öfkeli bir bakış atıp ondan biraz uzaklaştı.

Ama aralarına mesafe koymak da işe yaramamıştı. Gregor’un bakışlarını görünce de kıpkırmızı kesiliyordu. Kafası sık sık dağıldı. Kendisini tebrik etmek için akın akın gelenlerle konuşurken kekeleyip durdu.

Yemekten sonraki dans daha da kötüydü. Gregor ona dokunmak için hiçbir fırsatı kaçırmadı. Uzun süre elini tutmalar...

Adımlarına eşlik ederken beline dokunmalar... Cate ilk dansın sonunda kızarmış, nefes nefese kalmış ve delicesine uyarılmıştı. Gregor'un üzerindeki o şık lacivert kadife tuniği yırtıp ona işkence eden adama kendisini vermek için sabırsızlandığını herkesin anladığını düşünüyordu. Korkunç görünüşlü korsan Lachlan MacRuairi, birinde bakışlarını yakalayıp Cate'in keyif olduğuna yemin edebileceği bir ifadeyle koyu renkli kaşını kaldırdı. Cate öyle utanmıştı ki masanın altına girip ortadan kaybolmak istedi.

Ne yazık ki nişanlısına yalayıp yutmak istediği bir şekerlememiş gibi bakan sadece kendisi değildi. Her zamanki kadın kalabalığı, Gregor'un peşinden ayrılmıyordu. Ama Gregor, ona kıskanması için bir neden vermiyordu. Her zamanki gibi çaba sarf etmeden çekici görünse ve dans ettiği tüm kadınlara karşı kibar olsa da kur yapan bakışları ve dokunuşları sadece Cate'e saklıydı. Ancak onu Seonaid ile dans ederken görünce kıskançlığa benzer bir şeyler hissetti. Belki de öpüşmelerini sandığı kadar unutmamıştı.

Ama kıskanmak için bir nedeni olmadığını fark etti. Gregor'u dünyanın geri kalanından ayıran dokunulmazlık duvarı yeniden dikilmişti. Bu duvar o kadar uzun zamandır yoktu ki Cate nasıl bir şey olduğunu bile unutmuştu. Gregor, Cate'in yanındayken farklıydı. Sadece Cate o duvarı yıkmıştı.

Çok kollu şamdan yakıldığında Cate artık ziyafetin ve gecenin sona ermesi için sabırsızlanıyordu. Kendisiyle böyle alay ettiği için Gregor'a hak ettiğini verecekti.

Ama Gregor onu fazla bekletmedi. Cate onun Seonaid ile dans ettiğini gördükten kısa bir süre sonra Gregor arkasından gelip John ile konuştuğu sırada kulağma 'şarap' diye mırıldandı.

Cate'in ne demek istediğini sormasına gerek yoktu. Gözünün kenarıyla koridora uzanan kısma geçip şarapların depolandığı küçük odaya doğru gittiğini gördü.

Olacakları düşününce nabızı hızlandı. O anda fiçıların keskin ve nemli kokusunu alabiliyordu. Gregor'un dudaklarını boynunda, tenini teninde ve bedeninin ısıyla sertliğini...

Birilerinin yokluklarını fark etmesini istemiyorlarsa acele etmeleri lazımdı. Ama bu telaş, Cate'in beklentilerini de artırıyordu.

Arkasından gitmeden önce yeterli olduğunu düşündüğü bir süre boyunca bekledi.

Birkaç metre gitmişken arkasından birinin seslendiğini duyup döndü. Gerildi ve bedeni içgüdüsel olarak sinir bozucu olacağını tahmin ettiği karşılaşmaya kendini hazırladı.

"İşte buradasın Caitrina," dedi Seonaid onunla şans eseri karşılaşmışlar gibi masum bir tavırla.

Cate arkasına baktığında sadık cariyelerinin olmadığını gördü ve şaşırdı. "Beni mi arıyordun Seonaid?" Sevimli bir şekilde gülümsedi. "Beni görmemene şaşırdım. Masada liderin yanında oturuyordum."

Cate, senelerdir iğneleyici sözleri ve alaylarıyla kendisine işkence eden kadının yüzündeki öfkeyi gördüğünde çocuksu bir mutluluk hissettiğini kabul etmeliydi. Ama kısa süre sonra buna pişman oldu. Seonaid'in kendisini bu şekilde kızdırmasına izin vermemeliydi. Cate, kötü niyetli ve basit biri değildi.

En azından genellikle öyle değildi. Ama karşısındaki kadın bir şekilde içindeki kötülüğü ortaya çıkarıyordu. Seonaid'in alayları, iğneleyici sözleri, kibirli konuşmaları ve kendisini hor görmesi Cate'e çocukluğunu ve isimsiz bir piç olduğunu -sığınacak bir yer arayan ve kendisini küçümseyen o kızı- hatırlatıyordu. O yer, idolü olan adam kendisini terk ettiğinde tamamen yok olmuştu.

Seonaid ona her baktığında, o çaresiz küçük kızı hatırlıyordu. Beş yaşında güzel bir elbise giyip bir prenses olabileceğine inanan o kız gibi hissediyordu kendini.

Bu, canını sıktı. Böbürlenip Seonaid ile aynı seviyeye inmek istedi.

Ama Cate'in b  b  rlenmesine gerek yoktu. Kendini kimseye kanıtlamak zorunda değildi. Gregor'u kişiliği sayesinde kazanmıştı. Babasının kral olması –gerçi h  l  annesinin kulübesinin sazl klarla kaplı kirli zemininde oturup kendisiyle oyunlar oynayan genç ve yakışıklı kontun bir kral olduğuna inanamıyordu!– ya da güzelliği, kadınsı hileleri ve göğüslerinin boyutu sayesinde kazanmamıştı onu.

Dişlerini sıktı. Çok zorlansa da zarif davranacaktı. Daha kibar bir ses tonuyla ekledi, “Bir şeye mi ihtiyacın var, Seonaid?”

“Seni k   msemişim,” dedi karşısındaki kadın gözlerindeki şeytani ışıltılarla. Cate  uzun bir bakış atıp kadife elbisesini –yeşil renkteydi– inceledi. “Belli ki onu seninle evlenmeye ikna edeceğini söylerken ciddiymişsin.”

Cate gerildi. “Ben böyle bir şey söylemedim!” *Söyledim mi yoksa?* Dudağını ısırdı. “Yani  yle demek istemedim.”

Seonaid bu itiraza şaşırarak geri çekildi. “Başka ne demek istemiş olabilirsin ki? Sözlerin gayet netti.  sko ya'nın en yakışıklı erkeğini tuzağa düşürmek zorunda kalsan bile kendinle evlenmeye ikna edeceğini söyledin. ‘Bunu yapmayacağımı sanıyorsan yanılıyorsun,’ dememiş miydin en son?”

Cate korkuyla sindi. Yüce Tanrım, gerçekten böyle mi söylemişti? Bu kulağa çok...  irkin geliyordu.

Seonaid ne demek istediğini tam olarak anlamamış olabilirdi –Cate onu tuzağa düşürmekten hiç bahsetmemişti– ama özetle söyledikleri doğruyd .

“Peki, nasıl başardın?” diye devam etti Seonaid. “Soyunup gizlice odasına girerek onu seninle evlenmek zorunda mı bıraktın?”

Cate'in yanakları –pişmanlık mıydı bu?– kızardı. Öyle olmamıştı. Cate bir kâbus görmüştü ve tüm bunlar... Kendiliğinden gelişmişti. Çünkü gitmek istediği anda ona samimi bir şekilde dokund . Ellerini zorlamak istedin. Onu baştan çıkarmak istedin.

Ama onu tuzağa düşürmek istememişti. Sadece onun da kendisini önemsediyini kanıtlamak istemişti. Akıldan evlilik geçmiyordu.

Ama bir yanı sonucun bu olacağını bilmiyor muydu?

Yüzü bembeyaz kesildi. Hayır! Seonaid'in ona bunu yapmasına izin veremezdi. "Tabii ki hayır!" diye itiraz etti. "Böyle bir imada bulunmaya nasıl cesaret edersin! Gregor ile aramızdakiler seni ilgilendirmez!"

Ama Seonaid, Cate'in suçluluk hissine, bir köpeğin etli bir kemiğe tutunacağı gibi tutunmuştu. "Bunu yaptın! Bir açıklaması olacağını biliyordum. Yoksa Gregor MacGregor senin gibi birine neden baksın ki!" Bakışlarını Cate'in göğüslerine indirip dudaklarını buruşturdu. "Orada benim sandığımdan daha fazlası yoksa tabi."

Senin gibi biri... Kadının ses tonundaki tiksinti Cate'in içini acıttı. Kendini savunmayacaktı. Seonaid gibi birinin onu kışkırtmasına izin vermeyecekti. "Neden benim gibi biri? Belki de benim hem kişiliğim hem de görünüşüm ona çekici gelmiştir. Belki kusursuz şekillendirilmiş altın renkli buklelerden ve iri göğüslerden daha fazlasını ona sunabiliyordumdur." Cate, kızın tiksintisine kendisinininkiyle karşılık vermişti. "Her şeyin bu kadar ortada olmamalı. Elbisen, hayal gücüne hiç iş bırakmıyor. Bazı erkekler elde ettikleri şeyle ilgili –özellikle de sunacağı çok bir şey olmayanlar kızlarda– biraz gizem olsun isterler."

Seonaid derin bir nefes aldı. Bakışları buz kesti. "Kibirli ve iddialı konuşuyorsun ama bir adamı evlenmek için kandırmak zorunda olan sensin. Ben senin yaptığını yapmaya kalkışsam..."

"Kendini yatakta yalnız bulurdun," diyerek kestirip attı Cate. Öyle öfkeliydi ki kendi iç sesini bile dinlemiyordu. Tek düşünebildiği karşısındaki kadının alaylarına ilk kez boyun eğmek zorunda olmadığıydı. Aşağılanmış hissetmesine gerek yoktu. "Aksini düşünüyorsan kendini kandırıyorsundur. Sorunun ne biliyor musun? Kıskanıyorsun. Arkadaşın olacak kadar iyi olma-

yan bir kızın, kendin için istediğin bir adamı kazanmış olmasına katlanamıyorsun.” Ona doğru bir adım attı. “Ama ben kazandım Seonaid. Gregor seni istemiyor. Beni istiyor ve sen de bunu kabul edeceksin.”

Seonaid’in Cate’e odaklanmış olan gözleri aniden Cate’in omuzlarının üzerinden sola doğru kaydı.

Birine bakıyordu.

Cate’in midesi kasıldı. Kanı buz kesti. Gelenin kim olduğunu anlamak için arkasına bakmasına gerek yoktu.

Seonaid gülümsedi. “Efendim, ben de Cate’i başarısından dolayı tebrik ediyordum.”

Gregor ne zamandır oradaydı? Cate dönüp Gregor’un son derece soğuk ve donuk gözlerine baktı. Karanlık bir mağaraya bakıyormuş gibiydi. Donuk bir ifadeden başka bir şey yoktu.

Yeterince uzun süredir orada olmalıydı.

Cate, korkunç bir utanç dalgasıyla söylediği her şeyi hatırladı. Lanet dilini kesebilmeyi dilerdi. Ama artık bunun için çok geçti. Seonaid’in onu bu şekilde kızdırmasına nasıl izin vermişti?

Gregor depoda kalmayı dilerdi. Ama Cate çok gecikince demek istediği şeyi yanlış anlamış olmasından korkmuştu. Kapıyı açar açmaz sesler duymuştu. Cate’in yumuşak ses tonunu da Seonaid’in cırlak sesini de tanımıştı.

Orada beklemişti. İki kadın da aralarındaki düşmanca oyuna öyle odaklanmıştı ki Gregor’u fark etmemişlerdi.

Fark etmiş olmalarını dilerdi.

“İskoçya’nın en yakışıklı erkekini evlenmek için... Tuzağa düşürdün... Seninle evlenmeye zorladın...” Bu sözleri duyduğuna inanamamış, irkilmişti. Peki ya Cate’in cevabı? Bunu inkâr etmek yerine övünüp kızla alay etmesi. Öldürücü darbeyi de son

sözlere indirmiş, Gregor hakkındaki düşüncelerine şüphe bırakmamıştı, “...kendin için istediğin adamı kazanmış olmasına...”

Kazanmak. Gregor, lanet bir ödölmüş gibi konuşuyordu.

Midesinin kasıldığını hissetti.

Lanet olsun, Cate de onlar gibi olamazdı, değil mi? Bu doğru olamazdı. Cate bunu yapmazdı. Böyle bir ihanet için fazla dü-rüsttü. Her ne kadar öyleymiş gibi konuşsa da Cate, Seonaid ve onun gibi kadınlar gibi yüzeysel ve düzenbaz değildi. Gregor, Cate'in bu kindar ve kibirli yanını sevmemişti. Yine de buna inanmak istemiyordu.

Abartılı tepki verme, dedi kendi kendine. *Sakin ol*. Karşısındaki Cate'ti. Onun Cate'i idi.

Ama Cate, kendi sözleriyle lanetlenmiş gibiydi. Neden sadece cılız bir savunma yapıp Seonaid'in söylediği diğer her şeyi kabul etmişti? Neden 'kazandığını' diğer kadının yüzüne vuruyordu? Ve bir de Gregor'a döndüğü andaki yüz ifadesi ve şaşkın bir şekilde 'Gregor' deyişi vardı.

Korku. Suçluluk. Utanç. Gregor, kızın zarif yüz hatlarında bu duyguların karışımını görünce, içindeki şüphenin güçlendiğini hissetti.

Seonaid'e baktı ve kızın yüzündeki tatmin olmuş kedi gülümsemesi onu biraz daha sinirlendirdi. Bu vahşi kedinin, pençelerinin ne kadar etkili olduğunu anlamasına izin veremezdi. “Başarı?” diye sordu sakın bir tavırla.

Kız gülümsedi. “Lafın gelişi öyle dedim, efendim. Ama Caitrina gibi bir kız için sizin gibi... Ünlü bir adamdan evlenme teklifi almayı garantilemek büyük bir başarı.”

Gregor kendine engel olmaya çalışsa da yumruklarını sıktı. Kızın nasıl bir 'ünden' bahsettiğini gayet iyi biliyordu. “Caitrina gibi bir kız?”

Seonaid, bunun kulağa ne kadar çirkin geldiğini fark edince kızardı. “Sadece yetim olmasından bahsediyordum, efendim.”

Genç adam bahsettiği şeyin ne olduğunu gayet iyi biliyordu. Kesinlikle yetim olmasından bahsetmiyordu.

Cate şaşkınlığını atmış gibiydi. Gregor’u kolundan tuttu. “Gregor, ben...”

Onun açıklamasını –en azından o anda– duymak istemediği için lafını yarıda kesti. “Görüyorum ki Seonaid’in küçük şakamıza inanmasını sağlamışsın,” dedi.

Cate, bu sözlerle de Gregor’un yüzündeki gülümsemeye de çok şaşırmıştı. “Şaka?”

Gregor, Seonaid’e döndü. “Cate bana konuşmanızı anlattı. İlanımızın ironik zamanlamasına gülüp geçtik ama kimsenin buna gerçekten inanmasını beklememiştik.” Ona ağır ve sinsî bir gülüş attı. “Masum bir kız tarafından tuzağa düşürülecek birine mi benziyorum?”

Seonaid’in yanakları kıpkırmızı olmuştu. “Tabii ki hayır. Sadece ani ilanınıza şaşırdık, hepsi bu.”

“Bu yüzden de sebeplerini mi sorgulamaya karar verdin?” Bakışları sertleşti. “Umarım nişanım hakkında yalan ve dedikoduların yayılmasına neden olmuyorsundur Bayan Macİan.”

Kızın gözleri, Gregor’un sesindeki tehdit üzerine kocaman açıldı. “Hayır, tabii ki böyle bir şey yapmıyorum!”

“Güzel,” dedi Gregor buna inanmasa da. “O zaman sanırım bu konu kapandı. Bu şeytani yalanları konuşanları da sen düzeltirsin, değil mi?” Zehirli sarışına sert bir bakış attı ve sonra da kendisine rahatlamış bir ifadeyle bakan Cate’e döndü.

Seonaid hızla başını sallayıp anlaşılmaz bir şeyler mırıldanarak izin istedi ve koridordan kaçarcasına uzaklaştı.

“Teşekkürler,” dedi Cate elini Gregor’un koluna koyarak.

Gregor'un kasıldığını fark edince ona soru sorarcasına baktı. Saf yüz ifadesi durumu daha da zorlaştırıyordu.

Gregor'un ifadesi taş gibiydi. "Ne için?"

"Beni savunduğun için. Beni, Seonaid'in söylediklerinin doğru olmadığını bilecek kadar iyi tanıdığın için. Ben seni tuzağa düşürmeye falan çalışmadım, Gregor."

İçindeki acı, sıcak dalgalar halinde dışarı yayılmak istediği sırada Gregor dudaklarını sıktı. "Öyle mi? Ama olan tam da bu. Arkadaşınla –ya da eski arkadaşınla– tam da bunu konuşuyordun. Konuşmanızı gayet iyi hatırlıyordu. Senin bol bol övündüğünü duydum ama pek bir şeye itiraz ettiğini duymadım."

Gregor, Cate'in itiraz etmesini ve bunların yalan olduğunu söylemesini bekliyordu ama kız, bunun yerine sadece suçlu bir ifadeyle kızardı. "Bana inanmıyorsan ona neden bunları söyledin?" Aniden sebebi fark etmişti. "Ah."

Evet, aldanmak yeterince kötüydü. Gregor bunu başkalarının duymasını istemiyordu. Böyle bir şeyin başına gelmesi fikri bile –bir evliliğe zorlanmak ya da bir ödül gibi 'kazanılmak'– tüylerini ürpertiyordu. Hayatının büyük bir kısmını bundan kaçmaya çalışarak geçirmişti.

Bunu diğer kadınlar yapardı. Cate değil.

Cate, Gregor'un kolunu tutan elini daha da sıktı. Ona doğru bir adım attı. Bedeninin sıcaklığı ve saçının hoş kokusu, Gregor'un keskinleşmiş duyularına işledi. Böyle bir anda bile peşini bırakmayan arzulara –midesi kasılıyordu– karşı koymaya çalıştı.

"Lütfen Gregor, dinle beni. Düşündüğün gibi değil."

Gregor'un ona inanmayı ne kadar çok istediğinin farkında değildi. "Yani 'İskoçya'nın en yakışıklı erkeğini' seninle evlenmesi için tuzağa düşüreceğini söylemedin mi? Onu alt edip beni 'kazanmaya' çalışmadın mı?"

Gregor bu saçmalıkları zorlukla dile getiriyordu. Cate'in böyle sığ ve haince şeyler söyleyebileceğini düşünmek bile midasını bulandırıyor. Cate böyle biri değildi. O farklıydı.

O zaman neden inkâr etmiyordu? Neden yüzünde suçluluk ve utanç vardı? Neden iri ve koyu renkli gözleri panikle bakıyordu.

“Yanlış anladın. Seni tuzağa düşürmek istediğimi asla söylemedim. Bunlar Seonaid'in sözleriydi, benim değil.” Gözlerindeki yaşlar, haklı olduğunu gösteriyordu. “Duyduklarının korkunç olduğunu biliyorum ama Seonaid ile aramızdaki ilişkiyi anlaman lazım. O, her zaman beni küçümseyip kendimi hiçbir yere ait değilmişim gibi hissetmemi neden olur. Ne kadar aşağılık olduğumu, erkek gibi davrandığımı ve senin gibi birinin bana âşık olmasının imkânsız olduğunu daha fazla duymaya tahammül edemedim.

Kilisede beni köşeye kıştırdığında canıma tak etmişti. Bana salonda sarıldığın o geceden hemen sonraydı ve benden etkilenmediğini anlamıştım. Birlikte olmamız gerektiğini biliyordum ve hareketin, düşüncelerimi kanıtlamıştı. O yüzden Seonaid, seninle evlenmemin tek yolunun seni tuzağa düşürmem olabileceğini ama bunun için de yeterli çekiciliğe sahip olmadığımı söylediğinde ona yanıldığını söyledim. Bunun çok çirkin ve aptalca olduğunu biliyorum ama kendime engel olmadım. Az önce duydukların gibi. Bu kız, içimdeki kötülüğü ortaya çıkarıyor.”

Cate yaşlı gözlerini kırpıstırdı. Gregor, yaşadığı acının gerçek olduğunu görebiliyordu. “Sana zalimce davranan birilerinin yüzüne bir şeyler atmak hiç içinden geçmedi mi? Çocukça olduğunu biliyorum ama küçükken buna benzer çok fazla şey duyduğum için fırsatını bulduğumda karşılık vermeden yapamadım.”

Cate'le küçükken de alay edilmişti. Gregor bunu fark ettiğinde onu teselli etmek istedi. Evet, belki de onu anlayabilirdi. Bu, sadece bir konuşmadan ibaret olsa onu anlayabilirdi.

Ama yatakta yakalandıklarında –Cate ona cesur bir şekilde dokunana kadar uzaklaşmak istemişti– Gregor onunla evlenmek

zorunda bırakılmıştı. Dokunuşu, deneyimli bir erkek için tahrik edici olmamalıydı ama karşısındaki kişi Cate olduğu için durum farklı olmuştu.

Cate'in tuhaf bir şekilde ortadan kaybolduğu o sabah da genç adam gitmeye çalışmıştı ama Cate onu durdurmuştu. Hem de ısrarlı bir şekilde. Gregor bunu şimdi hatırlıyordu. Cate gitmesi için ısrar etmişti. Gregor o sırada, gecenin bitmesine henüz hazır olmadığı için böyle davrandığını düşünmüştü –kendisi de hazır değildi– ama daha alçakça amaçları olabilir miydi? ‘Tuzağa düşürülmek’ konusundaki şakasına Cate'in verdiği tuhaf tepkiyi de düşünmeden edemiyordu. Bunun masumiyetinden kaynaklandığını düşünmüştü ama ya öyle değilse? Ya gerçekten suçluktan öyle davrandıysa?

Gregor ona inanmak istiyordu ama kafasında yok sayamaya-çağı kadar çok soru işareti vardı. “Yani kâbusun bir tesadüf müydü? Sanırım bir süredir kâbus görmüyordun.”

Cate ona dikkatle baktı. İncinmiş bakışları, Gregor’u bu soruyu sorduğuna pişman etti. “Sana neden kâbus gördüğümü söylemiştim. O gün o adamı görmüştüm.”

“Evet, öyle demiştin.”

Cate gözlerinde ilk kez beliren öfke ve sabırsızlıkla geri çekildi. “Yüce Tanrım, Gregor! Aklından neler geçiyor? Adamı uydurduğumu, bir kâbusla seni yatağıma çekip baştan çıkardığımı ve sonra da bizi yakalamalarını sağladığımı mı düşünüyorsun? Bana haksızlık ediyorsun!”

Belki öyleydi, belki de değildi. Aralarındaki yaş ve deneyim farkına bakıldığında kulağa mantıksız gelmesine rağmen ikisi de Gregor’un ona karşı koyamadığını ve Cate tarafından sınırları zorlanan arzusuna yenik düştüğünü biliyordu. “Ama olan tam anlamıyla bu.”

Cate ona baktı. “Beni suçladığın şeyi yapmadım Gregor. Bunların hiçbirisi planlı değildi. Olaylar kendiliğinden gelişti. Belki

sana dokunmamam gerekiyordu –Seonaid’in karşısında başta bu yüzden utandım– ama seni evlenmek için tuzağa düşürmeye çalışmıyordum. Bana karşı hislerini reddetmeyi bırakman için çabalıyordum. Seni seviyorum. Seni kandırmayı ya da evliliğe zorlamayı asla denemem. Bunu söylememe gerek kalmamasını dilerdim. Seonaid ile yaptığım konuşma için üzgünüm. Çocukça ve aptalcaydı. Senden kazanılan bir ödölmüşün gibi bahsetmemeliydim. Ama seni ne aldattım ne de kandırmaya çalıştım.”

Cate bir kraliçe gibi asil bir duruş sergileyerek Gregor’dan bir şeyler söylemesini bekledi. Gregor hemen konuşmaymca da hayal kırıklığına uğramışçasına bakışlarını yere indirdi. “Bunu düşün Gregor. Aslında doğruyu sen de biliyorsun. Ben Isobel değilim.”

Hayır, Cate farklıydı. Gregor başı yukarıda, sırtı dik bir şekilde uzaklaşmasını izlerken her şeye rağmen ona inanmayı istiyordu. Cate çok içten konuşmuştu ve onunla ilgili o zamana kadar bildiği –ya da düşündüğü– her şey söylediklerinin doğru olduğunu gösteriyordu. Cate onu seviyordu, onu *anlıyordu*. Gregor’un böyle şeylerden nasıl nefret ettiğini bilirken ona böyle bir şey yapmazdı.

Ama aşkta yalanlara da yer vardı. Cate kendisine yalan söylemiş olsa bile bu korkunç bir şey sayılmazdı.

Öfkesinin dinmesini ve tanık olduğu konuşmanın doğurduğu hislerin azalmasını bekledi. Cate’e inanmaya karar vermişti. En azından şimdilik.

Ama o geceyle ilgili canını sıkkan çok fazla şey vardı ve bunlardan birkaçı cevaplanmadan rahat edemeyecekti.

Gregor’un soruları, beklediğinden daha kısa süre içinde cevaplandı. Güröltölü salona girdiğinde karşılaştığı ilk kişi kardeşi oldu. John’un öylesine söylediğı bir cümle, Cate’in doğruyu söylediğine dair son umudunu da yerle bir etti.

Gregor, o sabah Cate'in odasına neden geldiğini sorduğunda "Cate beni çağırttı," dedi John tereddüt etmeden. John, ziyafette su gibi akan biranın tadını çıkarıyordu ve sırtırken sözlerinin nasıl bir etki uyandırdığının farkında değildi. "Önemli bir şey olduğunu söyledi."

"Sabaha kadar bekleyemez miymiş?"

John omuzlarını silkti. "Endişelenmiştim. Çocuk kandan bahsetti. Ben de o yüzden Ete ve Lizzie'yi uyandırdım." John kaşlarını çattı. "Acaba ne istiyordu?" Dudağının tek tarafında bir gülümseme belirdi. "Ah, pekâlâ sanırım her şey olması gerektiği gibi oldu."

Her şey o şekilde -Cate'in planladığı gibi- olmuştu. İhanetin acı tadı, Gregor'un ağzına... ciğerlerine... göğsüne yerleşti. Midesini asit gibi yaktı. Bunu bastırmak için viski istedi. Ama alevler daha da güçlendi.

O ana kadar Cate'e inanmayı ne kadar çok istediğinin farkında değildi. John'un da bu ihaneti onaylaması, her şeyi daha da kötü bir hale getiriyordu. Gregor, o sabah bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştı. Artık bunun sebebini anlıyordu. Cate, odadan çok uzun süre ayrı kalmış ve o sırada John'u çağırtmıştı. O yüzden de geri döndüğünde Gregor'un gitmemesi konusunda çok istekliydi.

Nasıl bir aptallık! Nasıl olmuştu da Cate'in kendisini önemsemediğini düşünebilmişti? *Kendisini*. Şanını ya da sahip olduğu diğer tüm şeyleri değil.

Cate de Isobel gibiydi ve Gregor tam bir kördü. Cate, kardeşini kuskandırmak için onu kullanmak yerine, arkadaşlarına karşı övünebilmek için onu kullanmıştı. Ve bunu başarmıştı. Evet, çok samimi ve yalansız görünen küçük 'yetim' tuzağa düşmeyeceğini sanan adam tarafından tuzağa düşürülmüştü. Cate, aslında isteksiz olan ve bu tür değerleri küçümseyen bir adamı kısa süreliğine de olsa kandırmıştı.

Gregor, göğsüne biri oturmuş gibi hissetmiyor olsa o anda gülebilirdi. Canını sıkın şey yaşadığı hayal kırıklığıydı. Kabul etmek istemese de Cate içine işlemiştii. Tanrım, ona gerçekten âşık olabileceğini sanmıştı.

Isobel gururunu incitmişti ama Cate'in yaptığı çok daha kötüydü. Cate ona bir şeyler hissettirmişti. Onun bir şeyleri istemesine neden olmuştu. Ve 'aşk' böyle bir şeyse Gregor bu duyguyu kesinlikle istemiyordu. Gregor, eskiden mutluydu ama durup dururken genç bir kızın oyununa alet olmuştu.

Bu kadarı yetmişti. Lanet olsun, gözleri açılmıştı. Hem de *tamamen*. Kısa süre sonra Cate'in gözleri de açılacaktı. Gregor'u evlenmeye ikna etmiş olabilirdi ama hiçbir şey 'kazanmamıştı'. Onu olduğu gibi kabul edip etmemek Cate'e kalmıştı. Gregor artık bunu umursamıyordu.

Bardağını kafasına dikip bir tane daha doldurdu. Lanet olsun Hogmanay'di. Bir hafta içinde evleniyordu. Gelini kendisine lanet bir oyun oynadıysa bile ne olacaktı ki? Şu anda kutlama zamanıydı. Ve Gregor kesinlikle iyi zaman geçirmeye niyetliydi.

Cate salona geri döndüğünde her şey yolundaymış gibi davranmak için elinden geleni yaptı. Ama zorla gülümsüyordu ve dikkati dağınıktı. Kalbi acıyordu. Birilerinin mutluluğunun üzerine bir çekiç indirdiğini ve hayallerini bir cam gibi parçaladığını hissediyordu.

Seonaid düşüncesizce ettiği birkaç kelime ve yalanla her şeyi berbat edene kadar Gregor ile aralarındaki bağın ne kadar kırılan olduğunu farkında değildi.

Cate, Seonaid ile aralarında geçen konuşmadan utanıyordu. Gregor ile olan ilişkisiyle asla övünmemeli, onunla evlenmekten sanki bir yarışmış ve Gregor kazanılacak bir ödölmüş gibi bahsetmemeliydi. Özellikle de Gregor'un bu konularda ne kadar hassas olduğunu bilirken.

Bunu yaparak Gregor'u 'İskoçya'nın en yakışıklı erkeği' olduğu için isteyen ya da onu diz çöktürmek için düzen kuran sayısız kadından bir farkı kalmıyordu. Ama Cate, diğer kadınlar gibi değildi. Onu baştan çıkarmaya çalışan, onu sevdiği için değil de görüntüsüne ve şanına bakıp onunla evlenmek isteyen kadınlar gibi değildi. Gregor da bu farkı görüyor olmalıydı, değil mi?

Ama onun hakkında bu şekilde konuşması hataydı ve çok pişmandı. Sonuçta bunlar onun düşünceleri değildi. Gregor'un konuşmalarını duymasına, samimiyetini ve duygularının derinliğini sorgulamasına neden olduğunu düşündükçe sinir oluyordu.

Cate kör değildi. Tabii ki Gregor'un görünüşünü beğeniyordu. Ama bunun ötesini de görüyordu. Bir krallığı olabileceksen kendini yetenekleri doğrultusunda kanıtlamaya karar vermişti. Cate, kimsenin –kendi ailesinin bile– inanmadığı bu adamın, güvenilir biri olduğunu görüyordu. Sarsılmış genç bir kızı alıp bir evle bir aile veren ve ona bir erkeğin sahip olabileceği yetenekleri edindiren kâbuslarına engel olan bir adam görüyordu. Onu İskoçya'nın en iyi savaşçılarından biri yapan yeteneğini ve öldürdüğü insanlar için duyduğu merhametin onu mükemmel bir adam yaptığını görüyordu.

Cate, Seonaid ile yaptıkları konuşma yüzünden Gregor'un azarını ve öfkesini hak ediyor olabilirdi ama düşünmeden söylenmiş birkaç sözcük, Gregor'un onu suçladığı gibi aldatma ya da tuzak sayılmazdı. Gregor'un onun suçlu olabileceğini bu kadar çabuk kabullenmiş olması canını sıkıyordu. Cate, bir erkeği –hiçbir erkeği– evliliğe zorlayacak biri değildi. Gregor'un duyduğu sözler ne kadar kötü olursa olsun bunu biliyor olması lazımdı.

Kabul etmek gerekirdi ki sözleri kulağa çok kötü geliyordu. John ve diğerlerinin onları bastığı düşünülecek olursa bir o kadar da kötü *görünüyor* olmalıydı. Ama Gregor'un ona güvenmemesi canını acıtıyor, yüzündeki soğuk ve hissiz ifade durup

düşünmek zorunda kalmasına neden oluyordu. Gregor ona bu kadar çabuk arkasını dönüyorsa belki de Cate onu yeterince tanımıyor olabilirdi.

Kalp hırsızı... Onun için söylenen söz, yeniden aklına geldi. Kendi kendine Gregor'un öyle biri olmadığını söyledi. Gregor hisleri olan biriydi. Cate'i önemsiyordu ve hatta seviyor bile olabiliyordu. Gregor biraz düşününce, gerçekleri anlayacaktı.

Ama Cate hayal kırıklığına uğramış, incinmiş ve biraz da kızmıştı. Eğlenecek halde değildi. Yine de Gregor'un amcasıyla ve sonra da bir dizi diğer misafirle dans ederken yüzüne zorlukla bir gülümseme yerleştirdi. *Her şey yoluna girecek*, dedi kendi kendine. Gregor'un aklı başına gelecekti. Ona güvenmediği için kesinlikle utanacak ve kendini affettirmenin yaratıcı bir yolunu bulacaktı.

Ama gece ilerledikçe Cate'in ondan geleceğini düşündüğü günahkâr öpücükler ve tutkulu özürler hayal oldu. Gregor üzül-müş gibi görünmüyordu.

Salona dönerken Gregor masaya gidip John ile birkaç dakika konuştu ve sonra viski isteyip Cate'in onu nadiren içerken gördüğü sert içecekten tekrar tekrar içti. Ardından da azar azar da olsa içmeye devam etti.

En kötüsü fazla içiyor olması değildi. Normalde Cate'e ait olan o çapkın bakışları ve dokunuşları artık son derece serbest ve ayırım gözetmeksizin dağıtıyordu.

Gregor, salona döndüğünden beri Cate'e bir kez bile bakmamıştı. Ama arkadaşları bakıyordu. Diğer hayaletlerle John'un, Cate'e attığı endişeli bakışlar durumu iyice dayanılmaz yapıyordu. Bardağını doldurmak için eğilen hizmetçi kızlardan biri kendini Gregor'un kucağında bulunca –kadının iri göğüsleri, Gregor'un burnunun dibindeydi– Cate daha fazla dayanamadı. Sebebi her ne olursa olsun Gregor'un kendisine bu kadar değer-sizmiş gibi davranmasına izin veremezdi.

Salonun köşesindeki şöminenin yanında Gregor'un bir sultan gibi ilgi odağı olduğu yere hızla gitti ve kıkırdayan hizmetçi kıza,

aklını başına toplayıp Gregor'un kucağından kalkana kadar sert bakışlar attı.

Gregor'un çevresinde dizilmiş olan erkek kalabalığı –belki de Cate'in bu sahneyi görmesine engel olmaya çalışıyorlardı– yavaşça dağıldı.

Cate, olay çıkarmak istemediğinden dişlerini sıkıp gergin bir şekilde gülümseyerek sessizce konuştu. “Ne yaptığını sanıyorsun?”

“Ne yapıyor gibi görünüyorum?” diye sordu Gregor gözlerini kısıp Cate'in daha önce hiç görmediği tehlikeli bir ışıltıyla bakarken. “Yeni yılı kutluyorum.”

“Yeterince kutlama yaptın sanırım,” dedi Cate bardağına sert bir bakış atarak.

Gregor sinsi ve imalı bir şekilde gülümseyince Cate ürperdi. “Henüz kutlamaya başlamadım bile. Gece uzun.” Gregor, onca viskinin ardından gayet rahat bir şekilde ayakta duruyordu. Bardağını masaya çarpmadan önce kafasına dikti. “Henüz eşim değilsin Cate. Bunu unutmasan iyi edersin.”

Cate derin bir nefes aldı. Kalbi durmuş gibiydi. Gregor onunla evlenmek istemediğini mi söylemek istiyordu? “Bu da ne demek oluyor?”

Gregor ona anlamlandıramadığı karanlık bir ifadeyle baktı. “Gerçekleri biliyorum demek oluyor. Arkadaşınla oynadığın küçük oyununu ‘kazanmış olabilirsin’ ama bana engel olmaya çalışma.”

Sözleri gayet açıktı. Belli ki Cate'e hâlâ inanmıyordu. “Gregor, böyle davranma. Konuşmamız lazım.”

Gregor'un bakışları daha da kararıp buz kesti. “Evet, konuşmamız lazım ve benim söyleyecek çok fazla şeyim var. Ama şu anda zamanı değil. Beni zorlama, Cate.”

Cate çaresizlik içinde onun gidişini izledi. ‘Gerçekleri biliyorum,’ derken ne demek istemişti? Gerçekleri bilse böyle davranmazdı. Ama belli ki şu anda mantıklı düşünecek halde değildi. Konuşacaklarını söylemişti. Yarın... Yarın her şey netleşecekti.

YIRMİNCİ BÖLÜM

Ertesi gün geldi ve hiçbir şey çözülmeyen sona erdi. Serin gün ışığı ve viskiden arınmış bir zihin de Gregor'un ani bir aydınlanma yaşamasını sağlamamıştı. Cate'in ondan evlenme teklifi almayı garantileme şeklini –ya da yöntemini– kabullenemiyordu.

Onun açıklamasına da izin vermemişti. Kahvaltıya gitmemiş ve Aonghus, Bryan ve Cormac ile beraber –evinde çalışan üç adam– sabahın büyük bir kısmını çalışma odasına kapanarak geçirmişti.

Misafirlerin çoğu düğüne kadar kalacağından öğle yemeğine gitmemesi mümkün değildi. Gerçi Cate, bir bahanesi olsa buna da katılmayacağından şüpheleniyordu. Masada onun yanına oturdu ama aralarındaki mesafe, Gregor İngiltere'ye gitmişçesine büyüktü. Cate ile sadece gerektiğinde ve kibar bir tavırla konuşması kızın canını acıttı. Bir gün önce aralarında olan doğal uyum ve yakınlık, sanki hiç var olmamış gibi kaybolmuştu.

Cate, öfkeyle nasıl baş etmesi gerektiğini biliyordu ama onun suçlu olduğunu kabullenmesi ve bilinmeze hapsedişi –kız ne suçunu ne de cezasını biliyordu– baş etmesi güç bir durumdu. Önceden onun ulaşılmaz olduğunu sanırdı ama şu anda çevresine buzdan bir kalkan gibi gerdiği mesafe ve umursamazlığın yanında eski hali hiçbir şeydi.

Cate yine de çabaladı. Yemek boyunca onunla konuşmaya çalıştı ama Gregor ya onu duymazdan geldi ya da kişisel bir hal

almaması için konuşmalara çevrelerindeki insanları da dahil etti. Yemek biter bitmez izin isteyip diğer hayaletlerin masasına geçti. Birkaç dakika sonra da hep birlikte gittiler. Cate, daha sonra ava gittikleri öğrendi.

Cate misafirlerini eğlendirip hiçbir şey olmamış gibi davranmak zorunda kaldı. Gregor'un tavırları kendini hiç incitmemiş gibi davranmak zorundaydı. Kendisine acıyarak bakan insanları yok saymak zorundaydı.

Endişelenmiyormuş gibi davranmak zorundaydı.

Gregor ona inanmayı reddederse ne olacaktı?

Günün sonunda Cate daha fazla dayanamadı. Kendini savunmak zorunda kalmamayı umuyordu ama daha fazla bu şekilde sürmesine izin veremezdi. Gregor, onunla konuşmayacaksa o zaman onu dinlemesi lazımdı.

Çocuklara iyi geceler dedikten sonra ikinci kata çıktı. Ama kendi odasına gitmedi. Onun yerine Gregor'un koğuşlara taşınmadan önce uyuduğu odanın penceresinden baktı. Cate'in odasının aksine Gregor'un penceresi dış avluyla kapıya bakıyordu.

Oda o anda boş olduğundan kimse sobayı yakmamıştı. Esintili oda, Cate'in hisleri kadar soğuk ve ıssızdı. Geniş ve modern olmasa da eski kule evi, Cate'in büyüdüğü küçük kulübeye göre bir saray sayılırdı ve Cate burayı seviyordu. Rahattı. Burası onun eviydi. Yataktaki kürk şeritli örtüyü alıp omuzlarına sardı ve ahşap sandalyede oturarak atlıların gelmesini bekleyerek dışarıyı izledi.

Yakında dönerdi değil mi? Saat henüz yedi ya da sekiz olsa da hava bir süre önce kararmıştı.

Ama bir saat geçti. Ardından bir saat daha. Avludaki insanlar giderek azaldı ve sonunda sadece gece nöbetindeki savaşılar kaldı.

Kale sessizleşti. Cate'in yanında getirdiği mum bitmek üzereydi. Göz kapakları ağırlaştı.

Gerçeği fark etti. Gregor dönmeyecekti. En azından bu gece dönmeyecekti. Belki de...

Bu düşüncenin devamını getirmedi. Çaresizliğe benzer bir hisle daha önce seviştikleri yatağa kıvrıldı ve zihninin korkunç düşüncelere kapılmasına engel olmaya çalıştı.

Gregor dönecekti ve döndüğünde konuşacaklardı. Sadece bir gün geçmişti. Bir günde korkunç şeyler olmazdı. Her şey yoluna girecekti.

Uykuya dalmadan önce uzun bir süre geçti.

Cate, sarhoşluğun ardından ayıkırcasına uyandı. *Tıkırtılar. Nal sesleri.* Sesler, bulanık zihnine işledi. Doğruldu. Bunlar, bir önceki gece duymayı beklediği seslerdi... At sesleri!

Yataktan atlayıp pencereye gittiği sırada köpek havlamaları da duyuldu.

Pencerenin ahşap pervazına sıkıca tutunup dışarı baktı. Kalbi hayal kırıklığıyla doldu. Bu ses, gelen atlıların değil, giden adamların sesiydi. Kapıdan geçen Bryan'ı tanıdı.

Yüce Tanrım, Pip'in köpeğinin nesi vardı? Kapının karşısında bir ileri bir geri koşuyor, deli gibi havlıyordu. Sonunda adamlardan biri onu alıp ahıra doğru götürdü.

Pip, küçük hayvanın zarar görmemesini istiyorsa ona daha iyi bakmalıydı. Hayvana bir isim de verse iyi olacaktı. Hayvan, hızla büyüyordu ve her tehlikeyi savuşturuyordu. Tabii atların altında ezilmezse...

Ufukta yükselmiş güneş görüncce fazla uyuduğunu fark edip kahvaltıyı kaçırmamak için acele etti.

Belki de Gregor gece dönmüş olabilirdi? Dönmediyse de John'u bulup bir şeyler bilip bilmediğini öğrenecekti.

Gregor öylece gitmiş olamazdı. Bunca misafir varken... Düşünlerine birkaç gün kalmışken. En azından kendi kendine söyleyip durduğu şey buydu.

Cate, odasına gidip hızla yıkandı ve karışan saçlarını tarayıp merdivenlerden hızla inmeden önce elbisesini değiştirdi. Salona girdiğinde saatin sandığından daha geç olduğunu fark etti. Hizmetçiler çoktan masaları temizlemeye geçmişti. Misafirlerin çoğu ve klan üyeleri gitmişti.

Başı yere eğik bir şekilde arka kapıya doğru koşan –muhtemelen Maddy’yi kovalıyordu– Ete’i gördü. O sırada şöminenin yanında Aonghus ile konuşan John’u görmemiş olsa kadının peşinden gidecekti. Tepsilerin birinden bir parça ekmekle peynir alan Cate, adamların konuşmasının bitmesini beklerken birkaç lokma yedi.

Ara sıra pencereden baksa da beklediği adam görünmüyordu. Bakışları sık sık salonun diğer tarafındaki iki adama döndü. Yolunda gitmeyen bir şeyler olduğu belliydi. John üzgün görünüyordu. Aonghus da John’un soru yağmuruna karşılık verirken gayet huzursuzdu.

John başını kaldırıp Cate’i gördüğü anda konuşmaları son buldu. İfadesindeki bir şeyler Cate’in ürpermesine neden oldu. Bakışları hem özür diler hem de ona acır gibiydi. Onun için üzülüyor gibiydi. Cate bunun nedenini öğrenmek isteyip istemediğinden emin değildi.

Tanrım, Gregor onu terk mi etmişti?

Kalbi duracak gibi oldu. John, Aonghus’a birkaç sert söz daha ettikten sonra adamı gönderdi.

Cate temkinli bir şekilde yaklaşırken adamların arasındaki konuşmanın kendisi hakkında olduğunu düşündü.

Cate yaklaştığı sırada John dudaklarını sıkıyordu. İfadesi acı çeker gibiydi. Cate sonunda karşısına geçti. Nefesini tutup kendini en kötüsüne hazırladı ve ona baktı. “Bir sorun mu var?”

John, çenesini sıktı. Dudakları beyazlamış, çenesindeki kası seğirmeye başlamıştı. “Lanet kardeşim açıklayacaktır. Bunun benimle bir ilgisi yok.”

John öfkeliydi. Gregor ne yaptıysa belli ki yaptığı şey John'u kızdırmıştı.

"Gregor döndü mü?" Cate, hissettiği rahatlamayı belli etmiyor olmayı umdu.

"Evet. Tam bir pislik olabilir ama korkak değil," dedi isteksiz bir şekilde. Hem de çok isteksiz bir şekilde.

Cate, John'un ne demek istediğini bilmese de yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu anladı. Güç toplamak için derin bir nefes alıp sordu, "Gregor ne yaptı?"

John küfür edip Gregor'un ne söyleyeceğini bilmediği zamanlarda yaptığı gibi parmaklarını saçında gezdirdi. "Benim hatam. Ne demek istediğini anlamamıştım. Bilsem seninle konuşmadan önce ona söylemezdim."

"Ne söylüyorsun, John? Ona ne söylemezdin?"

"O sabah beni çağırttığını. O gece bir pislik gibi davranmaya başlayana kadar bunu fark etmemiştim. Ne düşündüğünü sonradan anladım."

Cate ona şaşkın bir bakış attı. "Seni çağırttığımı mı?"

"Evet, seninle Gregor'u... Şey, yatakta bulduğumuz o sabah."

Cate şok olmuştu. "Pip bana önemli bir şey söylemen gerektiğini söyledi."

"Hayır." Cate başını iki yana salladı. "Ben seni çağırtmadım. Bir hata olmalı." Aniden gözleri dehşet içinde açıldı. Ağzını eliyle kapatırken bunun ne anlama geldiğini anladı. "Ve sen de Gregor'a bunu mu söyledin?"

Yüce Tanrım, Gregor ne düşünmüştü? John'un söylediği şey, Seonaid'in onu evlenmek için tuzağa düşürdüğü iddiasını kanıtlar nitelikteydi. Gregor'un öyle soğuk davranması normaldi.

John bunu başıyla onayladı. "Evet, bana o sabah odana neden geldiğimi sordu. Ben de ne demek istediğini hiç düşünmedim. En azından içmeye başlayıp ardından da..."

John belli ki Gregor'un yaptığı diğer şeyleri söylemek istemediğinden sustu. O kadınlarla flört –lütfen sadece flört olsun– etmişti.

“Bir pislik gibi davrandı,” diye tamamladı Cate.

John bunu başıyla onayladı. “Özür dilerim, Cate.”

John'un ona bakışı...

Cate'in nabızı korkuyla hızlandı. “Seni ben çağırtmadım John. Onu benimle evlenmeye asla zorlamam. Bunu biliyorsun, değil mi?”

John tereddüt etti. Belli ki John da Gregor gibi en kötüsünü düşünmüştü. Ama Gregor'un aksine John buna tam olarak inanmamıştı. “Öyle olmadığını düşünmek istedim. Bir açıklaması olmasını diledim. Bunu Gregor'a da söyledim ama bana çok kızmıştı. Bruce ile birlikte savaşmak istediğimi burada kalıp onun yerine klanını yönetmek istemediğimi söyledim.”

Cate, John'un hislerini Gregor'a söyleyecek cesareti bulmasına sevinmişti. Ama John'un ona, nişanlısından daha çok inanması ironikti. Gerçi John, daha önce bir kadın tarafından kullanılıp ihanete uğramamıştı. John, sürekli tetikte ve dikkatli olmaya zorlanmamıştı. Tanıştığı her kadının başka amaçları olabileceğinden korkmamıştı. Ve John, onu koridorda Seonaid ile konuşurken duymamıştı.

Cate bir kez daha kıvrandı. Ah Tanrım, Gregor ondan nefret ediyor olmalıydı! Bu, onun gözünde en büyük ihanetti. Tanışır tanışmaz kendisine göz diken ya da onu yatağa götürmek isteyen kadınları önemsemiyor gibi görünmeye çalışsa da aslında bunu çok önemseddiğini biliyordu.

“Bu konunun tek bir açıklaması var,” dedi Cate gergin bir şekilde. “Pip'i bulacağım ve her şey açığa çıkacak.”

John'un gergin ve sert bakışı Cate'e döndü. “Korkarım bunun için çok geç.”

“Ne demek çok ge...”

Aniden durdu. John'un siniriyle tuhaf davranışlarının sebebi sert bir şekilde kafasına dank etti. Bir duvarın altında kalmış gibi hissediyordu.

Hayır... Hayır! Gregor bunu...

Ama yapmıştı. Acı, kalbine bir bıçak gibi saplanıp göğüs kafesini zalimce parçaladı. Gregor, onların kalamayacağı konusunda uyarısını yapmıştı ama Cate, çocukları gerçekten gönderebileceğine inanmamıştı. Cate'e olan öfkesi sayesinde ihtiyacı olan bahaneye kavuşmuştu. Bir aile olamayacaklarını ortaya koymuştu.

Köpeğin havlaması şimdi anlam kazanıyordu. Pip, Eddie ve bebek Maddy... Hepsı gitmişti.

Lanet olsun, konsantre ol. Bir sorunun yok. Gregor, ayağının yanında yere saplanmış olan oku alıp yaya yerleştirdi. Geriye doğru çekip tek bir hamleyle bıraktı ve sonra da ardı ardına diğerlerini attı.

Duvardaki ipe asılı olan hedeflere birkaç saniye içinde yarım düzine atış yapmıştı. Bir tanesi dışında tüm oklar tam ortadan isabet etmişti. Kaçan ok da birkaç santimetre kaymıştı. Neredeyse kusursuzdu. Ama Gregor için birkaç santimetre demek birkaç metre demekti.

Kaçırdığı oku tek fark eden kendisi değildi. Üç arkadaşı da belli etmemeye çalışarak ona kaygıyla bakıyordu. Çalışma boyunca böyle olmuştu. Hatta Gregor'un atışları giderek kötüleşmişti.

"Gece geç yattık," dedi MacSorley. "Hepimiz yorgunuz. Lanet olsun, muhtemelen dün gece elli kilometre yol gitmişsinizdir. Belki de bugün paydos etmeliydik."

Tanrım, durum o kadar kötüydü ki MacSorley bile şaka yapamıyordu.

Gregor, üzerlerine siyah 'x' işareti çizilmiş olan içi dolu keselerden okları almak için duvarın yanına hiçbir şey söylemeden gitti.

Yorgundu. Gecenin büyük kısmını at binerek geçirmişlerdi –ormandaki adamlardan hiç işaret olmadığı için belli ki gölge-leri kovalamışlardı– ama bir yaverin bile vurabileceği hedefleri neden vuramadığını hepsi biliyordu. Aslında bu, Gregor’un küçükken pratik yapmak için uyguladığı şimdi de genç okçulara eğitim verirken yararlandığı bir yöntemdi.

İki gün önce, eve döndüğünden beri ilk kez yayını kullanmıştı ve her şey kusursuzdu. Tamamen odaklanmış haldeydi. Eskisi gibiydi.

Ama şu an farklıydı. İki gün önce sabırsızlıkla beklediği evliliğin bir tuzak olduğunu bilmiyordu. İki gün önce içinden birilerinin –tercihen kendisinin– kafasını koparmak istemiyordu.

Tanrım, ne kadar aptal olduğuna inanamıyordu! Cate’in farklı olduğunu sanmıştı. Kendisini gerçekten sevdiğini ve bunun mantıklı nedenleri olduğunu sanmıştı.

Cate’in duyguları gerçekte ne olursa olsun Gregor artık bunu önemsemiyordu. Onun ya da başka birinin sevgisine ihtiyacı yoktu. Bir ömre sığacak kadar çok oyun, ‘tuzak’ ve yarışa tanık olmuştu.

İsabetsiz oku tiksintiyle çekti. Hedefi şaşırtmasının sadece tek bir nedeni vardı: lanet olsun ki konsantre olamamıştı. Başka hiçbir şeyin önemi olmaması gerekirdi. Şu anda sadece oku ve hedefi olmalıydı.

Cate’in onu bu şekilde etkilemesine neden izin verdiğini bilmiyordu. Neden hâlâ çok kızgındı? Neden bunu düşünmeden edemiyordu? Lanet olsun, bunu umursamaması lazımdı. Cate onun eşi olacaktı, hepsi bu. Onu bu kadar önemsememeliydi.

Eve gelerek aklını boşaltması gerekirken tam tersi olmuştu. Ona asla yaklaşmamalıydı. Onu evlendirmeli ve ilk başta planladığı gibi kendi yoluna gitmeliydi. Kahretsin, yapması gereken bir işi vardı. Kral ona güveniyordu. Arkadaşları ona güveniyordu. Onları kesinlikle hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

Kontrolünü kaybedip bir şeylerin kendisine engel olmasına izin veremezdi. Bu kadar yaklaştıkları sırada bunu yapamazdı. Bu da Cate'i aklından çıkarması gerektiği anlamına geliyordu. Kandırılmadan önce olduğu gibi devam etmeliydi.

Gregor yeniden ipe döndüğünde MacSorley ve MacRuairi koşullara doğru ilerlemeye başlamışlardı. Ama Campbell onu bekliyordu.

Saygın izci bir süre hiçbir şey söylemedi. Sanki doğrudan içine bakıyormuş gibi o tuhaf ve delici bakışlarıyla olduğu yerden baktı.

Campbell, Cate'in köşeyi döneceğini önceden hissedip aniden doğruldu. Partneri böyleydi. Bir şeyleri olmadan önce hissedebilirdi. Bu özelliği birden çok kez işlerine yaramıştı.

Cate'in çökmüş yüzüne tek bir bakış atan Gregor, olanları öğrendiğini anladı. Cate'in hak etmeyeceği kadar üzgün olan kalbini sertleştirmeye çalışıp partnerine baktı.

"Kızla aranda her ne varsa," dedi Campbell, "Hallet. Sana ihtiyacımız var."

Gregor bir an için arkadaşına baktı ve sonra da kararlı bir şekilde başını salladı. O da tam olarak bunu yapmayı planlıyordu.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Cate, Gregor'un önüne kadar gelip durduğu sırada Campbell'i neredeyse fark etmemişti. Gözleri sadece Gregor'un üzerindeydi. Delici gözleri. İncinmişlik, öfke ve kuşkuyla dolu gözleri... Yaptığı şey konusunda yanıldığını söylemesi için ona yalvaran gözleri...

Cate, Gregor'un yayları gibi gergindi. Ellerini yanlarında yumruk yapmıştı. Cılız bedeni gergin ve tetikteydi. "Neredeler?"

Gregor anlamamış gibi davranmaya çalışmadı. "Çocuklar olmaları gerektiği yere, evlerine ve ailelerine döndüler."

Cate yumruklarını sıktı ve dudakları bembeyaz oldu. Ama Gregor'un kalbinin sıkışmasına ve ciğerlerinin alev almış gibi hissetmesine neden olan kızın gözündeki yaşlardı. Cate sakın davranmaya çalışıyordu ama Gregor, ne kadar incindiğini ve acı çektiğini görebiliyor, kontrolünü kaybetmeye ne kadar yakın olduğunu anlayabiliyordu. *Lanet olsun, ağlama.* Cate ağlarsa, ne halt edeceğini bilmiyordu.

Kahretsin, bunu önemsememeliydi. Cate onu aldatmıştı. Onu kullanmıştı. Onu sevdiğini düşündürmüştü. Gregor'un daha önce hiç istemediği bir şeyi istemesine neden olmuştu. Cate ne kadar utanmış ya da hayal kırıklığına uğramış görünse de bu, Gregor'un affedemeyeceği bir şeydi.

"Onların olması gereken yer burası. Aileleri de bizim."

Gözlerindeki suçlama, Gregor'un vicdanına işledi ve bedenini saran öfkeyi kısmen araladı. "Bu doğru değil. Bu, gerçek hayatta yeri olmayan senin uydurduğun bir hayal. Çocuklar buraya ait değildi. Gerçek ailelerinin -kan bağı olan akrabalarının- yanına gitmeliydi."

Cate şaşırarak geri çekildi. "Ne demek istiyorsun? Onlar terk edilmişti."

"Edward ve Mathilda terk edilmişti. Ama ikisinin de kendilerini almaya istekli olan akrabaları vardı."

Gregor, onlara sunduğu cömert yıllık harçlıktan bahsetmedi.

"Akrabalarını mı buldun?" Cate, on iki yaşında bir çocukmuş gibi kısık ve yumuşak bir sesle konuşuyordu.

"Zor olmadı. Birkaç soru yeterli oldu."

Cate gözlerini kırıştıtarak ona baktı. "Ve sonra da onlardan *kurtuldun*." Cate'in sesi çatallaştı ve nefesi kesildi. "Bunu nasıl yaparsın Gregor? Veda etmeme bile izin vermeden onları nasıl gönderirsin?"

Bu sorunun neden olduğu huzursuzluğu yok sayamayan Gregor biraz kıpırdandı. Cate, ona yaptığı şey için kızamazdı belki ama bunu yapma şekli için kızabilirdi. "Ayrılık sahnesinden kaçınmanın daha doğru olacağını düşündüm. Ağlayan çocukları kucağından zorla almanın anlamı yoktu. Temiz bir ayrılık herkes için daha kolay olacaktı."

"Öyle mi düşünüyorsun? Temiz bir ayrılık, öyle mi? En azından onları sevdiğimi öğrenirlerdi. Babam beni sevdiğini söylemeden gitti ve şunu söylemeliyim ki buna temiz bir ayrılık demek *hiç* yerinde olmazdı. Ne düşündüler kim bilir? Nasıl olur da bana olan öfkeni onlardan çıkarırsın?"

"Kararımın seninle bir ilgisi yok." Gregor ile bir ilgisi vardı. Bu ayrılık onun önünde olsa dayanıp dayanamayacağını bilmi-

yordu. Böylesi herkes için daha iyiydi. Cate ne kadar isterse istesin o çocuklar buraya ait değildi. “Bunun bir gün yaşanacağını biliyordun. Sana en başında söylemiştim.”

Cate’in yaşlı gözlerinde öfke vardı ama Gregor’a karşı koymadı. “Peki Pip? O da mı akrabalarının yanına döndü?”

Gregor bu kez ne tereddüt etti ne de suçluluk duydu. “Buna gerek kalmadı. Annesi yakındaydı.”

Kız ona tiksintiyle baktı. “Onu annesine geri mi gönderdin? Bunu nasıl yaparsın? Tanrı bilir bu kez çocuğa ne yapar?”

Gregor gözlerini kıstı. “Yani çocuğun oyunundan haberin var mıydı?”

“Pip bana her şeyi anlattı ama durumu anlamıyorsun. Çocuğu buna annesi zorladı ve sonra da kendisine para vermezse onu buradan almakla tehdit etti.”

Genç kadının söylediklerinin doğru olup olmamasının bir önemi yoktu. “Onlar üzerinde hak iddia edemezsin Cate. Hiçbiri üzerinde. Onlar sana ait değildi.”

“Onları seviyorum. Bunun senin için bir anlamı olmayabilir ama benim için çok şey ifade ediyordu.”

“Evet, senin sevginin ne anlama geldiğini çok iyi biliyorum.” Gregor sesindeki alaycı ifadeyi gizlemedi. “Beni evlenmek için tuzağa düşürmüş olabilirsin ama senin çocukça kurduğun kursuz aile hayallerin yüzünden üç çocuğu gerçek ailelerinden ayırmana izin vermeyeceğim.”

Sözlerinin yaşattığı şaşkınlık öyle büyüktü ki Cate’e bir tokat atmış gibi oldu. Ama Cate sendelemedi ve kendini bırakmadı. Orada öylece durdu. Sessizliği adeta meydan okur ve kınar gibiydi. “Seni tuzağa düşürmedim Gregor. John’u ben çağırmadım.”

“Yani kardeşim yalan mı söylüyor?”

Cate başını iki yana salladı. “Öyle söylemedim. Ama onu çağırması için Pip’i ben göndermedim. Bunu neden yaptığını bilmiyorum.”

“Pip’in bunu açıklamak için yanımızda olmaması ne büyük tesadüf.”

Cate’in yanakları öfkeyle kızardı. “Bu kimin hatası?”

Birbirilerine soğuk ve berrak gün ışığında bakarken aralarında tehlikeli bir duygu belirdi. Başka bir şey daha vardı. Gregor’un inkâr etmek istediği bir şey. Hem aşk hem nefreti içinde barındıran çılgınca bir çekimdi bu. Aralarında bu his alev alıyordu. Gregor tüm bunları bilse de Cate’i istiyordu. Öyle çok istiyordu ki onu kolundan tutup göğsüne doğru çekmemek için kendini zor tutuyordu. Bedenini kaplamak istiyordu. Onu kendisini önemseyen bir aptala çevirdiği için cezalandırmak istiyordu. Cate bunu nasıl yapardı?

Gregor bunun için ondan neredeyse nefret edecekti. Sırtını dikleştirip ifadesini sertleştirdi. “Yani uyandığımda senin gitmiş olman ve kısa bir süre sonra da odana bir kalabalığın doluşması sadece tesadüf müydü?”

Cate tereddütsüz bir ifadeyle ona baktı. “Evet.”

Gregor hiçbir şey söylemese de çenesini dişlerini acıtana kadar sıkı.

“Bana güvenmeni istiyorum, Gregor. Bana birazcık güvenmeni istiyorum. Sana doğruyu söylüyorum.”

Genç adam duraksadı. Bir an için tereddüt etti. Cate gayet samimi gibiydi. Konuşmayı bir kez daha aklından geçirdi. Cate’in suçlulukla karışık cılız itirazını, övünmelerini ve can yakan sözleriyle John’un kınamalarını anımsadı.

Cate’e baktığında isteğinin içten olduğunu anlayabiliyordu. Kendisini sevdiğinden şüphe etmiyordu. Ama bu kadarı yetmezdi. Bu aşamaya daha önce de çok kez gelmişti. Artık inancı kalmamıştı. “Çok fazla şey istiyorsun.”

Cate’in gözlerindeki hayal kırıklığını görmemiş gibi davranırsa da yanağından süzülen her bir damla yaşın kalbine asit gibi indiğini hissetti.

“Beni seviyor olsan sana doğruyu söylediğimi bilirdin.”

“O zaman tam bir aptal gibi davranmış olurdum.” Gregor imalı bir şekilde sustu. “Ama ben bir aptal değilim.”

Cate, ne demek istediğini anlayınca derin bir nefes aldı. Gregor onu sevmiyordu.

Genç kadının incinmesini önemsememeliydi. Öyle olmalıydı. Ama lanet olsun ki önemsiyordu.

Tanrım, Gregor’un buradan gitmesi lazımdı! Ama Cate’in anladığından emin olmalıydı. “İstediğini aldın, Caitrina. Eşim olacaksın. Daha fazla bir şey isteme. Başka bir şey bekleme.”

“Aşk gibi bir şey mi?”

Özellikle de onu isteme. “Sana soyadımı vereceğim ve karşılığında sen de beni zgr bırakacaksın.”

“Ne demek istiyorsun?”

Gregor ona tereddütsüz bir bakış attı. “Evlilik tuzağına sadece bir kez düşerim.”

Cate, ne demek istediğini anlayınca nefesi kesildi ve ona bir yabancıymış gibi baktı. “Yani sözüne sadık kalmaya niyetin yok.”

Bu bir soru değildi. Gregor kaşını kaldırdı. “Sana sadık kalacağımı mı sanmıştın? şanımin yürümesi lazım. Bunu biliyorsun.”

Cate’in üzüntüsü öfkeye dönüştü. “Yani eşin olacağım ama bana hiçbir şey borçlu olmayacaksın, öyle mi? Burada John ile kalıp kalenin işleriyle uğraşacağım ve sen de ne zaman istersen o zaman döneceksin. Hayalindeki evlilikte benim başka ne gibi sorumluluklarım var? Yatağını seninle paylaşacak mıyım yoksa yatağın zaten kalabalık mı olacak?”

Gregor da kaşlarını çatıp aynı alaycı tavırla karşılık verdi. “Erkek ocuklara ihtiyaım olacak.”

“Tabii ki. Nasıl unuttum? şu ne zaman istersen,” –Cate parmaklarını şıkladı– “Sahip olabileceğin ocuklar. Yani benimle sevişmeyi ama beni sevmemeyi düşünüyorsun, öyle mi?”

“Sana daha önce de söyledim: birinin olması için diğerine gerek yok. Nasıl adlandırmak istiyorsan öyle olsun ama seni duvara yaslayıp içine girmek için sevgiye ihtiyaç yok.”

Gregor, bundan daha isabetli bir ok atamazdı. Sözleri, acımasız bir isabetle vurmuş, Cate’i derinden yaralamıştı. Bunu gözleminde görüyor, acıyla aldığı nefesinde hissediyordu.

Ama Cate bir savaşçıydı. Kolay kolay diz çökmeyecekti. Toparlandı ve savaş meydanındaki bir savaşçı gibi baktı. “Bunu yapmana izin vermeyeceğim Gregor. Beni, aramızdaki şeyin bir anlamı olmadığına ikna etmene izin vermeyeceğim. Arazımızdaki şey sadece arzu değildi. Nasıl adlandırmak istersen öyle olsun,” diyerek Gregor’un sözlerini tekrar etti, “Ama duvara bile yaslanan beni önemsiyorsun. Bana her dokunduğunda bunu hissediyorum. Kulağıma her fısıldadığında... Adımı haykırarak içime her girdiğinde... *Benim* adımı Gregor, başka birinin değil. Arazımızdaki tutku, arzudan fazlası ve bunu sen de biliyorsun. İstersen inkâr et ama ben gerçekleri biliyorum. Bana karşı hissettiklerin başka kadınlara hissettiklerinden farklı. Bu, çok özel ve beni öyle olmadığına ikna edemeyeceksin. Benimle evlenip –benimle sevişip– başka kadınları yatağına alabileceğini sanıyorsun. Kendini kandıran kim sence?”

Gregor, kontrolünü sağlamaya çalıştı ama kulakları zonkluyordu. Cate ona ihanet emiştii ama karşısında kendinden gayet emin konuşuyordu. Kesinlikle ona büyü yapmıştı. Bir hafta önce bakire olan bu yirmi yaşındaki kız, tutku ve arzu konusunda Gregor’dan daha çok şey bildiğini sanıyordu. Gregor’un ne hissettiğini anladığını sanıyordu. Lanet olsun, hâlâ onu kontrol etmeye çalışıyordu.

Ama hiçbir şey bildiği yoktu ve Gregor’a yok yere meydan okuyordu.

Cate yanılıyordu. Ve Gregor bunu ona kanıtlayacaktı.

Cate çok sinirliydi. Gregor nasıl olurdu da aralarındaki şeyi kaba ve basit bir şeymiş gibi böylesine ucuzlaştırabilirdi?

Gregor'un kızgın olduğunu ve Cate'in yaptığı şey yüzünden kabul ettiğinden daha çok incindiğini biliyordu. Ama hem çocukları ona haber vermeden göndermekle hem de yakında gerçekleşecek evliliklerini anlamsız ve gerekli bir anlaşmaya indirgemekle fazla ileri gitmişti. Cate onunla bu şekilde asla evlenmezdi. Asla. Gregor'un bu sözleri söylerken ciddi olduğunu düşünse o anda cehenneme kadar yolu olduğunu söylerdi.

Ama Cate, onu ondan daha iyi tanıyordu. Yaptıkları, onu önemsemediği için değil, tam tersiydi. Böyle davranmasının nedeni Cate'in onu derinden incitmesiydi. Cate'in gerçekleri söylediğini anladığında her şey eskisi gibi olacaktı.

Cate, masumiyetini kanıtlamak zorunda kalmaktan nefret ediyordu ama Gregor konusunda –birliktelikleri konusunda– pes etmeye hazır değildi. Birlikteliklerine inanıyordu.

Ama yine de ondan şüphe etmesini ağır ödetecekti. Belki de kendisine bir aşk şiiri ya da şarkısı yazdırabilirdi. Ya da giderken Pip'i de yanında yaveri olarak götürmesini sağlardı. Evet, işte bu. Pip'in eğitimini kişisel olarak o üstlenmeliydi.

Çünkü Pip'i kesinlikle geri getirmek istiyordu. Gregor'un Maddy ve Eddie'yi gönderdiği akrabaların onları istemediğine ikna olsa diğer çocukları da isterdi.

Çocukların ailelerini bulmuş olmasına inanamıyordu. Gerçi belki de buna şaşırmaması lazımdı. *Sen hiç denemedin ki*. Cate, kendisinin de araştırması gerektiğini düşününce suçluluk duydu. Ama bunu yapmak istememişti. Çocukların onun yanında kalmasını istemişti.

Gregor, Cate'in onlar üzerinde hak iddia edemeyeceği konusunda haklı olsa bile –bu, gerçekten de ‘genç bir kızın çocukça kusursuz aile hayali’ olsa da– Gregor'un onları gönderme şekli

yanlıştı. Cate'in onları bulup veda etmesi lazımdı. Onları sevdiğini ve ihtiyaçları olursa her zaman hazır olduğunu söylemeliydi.

Yine de öğle yemeğini Gregor'un yanında oturup her şey yolundaymış gibi yüzünü bile buruşturmadan buz gibi bir ifadeyle atlattı. Gregor'un ailelerine alışmaları için zamana ihtiyaçları olduğunu söyleyip çocukların yerini söylemeyi reddetmesine şaşırmadı. *Daha sonra*, dedi Cate'e. Daha sonra gidip onları ziyaret edebileceğini söyledi.

Cate, insanların yanında onunla tartışmaya cesaret edemeyecek kadar sinirliydi. Yemek hiç bitmeyecekmiş gibi geldi. Bittiği anda ise Cate araştırmaya başladı.

Ete ve Lizzie de onun kadar şaşkın ve üzgündü. Çocukların nereye götürüldüğü konusunda onların da bilgisi yoktu. Aonghus, Bryan ve Cormac, onları gün doğarken uyandırıp çocukların gideceğini söylemişti. Cate'i uyandırmalarını ve neler olduğunu ona söylemelerini yasaklamışlardı. Kadınlar, Cate'in duymasını umarak üst kattaki odada bolca sesler yapmıştı ama Cate o sırada Gregor'un odasında uyuyordu.

Tabii ki Aonghus, Bryan ve Cormac –ve bir de John– ortada yoktu. Adamların çoğu –Gregor ve diğer hayaletler de buna dahildi– ava gitmişti ve akşam yemeğinden önce dönmeyeceklerdi.

Cate, Gregor'un adamlarından bilgi alamayacağını biliyordu. Yokluklarından faydalanıp Gregor'un evrakları arasında bir ipucu bulup bulamayacağını görmeye karar verdi.

Efendinin çalışma odasına girip birkaç mum yaktı –pence-resiz oda şimdiden kararmıştı– ve kutuları karıştırmaya başladı. Evle ilgili hesapların tutulduğu deri kaplı defterlerin en büyük kutularda olduğunu biliyordu. O yüzden diğer kutulara odaklandı. Birinde, Gregor'un babasının lider olduğu zamanlardan kalan belgeler vardı ama kâtibin masasına en yakın olan en küçük ahşap sandıkta, mühür mumları kırılmış birkaç mektup duruyordu.

Biri dikkatini çekti. Derin bir nefes aldı. Göğüs kafesini yakan acı, bunca yılın ardından bile şaşırtıcı derecede yoğundu. Çok kez gördüğü için bu mührü tanıdı., St. Andrews Hacı'nın üzerinde Şaha Kalkmış Aslan kazılı yüzük, sürekli Genç Carrick Kontu'nun parmağında olurdu. Bu, resmi bir belge olmadığı için kral, kraliyet mührünü değil, kendi yüzüğünü kullanmış olmalıydı.

Cate'in eğitimi kolay olmamıştı ama annesinin okuma yazmayı öğrenmesi konusunda ısrarcı olmasına minnet duyuyordu. Kelimeleri okurken bacaklarının güçsüz düştüğünü hissetti. Dengesini sağlayabilmek için masanın kenarına tutundu. Midesi ve başı, yaşadığı sarsıntıyla baş etmeye çalışıyordu.

Hayır.

Sadece temel bilgilere sahip olsa da bu, kâğıtta yazılı olanları tam olarak anlamasına yetmişti. Yine de yanılmamak için mektubu iki kez okudu.

Ama gerçekler, siyah mürekkep darbeleriyle kâğıda kazınmış haldeydi. Babasının mektubu; nişanına dair tebrikleri, Gregor'un kimliğinin etrafta dolandığına dair haberleri ve Gregor'un senelerdir sorduğu komutan Sör Reginald Fitzwarren'in İskoçya'ya döndüğü ve Perth Kalesi'nin savunmasına yardım etmek için De Bohun'un adamlarının geldiğine dair yeni istihbaratı içeriyordu.

Yıllardır.

Biliyordu. Gregor, bunca zamandır köylerine saldıran –annesini ve doğmamış çocuğunu öldüren– adamı biliyor ve Cate'den saklıyordu. Hayır, sadece ondan saklamıyordu; ona yalan söylüyor, adamı tanımadığını düşünmesini sağlıyordu. Yıllar içinde Cate ona adam hakkında onlarca soru sormuş olmalıydı. Cate'in bunu nasıl çaresizce öğrenmek istediğini bilmesine rağmen neden... Neden Gregor böyle bir şey yapmıştı? Kâbusu olan yüze bir isim vermeyi ne kadar çok istediğini bilmesine rağmen bunu neden yapmıştı?

Cate kendini hayal kırıklığına öylesine kaptırmıştı ki kapının açıldığını fark etmedi.

“Burada ne yapıyorsun Cate?”

Cate, kendisini yıkan mektupla birlikte John’a döndü. “Biliyordun.” Titreyen ellerindeki mektubu kaldırdı. “Gregor bunca zamandır, köyümüze saldıran adamın kimliğini biliyormuş.”

John küfür etti. “Bunu görmemen lazımdı.”

“Demek ki,” dedi Cate dişlerini sıkarak, “Senin de bilip bilmediğini sormama gerek yok. Bunu benden nasıl saklarsınız John? Gregor bunu nasıl yapar? Bilmeye hakkım olduğunu hiç düşünmediniz mi?”

John dudaklarını sıktı. Bu sitemi kendini savunmaya çalışmadan kabul etti.

Cate anlıyordu. “Bana söylememeni tembihledi, değil mi?”

John dikkatli bir şekilde açıklamaya çalıştı. “Seni korumaya çalışıyordu.”

“Beni korumaya mı çalışıyordu?” dedi duyduklarına inanamayarak. “Gerçeklerden mi koruyordu beni?”

“Fitzwarren, saldırıdan beri İngiltere’deydi. Ulaşılabilir değildi. Ama Gregor, şey... Düşüncesizce bir şey yapmandan korktu.”

“Aptalca demek istiyorsun. Gidip adamı kendi ellerimle öldürmeye çalışırım diye düşündü, öyle mi?”

“Bu olasılığı da düşünmüş olmalı,” dedi John. “Bunu inkâr mı edeceksin?”

Cate’in gözleri nemlendi. Asıl canını yakan şey, bu yalanın gösterdiği şeydi. Gregor ona, bu bilgiyle baş edip kendi kararlarını alması konusunda güvenmiyor ya da yeterince saygı duymuyordu. Gregor’un onu güçlü bir kadın olarak görmesini –kendi başının çaresine bakabileceğini düşünmesini– istiyordu ama o, Cate’i hâlâ kuyudaki, korunmaya ihtiyacı olan küçük kız ola-

rak görüyordu. Son birkaç haftadır artan yakınlıklarına rağmen Gregor onun için çok önemli olan bu bilgiyi ona söylememiştir.

Cate o anda sinirli olmak isterdi ama canını asıl yakan hayal kırıklığıydı. “Bununla ilgileneceğini söylediği zaman Gregor’a inanmıştım. Açıkla onu dinlerdim ama bana hiç fırsat vermedi. Bana hiç güvenmiyor.”

“Bunu onunla konuş Cate. Sadece seni korumaya çalışıyordu. Yargılamadan önce açıklamasına izin ver. Sana güveniyor. Şu anda öyle görünmüyor olabilir ama güveniyor.”

John haklıydı. Bu evliliğin yürümesini istiyorlarsa aralarındaki sorunları netleştirmeleri lazımdı.

Cate, elindeki mektuba baktı. Kırmızı mühür dikkatini çekti. Konuşmaları gereken tek şey mektubun içinde yazanlar değil, bir de bunu gönderen adamın kim olduğuydu. Sır saklayan sadece Gregor değildi.

“Gregor nerede?”

“Akşam yemeği için banyo yapıyor.”

Cate de aynısını yaptı ve sonra da salona gidip onu bekledi. Ama Gregor gelmedi. Diğer hayaletler de gelmemiştir.

Köye gittiklerini öğrenmesi çok uzun sürmedi. John sorularından kaçıp onunla göz göze gelmemeye çalışınca neden gittiklerini tahmin etti.

Dehşete kapıldı. Gregor ile yaptıkları son konuşmayı hatırladı. Ne düşündüğünü biliyordu. Cate’in sözlerini meydan okuma olarak algılamış, aralarındaki şeyin özel olmadığını ona kanıtlamak için birahaneye gitmişti.

Cate, onu bu haldeyken zorlamaması gerektiğini bilmeliydi. Ama onu tanıdığına emindi. Kendisini sevdiğine ve böyle bir şey yapmayacağına inanmıştı.

Midesi kasıldı. Cate eğilmek ve kollarını karnına bastırmak istiyordu ama yemeği bitirip üzerini değiştirmek üzere odasına

çıkana kadar acısını ifadesiz bir maskeyle sakladı. Gerçeği kendi gözüyle görecekti. Ancak o zaman kalbinin şu anda söylediği şeyi kabullenebilirdi.

“Hem İskoçya’nın en yakışıklı adamı *hem de* Bruce’un Hayaletlerinden biri mi? Bekleyin kardeşime haber vereyim.”

Muhafızlar arasındaki yerinin duyulmasıyla ilgili şüpheleri de birahaneye girmesinin birkaç saniye sonrasında silindi. Sırrı ortaya çıkmıştı.

Kızın yorumu üzerine Gregor rahatsızlığını gülümsemesiyle saklamaya çalıştı. Ama kızı kucağından itmek yerine kasıklarına sürten yumuşak kalçasına, beline doladığı eline sürten iri ve dolgun göğüslerine ve daha önceki deneyimlerinden bildiği kadarıyla kendisine bolca zevk verebilecek olan dudaklarına odaklandı.

Yine eski deneyimlerinden bildiği kadarıyla kız, onunla yatağa girdiğini herkese ilan edecekti. İlk seferinden sonra –ne kadar zevk alırsa alsın– geri dönmemişti.

Ama bunu neden umursuyordu ki? Olan olmuştu. Ne için sa-vaşacaktı? Kız, kardeşine ve Annie’nin birahanesinin üst katındaki odalardan faydalanan diğer kadınlara –bunlar genellikle savaş dullarıydı– üstünlük taslayacak, Gregor da aklını başından alacak ve düşüncelerini yatıştıracak arzuyla dolu bir gece yaşayacaktı.

Cate ve düşünceleri umurunda değildi. Kızın bir şey bildiği yoktu. Onu evlenmek için tuzağa düşürmüş olabilirdi ama ondan kesinlikle bir şey alamayacaktı. Gregor istediği kişiyi yatağına alabilirdi. Cate’in ‘özel’ ve ‘sadece ben’ şeklindeki fikirleri buraya kadardı.

Maggie yaklaştı. Lavanta kokusu aniden burnuna ulaştı. Cate de lavanta kullanıyordu ama bu koku onun üzerinde çok yumuşak ve zarifti. Gregor onun kokusunu içine çekip ciğerlerine doldurmak istiyordu. Maggie’deyse iğrenç ve abartılı bir kokuya dönüşmüştü. Gregor, bu kokudan kurtulmak için dışarı koşup temiz hava almak istiyordu.

Sessizce küfür edip bardağına uzandı. Neden onu düşünüyor-du? Cate yanlış bir seçimdi. Lanet olsun, *yanlış bir seçimdi*.

Maggie bir şey söylemek için eğildi. “Onlar da hayalet mi?” diye sordu başını eğerek.

‘Onlar’ derken köy rahibi Rahip Roland gibi davranan ve küçük masada kendisiyle birlikte oturan kaşları çatık üç arkadaşını kastediyordu.

Hayır, rahip değil *keşiş* gibiydiler. Ama sırf onlar, eşleri tarafından hadım edildi ve eğlenmek istemiyor diye Gregor da eğlene-meyecek değildi. Canları cehenneme. Hepsinin canı cehenneme.

“Bu üçü mü?” Kendisine ters bakışlar atan arkadaşlarına bak-tı. “İskoçya’nın en iyi savaşçıları gibi mi görünüyorlar? Onlar sa-dece Bruce zafere yaklaştığı için birkaç altın kazanmayı uman Batı Highland eşkıyaları.”

Bunun üzerine MacSorley bile gözlerini kıstı. Gregor da ona ters bir bakış attı. Ne istiyorlardı? Kızın sözlerini onaylamasını mı?

Maggie, sert ve iriyarı savaşçılara gözlerini kısıp bakarken pek ikna olmuş gibi görünmüyordu. “Bilmem.” Yüzünü buruş-turdu. “Hayalet olabilecek kadar iri ve korkunç görünüyorlar.”

“Sadece kas,” dedi Gregor. “Hayaletler zekidir.” *Bu üçünün ak-sine*, kısmını söylemedi. Kız da bunu kabul etmiş gibiydi. “Ben bir hayalet olsam,” –dedikodular köye kadar ulaşmış olabilirdi ama Gregor hiçbir şeyi kabul etmeyecekti– “İnsanların bizi gö-re-ceği yerlerde yanlarında olmak istemezdim.”

“Sanırım haklısın,” dedi kız kucağına daha çok sokularak. Bu, istediği etkiyi yaratmayınca da parmaklarını Gregor’un karnında dolaştırıp göğüslerinden her an düşecekmiş gibi görünen korse-sini onun göğsüne sürtmeye başladı.

Kızın mükemmel göğüsleri vardı. İri ve dolgundu. Gregor, yüzünü bu iki göğsün arasına soktuğunu, onları avuçlayıp sıkı-

ğını ve sonra da vişne rengi meme uçlarını iyice sertleşene kadar emdiğini hatırlayabiliyordu.

Göğüsleri cömert boyutlarda olan Maggie zayıf ve koyu renk saçlıydı. Tam da Gregor'un sevdiği gibi... Cate'den uzundu ama bedeni daha yumuşaktı. Onunki kadar sıkı ve gergin...

Gregor durdu ve bir küfür daha edip –bu seferki kısık sesli değildi– birasından büyük bir yudum daha aldı. Bardağı belirgin şekilde hafiflemişti. Yanında oturan MacRuairi'ye sert bir bakış attı çünkü arkası dönükken bardağını boşalttıklarından şüpheleniyordu.

Yüce Tanrım! Ona lanet bir çocukmuş gibi davranıyorlardı. Gregor'un birilerinin kendisine göz kulak olmasına ya da onu korumasına ihtiyacı yoktu. Ne yaptığıнын farkındaydı.

O halde neden gençliğindeki gibi hata yaptığını bildiğini ama buna engel olamadığını hissediyordu?

Maggie'nin eli, pantolonunun beline doğru inince karın kasları gerildi. Ama karşı koymaya çalıştığı şey arzu değildi.

Lanet olsun, bu çok güzeldi. Öyle olması *lazımdı*. Nasıl olmazdı? Kızın elleri, erkekliğinden sadece birkaç santimetre uzaktaydı.

Sadece beni...

Aklındaki sese çenesini kapatmasını söyledi. Bu doğru değildi. Sadece Maggie'nin onu eliyle kavramasına ihtiyacı vardı. Dudaklarının onu emmesine. O zaman hissedecekti.

Ama damarlarındaki öfke giderek arttı ve kanı ısındı. Tüm bunlar Cate'in hatasıydı. Bunu Gregor'a yapan oydu. Aklını dağıtmıştı. Kafasını karıştırmıştı. Ama kızın kendisini hadım etmesine izin vermeyecekti.

Gregor diğer kadınları istiyordu. Tabii ki istiyordu.

Maggie ona yalan söylememişti. Maggie onu tuzağa düşürmeye çalışmamıştı. Maggie onu kör ve şaşkın bir aptala çevirmek istememişti.

Kahretsin Gregor'un kendini suçlu hissetmesi için bir neden yoktu. Cate resmen ona bir fırsat vermişti. Bunu kullanmasına şaşırmazdı, değil mi?

Arkadaşlarından biri onun yerine içmeden önce birasından bir yudum daha aldı.

“Kabul etmem gerekir ki düğün meselesi varken seni burada gördüğüme şaşırdım,” dedi Maggie.

Gregor kasıldı ama kız bunu fark etmemiş gibiydi çünkü elini gizlice –gerçi pek gizleyebildiği söylenemezdi– Gregor'un kasıklarındaki çıkıntıya sürtmekle meşguldü.

“Bazı insanlar Cate'i seçtiğine şaşırdı ama ben şaşırmadım.” Gregor'dan bir cevap bekledi. Ne kadar öfkeli olduğunu fark etmeden devam etti. “Kılıç kullanması falan biraz tuhaf olabilir ama o gerçek bir leydi. Köydeki herhangi bir kadın gibi yargılayıcı değil.” Maggie dudaklarını memnuniyetsiz bir tavırla büzdü. “Hatta çok iyi kalpli. Ne zaman karşılaşsak bana güzel sözler eder.”

Aniden şu an yaptığının Cate tarafından pek de nezaket olarak algılanmayacağını fark ederek kaşlarını çatı.

Gregor da dudaklarını sıktı. Bu kadarı yeterliydi. Kadından Cate'in olumlu özelliklerini dinlemeye niyeti yoktu. Aniden ayağa kalktı ve Maggie'yi yere düşmemesi için bileğinden yakaladı. Bu ani hareket hafif sarsılmasına neden oldu çünkü içkiden dolayı kafası biraz bulanıktı.

Ne yazık ki yeterince bulanık değildi. Masadan bir sürahi alıp kolunun altına yerleştirdi. “Gel, burası çok kalabalık. Daha yalnız kalabileceğimiz bir yer bulalım.”

Maggie'nin hissettiği hafif vicdan azabı da yok olmuş gibiydi. Hevesle başını sallayıp Gregor'u çekiştirmeye başladı.

Ama o sırada Campbell, Gregor'u kolundan yakalayıp çekti. “Bunu yapma Nişancı,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. “Kızla aranızda neler olduğunu bilmiyorum ama buna pişman olursun.”

Campbell'ın hiçbir şey bildiği yoktu. Hiçbirinin bir şey bildiği yoktu.

“Becerebiliyorsan git ve bana yanıldığımı kanıtla...” Lanet olsun, Gregor tam olarak bunu yapacaktı.

“Beni beklemeyin,” dedi Gregor bu istenmeyen tavsiyeyi yok sayarak. “Kaleye dönüşüm biraz gecikecek.”

Gregor kararlı bir şekilde Maggie'nin arkasından merdivenleri tırmandı. Kıza odaklanmıştı. Başındaki başlığıyla köşede sessizce oturan kişiyi fark etmedi bile.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Kalp hırsızı. Gregor ismini hak ediyordu. Ama Cate, birlikte olacaklarından öyle emindi ki kırılanın kendi kalbi olabileceğini bir kez bile düşünmemişti.

Cate, Gregor ile Maggie gitmeden birkaç dakika önce masaya oturmuştu ama bu, onu –Gregor’u– görmesi için yeterli olmuştu. Çapkın ve yakışıklı kalp hırsızı içiyor, takılıyor ve dünyayı umursamayan bir adam gibi görünüyordu.

Yıkılan duyguları, bir damla yaş şeklinde süzüldü. Bunu öfkeyle sildi. Henüz kendini bırakmak için erkendi. Bunu halletmeliydi. Aklındaki şüpheleri silmeliydi. Bir daha onun için bir anlam ifade ettiği gibi bir hayale kapılmayacaktı.

Başını kaldırmadı. Kalabalık ve sigara dumanıyla kaplanmış salonda arkalarda kalabilmek için elinden geleni yaptı. Onların çıktığını gördüğü kapıya doğru yöneldi. Kıyafetlerini değiştirdiği için seviniyordu. Eğitim kıyafetleri ve yüzüne kadar inen başlığıyla kimsenin dikkatini çekmiyordu. Soğuk yüzünden içeri girmiş bir delikanlı gibi görünüyordu.

Dışarısı soğuktu. Hem de çok soğuktu. Ama tenini ve kemiklerini donduran soğukluğun, havayla bir ilgisi yoktu.

Kapıdan geçince merdivenleri gördü. Kalbi hızlandı. Ne göreceğini tahmin ediyordu ama bir yanı hâlâ yanılıyor olmayı umuyordu.

Cate, birahänenin bu kısmına hiç gelmemiş olsa da burada neler olduğunu biliyordu. Burada, yolcuların geceyi geçirdiği ya da yalnız erkeklerin Annie'nin müdavimi olan kadınlarla yattığı birkaç oda vardı.

Cate eşlerini savaşta kaybedince para kazanmanın yollarını arayan Maggie gibi kadınları normalde hor görmezdi. Ama siyah saçlı ve mavi gözlü kadının cömert göğüslerini Gregor'un göğüs kafesine sürtüp elini tüm bedeninde dolaştırdığını görünce fikrini değiştirdi. Hatta son derece sinirlenip o arsız fahişeyi Gregor'un kucağından kaldırmak istedi.

Ama bunu yapmadı. Gregor'un yapmasını bekledi. Bunu yapmayacağını anlamasını bekledi. Kendisini sevdiği için başka bir kadınla birlikte olamayacağını anlamasını...

Ama Gregor bunu yapmadı. Sevdiği adamın –hayatını birlikte geçireceğine inandığı adamın– başka bir kadının ellerini üzerinde gezdirmesine izin vermesini acı içinde izledi.

Cate devamını de görecekti.

Darağacma tırmanan bir kadının sakinliğiyle ahşap merdivenleri tırmandı. Eski ve zayıf merdivenler, üzerine bastıkça gıcırdıyordu ama aşağının gürültüsü sayesinde gıcırtilar duyulmuyordu.

Normalde tek bir büyük oda olması gereken alana –biraz alçak tavanlıydı– birkaç oda yapılmıştı. Ama aralarında duvar yerine sadece ahşap paravanlar olduğundan pek mahremiyet yoktu. Cate her şeyi duyabiliyordu. Soldaki odadan çok enerjik bir çiftin inlemeleri duyuluyordu. Sağdaki odadan da sesler geliyordu: Maggie kıkırdıyor, Gregor da derinden gelen bir sesle: "Böyle gayet iyi," diyordu.

Nasıl daha iyi? Cate bunu bilmek isteyip istemediğinden emin değildi. Bir hayalet gibi paravana doğru yaklaştı. İki tane perdeyi kapatmakla uğraşmamıştı –neler olduğunu gizlemek zaten pek mümkün değilken bunu neden yapacaklardı ki?– ve Cate kenarda durduğunda içeridekileri gayet rahat görebildi.

Ah Tanrım, hayır.

Yeni bir hayal kırıklığı dalgalar halinde bedenine yayılırken derin bir nefes aldı. Gregor dar yatağın –küçük odadaki tek eşya buydu– karşısında durmuş ona bakıyordu. Maggie kendisine tutkulu bir şekilde sarılmışken yüzünün sadece küçük bir kısmını görebiliyordu. Elini kızın beline koymuş, parmaklarıyla kalçasını kavramıştı. Maggie'nin koyu renk saçları sırtına dökülmüştü ve elbisesinin sırt kısmındaki bağ çözülmüştü. Elbise omzundan inmişti. Göğüsleri çıplak olmalıydı.

Bu, Seonaid ile olan öpüşmeye benzemiyordu. Çok daha şehvetliydi. Daha tutkuluydu. Daha acı vericiydi. Cate'i öpüyormuş gibiydi. *Özel... Farklı.* Onunla alay edercesine bu sözler geldi aklına. Bakışlarını Gregor'un elinden uzaklaştırıyordu. O güçlü ve kuvvetli parmaklar başka birini tutuyordu.

Neyse ki öpüşmeyi bir süre sürdürdükten sonra Gregor geri çekildi.

“Bir sorun mu var?” diye sordu Maggie.

Evet. Lütfen evet de.

“Hayır,” dedi Gregor dili zorlukla dönerken. Belli ki çok içmişti ama bu, yaptığı şey için bir bahane olamazdı. Aksine durumun tatsızlığını artırırdı.

“Emin misin?” dedi Maggie cilve yaparcasına. “Belki de içkidendir?”

Kadının omzu yukarı doğru kalktı ve Cate onun ne yaptığını fark edince hissettiği acıyla yumruklarını sıktı. Maggie'nin omzu yukarı kalkmıştı çünkü eli, Gregor'un bacaklarının arasındaydı. Onu okşuyordu.

Cate'in midesi buna isyan etti.

Maggie kıkırdadı. “Bakalım bu işe yarayacak mı?” Gregor'un önünde dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini onun kalçasına sardı. “Ağzımı ne kadar iyi kullandığımı söylediğini hatırlıyorum.”

Cate ne demek istediğini anlamadan bekledi. Ama Maggie'nin başı, Gregor'un bacaklarının arasında öne ve arkaya hareket etmeye başladığında gerçekler şok edici ve zalim bir şekilde ortaya çıktı. Kadın ona ağzıyla zevk verecekti.

Onu uzaklaştır. Lütfen onu uzaklaştır.

Gregor onu uzaklaştırmak yerine başını elleriyle kendine doğru çekti. Gözlerini kapatmıştı. Yüzünde gergin çizgiler belirmişti. Buna odaklanmıştı.

Cate buna bir saniye daha dayanamayacağı için uzaklaştı. Göreceğini görmüş, duyacağını duymuştu. Daha fazla kanıtı ihtiyacı yoktu. Gregor amacına ulaşmıştı. Cate ona inanmıştı. Tanrım, ona çok inanmıştı.

Aralarındaki şey özel falan değildi. *Cate* özel değildi. Gregor bunu ona kanıtlamıştı. *Cate*'i önemsemiyordu. En azından aralarındaki ilk zorlukta başka bir kadını yatağına almayacak kadar çok önemsemiyordu.

Gregor dizlerinin üzerine çöküp af dilese bile Cate onunla evlenmeyecekti. Gerçekleri öğrendiğinde Gregor'un buna pişman olacağına emindi ama umurunda değildi. Artık çok geçti. Artık sabrı, bahanesi ve güveni kalmamıştı. Gregor'un bu yanını görmek son umut kırıntılarını da yerle bir etmişti. Onun için bahneler bulmaktan yorulmuştu.

Onun için tek kadının kendisi olduğuna inanmak istemişti ama Gregor MacGregor gibi adamlar için tek bir kadın olamazdı. Kendisine sadık olabileceğini –ya da bağlanabileceğini– düşünerek aptallık etmişti. Kendisi için çok anlamlı olan bağ, onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Bu yüzden başka bir kadınla birlikte olabiliyordu. Belki de Gregor haklıydı. Belki de sevgi ve yatak odası arasında bir bağ yoktu. Ama Cate için bu ikisi birbiriyle çok ilişkiliydi.

Eskiden. Artık bunu umursamıyordu. Gregor, onun imkânsız olduğunu düşündüğü şeyi başarmıştı. Ona olan aşkına zarar

vermişti. Kalbini söküp parçalamış ve parçalarını yerlere savurmuştu. Geriye hiçbir şey kalmamıştı. Sadece donuk ve hissiz bir boşluk vardı. Sanki hayatta kalmasını sağlayan bir parçası eksik gibiydi. Onu neşe ve umutla dolduran sevgi gitmişti.

Bir yanı ondan nefret ediyordu. Ama tamamen değil... Onun için üzülmüyordu da. Kadınlarla yaşadığı eski deneyimleri yüzünden gerçek aşkı tanıyamayacak kadar yorgun ve ümitsizdi.

Bu, Gregor'un kaybıydı. Cate, artık hayatının bir dakikasını bile onun için harcamayacaktı.

Cate'in evlendiği insan, eşine inanmalıydı. Ve bu kişinin Gregor olmayacağı ortadaydı. Gregor'un onunla yine de evlenmek isteyeceğinden şüphesi yoktu. Ama bunu yaparsa Cate'e kendisini babasının hissettirdiği kadar terk edilmiş hissettirecekti. Belki fiziksel olarak yanında olacaktı ama diğer tüm açılardan terk etmiş olacaktı.

Gregor, onun sandığı kişi değildi. Cate, onun yakışıklı bir yüzden daha fazlası olduğunu sanmıştı. Güvenebileceği, inana-bileceği bir adam olduğunu düşünmüştü. Ama o da hayallerinde soylu bir şövalye olan babasından farklı değildi. Belki de Gregor haklıydı. Belki de Cate, kaybettiği ailenin yerine koymak için kumsuz bir aile yaratmaya çalışıyordu. Onun da mükemmel erkeğin sahip olması gereken özellikleri taşıdığını sanıyordu. Farklı biri olmasını istemiş, onun sahip olmadığı özelliklere sahip olduğunu hayal etmişti.

Cate aşağıdaki adamı duyup olduğu yerde kaldığı sırada merdivenlerden inmek üzereydi.

"Lanet olsun, biri onu durdurmalı."

Cate, hayaletlerden birine ait olan sesi tanıdı. Bu, Vikinglere benzeyen iriyarı ve uzun boylu sarışın Erik MacSorley'nin sesiydi. Gözünü morarttığı için hâlâ utandığından dudağını ısırđı.

"Bunu denedik kuzen. Bizi dinleyecek kadar akli yerinde değil."

Derinden gelen bu sesi ve sesin ait olduğu eşkıyayı tanıyınca Lachlan MacRuairi diye düşünüp ürperdi. Sesi de görüntüsü kadar korkutucuydu. Sakalları dışında –sıradışı şekilleri olan birkaç günlük sakalları– bu iki kuzen birbirine hiç benzemiyordu.

“Dinleteceğiz,” dedi MacSorley. “Ne halt ettiğinin farkında değil. Kızı seviyor ve bunu fark ettiğinde yaptıkları için kendini asla affetmeyecek.”

Cate ona yanıldığını söylemek istiyordu ama yukarı gelirlerse diye düşünüp saklanacak bir yer bulmakla meşguldü.

“Bizi dinlemezse?” dedi MacRuairi.

“O zaman zorla çıkarırız,” dedi MacSorley birkaç basamağı çıkarak.

Cate tam bir sandığın arkasına saklanacaktı ki diğeri bir ses iki kuzenin konuşmalarını böldü. “Nişancı bunu kendi fark etmeli. Kızı seviyorsa fark edecektir. Karar verecek olan biz değiliz.”

Bunun Arthur Campbell olduğunu fark etti. Mantığının kısık sesiydi bu. Haklıydı. Ne yazık ki Gregor onu sevmediğini kanıtlamıştı.

Birkaç dakika sonra adamlar merdivenden uzaklaştı. Cate arkalarından gitmek istedi –karanlıktı ve buraya gelirken ormanda birden çok gölge gördüğünü düşünmüştü– ama yakalanmak istemediğinden binadan çıktı ve ahırda beklemeye koyuldu.

Bir süre sonra kar yağmaya başladı. Yeterince uzun süre beklediğine karar verdi. Köyün sonuna ulaşması çok uzun sürmedi. Karşısındaki ormanın karanlığı huzursuz edici olduğundan tereddüt etti. Köydeki kulübelere birinden bir meşale almak istedi ama kimsenin kendisini fark etmesini istemiyordu.

Bu, kısa bir süre sonra pişman olacağı bir karardı çünkü ormanın karanlığı, karlı bir ejder gibi onu yuttu.

Birkaç kez arkasına baktı. Sesler duyduğuna yemin edebilirdi. Bir dal çıtırtısı. Bir hışırtı. Sonra bunun hayal gücünden kaynak-

landığına karar verdi. Korku dolu zihni, ona oyunlar oynuyordu. Ama ormanın derinlerine daldığında bunun hayal ürünü olmadığını fark etti. Başta bir kurt sürüsü tarafından takip edildiğini sandı. Ama onu çevreleyen canlılar ne yazık ki insandı.

Cate elinden geldiği kadar karşı koydu. Ama sonuçta beş as-kere karşı koyamadı. Boğazına yaslanan bir bıçakla yere yatırıldı. Karşı koymayı ve direnmeyi bırakmazsa onu öldüreceklerini söyleyen sesi duydu.

İki adam onu yere yatırdı –pek kibar değildiler– ve kollarını arkasına sabitleyip diğerlerine doğru çevirdiler. Kılıcını almışlardı ama Gregor’un ona verdiği bıçak belindeki kınında duruyordu. Ona bir ulaşabilse...

Parmağını bıçağın sapma uzattı. Bu hareketi hisseden bir adam, elini arkasında daha sıkı tutup acıyla homurdanmasına neden oldu. Ama bu hareketi, bıçağın sapma bir santimetre daha yaklaşmasını sağladı. Cate, ulaşmak üzereydi.

Üçüncü adam yüzüne doğru bir meşale tuttu. Cate onu tanıyınca derin bir nefes aldı: bu, ormandaki atlıydı. Annesini öldüren adama benzeyen atlı...

“Size o olduğunu söylemiştim,” dedi. “Erkek gibi giyinip dövüşüyor olabilir ama bu bir kız. MacGregor’un gelini.”

“Haklıymışsın Fitzwarren.”

Cate, adamın adını duyunca donup kaldı. Bu mümkün değildi. Çok gençti.

Hayır, bu adam o komutan değildi ama oğlu olabilirdi.

“Benden ne istiyorsunuz?” diye sordu Cate.

“Hiçbir şey,” dedi Fitzwarren alaycı bir tavırla. Gözlerini soğuk ve çapkın bir ifadeyle göğüslerine doğru indirdiğinde babasına olan benzerliğinin görüntüden ibaret olmadığı anlaşılıyordu. “Bizim için yapacağın şey, Bruce’un Hayaletlerinden birini buraya getirmek.”

Cate donup kaldı ama hemen tepkisini gizlemeye çalıştı. “Dedikoduların doğru olduğunu düşünmüyorsunuz, değil mi?”

Fitzwarren, Cate’in saçından kalın bir tutamı tutup çekince kız bağırdı. “Bunu inkâr etmeye kalkma, sürtük. Doğru olduğunu biliyoruz. Zaten bir süredir şüpheleniyorduk ama artık kanıtlandı. Senin sayende Gregor MacGregor’u yakalamak için uğraşmamıza gerek kalmayacak. Sevgili gelininin özgürlüğünü sağlamak için kendiliğinden Perth Kalesi’ne gelecek.”

Cate bu tahmine itiraz etmek üzereydi –Cate onun sevgili gelini falan değildi artık– ama ağzını açmadı. Bu adamlar bir işe yaramayacağını düşünürse onu öldürürdü. Genç Fitzwarren’in ona bakışı düşünülecek olursa tecavüz etmeden öldürmeleri şans olurdu.

Cate tiksinererek ürperdi. Ama bunun nedeni korku değildi. Gregor en azından ona bunu vermişti. Cate, savaşımdan pes etmeyecekti. Parmaklarını bıçağın sapına sardığı sırada gülümsemesine engel olmaya çalıştı. Adamlar, ellerini gevşettikleri sırada hazır olacaktı.

Aniden söylediği şeyin diğer kısmı kafasına dank etti: *Perth Kalesi*. Babasının mektubunda komutanın gittiğini söylediği yerdi bu. Uzun zamandır cezasını almayan komutanın.

Gregor onunla ilgileneceğini söylemişti. Belki de tüm bu olanlara rağmen şansı olsa ilgilenirdi. Ama Cate bunu istemiyordu. Bu, onun sorumluluğu değildi. Kendi sorumluluğuydu. Bunu kendisi yapmak istiyordu. Hatta kendisinin yapması gerekiyordu. Şu anda önemi olan tek şey buydu ve sadece bunu düşünmek istiyordu. Öyle uzun zamandır dünyası Gregor’dan ve birlikte sahip olacakları kusursuz hayattan ibaretti ki başka şeyleri düşünmez olmuştu. Annesine ve diğer köylülere karşı sorumluluğunu nasıl unuturdu? Hayatta kalmanın bedeli, adaleti sağlamaktı. Cate, onların ölümlünden sorumlu olan adama bir daha bu kadar yaklaşamayabilirdi ve bu fırsatı boşa harcamayacaktı.

Tüm incinmişlik, tüm nefret ve tüm kalp kırıklığı, intikam isteğine dönüştü. Daha doğrusu onu ayağa kaldırdı. Ona bir amaç verdi.

Bıçağın sapındaki elini gevşetip yere indirdi. Şimdilik.

Gregor horlama sesine ve viskili kusmuk kokusuna uyandı. Bu koku midesini bulandırdı. Çıkarmak üzereydi.

Kusmuğun kendisinin olduğunu fark etti. İçtiği onca içkiye ve zonklayan başına rağmen berbat gece şaşırtıcı bir netlikle zihninde canlandı.

Kendini çok kötü hissediyordu. Bunu hak ediyordu. Önce tavana bakıp gözlerini kırıştırdı ve sonra da yanında yatan kadına döndü.

Yüzünü buruşturdu. Tanrım, buradan hemen gitmesi lazımdı. Ama ufacak hareketi bile yoğun bir ağrı hissetmesine ve midesinde kalanların ağzına gelmesine neden oldu. Kadının mengene gibi kollarından büyük bir özenle kurtuldu.

Horlayanın Maggie değil, yan odadaki adam olduğunu fark etti.

Tanrım, burada ne halt ediyordu? Etrafına bakınca kendinden nefret edip tiksindi. İsteddiği bu muydu? Başka bir sarhoşun horlamalarıyla bir birahane uyanmak, anlamsız birliktelikler yaşamak mıydı?

Gregor tam bir aptaldı. Dün gece hiçbir işe yaramamıştı. Başarısız olmuştu. Hem de fena halde. Maggie onu ağzına aldığı anda bile Cate'in yüzünü görmüş, onun sesini duymuş ve bunu atlataamayacağını anlamıştı. Bunu atlatmak istemiyordu. Maggie onu tahrik edememişti bile.

Gregor bunu viskiye bağlamıştı ama tek nedenin bu olmadığını biliyordu. Kadın onu ağzına aldığı anda tek istediği onu itmektir. Odaklanmaya çalışıp ne yaptığını düşünmeye, tiksintisine

engel olmaya çabaladı ama bu, işe yaramadı. Birkaç saniye sonra savaşı kaybetti ve odadaki kaba son anda yetiştii.

Ona ağzıyla zevk vermeye çalışan bir kadın yüzünden midesindekileri çıkarıyordu. Bu bir ilk olmalıydı.

Maggie şaşırtıcı derecede anlayışlı davranıp ona uzanmasını, viskinin etkisi geçtiğinde yine deneyeceklerini söyledi.

Gregor, böyle bir şeyin asla olmayacağını bilerek uykuya daldı. Ne ayıkken ne de sarhoşken. Asla.

Cate haklıydı. Onu seviyordu. Yaptığı şeyi bilmesine rağmen onu seviyordu. Onun gücünü, dik duruşunu ve kararlılığını seviyordu. Onun sağlamlığını ve bağımsızlığını seviyordu. Kendi yolunu çizişini ve çoğu soylu kadın gibi kendisine verilenlerle yetinmemesini seviyordu. Onu öpmeyi, kollarına almayı ve onunla sevişmeyi seviyordu.

Ve başka bir kadına sadece dokunmak –ya da onun kendisine dokunmasına izin vermek– bile ihanet anlamına geliyor, ona kendini kötü hissettiriyordu.

Kendi kendine yanlış bir şey yapmadığını söyledi. Asıl ihanet eden Cate'ti.

O halde neden sürekli midesi bulanıyordu?

Yatakta uyuyan kadına yüzünü buruşturarak baktı. Kürklü kesesinden biraz para çıkarıp yatağın üzerine bıraktı. Daha sonra özür dileyecekti ama şu anda buradan hemen çıkması lazımdı yoksa bir kez daha rezil olacaktı.

Birahaneden hızla çıktı ve neyse ki kimseyle karşılaşmadı. Neredeyse gün doğacaktı. İçeridekilerin çoğu muhtemelen bir önceki gece eğlencesinin ardından hâlâ uyuyordu.

Gregor'un bir an önce temizlenmesi lazımdı. Kule evine dönerken yolu biraz uzatıp yüzmek için nehirde durdu. Kıyıda kar olması ve nehrin birkaç derece sonra donacak olması sorun

değildi. Ama dondurucu su bile içindeki suçluluk hissini yok edemezdi. Kendi kendine kaç kez yanlış bir şey yapmadığını ve ona borçlu olmadığını söylese de bunun doğruluğuna o ikna olamıyordu.

Başka bir kadınla birlikteliği sonuna ulaşmamış olsa da yeterince ileri gitmişti.

Kendini temiz hissetmesinin tek yolu Cate'e ne yaptığını ya da az kalsın ne yapacağını anlatmak olacaktı. Cate onu anlar mıydı? Aralarındaki her şey berbat olmuştu ama yine de ona gerçekleri anlatıp özür dileyecekti. İşler ne kadar kötü olursa olsun yapmaya kalkıştığı şeyi yapmamalıydı.

Cate, onun hassas noktasına dokunmuştu ve Gregor da kötü bir tepki vermişti. Ama onu seviyordu. Ona güvenmeye çalışacaktı. Evlenmek için kendisini tuzağa düşürmediğini söylüyorsa ona inanmak için elinden geleni yapacaktı.

Kesin bir karar verip nehirde çıktı ve hızla –fazla hızlıydı– gömleğini, çorabını ve pantolonunu giydi. Arkasında bir ses duyduğu sırada tuniğini giyiyordu.

Hâlâ içkinin etkisiyle zihni bulanıktı ve hareketleri soğuktan dolayı yavaşlamıştı. Sırtının alt tarafını hedef alan bıçaktan son anda kurtuldu. Hedef alındığı yere bakılacak olursa onu birkaç dakika içinde öldürebilirdi.

Döndüğü sırada bıçağın yanından geçtiğini hissetti ve elini saldırganın bileğine vurdu. Ardından da onu yere düşürmek için bir çelme taktı. Bu, saldırganın cüssesi nedeniyle pek zor olmadı.

Pip! Çocuk bıçağa uzandı ama Gregor, buna izin vermeden bileğine bastı. Eğilip onu yakasından kaldırdı. “Lanet olsun, ne yaptığını sanıyorsun? Beni öldürebilirdin.”

Pip öfkeyle yüzünü buruşturdu. “Zaten seni öldürmek istedim! Keşke ölseydin.”

“Pekâlâ, seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama sıraya girmen gerekecek. Sırada İngiliz ordusunun büyük bir kısmı var. Onların beni neden öldürmek istediğini biliyorum ama acaba senin beni arkamdan bıçaklamayı hak edecek ne yaptım?”

“Onunla evlenmemen lazımdı. Gitmen gerekiyordu. Sadece gitmeni istedim. Öyle olsa beni göndermezdin. Ama sen hepimizi gönderip Cate’i incittin. Onun incinmesini istemiyorum.”

Gregor çocuğu bırakıp geriye doğru bir adım attı. Saldırı nedeniyle ısınan kanı dondu. Olanları tahmin edince ürperdi. Çocuğun sözlerinden bir şey anlaşılmasa da neler olduğunu tahmin edebiliyordu. “Sendin. Cate, John’u çağırtmadı. Sen çağırdın.”

Pip, yanaklarından yaşlar süzülürken başını salladı. “O sabah Cate’in senin odandan çıktığını gördüm. Kıyafetinde saklamaya çalıştığı kan izleri vardı. Onunla John’un evlenmesini istiyordum, senin değil. Senin gideceğini sanmıştım. Gitmen lazımdı. John onurlu biri. Sen öyle değilsin.”

Çocuğun söyledikleri anlam kazanınca Gregor yere çöktü. Bir kaya buldu. Hiç konuşmadan çocuğa baktı. Karnına bir bıçak darbesi almış gibi hissediyordu.

Ona tuzak kuran Cate değil, Pip’ti. Cate masumdu ama Gregor ona yalancı demişti. Neredeyse... *Ah, lanet olsun*, ondan affetmesini isteyemeyeceği bir şey yapmak üzere olduğunu hatırlayınca yeniden kusacak gibi oldu. “Ne yaptığının farkında mısın? Ya da benim ne yaptığının?”

Pip ona şaşkınlık içinde baktı. Belli ki bu tepkiyi beklemiyordu. “Ne?”

“Onu seviyorum ve az kalsın mutlu olma ihtimalimizi yok edecektim.”

Pip ona bir yabancıya bakar gibi baktı. “Onu seviyor musun?”

Gregor onu dinlemiyordu. Aklı tek bir yerdeydi. Kıyafetlerinin geri kalanını hızla giydi ve silahlarını yerine yerleştirdi. Yer-

deki bıçağı fark edince alıp çocuğa geri verdi. “Buna ihtiyacın olabilir. Cate beni affetmezse bu lanet şeyi kalbime saplamana izin veririm.”

Pip gözlerini kocaman açtı ama kule evine dönüş için yaptıkları kısa yürüyüş sırasında hiç konuşmadı.

John yolunu kestiği sırada Gregor henüz salona girmemişti. “Nerelerdeydin? Yoksa bilmesem daha mı iyi?”

Gregor dişlerini sıktı ve bu istenmeyen soruyu yok saydı. “Cate nerede?”

“Bunu senin bileceğini sanıyordum. Ete, bu sabah odasına gittiğinde Cate yokmuş ve yatağı da bozulmamış haldeymiş. Kimse dün gecedен beri onu görmedi.”

“Dün gecedен beri onu kimse görmedi de ne demek? Hangi cehennemde olabilir?”

Arkadaşları sesleri duymuş olmalıydı çünkü yemeklerini bırakıp geldiler. “Ne oldu?” diye sordu Campbell.

“Cate kayıp,” dedi Gregor.

“Nereye gidebilir?” diye sordu MacSorley.

MacRuairi, hepsinin aklından geçen soruyu sordu. “Nerede olduğunu biliyor muydu?”

Gregor, John’a baktı. Kardeşi bunu başıyla onayladı. “Ama hepsi bu değil. Notu da gördü.”

“Ne notu?”

“Çalışma odandaki Fitzwarren ile ilgili notu.”

Gregor küfür etti. Daha çok panikledi. Hızla diğerlerine de mektuptan bahsetti.

“Onun arkasından kendi başına gider mi?” diye sordu Campbell.

“Bilmiyorum ama sanırım bu mümkün.”

Gregor zaman kaybetmeden Cate’in arkasından gitmek için birkaç grup atlı ayarladı. John ve Campbell bir grubun başın-

da olacaktı. MacSorley ve MacRuairi diğer grubun. Kendisi de üçüncü grubun. Salondan ayrılmadan hemen önce adamlardan biri onu bulup buruşturulmuş bir kâğıt parçası verdi.

“Bu ne?” diye sordu Gregor.

“Köydeki çocuklardan biri sabah getirdi. Dün gece bir adamın bunu ona verdiğini ama sabaha kadar getirmemesini söylediğini anlattı.”

İçinde bir şey vardı. Gregor kâğıdı dikkatle açtı. İçindekini görünce kalbi duracak gibi oldu. Karşısında o tanıdık yüzük duruyordu. Cate’e verdiği nişan yüzüğü. Kâğıdın üzerindeki kelimeler gözlerinin önünde uçuştı. Mektubu okuması için John’a verdi ama ne yazdığını biliyordu. “Sana ait bir şey elimizde. Onu canlı bir şekilde almak istiyorsan Perth Kalesi’ne gel.”

Gregor’un bedenindeki tüm kan çekilmiş gibiydi. Hayatında ilk kez bayılacakmış gibi hissetti. Cate ellerindeydi. İngilizler onu ele geçirmişti. Muhafızların kimlikleri ortaya çıkarsa başlarına gelmesinden korktukları şey olmuştu. Gregor’a ulaşmak için Cate’i kullanacaklardı.

Ona bir şey olursa...

Buna izin veremezdi. Gregor buna izin *vermeyecekti*. Cate onun için bu dünyadaki en önemli şeydi. Onun hayatını kurtarmak için kendi canını bin kez feda ederdi. Ve görünen o ki bunu yapması gerekecekti.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

İskoçya'daki en önemli ve zengin kasabalardan biri olan Perth'ün yakınlarına geldiklerinde Cate artık yere düşmek üzereydi. Tay Nehri üzerinde yer alan –bu da ticaret için önemli bir yer olduğu anlamına geliyordu– ve Scone Manastırı'na yakın olan Perth, antik İskoç kralları tarafından İskoçya'nın başkenti kabul ediliyordu.

Kale, yüz yıl önce sel nedeniyle kısmen zarar görmüştü ama Kral Aslan William tarafından yeniden inşa edilmişti. On yıldan kısa bir süre önce İngiliz Edward'ın, Wallace'ın isyanı sırasında burayı ele geçirmesinin ardından kasaba, taş duvarlar, kuleler ve kapılarla kuvvetlendirilmişti.

Cate, duvarı görünce ulaştıklarını anladı. Bu sırada bir grup atlı son tepenin zirvesine çıktı. Cate daha önce böyle bir şey görmemişti. Kasabayı saran devasa taş duvarlar, günün ilk ışıklarıyla birlikte sarı kaymaktaşı gibi parlıyordu. Üç tarafı su yollarıyla kaplıydı –su dolu hendekler eskiden kasabanın tek savunmasıydı– ve doğu tarafı Tay Nehri'nin doğal savunmasına emanetti. Bu korkunç duvarları görünce –ve kısa süre sonra bu duvarların arkasında hapsedileceğini anlayınca– bir an için durdu.

Cate, atlarının üzerinde oturmuş kendi aralarında tartışan adamlara baktı. Onu pek umursamıyorlardı. Omzunun üzerinden önündeki tepenin arkasındaki geniş ormana baktı. Kaçmaya

çalışacaksa bu son şansıydı. Ama bunu yapamazdı. İntikam şansına bu kadar yaklaşmışken olmazdı.

Pelerinin altında saklı olan silah ona cesaret veriyordu. Askerler üzerini aramamıştı. Muhtemelen bir kadın için tek bir silah bile yeterince sıradışıydı. Vardıklarında daha detaylı bir arama yapmaya karar vermemelerini umuyordu. Kendi kendini aldatmayacaktı. Başarılı olması ya da kaçması çok düşük ihtimaldi ama bıaının uyandıracaağı şaşkınlık olmadan bu ihtimal daha da düşüktü.

Hızlı davranması gerektiğini biliyordu. Gregor ne yapmış olursa olsun Cate, onun kendisi yüzünden teslim olmasına izin vermeyecekti. Elinden geldiğı sürece... Babasının Gregor'u dikkatli olması konusunda zorlamasını umuyordu. Gregor, Cate'in kendisine ihanet ettiğini düşünse de elinden geldiğince kısa sürede bu kapılardan geçmek isteyeceğine şüphe yoktu. Onun 'vasisi' olarak kendini sorumlu hissediyordu. Ama Robert Bruce, en önemli savaşlarından birinin bir kadın yüzünden İngilizlere teslim olmasına izin vermezdi. Bruce baba olarak onu hayal kırıklığına uğratmış olabilirdi ama bazı özellikleri sayesinde iyi bir kral olduğunu inkâr edemezdi. Acımasız kararlar –duygusal olanlar değil– sayesinde tacı başına yerleştirmiş ve bu zamana kadar da korumuştu.

Nehrin diğer tarafında yer alan ordunun kime ait olduğu konusunda yanılmıyorsa Gregor ondan kaçamazdı. Görünüşe göre –kendisini ele geçiren askerler de bu konuda kaygılı gibiydi– Robert Bruce, kuşatmasına başlamak için Perth'e ulaşmıştı. Berwick, Roxburgh, Edinburgh ve Stirling'in yanı sıra Perth de –ya da diğer adıyla St. John kasabası da– Bruce'un İngilizlerden geri alması gereken kilit kalelerden biriydi. Bruce için asıl gurur kırıcı olan Perth Kalesi'nin –Stirling Kalesi gibi– bir İşko olan Sr William Oliphant'ın elinde olması ve çoğunluğu İşko olan bir karargâh tarafından korunmasıydı.

Babasının çok yakın olduğunu bilmek kalbinin acımasına neden oldu. Bunca yılın ardından tek bir şeyi bilmek istiyordu: Neden Cate'i bu şekilde terk etmişti? Yeni eşi yüzünden mi? Gittikten kısa bir süre sonra ilk eşi Marlı Isabel ile evlenmişti. Kadın, 'piçlerinden' birinin annesi olan kadını görmeyi bırakmasını mı istemişti yoksa hem Cate'inden hem de annesinden bıkmış mıydı?

Kapının ilerisindeki orduya arkasını döndü. Gregor ile evlenmeyeceği için bunu asla öğrenemeyecekti. Babasıyla bir daha karşılaşma şansı olmayacaktı. Öyle uzun zaman olmuştu ki adam muhtemelen onu tanımazdı bile. Kendisi onu tanıyıp tanıyamayacağını merak etti. Genç ve yakışıklı kont, artık kırk yaşma yaklaşmış ve kral olmuştu. Ancak Cate yine de onu tanıyacağını düşünüyordu. Cate'in geçmişinde büyük bir yeri vardı ama artık geçmişte kalmıştı. Gregor gibi. Yorgunluğun bile silemediği öfkeyle acı dudaklarını sıkmasına neden oldu.

Bir buçuk günlük yolculukları süresince ona acıyan Gibbon adlı genç asker su matarasını verdi. Cate ata binme konusunda iyiydi ama Gregor'un onlara yetişmemesi için altmış beş kilometreden uzun yolu kısacık molalarla gitmişlerdi. Cate, öyle yorulmuştu ki atının üzerinde zorlukla oturuyordu.

"İçeri nasıl gireceğiz?" diye sordu kapalı kapıları fark edince. "Sanırım asma köprünün diğer tarafındakiler kralın adamları."

"Evet, Haydut Kral kuşatmasına beklediğimizden daha erken başladı. Köprünün yanındaki kırmızı kapıyı kullanamayacağız yoksa onun adamlarından bazılarıyla karşılaşmak durumunda kalırız. Ama henüz kasabanın çevresine adamlarını yerleştirmek şansı bulamadı. O yüzden diğer girişlerden birini kullanabiliriz. Flamamızı gördüklerinde bizi kabul edecekler."

Adamlar, De Bohun'un arması altında ilerliyordu. Bunların şövalye değil de sıradan askerler olduğunu tahmin etti. Gerçi konuşmalarından anladığı kadarıyla genç Fitzwarren, Bruce'un

Hayaletlerinden birini yakaladığı için şövalyeliğe ödüllendirilmeyi umuyordu.

“Tam zamanında ulaştığımız için şanslıyız,” dedi Gibbon kirca gülümseyerek. “Yoksa içeri girmekte zorlanırdık.”

“Kuşatma başlamak üzereyken iççinin bulunmak isteyeceğin son yer olması gerektiğini düşünürdüm.”

Genç güldü. “Normalde haklı olabilirdin ama bu kuşatma uzun sürmeyecek. Duvara bak. Haydut Kral, bunları yıkacak kuşatma makinelerine sahip değil ve biz de yapabileceği numaralara hazırlıklıyız. Kasabanın altı ay yetecek kadar temiz suyu ve gıdası var ama o kadar uzun sürmeyecek. Sözlerimi unutma, Haydut Kral, kısa süre sonra eşyalarını toplayıp inine geri çekilecek.”

Cate, gencin tahminlerinin ne kadar isabetli olduğunu daha sonra fark edecekti.

Kampa geldikten iki hafta sonra Gregor, İskoç Kralı’nın karşısında dururken İskoçya’nın elit savaşılarından biri değilmiş gibiydi. En yakışıklısı gibi de görünmüyordu. Cate kaçırıldığından beri çok az uyumuştı. Uyanık olduğu her an, ona neler olduğunu düşünmek işkence gibiydi. Görüntüsü de hisleri kadar korkunç ve yorgundu.

Kendinden sabırlı olmasını isteyen kişi kim olursa olsun artık sabredebeyecekti. “Daha fazla bekleyemem.”

Kral, çadırına yerleştirilmiş olan uzun masanın ardından onu inceledi. Çadır, bir kraliyet çadırına göre –geçici bir süreliğine kurulmuş olsa da– çok boştu ama Bruce, kral olmaktan ziyade bir savaşçıydı. Gregor ve muhafız arkadaşlarının en hayran oldukları özelliği buydu. Çadır, kırmızı ve altın renklerindeydi. Kraliyet armasını anımsatıyordu ama doğudan gelen pahalı halılar yerine sazların üzerinde duruyorlardı. Masa dışında sadece bir sandalye, bir ahşap oturak, bir yatak ve kralın yıkanıp üzerini

değiştirirken mahremiyetini sağlayabileceği boyanmış ahşap bir siper vardı. Çok uzun yıllardır kaçak yaşayan kral, sayısız araba dolusu mobilya ve kraliyet eşyasıyla sefere çıkan İngiliz mevkidaşlarının aksine az eşyayla seyahat etmeyi öğrenmişti.

“Neler yaşadığını herkesten iyi anlıyorum Nişancı. İngiltere’ye atımın sırtında girip eşimle kızımı almak istemiyor muyum sanıyorsun? Ama seni kıyıma giden bir koyun gibi gönderemem. Sana çok ihtiyacım var. Diğerlerini de riske atamam.”

Gregor öfkesine engel olmaya çalıştı ama kralın kurtarma girişimini reddetmesi –ya da Cate’in yerine içeri girmek istemesine karşı çıkması– onu mantıksız davranmaya itiyordu. Daha önce MacRuairi için hiç üzülmemişti ama korsandan dönme paralı bir asker olan muhafızın iki yıl boyunca neler yaşadığını son bir haftada gayet iyi anlamıştı. Cate, MacRuairi’nin şu andaki eşi gibi bir kafeste tutulsa... Isabella MacDuff artık serbestti –kralın küçük kız kardeşi Mary gibi– ama Bruce’un eşi ve vârisi hâlâ İngiliz manastırlarında tutuluyordu. Kral, Gregor’un İngiliz işkencesi altında dilinin çözülmesinden de korkuyor olmalıydı ama Melek –Helen MacKay– bunun olmaması için ona bir şeyler verebilirdi. Kaplanboğan ya da başka zehirli bir bitki, diğerlerinin de güvenliğini sağlardı.

Gregor yeniden krala döndü ve fikrini savunmak için son bahanesini de kullandı. “Ama Cate İngiltere’de değil. Burada İskoçya’da, kalelerimizden birinde. Ve onlar sizin eşinizi ve kızınızı öldürmekle tehdit etmiyorlar.” Sesi boğuk çıktı ve hissettiği kadar yorgun görünen yüzünü krala çevirip ateşli ve kuru gözlerle ona baktı. “Teslim olmazsam haftanın sonuna kadar onu öldüreceklerini söylediler. Bunun olmasına izin veremem.”

Gregor, şimdilerde kaleyi İngilizler için koruyan ve Perth’ün valisi olan Sör William Oliphant ile son iki hafta içinde birkaç kez mektuplaşmıştı. Ama dün Cate’in siperliklere getirilip hayat-

ta ve sağlıklı olduğunun kanıtlanmasının ardından Gregor daha fazla gecikemezdi. Onu görünce –uzaktan bile olsa– neredeyse rahatlayıp diz çökmüş ama aynı zamanda da telaşlanmıştı.

“O kadar beklemeni istemiyorum. Sadece birkaç gün daha sabret. Planım istediğim gibi ilerlerse kaleye girmek için tek ihtiyacımız olan bu. Ayrıca İngilizler ne isterse istesin Oliphant’ın bir kızın günahına gireceğini sanmıyorum.”

Kısıtlı kuşatma silahlarının, şehir duvarlarının karşısında şu ana kadar ne kadar başarısız olduğunu göz önüne alınca Gregor kralın, fazla iyimser olduğunu düşündü. Ama çok kez dezavantajlıyken başarıya ulaştıkları için kralın sözlerini tamamen yok sayamazdı. Ancak Cate’in hayatını, Sör William’in şövalye gurununa emanet edemezdi. “Bunu nasıl yapmayı düşünüyorsunuz?”

Kral, Gregor’un şüphesini sezince sandalyesine yaslanıp kendinden emin bir şekilde kollarını göğsünde birleştirdi. “Geri çekilerek.”

Cate, kuleden çıktığında askerlerin tezahüratlarını duydu.

Wallace’in yanında savaşmış olan ve şu anda İngiliz Kralı için Perth kasabasını koruma görevini üstlenen eski İskoç komutan Sör William Oliphant, siperin yanında onunla birlikte yürüyordu. Adamın onu bir gün önce getirdiği yere geldiklerinde –Gregor’a sağlığının yerinde olduğunu kanıtlamışlardı– adam durdu ve askerlerin neden kutlama yaptığına bakması için Cate’i bıraktı.

Adam birkaç dakika önce kule odasına gelip de ona Bruce ve ordusunun harekete geçtiklerini söylediği andaki kadar şaşkındı Cate. “Pes mi ettiler?”

Sör William bunu başıyla onayladı. “Öyle görünüyor. Tabii ki peşlerinden gidip bunun da Bruce’un hilelerinden biri olmadığından emin olacağız. Ama Bruce ve ordusu geldiğinden beri öyle az ilerlediler ki buna pek şaşırmadım. Zamanını ve kaynak-

larını boşa harcamak istemeyecektir. Daha kolay bir hedef bulacaktır. Gerçi bulacağı yer, burası kadar önemli olamaz.”

Cate tutsak edildiği iki hafta boyunca hırçın ve yaşlı savaşçıya hem hayranlık duymuş hem de onun için üzülmüştü. O, şartlar, ailesinin sadakat borcu ve yeminleri nedeniyle kendini yurttaşlarına karşı savaşırken bulan bir İskoç vatanseveriydi.

Daha önceki vatanseverler gibi Sör William Oliphant da korkunç Dunbar çarpışmasının ardından İngilizler tarafından mahkûm edilmiş ve sonra serbest bırakılmıştı. Ve eski vatansever arkadaşları gibi o da İngiltere Kralı Edward’a olan sözünü tutmayıp Wallace’ın isyanına katılmak için ‘isyan’ etmişti.

Sör William, İngiliz Edward’a ve adı çıkmış güçlü kuşatma makinelerine –Savaş Kurdu, Baltası ve Papaz– karşı Stirling Kalesi’ni üç ay içinde bir düzine adamla alıp İskoçlar arasında kahrâman ilan edilmişti. İronik olan eski savaşçının da söylediği gibi o sıralarda İngilizlerin yanında savaşan kişinin Bruce olmasıydı.

Kral Edward da Sör William’ın tutmadığı sözüne karşılık verip kendi verdiği sözü tutmamıştı. Sör William uygun şartlar altında Stirling’i teslim ettiğinde kendini, İngiliz askerlerini eğlendirmek için adamlarıyla birlikte çıplak bir halde ortada bulmuştu. Sonrasında da yaklaşık dört yıl boyunca Londra Kulesi’nde hapis kalmıştı. Yeni kral II. Edward için savaşacağına söz verince gözetim altında serbest bırakılmıştı ve bu yılın başlarında da Perth’ün komutasına getirilmişti çünkü kralın favorisi Cornwall Kontu Piers Gaveston, İngiltere’ye döndükten kısa bir süre sonra idam edilmişti.

Kimi zaman başarıları sebebiyle ikinci bir hayranlıkla baktığı kimi zaman da gaspçı –önce, beceriksiz de olsa yetkilendirilmiş İskoç Kralı John’un başından tacını almış, sonra da kralın akrabası ve muhtemelen tacın vârisi John ‘Kızıl’ Comyn’i Greyfriars’taki sunağın önünde öldürmüştü– bir katil olarak gördüğü

Bruce'tan hiç hoşlanmayan Sör William, kendini eski düşmanı olan İngilizlerin yanında savaşırken bulmuştu.

Ama belli ki yaşlı savaşçı –muhtemelen Cate'in babasından on yaş büyüktü– kendisini izlemek için gönderilen ve taraf değiştirmek istemesine engel olan İngiliz 'bakıcılardan' –onlara bu ismi vermişti– rahatsız oluyordu. Özellikle de Fitzwarrenlara –baba ve oğul– katlanamıyordu.

Bu konuda aynı fikirdeydiler. Cate, kaleye geldikten kısa bir süre sonra adamın karşısına getirildiği tek bir seferde annesine tecavüz edip onu öldüren adama olan nefretini gizlemekte zorlanmıştı. 'Sör' Reginald Fitzwarren o anda zırlı ve yarım düzine asker tarafından çevrilmiş olmasa bıcağını çekmek isteyebilirdi. Bunu çok istiyordu –hatta içinde olduğu şartlara bakınca gereğinden fazla istiyordu– ama aptalca bir şey yapıp Gregor'a haklı olduğunu kanıtlamayacaktı. Doğru zamanı bekleyip daha iyi bir fırsat bulacaktı.

Ama hâlâ bir fırsat doğmamıştı ve zamanının tükendiğini biliyordu. Cate'in serbest bırakılması için görüşmeler zannettiğinden daha uzun sürdü.

Bunun için Sör William'a teşekkür etmeliydi. Firzwarrenlar buna çok kızsada Sör William onun mahkûmiyetinin sorumluluğunu üstlenip serbest bırakılması için görüşmeleri yürütmüştü. Adam ayrıca Cate'e kuledeki küçük, az eşyalı ama kısmen konforlu bir odanın verilmesini sağlamış ve 'sorgusunu' üstlenmişti. Rorolu MacGregorlarla nasıl yaşamaya başladığını anlatırken kekeleyen Cate, kendisini sorgulayanın o olmasına sevmişti. Fitzwarren'ın kendisini tanımaması için Lochmaben'dan bahsetmemesi gerektiğini biliyordu –ilk görüşmelerinde adamın kendisine uzun uzun baktığını fark etmişti– ve Gregor'un babasının muhafızlarından birinin yetim kızı olduğunu iddia etti.

Kızın geldiğinden beri Roro'dan ayrılmadığını ve Gregor'un da eve nadiren döndüğünü –ve döndüğünde de yalnız olduğu–

nu- bildiğinden Sör William kızıdan hayaletlerle ilgili bir şeyler öğrenemeyeceğine kanaat getirdi. Cate'e olan nezaketine rağmen yaşlı savaşçı, diğer erkekler gibi kadınlara çok önem vermiyordu ve böylesine önemli bir şeyin güvenilir kadınlara anlatılabileceğini sanmıyordu.

Fitzwarren çok öfkeliydi. Yakalandığı anda kızın sergilediği yeteneklerden bahsedip hayaletler tarafından eğitilmiş olabileceğini iddia ediyordu. Cate bunu ısrarla reddetti ve erkek olduğunu hissetmek için kadınlara tecavüz eden korkak İngilizlere karşı kendini savunmayı John'dan öğrendiğini anlattı.

İmalı bakışlarını komutanın yüzüne biraz uzun süre dikti ve bunun üzerine Fitzwarren'ın gözlerini kıstığını fark etti.

Sör William, kızın İngiliz komutana karşı sergilediği cesaretinden de bir kızın savaş taktikleri öğrenmesinden de etkilendi. Fitzwarren ve adamlarının onu yakalarken ne kadar zorlandıklarını ve 'küçük bir kızın' adamlardan birini kılıcının sapıyla benzetip diğerinin de az kalsın bacağına keseceğini dinlerken genç Fitzwarren'a kendini aptal ve yetersiz hissettirdi.

Şehrin savunmasıyla meşgul olsa da belli ki Sör William kızdan hoşlanmıştı. İyi beslenmesini, düzgün kıyafetler -bir elbise- giymesini ve bir muhafız eşliğinde günde bir kez bahçeye yürüyüşe çıkmasını sağlamak istiyordu. Ondan Fitzwarrenlar sorumlu olsa bu kadar özgür olamazdı. Sonunda bundan faydalanmak zorunda kalacak olması canını sıkıyordu.

Sör William kızın stresinin kaynağını yanlış anlayıp elini iri pençelerinin -iriyarı gövdesi ve beyazlamış bıyıklarıyla bir ayıyı andırıyordu- içine aldı. "Korkmana gerek yok çocuk. Nişanlın seni terk etmedi. Bruce geri çekilebilir ama MacGregor, cumartesi gün batımında teslim olacağına söz verdi."

"Cumartesi mi?" dedi Cate. Sadece üç gün kalmıştı!

Adam bunu başıyla onayladı. "İşlerini yoluna koymak için birkaç günlüğüne Roro'ya döndüğünü düşünüyorum."

Cate'in rengi attı. "Yani sizce onu öldürecekler mi?"

Yaşlı savaşıncının ifadesi tiksintiyle sertleşti. Cate, Sör William'ın mahkûm ne kadar önemli olursa olsun teslim olması için bir kadını kullanmayı onaylamadığını biliyordu. "Ben öldürmeyeceğim ama sana yalan söyleyemem ufaklık. Kral Edward, Bruce'un Hayaletlerinden birini ele geçirmek için sabırsızlanıyor ama önce MacGregor'un ona istediğini vermesi lazım. Sonrasında Edward'ın onu sağ bırakmak için bir nedeni kalmayacak. Hatta onu öldürmek için çok fazla nedeni olacak."

Cate kendi kendine işlerin o aşamaya gelmeyeceğini söylese de ürperdi. Ama çok fazla zamanı olmadığını biliyordu. Cumartesi gününden önce harekete geçmesi lazımdı.

Yine de siperliklerin üzerinde Sör William'ın yanında durmuş babasının adamlarının gitmek için hazırlanışını izlerken yolunda olmayan bir şeyler olduğunu hissediyordu. Robert Bruce bu kadar kolay pes etmezdi. Cate'in her şeye hazır olması lazımdı.

Sör William da muhtemelen aynı şeyi düşünüyordu. "Onun gittiğini gördüğüme ne kadar sevinsem de içimde bunun Robert Bruce'u son görüşümüz olmayacağına dair bir his var."

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bekleyiş acı veriyordu. Sonunda kuşatmayı *bırakmalarından* ve Perth'ten uzaklaşmalarından iki gün sonra kral, Gregor, Highland Muhafızlarının çoğu, Douglas ve bir grup adam Perth'e yeniden hareket etti.

Bruce onlara katılmak için inatla ısrar edince –kapıyı açtıkları anda harekete geçmek için yakınlarda daha büyük bir grupla kalmayı reddetmişti– neredeyse plandan olduğu gibi vazgeçeceklerdi. Lider öyle sinirliydi ki Gregor tepesinin attığını düşündü. Ama kral, korkutucu Ada liderine rağmen kararından vazgeçmiyordu. Bu plan ona aitti ve o da gidecekti. Efsaneler böyle yaratılır diye ekleyip Lider'in aptalların da böyle öldürüldüğü ve tahtların böyle kaybedildiği şeklindeki cevabını yok saydı.

İskoç Kralı'na aptal diyebilecek çok fazla adam yoktu. Highland Muhafızlarının lideri olan Tor MacLeod onlardan biriydi. Bruce sadece güldü ve Lider'e gitmesinin nedeninin tam olarak bu olduğunu söyledi.

Gregor da kralı ikna etmek için diğerleriyle birlikte çabaladı ama Bruce vazgeçmiyordu. Birileri tacı için savaşırken 'güvende' olacağı bir yerde bekleyecek bir kral arıyorlarsa II. Edward'ı kral seçebilirlerdi. Bruce bir savaşçıydı ve sonunda ölecek olsa bile çarpışmada adamlarının başında olacaktı. Tanrı onu korurdu. O korumazsa Highland Muhafızları korurdu. Bu mantık, dine meydan okuma sayılsa da haksız sayılmazdı.

Yaklaşık yüz adamı yakındaki ormanda bırakıp -ordunun çoğunluğu, Bruce tarafından bir önceki kış mevsiminde alınmış olan Dundee Kalesi'nde kalmıştı. Böylece geri çekilme yalanını inandırıcı kılıp İngiliz casuslarını alarına geçirmeyeceklerdi- küçük bir savaşçı ekibiyle birlikte kalenin bulunduğu yere, şehrin kuzey ucuna ulaştılar. Şehre giden Red Brig Port, Turret Brig Port, Southgate Port ve Spey Port'un aralarında olduğu birkaç kapı vardı ama plana göre kalenin yanındaki su yolunu geçecek, duvarı tırmanıp Curfew Row'daki küçük kapıyı açıp ordunun geri kalanını karşılayarak karargâhı şaşırtacaklardı. Kale düşürüldüğünde şehir onların olacaktı.

Yirmi kadar savaşçı su yolunun dondurucu karanlık sularına ulaştığında gece yarısını geçmişti. Yanlarında sadece Douglas tarafından tasarlanan ve ilk kez Berwick'te kullandıkları halat merdivenlerle hafif silahlar vardı. Gökyüzünde ayın olmaması ya da havanın zifiri karanlık olması tesadüf değildi. Yüzlerini isle karartmış olan adamlar, yanlarında duran arkadaşlarını bile zorlukla tanıyorlardı. Kale duvarlarında nöbet tutan askerlerin onları fark etmesi neredeyse imkânsızdı. Onları duymaları da pek olası değildi çünkü eğlencenin sesi duvarın dışından bile duyulabiliyordu. Belli ki karargâh ve halk, zafer kutlamasındaydı. Bunun için erken davranmışlardı ve askerler dikkatsizdi. Gregor bundan şikâyet edecek değildi.

Bruce, suya giren ilk kişi oldu. Bu, Douglas'ın ekibine yeni katılan bir Fransız şövalyeyi şok etti. Bir kralın adamlarının önünden gitmesine alışık değildi. Lider hemen arkasında, Gregor da peşlerindeydi.

Bulanık ve testislerini donduracak kadar soğuk olan su yolu, yaklaşık yirmi metrelik, balçık dolu, kokulu ve yapışkan bir çukurdu. Su ara sıra neredeyse ağızlarına kadar yükseliyordu. Berbat kokusu düşünülecek olursa, ağızlarına ulaşmıyor olması sevindiriciydi.

Sonunda su yolunun diğ&er tarafına ulaştıklarında duvarın kenarındaki ç&amur ve taş kaplı kıyıda karınlarının üzerinde sür&ünmek zorunda kaldılar. Diğ&erleri karşıya geçince Ada lideri iki kuzen, MacSorley ve MacRuairi, halat merdivenin ç&engelli uç&alarını fırlatmaya başladı.

Kimse konuşmuyordu. Buna gerek yoktu. Hepsi görevini biliyordu. Gerekli iletişim, el işaretleriyle kuruluyordu.

Lider, yola çıkmadan önce küçük bir zafer kazanmıştı. Bruce, merdivene çıkan ilk adam *olmayacaktı*. MacRuairi onun önünden gidecekti. Gregor, duvara yerleştirilen ikinci merdivene en önden çıkacaktı.

Tek seferde bir merdivende iki adamdan fazla olmayacak şekilde yavaşça –ve sessizce– tırmanmaya başladılar. MacRuairi, tepeden bir buçuk metre uzaktaydı ve kral da birkaç adım gerisindeydi ki felaket gerçek oldu. Merdivenin bir tarafındaki hâlât, tepeye yaklaştıkları sırada koptu. İki adam hâlâtın diğ&er tarafına son anda tutunurken ayaklarının altındaki tahtalar yanlara kayd&ı. Duvara doğru sallandılar. Böylesi altı metre aşağıdaki kayalık kıyıya düşmekten çok daha iyiydi.

Ahşapla metalin taş&a ç&arpması, en umursamaz muhafızların bile dikkatini çekmeye yeterdi. Lider aşağıdan fısıldadı, “Nişancı, sağında.”

İkinci merdivenin ortasına yaklaşmış olan Gregor’un fazla düşünecek zamanı yoktu. Küçük kulelerdeki bir asker neler olduğunu anlamak için harekete geçmişti. Yaklaşık yirmi metre uzaktaydı ve onlara doğru bakıyordu. Karanlığın içindeki soluk bir karartıdan ibaretti. Tek ayağıyla dengesini sağlayıp duvara sıkışmış olan Gregor, merdiveni bırakıp, okunu yerleştirdi ve saniyeler içinde karanlığ&a doğru fırlattı. Atışın isabet etmesi mucize olurdu. Yanlış bir hamlenin sırtüstü merdivenden düşmesine neden olabilirdi. Hayatının en zor atışlarından biriydi. Ama bu

saldırının başarısız olmasına izin vermeyecekti. Asker, nöbetteki diğer askerleri uyarmak için bağırarak zararsız bir şekilde yere düştü.

MacRuairi kendini en yukarıya çekmeyi başardı. Kral hâlâ kopmuş merdivende asılıydı. Aşağıdaki adamlar da gerekmesi halinde onu yakalamak için hazır bekliyordu. Ama Bruce düşmedi. MacRuairi gibi o da kopmuş merdivene tırmanıp duvarı geçti. Gregor sayesinde felaketin önüne geçilmişti.

Bruce'un insanların kalbini ve adamlarının hayranlığını kazanan cesareti nedeniyle Lider sürekli küfür ediyordu. Kral, küçük ekibiyle sürpriz bir saldırı gerçekleştirecekti. Gregor, bir an önce kaleye girip Cate'i aramaktan başka bir şey istemiyor olsa da kale ele geçirilip kapı açılmadan önce karargâhın geri kalanını ikaz edecek kimse olmadığından emin olmak için duvarın üzerinde durup avluyu inceledi.

Gregor'un başka bir ok çıkarmasına gerek kalmadı. Askerler feci halde hazırlıksızdı. Bruce'un adamları fazla dirençle karşılaşmadı. Yarım saat içinde kale ve şehir onlarını. Robert Bruce, imkânsız gibi görünen bir kahramanlığı daha mucizevi görünen ve hızla efsaneleşen saltanatına eklemişti.

Ama Gregor henüz kutlamaya hazır değildi. Bir dakika daha bekleyemeyerek Campbell'a döndü. "Ben Cate'i bulmaya gidiyorum."

"Ben de seninle geliyorum."

Bunu başıyla onayladı. "Önce muhafız kulelerini kontrol edelim."

Surların merdivenlerini inmeye başlamışlardı ki Gregor birinin bağırıldığını duydu. Bu sesin Bruce'a ait olduğunu fark edince aşağıdaki avluya döndü. Tek bir bakışla durumu anlayıp küfür etti. Lanet olsun, İngiliz askerlerinden biri bir kadını kalkan olarak kullanıyordu ve Bruce -şövalye kökenini asla unutamazdı- kadını kurtarmaya çalışıp kendini riske atıyordu!

Gregor hiç tereddüt etmeden okunu yerleştirdi ve yayıyla nişan alıp elini geriye çekti. Zor bir atış değildi. Avlu, meşalelerle

aydınlatılmıştı ve asker sadece yirmi metre uzaklıktaydı. Kadın, önünden çekilir çekilmez...

Kadına bakınca midesi kasıldı. *Lanet olsun*. Bu, herhangi bir kadın değildi. *Cate karşısındaydı*.

Cate, kendilerine yaklaşan adamı Fitzwarren'dan kısa bir süre önce tanımıştı. Yüzünün büyük kısmı başlığının arkasında gizliydi ve teni bir şeyle karartılmıştı ama kibirli yürüyüşüyle kendinden emin ve otoriter havası, yakışıklı ve genç Carrick Kontu'nun on beş yıl önce küçük kulübelerinden ağır ağır gittiği günküyle aynıydı.

Cate, on beş yıl boyunca ondan nefret ettiğini düşünmüştü. Ama babası ne yapmış olursa olsun ona zarar vermek için kendini kullanmalarına izin vermeyeceğini tek bir bakışla –o anda gözleri birbiriyle buluşmuştu– anladı. İçgüdüsel olarak, Fitzwarren'm ne yapmaya çalışacağını anladı.

İçinde öfke ve endişe vardı. İşlerin bu aşamaya gelmemesi lazımdı. Aslında hazırdı. Tüm gün odasında, birilerinin gelmesini ve planını devreye sokmayı beklemişti. Fitzwarren'ı bulmak ve şehirden kaçmadan önce ondan intikam almak için bolca zamanı olacaktı.

Hatta yedek bir planı da vardı. Eğer kaçması imkânsızsa kiliseye sığınacaktı. Şövalyelik onuruna sahip olan Sör William, bunun yok sayılmasına –Ross Kontu'nun, Bruce'un kraliçesini, kız kardeşini, kızını ve Buchan Kontesi'ni yakalarken yaptığı gibi– ya da Cate ellerinde değilken Gregor'u tuzığa düşürmelerine engel olurdu.

Ama gün boyu süren heyecanlı bekleyişi boşa gitmişti. Mahkûm edildiğinden beri ilk kez kimse onu yürüyüşe çıkarmaya ya da ona yemek getirmeye gelmemişti. Dışarıdan gelen eğlence seslerine bakılırsa kutlama yapmakla meşgullerdi.

Daha fazla bekleyemezdi! Yumruğunu kapıya vurup bağırdı. Birilerinin gelip kendisini alması için sesi kısılana kadar yalvardı. Sonunda kapı açıldığında –gece yarısını geçmişti–ve içeri tam da beklediği adam girdiğinde neredeyse pes etmek üzereydi.

“Seni unutacağımı düşünmedin, değil mi?” Adam zalim bir kahkaha attı. “Bruce’un fahişesini ve onun piçini hatırlamam biraz zaman aldı.” Cate, adamın kendisini tanıdığını fark edince derin bir nefes aldı. Fitzwarren ona doğru geldi. Bir an için kendini yeniden o kulübedeki küçük kız gibi hissetti ve annesinin bu şeytan tarafından tecavüze uğrayıp öldürüldüğü gözünde canlandı. “Mezarından kaçabildin demek? Kuyuyu istedikleri gibi suyla doldurmalarına izin vermeliydim. Ama açlıktan ölmenin daha eğlenceli olacağını düşünmüştüm.” Omuzlarını umursamaz bir ifadeyle silktilti. “Seni tanıdığımı anlamıştım ama bu gece hizmetçi kızlardan biri biraz dişli çıkana kadar kim olduğunu hatırlayamamıştım. Becerirken çığlık atan kadınları, özellikle de annen kadar sevimlilerse hiç unutmam. Sen de ona benziyorsun. Kim derdi ki o cılız ufaklık böylesine büyüsün? Bruce’un hakkını vermek lazım. Fahişeler konusunda ağzının tadını biliyor.”

Cate, yaralı bir hayvan gibi bağırdı. “Seni katil pislik. O bir fahişe değildi!” Annesini öldüren adama olan nefreti ve duyduğu sözler canını çok yaktı. Adamın kendisini tanımış olması –ve kim olduğunu bilmesi– karşısında hissettiği şaşkınlık yok oldu. Aklındaki tek düşünce onu öldürmektir. Cate, aldığı eğitimi unutup duygularının kendisini yönetmesine izin verdi.

Ama geçmişi korkunç bir şekilde tekrar ederek bıçağına ulaşma çabası da çapayla yaşadığı deneme gibi başarısız oldu. Fitzwarren bıçağı bir an için gördü. Cate, bunu zırhının üzerinden karnına saplayamadan eline vurdu. Bıçak, zararsız bir şekilde yere düşmeden önce zırhına hafif de olsa saplandı.

Cate onu öldürememişti ama yaralamıştı –şaşırtmıştı– ve kaçmak için kısacık bir an yakalamıştı. Ama adamın gitmesine

izin veremezdi. Bunu ona ödetmesi lazımdı. Ödetmek zorundaydı. Bu kadar yaklaşmışken başarısız olamazdı.

Yerdeki bıçağa uzandı. Bu bir hataydı. Hem de çok büyük bir hata. Fitzwarren bıçağı tekmeleyerek uzaklaştırdı ve dizini sert bir şekilde Cate'in çenesine indirip bir an için sersemlemesine neden oldu. Ayaklarının altındaki zemin kayarken zihninin bu landığını hissetti. Toparlandı ama yeterince hızlı değildi.

"Seni aptal sürtük!" Adam, tek kolunu Cate'in boynuna dolayıp onu kendine doğru çekti ve Cate'e çenesini kısıtirma şansını vermeden nefesini kesti. "Sana ihtiyacım olmasa bu yaptığın şey yüzünden ölürdün. Ama adamlarım ve ben buradan çıkacağız."

Kızı dışarı doğru sürüklerken boynunu nefesini kesecek kadar çok sıkıyordu. Cate kolunu çekiştirip nefes almak için çaba-ladı ama çelik zırhlı kolu buna izin vermedi. Cate'in hatırladığı son şey, zırhın boynunu batıp canını acıttığıydı.

Cate kendine geldiğinde bahçedeydiler. Fitzwarren tek koluyla, onu önünde bir kalkan gibi sürüklüyordu. Kollarını yanlarına sabitlemişti ve diğer koluyla da sırtına bıçağın sivri ucunu bastırıyordu. Çevrelerinde bir sürü adam vardı. Cate, genç Fitzwarren'ın ve diğer İngiliz askerlerinin bir köşede toplandığını gördü.

Kaleye saldırıldığını ve İngilizlerle Sör William'ın adamlarının teslim olduğunu anlaması fazla uzun sürmedi.

O sırada kendilerine doğru gelen adamın babası olduğunu fark etti.

"Kadını bırak." Derinden gelen ses, anılarını canlandırdı.

"Bu kadar çabuk olmaz," dedi Fitzwarren. "Liderin nerede?" Aniden onu tanıyıp gerildi. Derinden şeytani bir kahkaha attı. "Vay canına. Bugün şanslı günümde olmalıyım. Bak sen! Çok uzun zaman olmuştu Sör Robert ama sanırım sana ait bir şey buldum."

Fitzwarren, kızı meşalenin ışığına doğru ittiği sırada bıçağın sırtına batmasına neden oldu. Bıçak, sırtında bir delik açmca Cate acıyla bağırdı. Delikten kan akıyordu.

Babasına baktı ve o sırada kendisini tanıdığını anladı. “Kedi Caty?” Sesi de ifadesi kadar şaşkıncı. Siyah isin ardındaki yüzü bembeyaz kesilmişti. Tehlikeyi unutup ona doğru bir adım attı. Gözlerini yüzünden bir an olsun ayırmıyordu. “Tanrım, Catherine, bu sen misin?”

Ona doğru uzandı.

Ah, Tanrım, hayır! Cate, bıçağın sırtından çıktığını hissetti ve neler olacağını anladı. Fitzwarren, bıçağı babasının göğsüne saplayacaktı çünkü adam ona uzanırken göğsü açıkta ve savunmasız kalmıştı.

Cate’in tüm koruma içgüdüleri harekete geçti. Tüm bunlar onun yüzündendi. Fırsatı varken kaçması lazımdı ama şu anda babası...

Onu durdur. Onu durdurmam lazım.

Fitzwarren onu tutan kolunu gevşettiği sırada Cate harekete geçti. Bu kez eğitimlerini hatırladı. Gregor ile eğitim alanında yaptığı gibi biraz öne eğildi ve tüm gücüyle başını Fitzwarren’in çenesine çarptı. Adamın zincir başlığı, darbenin şiddetini azaltsa da elinden kurtulmasına yetecek kadar zamanı oldu.

Fitzwarren acıyla inleyip küfür etse de onu bıraktı. Dikkati hâlâ bir kol boyu uzakta olan babasındaydı.

Fitzwarren bıçağı krala doğru sallarken Cate meşalenin ışığında bıçağın parıltısını gördü. Bu, *onun* bıçağıydı. Zırhı delebi-len bıçağı...

Fitzwarren, bıçağı kralın karnına saplamak için ileri atıldığı sırada Cate bağırdı, “Hayır!”

Ne yapması gerektiğini biliyordu. Gregor bunu ona öğretmişti. Bir gün eğitim alanında, hareket artık sıradan bir hal alana

kadar ona bu hamleyi öğretmişti. Cate iki elini kullanarak bıçağı tutan bileği yakaladı ve Fitzwarren'in elini tersine doğru kıvrıp bıçağı onun göğsüne sapladı.

Kendi bedeni de yüksek sesle öne doğru savrulmadan hemen önce adamın gözlerindeki şaşkınlığı gördü. İkisi birden yere devrildikleri sırada Cate de Fitzwarren kadar şaşkındı ve acıdan kasılmıştı.

Uzaklaş. Gregor ona bunu öğretmişti. Yapması gereken buydu. Cate'in kurtulur kurtulmaz kaçması lazımdı.

Cate, başıyla arkasına vurup askerin elinden kurtulduğu sırada Gregor hazırды. Krala doğru gelen bıçağı görüp harekete geçti ve kralın hayatını kurtaracak olan oku fırlattı. Ama parmakları oku bıraktığı sırada –artık bunu geri almak için geçti– bir hareket dikkatini dağıttı.

Cate'in hareketi...

Cate, ileri doğru atılıp okun önüne geçtiği sırada Gregor dehşet içinde bağırdı.

Onun yapacağı şeyi tahmin etmekte geç kalmıştı. Kendisi de olsa bunu yapardı. Cate, bir savaşçının içgüdülerine sahipti ve Gregor onu iyi eğitmişti.

Ona çekilmesi için bağırarak istedi ama artık çok geçti. Kaçılmaz olanı beklerken kalbi, göğüs kafesinden sökülüyormuş ve gözlerinin önünde alev alıyormuş gibi hissetti.

Iskala. Tanrım, lütfen ıskalasın.

Duaları kısmen yerine ulaştı. Askere attığı ok –tam gözlerinin arasına inmesi lazımdı– adamın elindeki bıçağı almak isteyen Cate'in sırtına isabet etti.

Gregor okun korkunç sesini, Cate'in acıyla aldığı nefesi ve sonra da kralın çığlığını duyduğunda çoktan onlara doğru koş-

maya başlamıştı. Cate yere düştükten hemen sonra kendisi de ölmek istedi.

Genç kadının askeri vurmasından duyacağı gurur –görünüşe göre adamı öldürmüştü– yerini kan donduran bir korkuya bıraktı.

Cate'e doğru koşarken farkında olmadan insanları itiyordu. *İyi olsun. Lütfen, iyi olsun. Ben onsuz...*

Bunu düşünmeye bile tahammül edemiyordu. Dizlerinin üzerine çöküp Cate'i de kucağına almış olan kralın çevresine toplanan kalabalığın arasından geçti.

Cate'in başı arkaya düşmüş, yüzündeki kan çekilmiş ve gözleri kapanmıştı. Adeta bir...

Gregor hıçkırıcısına konuştu. "Cate!"

Kıza uzanacaktı ama Bruce onu durdurdu. "Cate?" Kralın gözleri, Gregor'un daha önce hiç görmediği bir öfkeyle bakıyordu. "Yüce Tanrım, ondan uzak dur!"

Gregor ne demek istediğini anlamadığı için ona şaşkınlık içinde baktı. "Ama o benim..."

"Ne yaptığının farkında mısın?" Kral, Gregor'un lafını kesti. "Kızımı vurdun!"

Gregor'un bu sözleri anlaması biraz zaman aldı. Anladığında güçlü bir darbe yemiş gibi geriye doğru sendeledi.

Kızı mı? Bu mümkün olamazdı.

Düşüncelerini yüksek sesle dile getirmiş olmalıydı. Bruce ona bir kez daha delici bakışlar attı. "Kendi çocuğumu tanımayacağımı mı sandın? Bana onun öldüğünü söylemiştin. Bunca zaman sevimli ve küçük Catherine'imın öldüğünü sandım." Bruce, koyu renk saçlarını okşayarak onu kendine doğru yaklaştırdı. Cate'in koyu renk saçlarını...

Gregor karşısındaki iki kişiye gözlerini kırpıştırarak bakarken daha önce pek farkına varmadığı benzerlikleri görüp midesinin

kasıldığını hissetti. Aynı koyu renk gözlerle saçlar, aynı inatçı dudaklar ve keskin çene.

Arkasından Campbell'ın bir küfür savurduğunu duydu. "La-net olsun, kızın tanıdık bir yanı olduğunu biliyordum!"

Aniden Gregor bunun ne anlama geldiğini anladı. Her zaman hayranlık duyduğu adama öfkeyle baktı. "Seni pislik, onu terk ettin! Bunu ona nasıl yaparsın?"

Robert Bruce ona dikkatli olmasını söyleyen bir bakış atıp karşısında kralın olduğunu hatırlattı. "İstemedem terk ettim ama bana onun öldüğünü söyleyen adama bir açıklama borçlu değilim."

Gregor'un cevap vermeye fırsatı olmadı. Kralın onunla işi bitmişti. Cate'in hareketsiz bedenini kaldırıp kaleden bir yatak, şehirden de en iyi doktoru bulmaları için talimatlar yağdırdı.

Gregor, kalbi yerinden sökülüyormuş gibi hissederken babası gibi gördüğü adamın, sevdiği ve öldürmüş olabileceği kadını taşımamasını çaresizlik içinde izledi.

Hayır, çaresiz değildi. Yapılabilecek bir şey vardı. MacKay'i bulmak için etrafına bakındı ve iriyarı Highlandlinin, diğer Highland Muhafızlarıyla birlikte avluda olduğunu gördü. Kaygılı bakışlarından, kralla yaptıkları konuşmanın en azından bir kısmını duyduğunu anladı. Ama bunu umursamadı. Şu anda bunun zamanı değildi. Önemi olan tek bir şey vardı. "Melek nerede?" diye sordu. "Ona ihtiyacım var."

Cate'i kurtarabilecek biri varsa o da Helen MacKay'di. Gregor'a bir kez hayatını bağışlamıştı. Bu kez Gregor onu daha önemli bir şey için istiyordu: Cate'in hayatını ona bağışlaması için istiyordu.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Gregor'un oku onu öldürmemişti ama neredeyse ateş öldürecek-
ti. Cate vurulduktan birkaç gün sonra gelen sevimli kızıl şifacı
olmasa, kız asla uyanamazdı.

Ve Cate gerçekleri asla öğrenemezdi. Evet Cate, Helen
MacKay'e pek çok şey borçluydu. Helen ona hem hayatını hem
de babasını vermişti. Cate, vurulduktan hemen sonra uyandı-
ğında –henüz ateş baş göstermemişti– kral hemen yanındaydı.
Catée her şeyi anlattı.

Kız hâlâ inanamıyordu. Babası onları terk etmemişti. Uzak
kalması annesinin ısrarları yüzündendi. Evliliğine bir şans ver-
mek istemişti. Nişanlısı –Cate'in ilk üvey babası– kralı çok kıs-
kanıyordu. Annesi, eski sevgilisi giderse mutlu bir gelecekleri
olabileceğine inanıyordu.

Cate, anlayacak kadar büyüdüğünde annesi ona doğruları
söyleyecekti ama bunu bir türlü yapmamıştı. Belki de Cate'in ba-
basını unuttuğunu sanmıştı. Eski yaraları açmak istememiş de
olabilirdi. Belki de Bruce'u çok sevdiği için adamın etrafta olması
onun için çok zor olacaktı. Cate bunu asla öğrenemeyecekti.

Babası, ondan uzun süre ayrı kalmayı hiç istememişti ama sa-
vaş çıkmıştı ve o da sürekli hayatı için savaşmış hatta kaçmıştı.
Tahta çıkmak için İskoçya'ya döndüğünde Cate'in köyüne saldı-
rılmıştı ve artık çok geçti.

En azından o, çok geç olduğunu düşünmüştü. Cate, ısrarla Gregor'a yalan söylediğini söylese de babası bunca yıldır ayrı kalmalarının suçunu tamamen okçusunun üzerine atmıştı ve Cate'in söylediği hiçbir şey fikrini değiştirmede. Bruce, Cate'in annesinin hep söylediği kadar inatçıydı. Cate, tabii ki bu konuda ona benzemiyordu. *Kendisi* mantıklıydı.

Hizmetçi, saç örgüsünün ucunu tutan kurdeleyi bağladığı sırada periyi andıran doktoru odaya girdi.

Karşısındaki kadınların yoğun incelemelerine maruz kalmaya alışık olan Cate, Helen'in kendisini başından başlayıp geceliğiyle babasının verdiği kadife kaftandan çıkan ayak parmaklarına kadar incelemesini bekledi.

Helen onu inceledikten sonra yüzüne baktı. "Çok iyi görünüyorsun. Banyo yapman zor olmadı mı?"

Cate başını iki yana sallayıp gülümsedi. "Aksine kendimi yeni bir kadın gibi hissediyorum. Neredeyse omzumdaki acıyı bile hissetmiyorum."

Helen, yalan söylediğini anlamış gibi gözlerini kıstı. "Odadan birkaç gün daha ayrılmıyorsun. Ağrı olsa da olmasa da. Henüz sadece bir hafta oldu. Gücünü toparlaman için daha fazla zamana ihtiyacın var. Banyo yapmak için izin koparmış olabilirsin ama bundan daha fazlasına izin vermem." Cate sıkıntıdan patlayacakmış gibi derin bir nefes aldı. "Babana çok benzediğini biliyor musun? O da korkunç bir hastaydı."

Cate gülümsememek için kendini sıktı. Bu kıyaslama –her ne kadar övgü dolu olmasa da– onu memnun etmişti.

Helen MacKay'e birilerinin zorla bir şey yaptırabileceğinden pek emin değildi. Narin görüntüsüne rağmen yetenekli şifacının çelik gibi iradesi varmış gibiydi ve Cate'in gördüğü kadarıyla krala, inatçı bir yavermişçesine emirler yağıdırıyordu.

"Umarım sana da zorla sebze yedirmek zorunda kalmam." dedi Helen ciddiyetle.

Babasının ağaçta ya da toprakta büyüyen her şeyden tiksindiğini hatırlayan Cate başını iki yana salladı. “Ben pancar dışında ki sebzeleri severim.” Yüzünü buruşturdu.

Helen öfkeli bir nefes aldı. “Dur tahmin edeyim, tadı çamura mı benziyor? Bunu daha önce de duydum. Daha dün gece kralı, onun için özel hazırladığım havuçları tazılara verirken yakaladım. İnanabiliyor musun, tazılara!” Başını yeniden sallayıp Cate’in sandığın ucunda oturduğu yere doğru ilerleyerek Lisbet’e, “Dikkat ettin değil mi?” dedi.

Hizmetçi kız gergin bir şekilde başını sallarken Cate araya girdi. “Lisbet, sargı bezlerinin ıslanmaması için çok özenli davrandı ve tüm talimatlarına uydu.”

Helen da başını salladı. “Güzel. O zaman yeniden yatağına geç. Seni görmek isteyen biri var.”

Cate gerildi.

Helen o sırada kolunu tuttuğu için bunu hissedebilmişti. “Bandan bahsediyorum.”

Gerginliği aniden yok oldu. Cate, karşısındaki kadının dile getirmediği ricasını görse de bunu dikkate almadı. Helen, Cate’in Gregor’u görmek istememesini anlayamıyordu ama Cate ona olanları anlatmayacak kadar gururluydu. Helen isteğine saygı gösteriyordu ve önemli olan buydu.

Cate, Helen’ın Magnus MacKay ile –adam Helen’a bir şey getirmek için geldiği sırada onu görmüş ve hayaletlerden biri olduğundan şüphelenmişti– evli olduğunu biliyordu ama onu buraya getiren Gregor olmuştı. Helen hiçbir şey söylememişti ama Cate ikisi arasında bir şey olduğunu hissediyordu. Gregor’u görmeyi her reddettiğinde kadının gözlerinde bunu görebiliyordu. Helen, Gregor’u önemsiyordu.

Cate, Gregor’u tanıyordu ve aralarındakinin ne olabileceğini tahmin ediyordu. İçindeki kıskançlık kıpırtısı ona gördüklerini

hatırlatıyor ve onunla evlenecek olsa bir ömür onu kyskanmak zorunda kalacağını anlıyordu. Yine de Helen'a minnet duyuyordu. Şartlar ne olursa olsun, hayatını ona bor lıydu.

Cate, kadınların yatağa yatmasına yardım etmesine izin verdi ve hassas sırtına yastıkları yerleştirirken acıdan yüzünü buruş-turmamaya çalıştı.

Ok, sol k rekkemiğine saplanmıştı. Kolunun her hareketi inanılmaz acıya neden olduğundan Helen kolunu bağlamayı tek-lif etmişti. Bu büyük ölçüde işe yaramıştı ama çok istese de hasta odasından çıkmasının zaman alacağını biliyordu.

Helen ona daha uzun boylu olmadığı için şanslı olduğunu söylemişti. Birkaç santimetre daha aşağı gelse ok, ciğerine ya da kalbine saplanabilirdi.

Cate, ona yanıldığını söylemedi. Gregor'un oku, ikinci oktan birkaç hafta önce zaten kalbine isabet *etmişti*. İlki kesinlikle daha çok acı vermişti.

Helen, kendisini çok yormaz ve yeniden ateşlenmeye davetiye çıkarmazsa birkaç hafta içinde yarasının iyileşeceğini söyledi.

“Onu içeri çağırayım mı?” diye sordu Helen. “Ben içeri girer-ken gergin bir şekilde bitişik odayı adımılıyordu.”

Cate güldü. “Evet, muhtemelen bir kralı bekletmemek daha iyi olur.”

Helen, Bruce'u çağırmaya gittiğinde Cate de üzerindeki ağır k rk örtüyü d zelitti. Soba yanıyordu. Duvarlar şık duvar k ğıtlarıyla kaplıydı ve iki pencerede de sırlı cam vardı ama Highlands'te ocak ayı olduğundan kule odası çok soğuktu.

Bir dakika sonra kapı hızla açıldı ve İskoç Kralı içeri girdi. Gülümsemesi gözlerine ulaşmadan hemen önce o da Helen gibi Cate'i şüpheyle süzdü. Hatta kendisine baktığı sırada gözlerinin nemli olduğunu düşündü. “Ah Caty, annene o kadar benziyorsun ki anılarım canlanıyor. Nasıl g zelleşmişsin.”

Cate kızardı. Babasının abarttığını bilse de annesiyle kıyaslanmak gururunu okşuyordu. Annesi çok güzeldi ve ona azıcık benzemek bile Cate için yeterliydi.

Babası yatağının ayakucuna oturdu. On beş yıl süren savaş, Robert Bruce'ü yaşlandırmıştı. Yüzünde çizgiler vardı ve eskisinden daha sert görünüyordu. Üç erkek kardeşiyle sayısız arkadaşını kaybetmek, eşinin, kız kardeşinin ve kızının hapse atılmış olması bunu açıklıyordu. Ama gözleri ışıldayarak gülümsediğinde küçük kulübelerini ışık ve kahkahayla dolduran yakışıklı ve genç şövalyeden çok da farklı görünmüyordu. Cate onun hakkında yanılmamıştı.

“Daha iyisin.” Cate'in çenesini tuttu ve başını pencereden gelen ışığa doğru çevirdi. “Sanki yüzüne renk gelmiş.”

“Banyodan sonra çok daha iyi hissetmeye başladım. Dışarıda yürümeme izin verilir verilmez yüzüme daha çok renk gelecektir.”

Babası gülümsese de elini kaldırıp kızının pek de gizli olmayan ricasını yok saydı. “Bana bakma. Bu, Helen'le senin aranda. Zaten bana yeterince kızıyor. Galiba geçen konuşmamızda çok heyecanlanmışsın.”

Cate'in kalbi duracak gibi oldu. “Sör William iyi mi?”

Babası dudaklarını memnuniyetsiz bir tavırla büzdü. “Evet, senin sayende. Sen araya girmesen o hain darağacını boylardı. Onun yerine başka bir kalede karşıma çıkmasına engel olmak için Adalara gönderilecek. Bunu, hayatımı kurtarmanın karşılığı olarak düşün.”

Yaşlı şövalyenin hayatının bağışlanmasına sevinen Cate yastığını arkasına yerleştirdi. Diğerlerini sormadı. Onlara ne olduğunu biliyordu. İngilizler serbest bırakılıp İngiltere'ye geri gönderilmişti. Fitzwarrenlar dışında. Oğlu, kısa çarpışma sırasında ölmüş, babası ise Cate tarafından öldürülmüştü. Cate buna pişman değildi ama beklediği kadar memnun da olmamıştı. Gregor'un

kendisini uyardığı hatırladı. Cate birini öldürmüştü. Bu, yapılması gereken bir şey olsa da hayatında iz bırakacağını biliyordu.

Babası başını iki yana salladı. “Senin gibi ufak tefek bir kızın bunları yapabileceği kimin aklına gelirdi ki.” Gülümsedi. “Her zaman annenden çok bana benzemiştin.” İfadesi sertleşti. “Seni takdir etmiyor değilim ama bunu yapmamalıydın. Ölebilirdin.”

Bu, üzerinde anlaşılamayacakları bir şey olduğundan Cate konuyu değiştirdi. Birkaç dakika daha sıradan şeylerden bahsettiler ve babası sonunda ziyaretinin nedenine geldi.

Dudaklarını öfkeyle sıkışına bakan Cate konuyu tahmin edebiliyordu.

“Kararını gözden geçirdin mi?”

Cate ona bakarken kalbindeki ürperti tüm bedenine yayıldı. “Hayır. Gözden geçirmeyi de düşünmüyorum. Gregor MacGregor, evlenmek isteyeceğim son adam.”

“Ama siz nişanlıydınız. Onu sevdiğini söyledi.”

Cate bakışlarını uzaklaştırdı. O pislik için tek bir gözyaşı daha dökmeyeceğine söz vermiş olsa da gözlerinin yandığını hissetti. “Lütfen benden bu konu hakkında konuşmamı bekleme. Nişanın bozulduğunu söylemem yeterli olsun. Onu eskiden sevsem de artık sevmiyorum.”

Cate’in sözleri kapının aniden açılmasıyla yarıda kesildi ve görmek isteyeceği son adam içeri girdi. “Eskiden sevsem de ne demek?”

Cate şaşırды ve gözleri iyice irileşti. Bunun nedeni onu görenin yaşattığı şaşkınlık değil –bu konuşmayı sonsuza dek erteleyemeyeceğini biliyordu– görünüşüydü. Bakımsız olduğunu söylemek az bile kalırdı. Gözleri kanlı, saçları dağınık, suratı tıraşsız bir halde, bir haftalık sakalı ve yakışıklı yüzündeki derin çizgileriyle karşısındaydı. İskoçya’nın en etkileyici adamı berbat görünüyordu. Dağılmış bir adam gibiydi.

Kral aniden ayağa kalkıp öfkeyle ona baktı. “Sana dışarıda beklemeni söylemiştim.”

Ama Gregor sadece Cate’e bakıyordu. Gözleri bir an için birbirine kenetlendi. Cate, ona bakarken nasıl rahatladığını ve kendisini ne kadar özlediğini görebiliyordu. Ama sert bir şekilde başını çevirince adamın öfkesi ve gerginliği kendini hissettirdi.

“Bu kadar bekleyiş yeter. Beni günlerdir reddediyor. Cate–*Catherine*,” derken sesindeki alay belli oluyordu. “Seninle konuşmam lazım.”

Babası da Gregor gibi öfkeliydi. “O istediği zaman ya da isteyecek olursa konuşabilirsiniz. Buraya gelmenin tek nedeninin Helen’in ricası olduğunu söylememe gerek var mı? Bana kalsa sen de diğerleriyle birlikte güneyde olurdu.”

Gregor dudaklarını bembeyaz olana kadar sıktı.

Cate iki adama bakarken eskiden aralarında olan karşılıklı saygı ve hayranlığın yerini gerginliğe bıraktığını görebiliyordu.

Cate, Gregor’u odadan göndermeyi ve ona cehenneme kadar yolu olduğunu söylemeyi ne kadar çok istese de bunu yapmayacaktı. Aralarında kurtarılacak bir şey kalmamış olabilirdi ama Cate, kralla bir zamanlar favori muhafızlarından olan Gregor’un arasını düzeltmek için elinden geleni yapacaktı. Babasının takdirinin Gregor için ne kadar önemli olduğunu biliyordu ve kendisine ne yapmış olursa olsun, ona bunu yapamazdı. Babası, Gregor’un onu nasıl aldattığını asla öğrenmeyecekti. Gregor, bir kralın kızını evlendirmek isteyeceği türden biri olmayabilirdi ama kral ona ordusunda ihtiyaç duyuyordu.

Cate, elini babasının koluna koydu. “Sorun yok. Onunla konuşacağım.”

Babası ikiliye sert bir şekilde baktı. Cate, babasının yaşananları ne kadar bildiğini bilmiyordu. Ama bu bakış, büyük kısmını tahmin ettiğini belli ediyordu.

Bruce ona kaygıyla baktı. “İstemiyorsan bunu şu anda yapmak zorunda değilsin. Yorulmanı istemiyorum.” Bunu Gregor’a bakarak söylemişti.

“Sorun yok,” dedi Cate. Sonra da kalbini kıran adama buz gibi bir tavırla dönerek ekledi. “Çok uzun sürmeyecek.”

Gregor kendinde değildi. Oku, yayından ayrıldığı andan itibaren inanılmaz bir işkenceye maruz kalmıştı. Tanrım, neredeyse onu öldürecek! Sevdiği kadını öldürmek üzere olduğunu bilmek bile kendini deli gibi çaresiz ve telaşlı hissetmesine neden oluyordu.

Çok umutsuzdu. Cate’in ateşlendiği ve Helen’in onu ilaçla uyuttuğu günlerde acıdan aklını yitirmek üzereydi. Tanrım Helen, uyuması için Gregor’a da ilaç vermişti. Kocasının yardımıyla.

Gregor günlerini şapelde dua ederek geçirmişti. Helen onu bulup ateşin düştüğünü söylediğinde duaları karşılık bulmuştu. Cate’in kendisini sormasını bekledi ama onu görmeyi reddettiğini öğrenince önce şaşırıp sonra öfkelenmişti.

Cate, kimliği konusunda Gregor’a yalan söylemişken nasıl olurdu da onu görmeyi reddederdi? Hâlâ ‘korumasındaki’ küçük kızın, Bruce’un gayriresmi kızı olduğuna inanamıyordu. Kral ona çok kızmıştı. İkisi de bunun onun suçu olmadığını bilse de kızının öldüğünü sandığı yıllar için Gregor’u suçlamıştı. Evet, Gregor’un bir suçu vardı. Kralın kızının bekâretini almıştı ama Bruce’un zaten şüphe ettiği bu gerçeği onaylamak için tabii ki can atmıyordu.

Lanet olsun, Cate ona neden söylememişti? Cate’in açıklaması gereken çok fazla şey vardı ama Gregor’un emin olduğu tek şey evlenecekleriydi.

Kral, odadan çıkarken oyalandığı ve Gregor’a sert bir bakış attığı sırada duyularını zorlukla kontrol etti. Gregor, öyle sinirliydi ki bu bakışı önemsemedi bile.

Helen ona acımış ve kral etrafta olmadığı sırada Cate'i birkaç kez görmesine izin vermişti ama haftalardan sonra ilk kez bir odada yalnız kalıyorlardı. Genç kadın o kadar sevimli –mükemmel derecede canlı– görünüyordu ki bir an için minnetle diz mi çökmeli yoksa onu kollarına alıp bir daha böyle korkutmayacağına söz verene kadar sarımsalı mı bilemiyordu.

Gregor onu kaybedebileceğinden korkmuştu. Lanet olsun, hâlâ korkuyordu. Onu sinirlendiren biraz da buydu. Cate, Gregor'un içinde kopan fırtınanın farkında değilmiş gibiydi. Sıkılmış görünüyordu. Genç adam kendini kaybetmek üzereyken o sıkılmıştı.

Gregor'a bakan gözleri bomboştu. "Söylemek istediğin bir şey mi var?"

Cate'in umursamazlığı Gregor'u çılgına çeviriyordu. Yatağa hızla gidip ona baktı. Onu kollarına almak istiyordu ama yarasını düşünerek ellerini kaldırmadı. "Kahretsin, tabii ki söylemek istediğim bir şey var. Sanırım netleştirmemiz gereken birkaç şey var, *Catherine*."

Cate yalanından çok fazla utanmadığını belli etse de hafif kızdı. "Ne gibi?"

Gregor eğildi. Birbirlerinin göz hizasındaydılar. Burnuna dolan lavanta kokusu kalbini durduracak kadar tanıdıktı. Neredeyse onu kollarına almak için kendisiyle verdiği savaşı kaybedecekti. Ama Cate'in gözlerindeki umursamazlık onu durdurdu. "Evlilik cüzdanında hangi ismin yazmasını istediğin gibi. Çünkü babana söylediğin şeye rağmen sen istesen de istemesen de evleneceğiz." Bakışlarını Cate'in vücudunda dolaştırdı. "Nedenini hatırlatmama gerek var mı?"

Gregor bir pislik gibi konuşuyordu ve bunun farkındaydı. Fakat genç kadın karşılık *vermeyerek* onu iyice kıskırtıyordu. Onu umursamıyormuş gibiydi. Sanki Gregor'un kollarında olmayı onun kendisini istediği kadar istemiyor gibi...

Tek yaptığı kaşını kaldırmak oldu. Tanrım... Kaşını kaldırmıştı!

“Bunun evlilik için bir önkoşul olmadığını herkesten çok senin biliyor olman lazım.”

Tanrı aşkına, bu kız onu nasıl delirteceğini çok iyi biliyordu. “Lanet olsun, Cate! Bana baban hakkındaki gerçekleri söylemediğin için özür dilemeyi düşünmüyor musun?”

“Annemi öldüren ve beni de öldürmeye çalışan adamın adını bana söylemediğin gibi mi?”

Gregor yüzünü buruşturdu. Bu doğrudu. İkisi de sır saklamıştı. “Seni korumaya çalışıyordum.”

“Bana güvenmedin,” dedi Cate sakince. Fazla sakindi. “İnan bana bunu anlıyorum. Bunu net bir şekilde anlattın.”

Gregor ne demek istediğini biliyordu ve neden bu kadar kızgın olduğunu da tahmin edebiliyordu. Tanrım, bunu hak ettiğini düşünüyordu. “O sabah John ile olanlar konusunda sana inanmadığım için özür dilerim.” Pip’in her şeyi itiraf ettiğini anlattı ama kendisini öldürmeye çalıştığından bahsetmedi. “Sana güvenmem lazımdı. Bunu içten içe biliyordum ama seni dinleyemeyecek kadar gururluydum.”

Gregor bir cevap bekleyerek sustu. Ondan özür dilemişti. Cate’in bir şey söylemesi gerekmiyor muydu? Gregor’un işin aslını öğrendiğini bildiği için mutlu olması gerekmez miydi?

Gregor içindeki onca duygu arasında bir de huzursuzluk sezdi. Gergin bir şekilde devam etti. “Bruce ile yaşananlar çok tuhaf. Keşke bana söyleseydin ama bunu anlayabiliyorum çünkü seni terk etmesinin nedenini bilmiyordun. Bunu bilmem bir fark yaratmazdı. Tanrı biliyor ya seni çok istiyordum. Hâlâ çok istiyorum. Bruce’un ilk andaki öfkesi dağılınca itiraz edeceğini sanmıyorum. Bir rahip bulur bulmaz evlenmemiz için bir engel olduğunu düşünmüyorum. Helen hamile olmadığını söyledi ama...”

“Ne cüretle!” Cate’in sesindeki nefret Gregor’u afallattı. “Hamile olup olmamam seni ilgilendirmez. Bunu eski şeyinle konuşmuş olman da...”

Cate dudaklarını sıkıp o kelimeyi söylemedi ama Gregor aklından geçenleri tahmin edebiliyordu. Kasıldı. “Helen benim sadece arkadaşım, başka bir şey değil. Birkaç yıl önce hayatımı kurtardı. O hamile. Senin de hamile olabileceğinden endişe ettim. Ona kızma. Ben... İyi değildim.”

Cate ona inanıp inanamayacağına karar vermeye çalışıyordu. “Bu bir şeyi değiştirmez. Bir bebek de seninle evlenmeme neden olmazdı zaten. Hiçbir şey seninle evlenmeme neden olamaz. Babası sen olacağına, çocuğuma piç denmesini tercih ederdim.”

Gregor geri çekildi. Cate’in olanlar yüzünden kendisine öfkeli olacağını tahmin ediyordu. Ona güvenmesi gerekirken alçakça davranmıştı ama bu derecede bir öfkeyi hiç beklemiyordu.

Cate’in yarası sandığından daha mı çok ağrıyordu? Öfkesi yok oldu. Yatağın kenarına oturup elini tutmaya çalıştı. “Özür dilerim, Cate. Seni vurmak istemediğimi biliyor olman lazım. Tanrım, senin kenarda duracağını sanıyordum. Canını yakmayı asla istemezdim.”

Cate güldü. Kız, konuşana kadar Gregor, bu anlamsız tepkiye neden olan şeyi anlayamamıştı. “Öyle mi? Sırtımdaki oku bilerek atmamış olabilirsin ama beni incitmek istemiyorsan birahaneye neden gittin? Beni ne kadar az önemseddiğini göstermenin canımı acıtmayacağını mı sandın? Seni *seviyordum*, Gregor. Tüm kalbimle seviyordum. Daha da kötüsü sana inanıyordum. Peki, sen bu inanca nasıl karşılık verdin? Bulduğun ilk kadını yatağa attın.”

“Ben kimseyi yatağa atmadım.”

“Sus!” dedi. “Bana yalan söyleme. Seni *gördüm*.”

“Eğer böyle bir şey yaşanmadıysa beni nasıl görmüş olabilirsin ki?”

“Seni takip ettim. Maggie’yi üst kata götürdüğünü gördüm. Sizi odada birlikte gördüm.”

Gregor damarlarındaki tüm kanın çekildiğini hissetti. Korku, utanç ve panik, deli gibi bir telaşla içine çörekledi. Tanrım, Cate ne görmüştü? Yüzündeki ifadeye bakılacak olursa çok fazla şey görmüştü.

Gregor ona olanları anlatmayı planlamıştı ama Cate’in bunları görmüş olabileceğini tahmin edemezdi. Ona bunu nasıl anlatacaktı? “Hiçbir şey olmadı, Cate. Yemin ederim. Onu yatağa atmadım.”

“Çünkü yaptığınız şey için yatağa gerek yoktu.” Bu sözler canını acıtıyor gibiydi. Ardından hıçkırmaya başladı. “Seni ağzına aldığını gördüm, Gregor. Her şeyi gördüm.”

Kahretsin. Gregor, bunu görmenin onun için ne anlama geldiğini düşününce midesi bulandı. Kim bilir ne sanmıştı. Gregor’un yaptığı şey affedilmezdi.

Nasıl bir hata yaptığını biliyordu ve onu kaybetmemek için elinden geleni yapacaktı. Onun kendisine sırt çevirmesine izin vermeyecekti ama Cate’in artık süzülerek uzaklaşan bir bulut olduğunu hissediyordu.

“Bunu yapmayı denedim Cate ama yapamadım. Bu yanlıştı. Tanrım, yanlış olduğunu biliyordum ama yemin ederim onu kendimden uzaklaştırmadan önce sadece birkaç dakika sürdü. Midem bulandı ve bayıldım. Uyandığımda da ne kadar korkunç bir hata yaptığımı anlayıp her şeyi sana anlatmaya karar verdim. O zaman seni sevdiğimi ve senden başka bir kadını istemediğimi anladım. Sen haklıydın, tatlım.”

Cate gözyaşlarını öfkeyle sildi. “Peki, bu mükemmel aydınlanmayı ne zaman yaşadın? Kadın karşında dizlerinin üzerine çöktükten sonra mı yoksa bundan önce mi? Durduğun için rahatlamam mı lazım? Başladığın şeyi bitirmediğin için sana ödül

mü vermeliyim? Bunu tamamlamaman daha küçük bir ihanet olmasını mı sağlayacak? Beni başka bir adamın kollarında bulsan ne olurdu? Beni öpse ve bana samimi bir şekilde dokunsa ne olurdu? Zevk almamam senin için önemli olur muydu?”

Gregor’un gözleri öfkeyle parladı. “Sana dokunduğu için o adamı öldürürdüm.”

“Dokunmasını isteyen ben olsam bile mi?” dedi Cate alaycı bir tavırla. “Sana olan hislerimi kanıtlamak zorunda kalsam bile?”

“Bu çok saçma. Beni seviyorsun bu öyle bir...”

Gregor sustu.

“Kesinlikle,” dedi Cate. “İnsan özellikle sevgiyi bu şekilde kanıtlamaz.” Gregor’a baktı. “Olmayan bir şey için savaşmaktan yoruldum. Belki de baban haklıdır. Belki de sende sevimli bir dış görünüşten fazlası yoktur. Tüm bu zamanı mükemmel bir savaşçı olmak ve kaya gibi sağlam bir bedene sahip olmak için harcadın ama asıl önemli olan kalbin hâlâ zayıf.”

Bu sözler canını yakıp sandığı kadar iyileşmemiş olan yaralarını acıtınca Gregor irkildi. *Zayıf*. Kendini Cate’in topuğuyla ezdiği bir sinek gibi hissetti. Küçük ve yaralı bir sinek. Daha da kötüsü bunun için suçlayacağı tek kişi kendisiydi. Gençken yaptığı tüm hataların arasından –ki çok fazla hatası vardı– hiçbirini bu kadar yıkıcı olmamıştı. Daha önce hiç bu kadar kıymetli bir şeye sahip olup ardından onu bir kenara atmamıştı.

Tanrım, Gregor ne yapmıştı? Olmadığı bir adam gibi davranmıştı. Cate ona inanmıştı ama Gregor onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Kendini de hayal kırıklığına uğratmıştı.

Buna hakkı olmasa da konuştu. “Beni affet Cate. Yaptığım şey yanlış. İzin verirsen hayatımın geri kalanını ne kadar yanıltığımı ve seni ne kadar sevdiğimi kanıtlamaya çalışarak geçireceğim.”

Cate ona baktı. Gregor kısacık bir an için kendisine bir şans daha vereceğini sandı.

Ama Gregor onu çok incitmişti. Cate'in bakışlarını uzaklaştırması sessiz bir cevap oldu.

Gayet açık olan gerçeği kabul etmek istemeyen Gregor aklına gelen tek şeyi yaptı. Ama aşklarını canlandırmayı umarak dudaklarını dudaklarına götürdüğü anda –bunun inkâr edilemez olduğunu kanıtlayacaktı– tek hissettiği şey, kaybetmenin acısıydı.

Dudakları ona dokunduğu anda sıcaklığını, tanıdık tadını ve nane kokusunu hissetti ama en önemli şey eksikti: Cate karşılık vermiyor, onu öpmek istemiyordu. Onu istemiyordu.

Bu bir masal değildi. Tek bir öpücük yaraları iyileştirip her şeyi yoluna sokmayacaktı.

Gregor, yapacağı hiçbir şeyin durumu yoluna koyamayacağını anladı. Ama lanet olsun, elinden geleni yapacaktı.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Helen, Cate'in seyahat edebilecek kadar iyi olduğunu duyurur duyurmaz iki kadın ve babasının adamlarından küçük bir grup İskoçya'nın batı sahilindeki Lorn'da bulunan Dunstaffnage Kalesi'ne gittiler. Kralın ordusunun büyük bir kısmı –babası da dahil– MacDowelllara karşı verilecek mücadele için güneye, Galloway'e gitmişti. Kralın adamlarından geriye kalanlar da kalenin talan edilmesine yardım etmek için Perth'te kaldı. İskoç kalelerinin yeniden kullanılmaması için harap edilmesi politikasını uygulamaya devam ediyorlardı.

Cate ve Helen dışında gemide yaklaşık kırk adam vardı. Tay Nehri üzerinden Tay Haliç'ine gidiyor, Kuzey Denizi'nden geçip Sutherland sahilinin kuzeyini dolanarak Atlantik'e doğru ilerliyorlardı. Kaptan, Erik MacSorley'den –savaş adı olan Şahin, gemisini görünce anlam kazanmıştı– başkası değildi. Kaptanın korkutucu akrabası Lachlan MacRuairi ile birlikte zalim savaşçı Tor MacLeod –Cate, adamı kurtarıldığı zamanlardan hatırlıyordu– Arthur Campbell ve –sürekli rahatsız olmasına sebep olan– Gregor da Cate'e eşlik eden hayaletlerdendi.

Kraliyete ait Dunstaffnage, Arthur Campbell ve eşi Anna'nın sorumluluğundaydı ama İskoçya'nın çoğu mülkü gibi hâlâ İngilizlerin himayesindeydi –Edinburgh, Stirling, Berwick ve Roxburgh Kaleleri gibi– ve geçici olarak kralın sarayı olarak kulla-

nılıyordu. Bu aralar saray mensupları ve diğ er  onemli soyluların ziyaretleriyle s urekli hareket halindeki bir arı kovanı gibiydi.

Hayatında ilk kez Cate için ziyafet veriliyordu ve kralın kızı olduğu ilk kez açıkça biliniyordu. Ziyarete gelen sayısız soylu, s urekli ziyafetler, ‘prenseslere uygun’  ık elbiseler ve hatta yirmi birinci ya  günü için kendisine verilen bir de mücevherli ta ...

Babası, kaybettikleri on be  yılı, birkaç hafta içerisinde telafi etmeye çalışıyor gibiydi. Bir yandan da h l a esir olan ailesinin yerine kendisini koyduğunu hissediyordu. Cate, kralın tek gay-riresmi çocuğu değildi ve ilerleyen haftalarda be  karde inden birkaçıyla tanı mayı sabırsızlıkla bekliyordu.

Kaybettikleri için kalbi h l a acısa da demek ki bir ailesi vardı. Çocukların iyi bakılmasını sağlamak için verdiği sözü unutmamı tı. Babasından istediği tek şey bu olmuştu ve o da bu konuyla ilgileneneğini söylemişti. Her şey ayarlanır ayarlanmaz Cate, Pip, Eddie ve Maddy ile yeniden bir araya gelecekti.

Cate, tüm bu ilgiden keyif olsa da biraz yorucu ve zaman zaman korkutucuydu. Yanlış bir şey yapmaktan ya da söylemekten endişe ediyordu. Kısa süre önce Gregor’un dikkatini çekmek için ‘bir leydi gibi davranmayı’ denemi  olsa da tüm bu kurallara, beklentilere ve soyluların giyimlerine alışık değildi. Bu konuda Leydi Anna ona çok yardımcı oluyordu.

Yine de Dunstaffnage’e geli lerinden    hafta sonra Cate kendini Roro’daki hayatının özgürlüğünü   zlerken ve eğitim alanına dönmek isterken buldu. Kolunu kaldırdığında sırtı h l a biraz ağrıyordu ama dikiş dikiyormu  numarası yaparak biraz daha oturacak olursa d v   yeteneklerinin tamamen k releceğinden korkuyordu. Ama babası, kendi hayatını kurtarmak için kızının yaptığı şeyle belirgin bir şekilde övünüyor olsa da kızının eğitim alanında olmasına nasıl tepki verirdi bundan emin değildi. Dahası kendisine kimin eşlik etmek isteyeceğini de tahmin edebiliyordu.

Gregor, Perth'teki odada yaşananlardan sonra ona yaklaşmaya ya da onunla özel olarak konuşmaya çalışmamıştı ama istenmeyen ve karanlık bir bulut gibi sürekli çevresindeydi. Diğer hayaletler, Cate'in babasıyla birlikte Galloway'e gitmiş ama Gregor onlara katılmamıştı. Cate, bunun babasının seçimi mi yoksa Gregor'un seçimi mi olduğunu biliyordu.

Kimin seçimi olursa olsun bundan hoşlanmamıştı. Akşam yemeklerinde onlarca genç şövalyeden ve kraliyet kalesindeki lordlardan biri ona eşlik ettiği anlarda –Cate, bunda babasının parmağı olduğundan şüpheleniyordu– aniden bir hizmetçi geliyor ya da müzik beklenmedik şekilde duruyor ve Cate, Gregor'un kendisine giderek ustalaştığı karanlık ve tehlikeli bakışlar attığını fark ediyordu.

Flörtleşmeleriyle bir ya da iki kez –belki daha fazla olabilirdi– sabrını zorladığını biliyordu. Onun aynısını yaptığını izlemek zorunda kaldığı zamanları düşününce bundan keyif alıyordu.

Bir süreliğine bundan keyif aldı. Ama kendisini yalnız bırakmasını kaç kez söylese de Gregor'un onu dinlememesine bakılacak olursa tek yapabileceği şey onu yok saymaktı.

Bu da işe yaramıyordu. Zihninde net bir karar vermiş olsa da nerede olursa olsun hep Gregor'un farkında oluyordu. Adam onu yalnız bırakacak olsa hayatını yaşamaya devam edecekti. Onu unutup önüne bakacaktı.

Gregor kalbini kırmıştı, değil mi?

Çekici serserinin artık çok da çekici olmadığı dikkatinden kaçmıyordu. Geldiklerinden beri Helen ya da Leydi Anna dışında bir kadınla konuştuğunu görmemişti. Zamanı yoktu. Cate'i takip edip yanındaki erkekleri korkutmakla meşguldü.

Her gün yanındaydı. Onun kişisel gözcüsü gibiydi. Karanlık, korkutucu ve belki biraz da bakımsız eşkıya görüntüsüyle serseriliğin kıyısında olan bir gözcü. Ama kesinlikle hâlâ gördüğü en yakışıklı adamdı.

Ve geceleri bazen –doğruyu söylemek gerekirse *çoğu* zaman– başka şeyleri de düşünüyordu. Onun kollarında olmanın nasıl bir his olduğunu. İçine girdiği sırada kalbinin duracağını hissettiğini. Bedeninde dolanan ellerinin sıcaklığını ve onu şahiplenişini. Ona dokunmaktan, göğsündeki ve kollarındaki mermer gibi sert kaslarını parmaklarıyla hissetmekten nasıl zevk aldığını, dudaklarının sıcaklığını hatırlıyordu. Diliyle kendini okşayışını, nanenin baş döndüren tadını... Gregor onu her öptüğünde midesinin nasıl kasıldığını...

Birahane de gördükleri hâlâ midesini bulandırıyor du ama Gregor'un söyledikleri onu kabul ettiğinden daha çok rahatlatmıştı. Gregor *durmuştu*. Belki yeterince erken durmamıştı ama bunu sürdürmeye dayanamamıştı. Bunun bir anlamı var mıydı?

Yüce Tanrım, Cate ne yaptığımı sanıyordu! Tam bir aptaldı. Yumuşaması mümkün değildi. Gregor, affedilmeyi hak etmiyordu.

Neden Cate'i yalnız bırakmıyordu ki?

Genç kadın onu unutma çabalarını arttırdı. İhtiyacı olan, dikkatini dağıtacak bir şeydi. Babasının karşısına çıkardığı onca genç şövalye ve lordun arasından tabii ki birini bulurdu, değil mi?

O gece bekâr olan tüm genç erkeklerle dans etti ve seçenekleri birkaç kişiye kadar düşürdü. Ama her nedense ertesi gün, gecikmeli doğum günü kutlamasına adamların ikisi gelmedi ve üçüncüsü de –babasının yerlere göklere sığdıranadığı şövalyesi Sör David Lindsay– pek çok morluk ve kesğin yanı sıra morarmış gözüyle uğraşıyordu.

Cate, bundan kimin sorumlu olduğunu tahmin edince kararlık bir köşedeki gözcüsüne baktı. Gregor yalnız değildi. Gallo way'den yeni dönen Bruce ile konuşuyordu. Gerçi buna 'konuşma' demek biraz hafif kalırdı. Babasının yüzündeki ifadeye bakılacak olursa Gregor azar yiyordu.

Nedenini tahmin etmek güç değildi. Cate gözlerini kıstı. Salonun diğer ucunda olsa bile Gregor'un burnunun iki katına çıktığını ve kemerinde bir eğrilik olduğunu anlaması zor olmadı.

Çok kızgın olmasa ve onu yok sayma çabalarından yorgun düşmese eskiden kendisinin yaptığını artık Gregor'un yapması ve flörtlerine engel olmaya çalışması ironik gelip onu eğlendirebilirdi. Bu iş fazla uzamıştı. Cate ve suratsız, zorba gözcüsü kısa bir konuşma yapacaktı.

Cate, omuzlarını dikleştirip savaşa hazırlanarak salonun diğer tarafına gitti.

Adına kefaret demelerinin bir nedeni vardı. Kolay olmaması lazımdı. Canı yanmalıydı. Ve Tanrım, gerçekten çok canı yanıyordu.

Cate güneş ışığında açan bir gül gibiyken kenarda durup onun parlamasını ve çevresindeki herkesi etkisi altına almasını –sadece kralın kızı olduğu ya da prenses gibi giyinmişken gördüğü en sevimli kadın olduğu için değil, aynı zamanda kişiliğinin gücüyle– izlemek bir tür cezaydı. Kıl fanila giymek ya da keşişler kendilerine işkence etmek için ne yapıyorsa, onların tamamını yapmak gibiydi.

Tanrı aşkına, Cate'in bu kadar gülümsemesi şart mıydı? Gü-lümsediğinde fena halde sevimli oluyordu.

Araya girmemek, Cate'in dikkatini çekmek için aşık atan ya da ona dokunmayı aklından geçirmeye cüret eden adamların her birinin dişlerinin üzerine yumruğunu indirmemek, Gregor'un bu zamana dek yaptığı en zor şeydi.

Ama Cate bu ilgiyi hak ediyordu ve Tanrım, buna katlanmak için kendini bir odaya zincirlemesi gerekecek olsa bile bunu yapacaktı.

Belli ki Bruce da aynı sonuca ulaşmıştı. "Lindsay'e o şekilde saldırdığın için seni çukur hapishanesine atmamam senin adına şans oldu."

Gregor yumruklarını sıktı. "O pislik bunu hak etti."

“O ‘pislik’ benim en iyi şövalyelerimden ve Cate ile dans etmekten başka bir şey yapmadı.”

Gregor dişlerini sıktı. Lindsay sadece dans etmekten fazlasını yapmıştı. Genç şövalye bakışlarını Cate’in göğsüne indirmiş ve üç saniye boyunca ona bakmıştı. Üç! Gregor o lanet saniyeleri bir bir saymıştı.

Özür dilemeyecekti. Kesinlikle dilemeyecekti. Adam sadece mor bir göz ve birkaç kaburga kırığıyla kurtulduğu için şanslıydı bile.

Bruce ona dikkatle baktı. “En azından karşılığını vermiş. Pek sevimli görünmüyorsun. Bu haldeyken kızımı nasıl kazanmayı düşünüyorsun?”

Gregor, bakışlarını salonun diğer tarafındaki Cate’ten uzaklaştırıp Bruce’a sert bir bakış attı. “Cate böyle şeyleri umursamaz.”

Cate, onu hayalindeki kişi olduğu için seviyordu. Gregor’un tek yapması gereken ona hayalindeki adam olduğunu kanıtlamaktı.

“Sen öyle san. Bunu bir daha yaparsan seni Adalara sürerim. St. Kilda Adası’nın en yakışıklı erkeği olursun.” Kral kendi esprisine güldü ama sonra karşısındaki kırık burun gözüne çarptı ve yüzünü buruşturdu. “Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Burada kalmana en başından izin vermemeliydim. Bizimle birlikte güneşe gelmeliydin.”

Gregor, içinde bir suçluluk duygusu hissetse de buna engel oldu. Galloway’de MacDowell’ların yenildiğini görmeyen tek muhafız kendisiydi. “Burada olmam lazımdı.” Cate’in yanında.

“Kardeşin yetenekli,” dedi kral daha ciddi bir sesle. “Ama senin kadar değil.”

Gregor, *kendisinden* de artık emin değildi. Cate’i vurduğu günden beri eline yayını almamıştı ve bir daha da almak isteyip

istemeyeceğinden emin değildi. Bunu yapmayı yüreği kaldırmı bilmiyordu. Hem de hiç bilmiyordu.

“John kendini geliştirir,” dedi. Kardeşine bir şans verilmesi lazımdı. Çok uzun zamandır Gregor’un görevini onun yerine sürdürmüştü. Gregor liderdi ve görevini üstlenmesinin zamanı gelmişti.

Kral ona uzun bir bakış attı. “Umarım ne yaptığının farkındasındır. Cate’in seni kabul edeceğinden –ya da bana söylediklerinin ardından affedilmeyi hak ettiğinden– emin değilim.” Gregor ağzını açmadı. Kralın bunu kabul etmesi için olanları özetle anlatması gerekmişti. Bu bir riskti ama neyse ki uzuvlarını – hiçbirini– kaybetmeden bu konuşmayı yapabilmşti. Bruce, hayatındaki kadınlara sadık olmayabilirdi ama kızına aynısının yapılmasına tahammül etmezdi. Bunun mantıksız olup olmaması Gregor için önemli değildi. Cate kendisini kabul ederse ona ömür boyu sadık olacaktı. “Unutma ki onu bir daha incitirsen seni kendi ellerimle öldürürüm.”

Kendilerine doğru yaklaşan kadının yüzündeki ifadeye bakan Gregor alaycı bir şekilde, “Buna gerek kalmayacak,” dedi.

Belli ki prenses sonunda onunla konuşmaya karar vermişti.

Kızını gördüğü anda kralın dudaklarında bir gülümseme belirdi. Konuştuğu sırada sesinde belirgin bir gurur vardı. “Eğer bu kadar sevimli olmasa erkek olarak doğmasını dileyebilirdim. Onu Hıristiyan âleminin en iyi şövalyelerinden biri yapardım.”

Gregor bundan şüphe etmiyordu. Ama Gregor, onun bir kız olmasından gayet memnundu. Hem de ona ait bir kız. Çünkü ne olursa olsun onun kalbini yeniden kazanacaktı.

Cate karşılarında durduğu sırada öfkesi yüzünden belliydi. Ona doğru sert bir bakış atıp topuklarının üzerinde döndü ve babasının yanağına bir öpücük kondurdu.

“Eğleniyor musun Caty?” diye sordu Bruce. “Asıl doğum gününde burada olup seninle kutlayamadım ama umarım bugün telafi edebiliriz.”

“Her şey mükemmel baba, teşekkürler.” Gregor’a yeniden baktı. Elini başına koyup ekledi, “Ayrıca taç için de teşekkürler. Çok güzel.”

Gregor, krala bir şey söylememesi için sert bir bakış attı.

Kral şaşırtıcı olsa da onu dinledi. “Gaydacıya ziyafetin ardından dans şarkıları çalmasını söyledim.” Gregor’a alaycı bir bakış atıp ekledi. “Bu akşam yeni gelen ve yemekte senin yanına oturmayı isteyen bir konuğum var. Sanırım üvey kardeşim Isabel’in oğlu Sör Thomas Randolph ile tanışmamıştın.”

Gregor küfür etmemek için kendini zor tuttu ama Bruce, sık-tığı yumruklarını görmüş olmalıydı. Sadist pislik sırttı. Pekâlâ, Gregor’a yaptıklarının bedelini ödetiyordu.

Cate başını iki yana salladı. “Tabii ki onu duydum.”

“Evet, buna şaşırmadım,” dedi Bruce. “Savaş meydanındaki kahramanlıkları sayesinde oldukça tanındı. Savaş meydanı hari-cinde de nam saldı tabii. Saraydaki kadınlar arasında favoriler-den biri, değil mi MacGregor?”

Gregor sık-tığı dişleri arasından gülümsedi. “Sanırım ben de benzer şeyler duydum.”

Lanet olsun, Randolph mu? O adam, Gregor’dan bile çapkındı. Gregor, şövalye zırhı çok parlak olduğundan yansımasında dişi-nizi bile temizleyebileceğiniz o gösterişli pislğin nesinin çekici olduğunu anlayamıyordu ama insanları zevkleri için sorgulaya-mazdı. Cate’in kuzeni sayılması, genç şövalyenin onunla coşkulu bir şekilde flört etmesine ve Gregor’u da bu arada çıldırtmasına engel olmazdı.

Uzun bir gece olacaktı.

“Senin için de sorun değilse yaşlı vasimle konuşmak istedi-ğim bir konu var, baba.”

Gregor yaş vurgusunu fark etmişti. Dudaklarını sık-tı. Tan-rım, sadece otuz bir yaşındaydı. Seksen bir değil. Cate ona izin

verecek olsa ne kadar çevik olduğunu göstermekten memnuniyet duyardı.

Kralın gülümsemesi çok eğlendiğini gösteriyordu. Kahretsin. “Evet, ama çok uzun sürmesin. Randolph gelecek. Onu bekletmek istemeyiz.”

Babasına sevimli bir şekilde gülümseyip Gregor’a buz gibi bir bakış attı. “Merak etme sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var.”

Bruce dışarı çıkar çıkmaz Cate zaman kaybetmedi. “Buna daha fazla devam etmeyeceğim, Gregor. Yeter artık. O sinirli bakışların yetmiyormuş gibi benimle dans etti diye Sör David’e nasıl vurabilirsin?”

Gregor dudaklarını sıktı. “Dans ettiği için vurmadım.”

Genç kadın açıklama yapmasını beklerken elini beline koydu.

Gregor omuzlarını silktilti. “Baktığı yer hoşuma gitmedi.”

Cate öfkeli bir ses çıkarıp sanki göğsüne vurmak istermiş gibi baktı. Etrafta gezinen insanlar olmasa Gregor bunu yapabileceğine düşündü.

“Delirdin mi?” dedi dişlerinin arasından. Evet, Gregor delirmişti. Ama belli ki Cate sorusuna bir cevap beklemiyordu. “Buna hakkın yok,” diyerek devam etti alev alev gözlerle. “Bir adamın bana bakışlarından hoşlanmazsam buna itiraz edecek kişi benim, sen değilsin. Bir koruyucuya, bir muhafıza ya da burnu kırılmış, istediğini elde edemeyen şımarık bir çocuk gibi davranan sinirli, sarhoş, bakımsız ve yaşlı bir kabadayıya ihtiyacım yok. Benden ne yapmamı bekliyorsun? Beni sevdiğini söylediğin için minnetle kollarına atlamamı mı?”

Belki minnet duymayabilirdi ama bunu takdir etmesi yeterliydi. Gregor bu sözleri daha önce kimseye söylememişti ve bu sözlerin yok sayılması canını yakıyordu. Cate’in ondan bu kadar dürüst olmasını beklemediğini düşündü. “Belki öyle yapmazsın ama bana işkence etmekten bu kadar zevk almasan daha iyi olur.”

Cate’in kızaran yanakları, flörtleşmelerinin Gregor’u ne kadar rahatsız ettiğinin farkında olduğunu gösterdi. Ama Cate başını

dikleştirdi ve asil bir ifadeyle ona baktı. Tanrım, Cate doğuştan soyluydu. Belli ki asalet kanında vardı.

“Yaptığım şeyin seninle bir ilgisi olduğu kanısına nasıl vardın?”

“Çünkü beni seviyorsun,” dedi Gregor kısaca.

Cate sadık, kararlı ve gerçekçiydi. Birine kalbini verirse bu, sonsuza kadar sürerdi. Gregor onu derinden –insafsızca– yaralamıştı ama bunu telafi edecekti. Cate bir savaşçıydı. Genç adam buna güveniyordu. Cate aralarında bir şey yaşanması konusundaki inancını yitirmiş olsa da Gregor bu inancı yitirmemişti.

Cate itiraz etmek için dudaklarını araladı ama Gregor sözünü kesti. Yapmak istediği şey onu kralın çalışma odasına itip öpmek olsa da Cate’in birkaç günü daha vardı. “Bir ay, tatlım. Daha fazlasına dayanmamam. Her şeyin tadını çıkar.”

Gregor uzaklaşırken Cate gözlerini kırpıştırdı.

Birkaç adım sonra Gregor geri döndü. “Her konuda haklı olabilirsin ama ben sarhoş değilim. Haftalardır bir kadeh şarap ya da sulandırılmış bira dışında hiçbir şey içmedim.”

Kibirli herif! Nasıl olurdu da ettiği hakaretlerin ardından uzaklaşıp Cate’i orada tek başına bırakırdı! Cate onu geri döndürmek ve onu sevmemesinin nedenlerini tek tek anlatmak istiyordu. Gregor kalbini kırmıştı. şu anda çok kırgın hissetmiyor olsa da bir kez daha kalbinin kırılmasına izin vermeyecekti.

Cate ona nasıl güvenebilirdi? Sadece onu sevdiğini söyledi ve tam da istediği gibi *gözüm senden başkasını görmüyor* dercesine davranan bir âşık oldu diye bunun süreceğinden nasıl emin olabilirdi ki? Bir ay, bir ömür değildi.

Ama bir başlangıçtı.

Zihnindeki sese susmasını söyleyen Cate, Gregor’un sevmediği yönlerine odaklandı. En başta eğri burnu geliyordu. Tanrı biliyor ya bu da pislik herifi daha yakışıklı yapmıştı. Sanki buna ihtiyacı varmış gibi!

Cate, babasıyla Sör Thomas'ın yanma gitmek için hızla masaya döndü ama akıllı hâlâ Gregor ile yaptıkları konuşmadaydı. Bir ay derken ne demek istemişti ki? Cate'i meraklandırmak için özellikle belirsiz konuşmak tam da ona göre idi. Lanet olsun ki Cate meraklanmıştı.

Ama yine de 'kuzeniyle' birlikte son derece güzel zaman geçirmeyi başardı. Sör Thomas kesinlikle cesur bir çapkındı. Güzel yüz hatları, koyu renk saçları ve mavi gözleriyle son derece yakışıklıydı. Görevine, kendisinin korkutucu gözcüsü olarak devam eden adamı düşünmemeye yemin etmemiş olsa adamın Gregor'un gençliğini andırdığını düşünecekti.

Danslardan birinde Sör Thomas'ın bakışlarının göğsüne doğru indiğini fark ettiğinde –dar korsesi dikkat çekiciydi– bir soru sorarak adamın dikkatini yeniden yüzüne çekmeden önce on saniye kadar bekledi. Gregor'a doğru gizli bir bakış attığında dudaklarının bembeyaz kesilmiş olması, gizemli 'bir ay' sözlerinin ardından son derece tatmin ediciydi.

Cate, yeniden partnerine döndüğünde gülümsüyordu.

"Eğleniyor musun?" diye sordu Sör Thomas mavi gözlerindeki yaramaz bir ışıltıyla.

"Hem de çok," dedi Cate belirgin bir neşeyle.

Adam güldü. "Eski vasiinin pek eğlendiğini sanmıyorum. Ayrıca buradan ayrılırken arkamı kollamam gerektiğine dair bir his var içimde. Dur tahmin edeyim. Dün gece Lindsay ile dans ettin, değil mi?"

Cate aniden ciddileşti. Dudağını ısıırıp ona endişeyle baktı. "Özür dilerim... Ben öyle düşünmemiştim. Sanırım haklısın."

"Sadece şaka yapıyordum. MacGregor dövüşmek isterse dövüşürüz. Ayrıca ona bir dövüş borcum var. Birkaç yıl önce amcamın ordusuna yeniden katıldığımda o ve arkadaşları canıma okumuşlardı." Gözlerindeki ışıltı bu kez son derece şeytaniydi. "Ona işkence etmeye ne dersin?"

Cate bir dakika düşündü –sadece iki saniye sürmüş olabilir di– ve sonra sırtıttı. "Senin için sorun olmaz mı?"

“Sevgili kuzenim, benim için ancak zevk olur. Şu adamın kışkırlıktan kıvrandığını izlemek, morarmış iki göze değer.”

Neyse ki işin sonu oraya kadar uzanmadı. Babasının Gregor’a söyledikleri etkili olmuş gibiydi. Ve bu her ne demek oluyorsa Cate’in bir ayı vardı.

Cate bu şüphelerle ertesi gün babasını çalışma odasında yakaladı. Babası, yanından hiç ayrılmayan iriyarı Ada lideri Tor MacLeod’u ve toplantıları yeni biten bir grup adamı gönderdi. Cate, babasının ona birkaç kez Lider dediğini duymuştu. Hayaletlerin lideri olduğundan şüphe ediyordu. Adam yeterince iri ve korkutucuydu. Hatta korkunç bir görüntüsü olduğunu söylemek hafif kalırdı.

Babası masanın arkasındaki sandalyesine yaslandı ve Cate’in birkaç kez odayı adımladıktan sonra başlamasını bekledi.

Cate durup ona döndü. “Ben vurulduktan sonra Gregor’a kızmıştın. Onu affetmen için ne yaptın?”

Babası az da olsa tanıdık bir ifadeyle kaşını kaldırdı. “Onu affettiğimi nereden çıkardın?”

Cate dudağını ısırды. “Affetmedin mi?”

“Bu, duruma göre değişir.” İfadesi yumuşadı. “Sen affettin mi?”

Cate dudaklarını buruşturdu. “Tabii ki hayır. Neden affediyim ki?” Babasının detayları bilmediğini fark etmişti. Böyle olması daha iyiydi. O yüzden ekledi. “Bir ay boyunca benden uzak durması şartını mı koştun?”

Babası yaramaz bir ifadeyle gülümsedi. “Tam olarak öyle denemez.”

Cate gözlerini kıstı. “*Tam olarak öyle denemez* de ne demek?”

“Ben onu bir şey yapmaya zorlamadım. Bu, onun fikriydi.”

Cate kaşlarını çatdı. “Onun fikri mi?”

“Evet, kızım olarak biraz zamanı hak ettiğini düşündü.” Sesi yumuşadı. “Kendini özel hissetmeni istedi. Ayrılmış olmasak sana ait olacak her şeyin tadını çıkarmanı...”

Cate’in gözleri irileşti. Babasından pek çok şey duyabileceğini düşünmüştü ama bunu hiç düşünmemişti. Aniden güçsüzleşen

bacaklarının üzerinde sendeledi. Yanındaki bir oturağa oturdu. “Öyle mi? O zaman tüm bunlar...”

“Onun fikriydi. Ben bu kadarmı düşünemediğim için utandığımı söylemeliyim. O haklıydı Caty. Sen, bir prenses gibi davranılmayı hak ediyorsun.”

İkisi de gayriresmi çocuğunun prenses olmadığını biliyordu ama Cate, babasının ne demek istediğini anlamıştı. İnanamadığı şey, Gregor’un bu kadar sevimli... düşünceli... şefkatli bir şey yapmasıydı.

“Taç?”

“Oban’da senin için özel olarak yaptırdı.”

Cate ne diyeceğini bilemiyordu.

“Seni önemsiyor Caty.”

Cate buna itiraz edemezdi. Ama bu kadarı yeterli miydi? Onu affedebilir miydi?

“Bir ay sonra ne olacak?”

“Sadece gözüne girmeye çalışmasına izin verdim. Hepsi bu. Karar senin.”

Cate, kalbindeki buz çatırdarken göğsünün sıkıştığını ve bir zamanlar Gregor’a karşı beslediği sevginin yeniden ortaya çıktığını hissetti. “Bir ay ne zaman dolacak?”

“Çarşamba günü.”

İki gün. Cate çaresizlik içinde babasına döndü. “Peki, ne yapacağım?”

Babasının gözleri şefkatle bakıyordu. “Ne yapmak istiyorsun?”

Ona güvenmek. Cate bu sözleri sesli bir şekilde dile getirmedi ama babası, ifadesinden bunu anlamış olmalıydı.

“Sanırım ne yapmak istediğini zaten biliyorsun. Buna sevinmedim diyemem. Umarım bu sayede nişancımı geri kazanmış olurum.”

Cate kaşlarını çatı. “Bu da ne demek?”

Babasının soylu ifadesi gerildi. “En iyi okçum artık savaşmak istemediğini söylüyor.”

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Bir gece önce sabrının sınırları zorlanan Gregor, ertesi sabah erkenden kendini eğitim alanında buldu. Birini öldürmek istiyordu ve bir şeyler yapması lazımdı. Hayır, herhangi birini öldürmek istemiyordu. Yılışık pislik, dün gece gözlerini ve ellerini Cate'in üzerinde gezdirip durmuştu. Randolph'un avcunun, Cate'in beline yerleştğini ve sonra da haddini bilmez bir şekilde bir santimetre daha aşağı indiğini hatırladıkça tüm kasları kasılıyordu.

Dişlerini sıkıp kılıcını kaldırdı. Kılıcı indirdiği sırada tüm öfkesi ve gerginliği bu hamleye yansımıştı.

Eğitim arkadaşının İskoçya'nın en iyi kılıç ustalarından biri olması ve 'eğitim' kelimesinin anlamını bilmemesi onun yararınaydı. MacLeod ile birlikteyken karşılaşmalarda hiç sınır olmazdı.

MacLeod darbeyi engelledi ama biraz çabalaması gerekti. Highland Muhafızlarının lideri mola vermek için geri çekildi. Nefes nefeseydi. "Tanrım, Nişancı, kılıcını böyle sallamaya devam edersen senin için yayın olmadığı başka pozisyonlar bulmamız gerekecek." Ona uzun bir bakış attı. "Sanırım ne olduğunu sormama gerek yok. Dün akşam Randolph'u senin kızla gördüm."

MacLeod'un bakışları aniden arka tarafa kaydı. Cate yanma geldiği anda Gregor arkasını döndü.

"Ben onun kızı falan değilim," dedi MacLeod'a sıkıdığı dişleri-

nin arasından. Gregor onu gördüğüne öyle sevinmişti ve sevimli yüzünü incelemeye kendini öyle kaptırmıştı ki kızın kendisine öfkeyle baktığını fark etmedi bile. “Neden eğitimde yayın yok? Ve ayrıca babamın bahsettiği şeye...” Çevredeki adamlara tereddütlü bir tavırla baktı. “... orduya katılmamak da ne demek oluyor?”

Ne yazık ki Gregor’un ‘ordudaki’ yeri artık bir sır değildi. Gregor, başlığını çıkarıp derin bir nefes aldı ve parmaklarını terden ıslanan saçında gezdirdi. Lanet olsun, Bruce bu konuya Cate’i neden karıştırmıştı! “Bunu daha sonra konuşabilir miyiz Cate?”

“Aslında Çekici,” dedi MacSorley cephaneliğin duvarına yaslanıp eğitimi izlediği yerden. “Bu konuda söyleyeceklerini ben de duymak istiyorum.” Çevrede toplanmış diğer muhafızlara baktı: Sutherland, MacKay, MacRuairi ve Campbell. “Hepimiz duymak istiyoruz.”

Gregor kendini köşeye sıkışmış hissedip öfkeyle geri çekildi ama Cate beklenmedik bir şekilde imdadına yetişti. MacSorley’ye döndü. “Biliyor musunuz bence onun için yeni bir isim bulmanız gerekecek. Şu anda pek de çekici görünmüyor. Daha ziyade berbat görünüyor.”

Onu bu şekilde mi kurtarıyordun? Gregor homurdanmamak için kendini zor tuttu.

MacSorley sırıttı. “Ah, bu konuda haklı olabilirsin. Bir şeyler düşüneceğim. Ama o sevimli yüzü konusunda endişelenme. Eskisi gibi olacaktır. Sana, çocukken Styx Nehri’ne batırıldığını anlattı mı?”

Cate gülerken Gregor da ‘cehenneme kadar yolun var’ gibi bir şeyler mırıldandı.

“Aşıl ve ok hikâyesindeki gibi mi? Ne tesadüf! Annesi onu da topuğundan tutmuş mu?”

Bu soruya başını sallayarak cevap veren MacRuairi oldu. “Hiçbir yerinin yara alamayacağını sanıyorduk ama belli ki yanılmışız.”

Cate, bir açıklama beklercesine çevresindeki adamların yüzlerine baktı.

Sonunda Gregor yorgun bir şekilde nefes verdi. “Sen, Cate. Seni kastediyor.”

Birbirlerine baktılar. Cate uzun zamandan sonra ilk kez ona nefret ve öfkeyle bakmıyordu. Gözlerini kırıştırdı. “Ah.”

“Evet, ah,” diye tekrar etti Gregor da. Üzerlerinde çok fazla göz olduğunu bildiği için kızı çekıştirdi. “Gel, cephanelikte konuşalım. Orada lafımızı kesen olmaz.”

“Ah lanet olsun. Yeniden dövüşürüz diyordum,” dedi MacSorley. “Bir dahaki sefere hazır olacağım Cate. Ama o zaman böyle sevimli bir elbise giyme. Bu kez tek kirlenen ben olmayacağım.”

Gregor kendisini çekıştirirken Cate gülüyordu. “Çok komik bir adam,” dedi. “Onu neden çok sevdiğini anlayabiliyorum.”

“Şahin pisliğin tekidir,” diye homurdandı Gregor. “Senin için de bir takma isim bulana kadar bekle.”

Cate’in yüzündeki gülümseme Gregor’un nefesini kesen bir özlem duymasına neden oldu. Nasıl böyle bir aptallık yapabilmişti? Başına gelen en güzel şeyi nasıl öylece bir kenara atabilmişti? Cate onun her şeyiydi. Duygularına güvenmesi lazımdı. Kendini, kalbini, ruhunu ona adaması lazımdı.

“Bana da bir isim bulur mu dersin?” Cate heyecanını gizleymiyordu. “Sence nasıl bir isim verir?”

“Tahmin etmek bile istemiyorum. Ama bu ismin, muhtemelen sana ve bana komik gelmeyip herkesi güldüreceğinden emin olabilirsiniz.”

Cephaneliğe girmeden önce Gregor yüzündeki ve elindeki kirlin bir kısmını kuyudan aldığı suyla yıkadı.

Cephaneye girince tahtaların aralıklarından yeterince ışığın içeri süzıldüğünü gördü ve kapıyı arkalarından kapattı. Duvarın

üst kısımlarındaki silahlara uzanmak için kullanılan ahşap bir sandığı temizledi ve Cate'e oturmasını işaret etti ama Cate başını iki yana salladı. "Ayakta kalmayı tercih ederim."

Gregor, kızın kendisinden biraz uzakta ayakta durmasını tercih ederdi çünkü bu kapalı yerde, aralarında sadece birkaç metre varken ellerini yanlarında tutmakta zorlanıyordu. Ona dokunmayalı –gerçek anlamda dokunmayalı– çok uzun zaman olmuştu ve yumuşak tenini parmaklarının altında hissetmek için can atıyordu. Sanki bu düşünce, kontrolünün sınırlarını zorlamak için yeterli değilmiş gibi kısa bir süre sonra Cate'in kokusu da burnuna ulaştı. Saçını yıkadığı suya lavanta eklemişti ve Gregor'un tek düşünebildiği duvağın altında tutturulmuş olan saçını açıp burnunu o ipeksi yumuşaklığa gömmekti.

Ama Gregor o ayrıcalığı kaybetmişti. Cate izin verirse bunu yeniden kazanmak istiyordu.

Geriye doğru bir adım atıp hafifçe öksürdü. "Ne istiyorsun Cate?"

Cate, kontrolünü kaybetmesine neden olduğunu bilmeden aralarında birkaç santimetre kalana kadar ona doğru ilerledi. Tanrım, Gregor'un tek yapması gereken başını eğip dudaklarını dudaklarına değdirmekti. Kasları gerildi, damarları ısındı ama yine de kollarını yanlarından ayırmadı. Onu öpmeyi ne kadar çok istediğini düşünmemeye çalıştı.

Muhtemelen Cate, ona neler yaptığının farkındaydı. Sesi biraz derinden çıktı. "Sorun ne Gregor? Neden yayını kullanmıyorsun? Neden savaşmayı bırakmayı düşünüyorsun?"

Gregor'un çenesi kasıldı. Buna bırakma denmezdi. Sadece istekleri değişmişti. Artık kendini kanıtlamaya gerek duymuyordu. Artık en iyi olmak için can atmıyordu. Artık diğer görevlerinden kaçmak istemiyordu.

"Bunun nedeni ben değilim, değil mi?" diye sordu Cate. "Beni vurmak istemediğini biliyorum. Bu bir kazaydı."

Gregor dişlerini sıkıp boğazındaki düğüme engel olmaya çalıştı. O oku attığı anda yaptığı şeyin önemini net bir şekilde anlamıştı. “Seni öldürebilirdim.”

“Ama öldürmedin. Ve öldürmüş olsan da bu senin hatan olmazdı. Ne yapacağımı tahmin edemezdin. Yaptığım o şeyi *yapmamamı* bana defalarca tembihlemiştin.”

Cate’in gözlerindeki şefkat, Gregor’u açık konuşmak zorunda bıraktı. Ne kadar utanç verici olsa da ona doğruyu söylemeliydi. “Anlamıyorsun. O hareketi yapmasan kral ölebilirdi.” Dudaklarını sıktı. “İskaladım, Cate. Attığım ok çok kısıydı. Fitzwarren’ı öldürmezdi.”

Cate’in yüzündeki şaşkın ifade durumu daha da zorlaştırdı. “Bunu bilemezsin. Hem öyle bile olsa dikkatin aşırı dağılmıştı.”

Gregor hiçbir şey söylemeden çenesini sıktı. Cate haklıydı. Dikkati dağılmıştı –Cate nedeniyle– ama bu bir bahane değildi. “Bu ilk değildi. Eve gönderilmemin nedenlerinden biri de buydu.” Berwick’te yaşadığı tereddüitten ve o zamana kadar yaptığı küçük hatalardan bahsetti. İlk kez korkularını dile getiriyordu. “Yeteneklerimi kaybediyorum.”

“Sıradışı bir yeteneğin var ama kusursuz değilsin. Ne olmuş ki? Senden başka kimse kusursuz olmanı beklemiyor. Kendine bunu yapma. Kusurlu birkaç atışın olsa da Highland’in en iyi okçusu sensin. Merdivenden attığın oka ne demeli? Babamın söylediğine göre saldırının anlaşılmasını o atış engellemiş.”

“Şanslıydım.”

Cate öyle olmadığını biliyormuş gibi baktı. “Şans olsun ya da olmasın. Kimse öyle bir atış yapamazdı Gregor. Kimse. Bunu bil.”

Gregor çenesini sıktı. Cate’in haklı olup olmamasının bir önemi yoktu. “Anlamıyorsun. Ben...” Kendine engel olmadan konuştu. “Yeteneklerimi kaybediyorum. Konsantre olamıyorum.”

Cate bu sözleri düşünerek ona uzun uzun baktı. Dahası olduğunu anlayabiliyordu. “Bunu nasıl yaparsın? Zihnin yorgun olmalı. Babam için yıllardır...”

“Yedi yıldan uzun zamandır,” diye belirtti Gregor.

“Yedi yıldır en üst mevkilerde, en zorlu koşullarda, sürekli baskı altında görev yapıyorsun. Bu bir okçu için zor olmalı. Hem de nişancılık bu kadar isabet gerektirirken. Bunun seni yormaya başlamasına şaşırmadım. Hatta bu kadar uzun süre dayanabilmen bile şaşırtıcı.” Başını kaldırıp ona bakarken bir süre bekledi. “Hâlâ babama inanıyor musun?”

“Babandan daha fazla inandığım kimse yok. O mükemmel bir insan ve mükemmel bir kral.”

Cate, ona hak ettiğinden daha büyük bir anlayış ve tutkuyla bakıyordu. Ama Gregor’u asıl diz çöktüren Cate’in az sonra yapacaklarıydı. Yavaşça uzanıp çenesini elinin içine aldı. Gregor, sert sakallarıyla tenini acıttığı için üzüldü ama Cate avcunu ona sürterken bunu umursamıyormuş gibiydi.

“Onu hayal kırıklığına uğratmayacaksın Gregor. Bir daha tek bir hedefi vuramasan bile sen kendini yeterince kanıtladın.” Yüzünü buruşturdu. “Geçen birkaç hafta boyunca babamdan kaç maceranı dinlemek zorunda kaldım bilemezsin.”

Cate onu şaşırtmıştı. “Bana çok kızgın.”

“Evet, belki bu da sana bir şeyler anlatır. Onun sana olan inancı da senin ona olan inancın gibi sarsılmaz.” Cate gülümsedi. “Kızını vurduktan sonra bile.”

Gregor’u durduran şey, Bruce’un ona olan inancını yitirmesinden korkması mıydı? Gregor bunun da sebeplerden biri olduğunu düşündü. O kadar uzun zamandır en iyi olmak –ve yeteneğiyle kendini kanıtlamak– için çabalıyordu ki onun için önemi olan sadece buydu. Peki, bu yetenek gidince ne olmuştu? Belki de bunu yerine getirmek için gereğinden fazla çabalıyordu.

İşte her zamanki Cate. Önemsiz meseleleri ayıklayıp ana konuya ulaşıyordu. Gregor'un içindeki karmaşık duyguları bulup onları netleştiriyordu.

Cate'in konuşması sona ermemişti. "Bunun, yeteneğinin dışında Rahip Roland'ın kilisedeki bağış kutusu ve babanın mezarındaki taşlarla da bir ilgisi olduğundan şüphe ediyorum. Hak etse bile birinin -herhangi birinin- hayatını almak kolay değil. Bu konuda haklıydın." Gregor, onun bu duyguyu tatmasını istemezdi. "Birinin canını almak istememen utanılacak bir şey değil. Bunu yapıyorsan, yapmak zorunda olduğun için yapıyorsundur. Senin yaptığın şey gerekli. Bunu bildiğini biliyorum. Sadece bunu kendine hatırlatmalısın. Babamın sana ihtiyacı var, Gregor."

Gregor elini tutup narin parmaklarını dudaklarına götürdü. Cate, elini geri çekmeyip dudaklarını parmaklarına bastırmasına izin verdiğinde Gregor'un göğsündeki düğüm biraz olsun gevşedi. "Ama benim *sana* ihtiyacım var. Sen olmadan bunların hiçbirinin anlamı yok. O kadar uzun zamandır başkalarının benim hakkımda düşündükleri uğruna savaştım ki olmak istediğim adamın nasıl biri olduğunu unuttum. Sen bana kim olmak istediğimi hatırlattın. Bana güvenebilmeni istiyorum Cate. Klanımın bana güvenebilmesini istiyorum. Ve çocuklarımdan bana güvenebilmesini istiyorum. Bana inan Cate. Yemin ederim bu sözümünden dönmek yerine ölmeyi tercih ederim."

Cate'in gözlerindeki kararsızlığı, özlem ve korku arasında gidip geldiğini görebiliyordu. Cate ona güvenmek istiyor ama korkuyordu. Gregor onu bu yüzden suçlayamazdı. Göğüs kafesi daraldı -yandı- çünkü onu ne kadar incittiğini biliyordu.

Ama Gregor'un daha fazla dayanamamasına neden olan şey, özlemdi. Cate'in gözlerindeki kırılğan umut ve sevgi çığlığını görüp de -bu ifadenin asla yeniden belirmeyeceğini sanıyordu- karşılık vermemesi imkânsızdı.

Gregor onu öptü. Daha önce hiçbir kadını öpmediği gibi öptü. Tüm kararsızlıkları ve korkuları yok edecek şekilde öptü. Onu elde etmek, ikna etmek ve karar vermesini sağlamak içindi bu öpücük.

İtiraza ya da karşı koymaya yer bırakmayan bir öpücüktü. Dudaklarını nazikçe ona sürüp dilinin her bir hamlesiyle her bir inlemeyle ve başparmağının yanağını her bir okşamasıyla onu ne kadar sevdiğini ve onun kendisi için ne kadar önemli olduğunu anlattı.

Cate ona inanmak zorundaydı.

Gregor onu öptüğünde Cate'in dizlerinin bağı çözüldü. Dudakları ve dilinin nazik hareketleri karşısında tüm bedeni güçsüz düştü. Gregor'un sevgisinin sıcaklığı karşısında tüm direnci eridi.

Gregor onu seviyordu. Cate'i ikna eden sadece sözleri ya da bu öpüşme değildi. Yaptığı şeylerdi. İçeri girdiği ilk anda ona bakış; büyük bir dramla elinden alınmamış olsa doğduğu andan beri faydalanabileceği imkânların bir ay boyunca tadını çıkarması için kenara çekilmesi; bitkin görüntüsü ve kırılmış komik burnu onu ikna etmişti.

Cate, birden söylediği diğer şeyi fark edip geri çekildi. "Klanının sana güvenmesini istemek de ne demek?"

"Bir lider olarak doğmamış olabilirim ama bu görev benim ve artık öyleymiş gibi davranma zamanı geldi. John benim yerine Galloway'e gitmişti. Bunu bir daha yapamaması için bir neden yok."

Cate, John'un savaşa yeniden dönmeye ne kadar istekli olduğunu bildiği için onun adına sevindi. "Ama bu, her zaman olmaz Gregor. Sana ihtiyaçları var."

Gregor bir şey demedi.

"Artık bir hayalet olmak istemiyor musun?" diye sordu Cate.

“Tabii ki istiyorum ama bir sorumluluğum var.”

Cate, bunun omzundaki yükün sadece bir kısmı olduğunu biliyordu. Hâlâ Gregor’u biraz dinlenerek atlatamayacağı bir sorunu olmadığına ve kusursuz olmasının gerekmediğine ikna edememişti ama bunu yapacaktı. Gregor’un birçok hatası vardı. Cate bunları ona zevkle hatırlatabilirdi. “Evet, ama sence de ikisini birden yapmanın bir yolu olamaz mı? Belki de bir anlamaya varabiliriz?”

Gregor dikkatle ona baktı. “Biz mi?” Parmağıyla Cate’in yanağını okşadı. “Bu, bana bir şans daha vereceğin anlamına mı geliyor?”

Cate kaşını kaldırdı. “Sanırım bana verilen bir ayın dolmasına hâlâ iki gün var. Sör Thomas tam da bir teklifte bulunmuşken bu iki günü...”

Cümlesini bitiremedi. Gregor, kuzeniyle ilgili kaba bir küfür savurup onu kendisine doğru çekerek lafını kesti. Cate’in bedeninin ona değmesi tanıdık bir histi ama her zamanki gibi heyecanlanıp derin bir nefes almasına neden oldu.

Bu kez Gregor onu öperken daha sertti. Sahiplenircesine ve coşkuyla öpüyordu. Ona ne yapmak istediği ve evlendiklerinde onları yatakta ne tür zevklerin beklediği konusunda şüphe bırakmıyordu.

Gregor uzun bir süre sonra geri çekildiğinde ikisi de nefes nefeseydi ve o zevkleri cephaneliğin duvarına yaslanıp yaşamlarına ramak kalmıştı.

“Bir ay mı dedim?” dedi Gregor boğuk bir sesle. “Yirmi dokuz gün demek istemiştım. Dün geceki gibi bir akşam daha olursa St. Kilda’yı boylayacağım.”

Cate güldü. “Babam seni bununla mı tehdit etti. Tahmin etmiştım.” İfadesi ciddileşti. “Teşekkür ederim Gregor. Yirmi dokuz gün ya da bir ay... Bu yaptığın...” Ona dikkatle baktı. “Benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin.”

Gregor, öpüşmelerinin ardından Cate'in kirpiğine takılan bir tutam saç kulağının arkasına itti. "Sanırım biliyorum. Sen çok özelsin Cate ve bir aydan daha fazlasını hak ediyorsun. Keşke kaçırdığın her şeyi sana verebilsem."

"Sanırım güzel bir başlangıç yaptın."

Gregor bir an için endişelendi. "Emin misin, Cate? Yaşadıklarının ardından bana bir şans daha vermeni istemek bencillik. Kaçırıldığını duyduğumda neredeyse aklımı kaybedecektim. Bunu yeniden deneyebilirler. Bana ya da diğerlerine ulaşabilmek için seni kullanabilirler. Seni korumak için her şeyi yapacağıma yemin edebilirim ama benimle olmanın riskleri var."

"Ben Robert Bruce'un kızıyım, Gregor. Sen olsan da olmasan da risk altında olacağım ve ben şansımı seninle olmaktan yana kullanmak istiyorum." Gülümsedi. "Kendimi savunamayacağım bir anda senden daha çok güveneceğim kimse olamaz."

Sözlerinin Gregor için önemli olduğunu görebiliyordu.

"Kralı kurtarmak için yaptığın şeyle bunu yeterince kanıtladın. Seninle gurur duyuyorum, Cate."

Cate'in yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Gregor'un övgüsü, Cate için onun fark ettiğinden çok daha önemliydi. "Ben de kendimle gurur duyuyorum. Sanırım o gün yuttuğum çamurlar boşa gitmemiş."

Gregor bir kahkaha attı ve sonra yaramaz bir ifadeyle gülümsedi. "Çocuklarımızın da bana güvenmesini istediğimi söyledim. Ne demek istediğimi merak etmiyor musun?"

Cate gözlerini devirdi. "Sanırım hepsinin erkek olmasını umuyorsun."

Gregor da gülümsedi. "Tam olarak değil. Korkarım daha kısa vadeli bir şeyden bahsediyorum."

Gregor'un ne demek istediğini anlaması biraz zaman aldı. Yüzü bembeyaz oldu. Hiçbir şey demeden heyecanla bekledi.

"Roroda seni -bizi- bekliyorlar aşkım."

Genç adam çocukları geri getirmişti. “Ama nasıl? Akrabalarına ne olacak?”

“İsterlerse akrabaları da çocukların hayatlarına dahil olacaklar ama onların yerinin bizim yanıımız olduğuna ikna oldular. Sen onlara bir ev verdin, Cate.”

Cate buna inanamıyordu. Eddie... Maddy... “Hepsi mi? Pip bile mi?”

Gregor bunu başıyla onayladı. “Sanırım burnum bu hale geldikten sonra artık baba oğul olduğumuzu bile inanabilirler. Sence de öyle değil mi?”

Cate ağlamaklı bir ifadeyle yeniden onun kollarına gitti ve kendini ona bıraktı. Bu güçlü kolların kendisini sarması bambaşka bir histi. Ona baktığı anda Gregor gözlerindeki yaşları silince ağladığını fark etti.

“Sorun ne?” diye sordu Gregor.

Cate başını iki yana salladı. “Hiçbir şey. Sadece çok mutluyum. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum.”

“Benimle evleneceğini söyle. Eşim olacağını söyle. Çocuklarımın –sahip olduğumdan bile haberimin olmadığı çocukların bile– annesi olacağını söyle. Gündüz yanıımda gece yatağıımda olacağını söyle. Benimle yaşlanacağını söyle. Beni, benim seni sevdiğim kadar çok sevdiğini söyle.”

“Seni seviyorum. Ve evet, evet, seninle evleneceğim.” Cate durup dudağını ısırıldı. “Gerçi bir iki ay flört dönemimiz olmasını umuyordum.”

Dudaklarında o ağır ve anlamlı gülümseme belirlediğinde ve yeşil gözleri ışıldadığında İskoçya’nın en yakışıklı erkeğı son derece baş döndürücü görünüyordu. Ama Cate’in ürpermesine neden olan şey diğeri ılıtıydı. “Bu, aklında ne tür bir flört dönemi olduğuna bağılı.”

Cate geri çekildi. “Tabii ki babamın gözetimi altında son derece düzgün bir flört döneminden bahsediyorum.”

Gregor homurdandı. “Tanrım, benim korktuğum da buydu.”

Cate kaşını kaldırdı. “İlişkiye girmeden beklemekte zorlanıyor musun yani?”

“Senin yanındayken evet. Şu anda buna dayanmakta zorlanıyorum. Bir –ya da iki– ay daha dayanırsam durum hiç hoş olmaz.”

Cate, yanağını hafifçe okşadı. “Zavallı Gregor. Sanırım bunun üstesinden gelebilirsin.”

Gregor, Cate’in elini iri elinin içine alıp dudaklarına götürdü ve parmaklarının üzerine sıcak bir öpücük kondurdu. “Bunun üstesinden gelirim ama hiç kolay olmayacak.”

Huzursuzluk içinde kıvranıyor gibiydi. Cate, kollarını boyuna dolayıp parmak ucunda yükselerek büzdüğü dudaklarına bir öpücük kondurdu. “Merak etme. Sanırım Dunstaffnage’de de birkaç kiler bulabiliriz.”

Gregor’un ifadesi karardı. “Söylediğim şey için henüz özür dilemedim Cate. Seni duvara yaslamakla ilgili o şeyi asla söylememeliydim. Bunu söylerken...”

Cate, elini dudaklarına bastırarak onu susturdu. “Biliyorum. Özür dilemen için sonra izin vereceğim ama birilerinin gelip de bizi burada bulmaması için acele etsek iyi olur.”

Ne demek istediğini anlar anlamaz yeşil gözleri alev aldı. Cate’in kıyafetlerini hızla soymaya başlamasından kararını değiştirmesine izin vermeyeceği belliydi.

İkisi de soyunduğunda Cate’e hayranlıkla baktı ve bir ısıklık çaldı. “Tanrım, benimle daha çabuk evlenmen için seni tuzağa düşürebileceksem içeri kimin girdiği umurumda olmaz, tatlım. Belki John’u çağırırsan iyi olur.”

Cate bunun üzerine dizini ona vurup yere düşmesine neden oldu. Ama kendisi de onun üzerine düşünce Gregor buna itiraz etmedi.

Gregor tam bir serseriydi ama onun serserisiydi. O gün ve diğer günler onunla sevişirken öyle olduğunu asla unutturmadı.

SONSÖZ

Dunlyon, Roro, Perthshire, İskoç Yaylaları,

Yaz sonu 1324

“Hav, hav, hav, hav... *Hav!*”

Ayak uçlarından gelen çılgın havlamalar Cate’in kıkırdamasına neden oldu. O anda kapıya yaslanmış, bacaklarını kocasının beline dolamış olmasına rağmen.

Gregor, yorgun bir şekilde alnını Cate’e yaslayıp küfür etti. “Lanet köpek. Yeni kuleye geçtiğimizde yapılacaklar arasına daha sağlam kapı mandallarını da ekleyelim.”

Gregor savaşın sonunda kalıcı olarak –ya da babası hayaletleri hâlâ ‘hassas’ durumlarda kullandığından neredeyse kalıcı olarak– Roro’ya döndükten birkaç yıl sonra taş kalenin inşaatına başlamışlardı ve yakında tamamlanacaktı. Cate, Gregor’u yeniden yayını almaya ve daha az görev için bile olsa babasının tacı için savaşmaya ikna etmişti. Zamanının çoğunu Roro’da Cate ile geçiriyordu ama kralın ona ihtiyacı olan her an hazırды.

Hâlâ Cate’in kalçasında olan elleri onu yavaşça bıraktı. Boşalmanın etkisiyle güçsüz düşen Cate’in yere sağlam basması biraz zaman aldı. Neredeyse on iki yıllık evlilikle beş erkek çocuğun ardından –lanet herif!– ve bir de kalabalık ailelerine ekledikleri beş ‘kimsesiz’ çocuğa rağmen Gregor hâlâ onu kilerlerde şaşırtmaktan yorulmamıştı.

Cate de bundan şikâyetçi değildi. Kırk üç yaşındaki Gregor, otuz bir yaşındakinden bile çok nefesini kesiyordu. Cate haklıydı. Burnundaki eğrilik çekiciliğini daha da artırmıştı. Zamanın ve savaş meydanının etkisi olan yüzündeki çizgiler de. Artık İskoçya'nın en yakışıklı erkeği sıfatına aday olan başkaları vardı. Hatta evlerinin yakınında da adaylar vardı ama Cate için Gregor her zaman İskoçya'nın en yakışıklı adamı olacaktı.

Cate çok dağılmamış olan elbisesini ve saçını toparlayıp başını iki yana salladı. On iki yıllık tecrübe –çocuklar, annelerine kilere her gidişinde neden yanaklarının kızardığını ve saçlarının dağıldığını masum bir şekilde soruyordu– onlara bir şeyler öğretmişti.

Cate başını salladı. “Sanırım yaptırdığın fazladan kilerleri açıklamakta zorlanacaksın.” Cate güldü. “Ayrıca Berry bu kez en azından bitirmeni bekledi. Zavallı şey kıskanıyor. Onunla ilgilenmemenden hoşlanmıyor.”

Gregor, köpeğe sert bir bakış attı. “Tam bir baş belası.”

Cate eğilip küçük teriyezin başını okşadı. “Ona bakma Berry. Seni çok seviyor.”

Pip, yıllar önce Berwick Kalesi'nde yaşanan başarısız saldırıyı Şahin'den duyduktan sonra küçük köpeğe Berry adını vermişti. Aynı espri anlayışına sahip oldukları için Pip ve denizcinin kısa sürede arkadaş olması şaşırtıcı değildi. Gregor seneler içinde bundan çok rahatsız olmuştu. Hatta Cate'in kadınların kalbine ve erkeklerin –daha doğrusu rövanş karşılaşmasında onu kıcının üzerine bir kez daha oturttuğu için Şahin'in– gururuna yaptıkları yüzünden ona ismini veren de –Ezici– Pip'ti.

Gregor muzip bir şekilde gülümsedi. “Lanet hayvanın zamanında gelmesine sevindim. Bir oğlan çocuk daha istiyorum.”

Cate, onu sırtüstü yatıramayacak kadar idmansız değildi. O yüzden Gregor akıllılık edip ondan uzaklaştı. Cate bugünlerde eğitim alanında çok fazla zaman geçirmiyordu ama kızların ihtiyacı olduğunda yanlarında oluyordu. On dört yaşında olan

Maddy, gerektiğinde kendisini savunabiliyordu. Sevimli genç kız, dışarıdan bir oyuncak bebeğe benzese de son derece güçlüydü. Çevresinde o kadar *erkek* varken bu çok normaldi.

“Bunun şakasını bile yapma. En küçük oğlunu memeden yeni kestim. Yemin ederim Gregor, bana bir kız çocuk vermezsen kappma kilit takacağım! Beth ve Jeannie olmasa Maddy ve ben çok uzun zaman önce taşınıp giderdik.” İki küçük kız –kardeşlerdi– anne ve babalarını hummadan kaybedince iki yıl önce onlarla yaşamaya başlamıştı. “Bu kadar erkekle bir arada yaşamak gü-rültülü domuzlarla yaşamak gibi bir şey. Nasıl olur da hiçbirinin kıyafetini yerden kaldırma yeteneği olmaz?”

Gregor neşesini gizlemeye gerek duymadan omzunu silkti. “Hayat, bitmek tükenmek bilmeyen gizemlerle dolu.”

“Bitmek tükenmek bilmeyen gizemine...” Cate cümlesini tamamlamadan sustu. “Scone’a gidene kadar midem bulanmaya başlarsa bu senin suçun olur!”

Gregor ciddileşti. “Ah, kahretsin Cate. Bunu düşünmemiştim. Umarım her seferinde bunu yaşamıyorsundur.”

Cate onu üzmemek istememişti. “Sadece şaka yapıyordum. O kadar da kötü değil. Sadece birkaç ay sürüyor. Ayrıca sonunda tüm bunlara değiyor.” Annesine dair anıları canlanınca gözleri doldu. Annesi onca zaman boyunca bir çocuğu daha olsun diye uğraşmış-ken Gregor’un tek bir bakışıyla Cate’in kendini lavaboya eğilmiş halde bulması hiç adil değildi. Ama bu kadar sevgiyle çevrelen-diğini görse annesinin de çok sevineceğini tahmin edebiliyordu.

Cate, hayallerindekinden bile büyük bir aileye sahipti. Bir de seyahatlerinin nedeni olan bir erkek kardeş vardı. İskoç Krallığı artık tartışmasız bir hal aldıktan on yıl sonra ve kraliçesinin esareti sonlanınca Robert Bruce sonunda meşru oğluna kavuşmuş-tu. David, mart ayında doğmuştu. Kral ve kraliçe, İskoçya’da se-nelerdir görülmemiş bir kutlama yapmayı planlıyordu. Ülke –ve David’in doğumuyla taht– Kral III. Alexander’ın ölümünden sonra olduğundan çok daha güçlüydü.

Bebek John da dahil tüm aile gidecekti. Yıllardan sonra ilk kez hep birlikte olacaklardı. Kendisinden önceki Pip gibi Ruadh da –Cate, yıllar önce ona Eddie demekten vazgeçmişti– Arthur Campbell tarafından eğitiliyordu. Pip, neredeyse beş yıldır babasının ordusunda şövalyeydi. O cılız ve komik görünümlü afacanın büyüyüp görüntüsüyle babasına rakip olabileceği kimin aklına gelirdi ki?

Boyu, taş gibi kasları ve gelişen yüzüyle Pip tam bir çapkın olmuştu. Eğitimini veren hocası sayesinde İskoçya'daki en iyi at binicilerden ve mızrak atma konusundaki en yetenekli adamlardan biri olması şaşırtıcı değildi.

Ayrıca şeytani bir espri anlayışı vardı. Gregor bu konuda Şahin'i suçluyordu. Yapmaktan en hoşlandığı şeylerden biri de başından savuramadığı genç kızları annesiyle tanıştırmaktı. Cate, kendine ve Pip'e bakarken şaşkına dönen yüzleri görmekten keyif alıyordu. Pip büyüdükçe aralarındaki altı yaş fark da giderek kapanmış gibiydi.

Gregor, Cate'in aklından geçenleri tahmin etmiş olmalıydı. Ona şefkatle baktı ve alnındaki saçı çekti. "Onların da seni görmek için sabırsızlandığından eminim."

"Bunu çok istiyorum. Tüm hayaletleri ve ailelerini yeniden görmek çok güzel olacak. Sanırım Arthur ve Anna'nın en büyük kızlarının gözü Pip'te. Gerçi Pip bunun farkında değil."

Gregor kaşlarını çatı. "Kız henüz sadece..."

"On beş yaşında. Pip de yirmi yedi." Cate, bir şey söylemesi için ona meydan okurcasına kaşlarını kaldırdı. "Bu tablo bir yerden tanıdık geliyor mu?"

Gregor başını sallayıp güldü ve onu kollarına aldı. "Pip'in aklının başına gelmesi zaman alacaktır."

"Erkeklerin aklının başına gelmesi hep zaman alır."

Ama akılları başlarına geldiğinde de *sonsuz* dek âşık olurlardı. Cate bunu çok iyi biliyordu.

YAZARIN NOTU

Gregor MacGregor, tamamen kurgusal bir karakterdir. Onu gerçek birilerine dayandırmak istesem de kaynaklarımın yetersiz oluşu, soyağaçlarıyla klan tarihleri arasındaki tutarsızlık ve boşluklar nedeniyle bundan vazgeçtim.

Gregor Klanı'nın kabul edilen ilk lideri, on dördüncü yüzyılın ortalarında adı geçen *Altın Yularlı* Gregor'dur. Ancak on üçüncü yüzyılda geleneksel üç MacGregor Glenleri'nde (Gelnstrae, Glenorchy ve Glenloch) 'MacGregorların' yer aldığını görmekteyiz. 1296 yılında Dunbar'da Wallace ve Lorn Lordu ile birlikte vatansever kanatta savaşan Glenurchyli (Glenorchy) John'dan bahsedilmektedir. Glenurchyli John, İskoçların feci yenilgisinden sonra esir alınmış ve Fransa'da Kral Edward için savaşması emredilmiştir. Orada ölmüş ve arkasında Margaret (Mariota) adında genç bir vâris bırakmıştır.

Kayıtların karmaşıklaştığı nokta tam olarak burası. 1296/7 yıllarından önce doğmuş olması gereken Margaret'in vasiliğinin Neil Campbell'a (Bruce'un en sadık destekçilerinden biri ve 'İzci' Arthur'un kardeşi) verilmiş olduğu ve sonunda da –tahminen– Neil'in Mary Bruce'tan olan –kralın kız kardeşi– ve evliliğin ardından Glenorchy topraklarını ve Awe Gölü'nün baronluğunu –diğer bir deyişle MacGregor topraklarını– kazanan oğlu Iain/John Campbell ile evlendiği düşünülmektedir. (Başka kaynaklar, baronluğun Sör Neil'a verildiğini ve sonra da ilk oğlu Sör Coline –Crawfordlu bir eş sayesinde– geçtiğini yazmaktadır.) Campbellların, MacGregor toprakları üzerinde ilk kez hak elde edişleri bu zamana

denk gelmektedir. Yıllar sonra korkunç bir düşmanlığa neden olan bu durum, Campbell serimin konusunu oluşturmaktadır.

Neil Campbell ve Mary Bruce, Mary esaretinden serbest bırakılana kadar –Kral Edward tarafından kafeste asılı tutulan kadınlardan biriydi– evlenmemişlerdi ve bu da John’un 1314 yılından önce doğmuş olamayacağı anlamına geliyordu. John Campbell, David Strathbogie’nin ihanetinin ardından –Mary’nin *Çaylak* kitabındaki oğlu– kral tarafından Atholl Kontu olarak tayin edilmiş ve Joan Menteith ile evlendirilmişti. (Margaret’tan hiç bahsedilmez.) John, Margaret ile Joandan önce evlendiyse çok küçük olmalı ve Margaret; John ile Joan evlenmeden önce ölmüş olmalıydı. John Campbell, 1333 yılında Halidon Savaşı’nda iki eşinden de çocuk sahibi olmadan öldü. Görünen o ki toprakları bu şekilde MacGregorlara geri döndü. 1390 yılında onun ölümüyle Glenorchy’li başka bir John MacGregor toprakların sahibi olarak kayıtlara geçti.

O halde Glenurchy’li John’un 1297 yılı civarındaki ölümü ve Altın Yularlı Gregor’un on dördüncü yüzyılın ortalarında belirmesi arasındaki süreçte MacGregorlar ne yapıyordu?

Bu sorunun kısa cevabı şu: Bunu söylemek çok zor. Klan tarihleri, tarihi kaynaklar ve soyağaçları çok dağınık.

Bazı kaynaklar MacGregorların, vâris Margaret vasıtasıyla Campbell’lerin toprakları üzerinde hak iddia etmesinden hoşlanmadıklarını ve Glenurchy’li John’un yeğenlerinden Gregor adındaki birini lider olarak seçtiklerini söyler. Bu noktada, MacGregorlar, topraklarını savaşarak ellerinde tutmaya çalışsalar da sonunda sadece Glenstrae bölgesine sıkışıp kalacak kadar çok toprak kaybettiler.

Büyük tarihi roman yazarı Nigel Tranter’ın da içinde olduğu bazı tarihçiler, Bruce 1306 yılında krallıktan kaçtığı sırada beyaz atıyla kralı kurtarmaya gelen, Aziz Fillan’ın eserlerini taşıyarak Bannockburn’de savaşan ve 1318’de İrlanda’da Edward Bruce’un da öldüğü çarpışmada ölen Malcolm adında bir liderleri olduğu-

nu ileri sürer. Malcolm, muhtemelen Altın Yularlı Gregor'un babasıdır. 'Aksak lord' Malcolm'ın 1364 yılında oldukça yaşlıyken öldüğü söylenir.

Bu konuda birkaç büyük problem bulunmaktadır. Klan tarihlerinin yanı sıra MacGregorlara dair bir kanıt da 1296 yılındaki Ragman Listeleri'nde Malcolm ve Glendochartlı Patrick'ten bahsedilmesidir. (İsim tam olarak 'Malcolum de Glendeghrad' olarak geçer.) On dokuzuncu yüzyılda yaşamış merhum bir İskoç tarihçisi olan Donald Gregory de bunların MacGregorlar olduğuna inanmıştır –ve belli ki ondan sonra gelen pek çok tarihçi de bu sava inanmaktadır– ama döneme ışık tutan tarihçim söz konusu ailenin MacNabler olduğunu söyler.

Cevap veremediğim iki soru var. Kahraman Malcolm'ın bir MacGregor olduğunu düşünecek olsak bile Glenurchyly John ile –Dunbar'da esir düşüp daha sonra Fransa'da ölen lider– akrabalığı nedir? Glendochart ailesi farklı bir kol mudur ya da bazıları'nın tahmin ettiği gibi Malcolm, Glenurchyly John'un oğlu ya da erkek kardeşi midir? Vârisi Margaret olduğuna göre oğlu olması pek olası değil ama erkek kardeş mantıklı gelebilir.

Asıl zor olan ve Malcolm MacGregor'un Bruce'a fazlasıyla bağlı olmasının bana anlamsız gelmesine sebep olan soru da şu: Eğer öyleyse, MacGregorların Malcolm'ın desteğinden ve sadakatinden dolayı neden başkaları gibi ödüllendirilmediğidir. MacGregorların –ilgileri bulunan Lorn Lordları ve MacNabler gibi– bağımsızlık savaşlarının ardından topraklarını ve konumlarını kaybettikleri, Glenorchy'nin Campbelllara –en azından bir süreliğine– ve Glendochart'ın da Menzies Klanına verildiği ortadadır. Asıl sinir bozucu olan, pek çok tarihçinin Malcolm MacGregor'dan Bruce'a son derece sadık bir yandaş şeklinde bahsetmesi ama aynı cümleleri kullanarak klanın talihinin Bannockburn'den sonra açıklaması olmayan bir şekilde karardığını anlatmasıdır.

Sonunda kendi Gregor'umu ailenin küçük bir dalının şefi yapmaya –Malcolm'ın yeğeni– ve Lider Malcolm'ın olası kah-

ramanlıklarını yok saymaya karar verdim. Ancak Altın Yularlı Gregor'un, Gregor ismindeki (sürpriz!) –lakabı Gregor Aulin'di ve bu da 'son derece yakışıklı' anlamına geliyordu– torunundan biraz esinlendim. Buna ne demeli! Gregor Aulin, Glenlyon'daki Rorolu –kıızl dere anlamındaki 'Ruath Struth'– MacGregorların atasıydı ve ben de kendi Gregor'umu oraya yerleştirdim.

Hikâyedeki Dunlyon kule evi kurgusal çünkü bölgede MacGregorlara ait bir kaleye dair kayıt bulamadım.

Cate karakteri genel hatlarıyla Robert Bruce'un farklı metreslerinden olan altı –en az– gayrimeşru çocuğundan biri olan Carrickli Christian'a dayanıyor. İsminden başka pek bir şey yazılı olmasa da –bu da onun benim karakterimle son derece uyumlu olduğu anlamına geliyor– 1329 yılında aylığa bağlandığı biliniyor.

Neden Bruce hakkında yazmadığım sürekli soruluyor. Bunun nedeni Christian ve kardeşlerinin varlığı. Bana göre Bruce çok büyük bir karakterdi ve mükemmel derecede karmaşık bir tarihi kurgu karakteri olabilirdi ama gayrimeşru çocuklarının olması –bunlardan kimi Elizabeth de Burgh'le evli olduğu süreçte doğmuştu– onu tarihi bir aşk hikâyesinde kahraman olarak hayal etmemi zorlaştırdı.

6 Aralık 1312 gecesi Berwick Kalesi'nin ele geçirilme girişimi ve bir ay sonrasında Ocak 1313'te Perth Kalesi'nin alınması konusundaki detayları genel olarak tarihi kayıtlardan aldım. Hallet merdivenlerin kullanılması ve Berwick'te havlayan köpeklerle Perth'te kopan merdiven ve Bruce'u gördüğü için şaşkına dönen şövalye de kayıtlar arasındaydı.

Ronald McNair Scott, *Robert the Bruce* kitabında (Barnes & Noble, 1982, sf. 134) Fransız şövalyenin, “Ünlü bir şövalyenin, zavallı bir köy için hayatını riske atması karşısında Fransız'da sadece karınlarını doyurmayı düşünen soylularımız için ne denebilir ki?” dediğini yazmıştır.

Gregor ve Cate'in Noel'i birlikte geçirebilmeleri için Perth kuşatmasını bir ya da iki hafta geri çektim. Perth kuşatmasının

birkaç hafta sürdüğü –bir kaynakta altı hafta olduğu yazar– ve ardından Bruce’un kampını kaldırıp geri çekilmiş gibi görünerek 8 Ocak gecesi kasabayı almak için döndüğü söylenir.

Hikâyeden de anlaşılacağı üzere Sör William Oliphant gibi adamlara karşı büyük bir sempati besliyorum. Tüm veriler ışığında onurlu İskoçların, Bruce’un karşısında durmak için farklı ve anlaşılır nedenleri olduğunu görebiliyoruz. *Çaylak* kitabını okuduysanız, Sör Adam Gordon da buna benzer bir figürdü. Savaşın başlarında ‘doğru’ tarafta olup vatansever sebeplerle Wallace’in yanında savaştıklarını ama sonra aile bağları, aile gururu ya da farklı nedenlerle kendilerini Bruce’un karşısında, ‘yanlış’ tarafta bulduklarını görebilirsiniz.

Sör William’ın taraf değiştirmesini anlayabilirim. Dunbar’ın ardından İngiltere’de bir yıl mahkûm edildikten sonra serbest bırakılmış, yeniden isyan etmiş, I. Edward –ve Robert Bruce– karşısında son derece küçük bir orduyla Stirling Kalesi’ni kahramanca ele geçirmiştir. Sonrasında tatmin edici koşullar altında teslim olduğunda da dört yıl boyunca Londra Kulesi’ne tıklarak halk önünde aşağılanmıştır. Sonunda şartlı serbest bırakıldığında –o çağlarda kefaletle serbest bırakılmak gibi bir şeydi– Bruce’un karşısında, II. Edward’ın yanında savaşması şart koşulmuştur.

Bu noktada şartlar Bruce için değişse de sonunda ulaşacağı zafer bundan zarar görmemiştir. 1306’dan 1313’e kadar Bruce’un İngilizler karşısındaki başarıları genellikle küçük çarpışmalar ve hileler şeklinde olmuştur. Bu durumu kesin bir şekilde sonlandırmak için İngilizlere karşı savaş meydanında vereceği mücadeleden önce ordusunu test etmesi gerekmiştir. Sör William’ın yerinde olsam sanırım ben de hangi tarafta olacağım konusunda tereddüt ederdim.

Perth’ün düşmesinden sonra Sör William’a ne olduğu konusunda bazı kafa karışıklıkları vardır. Kimi kaynaklar sonunda hayatını kaybedeceği Adalara sürüldüğünü, diğerleri ise William Oliphant’a Bruce tarafından baronluk verildiğini, Arbroath

Bildirgesi'nde adının geçtiğini ve oğlu Walter'ın da Bruce'un kızı Prenses Elizabeth ile evlendiğini söylemektedir.

O dönemde kuzen olan ve ikisi de Stirling'de savaşan iki Sör William Oliphant bulunmaktadır. ClanOliphant.com bu konuyu gayet iyi açıklamaktadır. Komutada olan ve sonrasında Perth'ü alan 'Kahraman Şövalye' Sör William, Adalara gönderilmiş ve orada ölmüştür. Bannockburn'de klanını yönetmeye devam eden ve sonrasında da Bruce'un topluluğuna içtenlikle kabul edilen diğer kuzendir.

Hikâyede de bahsettiğim gibi Perth'teki askerlerin çoğunu İskoçlar oluşturmaktaydı. Bruce'a teslim olduktan sonra bu İskoçlara ne olduğu net değil. Bazı kaynaklar, İngilizlerin kaçmasına izin verilirken onların kılıçtan geçirildiğini söylemektedir. Bu, Bruce'un kendisine karşı duranları idam etmesine dair nadir örneklerden biridir. Diğer kaynaklarda ise sadece birkaç liderin idam edildiği söylenir.

Gregor'un kılıcı için uygun bir yazı ararken kadın kahramanımın kimliğini düşündüm ve klanın sloganı olan *S Rioghal mo dhream* –soyluluk benim ırkımdır– sözünü kullanmaya karar verdim. MacGregor klanının geleneksel kökenlerinden biri Alphin'in oğlu ve Kral Kenneth MacAlpin'in –Piktlerin ve İskoçların ilk kralı– erkek kardeşi olan Gregor'dur. Bir diğer kraliyet iddiası da klanın Alba krallarından geldiğidir. DNA verisinin ilk Alpin tezindense ikincisiyle uyumlu olduğu düşünülmektedir.

Görünen o ki ortaçağ vaazları, dinleyicilerin boyun eğmesini sağlamak için görseller de içermektedir. Altıncı bölümde bahsettiğim, gözlerini oyup kendisini arzulayan Kral Richard'a gönderen rahibe de bunlardan biridir.

Ve son olarak, İskoç yeniyl kutlamalarını tanımlamak için kullanılan Hogmanay, ilk olarak on altıncı yüzyılda kullanılmıştır ama Vikinglerden geldiğine dair şüpheler olduğuna göre çok daha önce kullanılmış olması da mümkündür.

Serinin Diğer Kitapları

